

ကလစ်

ရိုဘတ်စ်အိတ်စ်
ကလစ် ဂျင်းဒီဂျင်း

ဒို့တာဝန်အရလုပ်ပါ

- ပြည်ထောင်စု မပြိုကွဲရေး ၂/အရေး
- တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှု မပြိုကွဲရေး ၂/အရေး
- အချစ်အခြာအာဏာ တည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ၂/အရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- ပြည်ပအားကိုးပုဆိန်ရိုး အဆိုးမြင်ဝါဒီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်စေရေး၊ ချမ်းသာရေးနှင့် နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကို နှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- နိုင်ငံတော်၏ပြည်တွင်းရေးကို ဝင်ရောက်စွက်ပက်နှောင့်ယှက်သော ပြည်ပနိုင်ငံများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- ပြည်တွင်းပြည်ပအဖျက်သမားများအား တုံ့ရန်သူအဖြစ် သတ်မှတ် ချေမှုန်းကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- နိုင်ငံတော်တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေ စိုးမိုးရေး
- တမျိုးသား စည်းလုံးညီညွတ်မှု ခိုင်မာရေး
- စည်းကမ်းပြည့်ဝသော ဒီမိုကရေစီစနစ် ရှင်သန်ခိုင်မာစေရန် တည်ဆောက်ရေး
- ဖွဲ့စည်းပုံ အခြေခံဥပဒေနှင့်အညီ ခေတ်မီ ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်သစ် တည်ဆောက်ရေး

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- စိုက်ပျိုးရေးကို ပိုမိုဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန်အတွက် ခေတ်မီစက်ယူကိရိယာများနှင့် အခြား စီးပွားရေးကဏ္ဍများကိုလည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် တည်ဆောက်ရေး
- ရော့ကွက်စီးပွားရေးစနစ် ပီပြင်စွာ ဖြစ်ပေါ်လာရေး
- ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာနှင့် အရင်းအနှီးများစိတ်ဝင်စား ဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေရန် တည်ဆောက်ရေး
- နိုင်ငံတော်၏ စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ပန်တီးနိုင်းစနစ်အားဖြင့် နိုင်ငံတော်နှင့် တိုင်းရင်းသား ပြည်သူတို့၏ လက်ဝယ်တွင်နှိမ့်ရေး

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၅) ရပ်

- တစ်မျိုးသားလုံး၏စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တမြှင့်မားရေး
- တမျိုးလူဂုဏ်၊ ဇာတိဂုဏ်မြင့်မားရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုအမွေအနှစ်များ၊ တမျိုးသားရေးလက္ခဏာများ မပျောက်ပျက်အောင် ထိန်းသိမ်းစောင့်ရှောက်ရေး
- စစ်ပွဲနိမ့်သော မျိုးချစ်စိတ်ဓာတ်ဖြစ်သည့် ပြည်ထောင်စုစိတ်ဓာတ် ရှင်သန်ထက်မြက်ရေး
- တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့် ပညာရည်မြင့်မားရေး

ထို့နောက် -

စိုးစက်မှုန်ကလေးတွေ
 တဖွံ့ဖွံ့ ကျ . လို့ ...
 လေးပြည်ညှင်းလေးက
 ညင်ညင်သာသာ လှုပ်ခတ်လို့...
 သီချင်းသံလေးက
 ငြိမ်ငြိမ်ကလေး၊ လွင့်ပျံ့လို့...
 ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့်
 စိုပြည် စိမ်းလန်းနေပုံက
 တစ်လောကလို့
 ပန်းရောင်စုံတွေ ဖူးပွင့်သွားသလိုထင်ရရဲ့
 ကြည့်စမ်းပါဦး...အဲဒီနေ့က
 အပျိုမတစ်ယောက်
 ရာသီဥတုကတောင်
 နိမိတ်ကောင်း ဆောင်ပေးရုံမက
 သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကပါ
 ကောင်းချီး ထောပနာတွေ ပြုပေးခဲ့ပါလား...

(ဖိုးထက်မင်မူ)

မင်းဟာ...သူနိုးလေးပဲ..
 ဟင့်အင်း...
 မဟုတ်သေးဘူး...
 ဇားပြမလေး...
 ဟုတ်တယ်...
 ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသားကို
 အတင်းဇားပြတိုက်
 ယူဆောင်သွားတဲ့
 ပျိုပျိုလူလည် ချစ်ဇားပြလေး....

(လမင်းပျိုစင်)

အစကတော့...အဲဒီစိတ်ထားတွေ
 ငါ့ဘဝမှာ မရှိခဲ့ဘူး....
 အခုတော့ အချစ်က သင်ပေးလိုက်လို့
 မတတ်တဲ့အရာတွေ အားလုံး
 စာတ်မြောက်စေခဲ့ပြီ....
 နောက်ပြီး...အဲဒီအချစ်ကြောင့်ပဲ
 အသိတရားတစ်ခု ထပ်ရလာတယ်....
 ဘာလဲဆိုတော့ အချစ်ဟာ...
 နှလုံးသားကို ပိုပြီးနူးညံ့လှပစေသလို
 အချစ်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါး
 အကျင့်ဆိုးတွေကို
 ပြစ်ပေါ်လာစေတယ် ဆိုတာပဲ...

မည်သူမဆို
မည်မျှလှစွာ
ပညာရှိနေစေကာမူ
အချစ်နှင့်ပတ်သက်သောအခါ...
စိုက်မဲသွားတတ်ကြပေသည်။

(ဂျိဇွဲဝါး)

အခန်း (၁)

အပျိုစင်ပေးပါ

ဟိုး... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက 'ပျို' ရဲ့ကားရိုက်တာကို မေမေ
နှင့်ကြီးကြီး ပြောခဲ့ဖူးသည်။ ပျိုဟာ လိုချင်တာတစ်ခုခုကို တိတိကျကျ
သိပြီဆိုရင် ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မရေ့ရအောင် အမျိုးမျိုးကျီကျ
ပြီး ယူပြုတ်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်ပဲ။

အဲဒီလိုယူပြုတ်တဲ့နေရာမှာလည်း ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် မအိပ်
မနေ မစားမသောက်ဘဲ ငိုယိုပြုတ်တာမျိုး... ဟန်ဆောင်ကောင်း
စကားကြွယ်တာမျိုး... မင်းသမီးတွေလို သရုပ်ဆောင်ကောင်းတာမျိုး
စသည့်နည်းပရိယာယ်တွေကိုလည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သုံးတတ်

သေးသည်တဲ့။

တကယ်ပင် ယျိုသည် တစ်စုံတစ်ရာကို မက်မက်မောမောလိုချင်လှလျှင် မရေအောင် ယူပြုရမှ စိတ်ဖြေသာနိုင်သည့်အကျင့်ကလေးက ရှိမှန်းမသိ ရှိလာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။ ထိုအကျင့်က အသက်တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြီးလာတာနှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်းသိသာထင်ရှားလာခဲ့ရာ အပျိုပေါက်ဖြစ်လာချိန်မှာတော့ လုံးဝ ပီပီပြင်ပြင်ထင်ပေါ်လာခဲ့မှန်းကိုယ့်ကိုယ်ကို နားလည်ခဲ့ရ၏။

ဥပမာ... သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ မိသားစုထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုကိုလိုချင်လာလျှင် (အခွင့်အရေးတစ်ခုခုကို တောင်းဆိုချင်လျှင်)...

ပထမ ချောတောင်းသည်။ မရလျှင်...

ဒုတိယ ခြောက်တောင်းသည်။ မရလျှင်...

တတိယ နည်းပရိယာယ်တစ်ခုခုကိုသုံး၍ တောင်းသည်။

ထိုသုံးမျိုးလုံးကို သုံးလို့မှမရလျှင်တော့ ပွဲကြမ်း၍ တောင်းလေသည်။

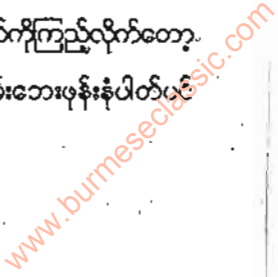
အခုလည်း ယျိုသည် မေမေ့ဆီ တောင်းဆိုစရာတစ်ခု ရှိနေပြီမို့ ရေစိမ်းရင်း ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်တွေးလိုက်... သီချင်းလေး ညည်း

လိုက်... မျက်နှာကလေးသာ ဖော်ပြီး တစ်ကန်လုံး ဖွေးဖွေးလှုပ်နေသည့် ဆပ်ပြာဖြူပွင့်တွေကို ဆော့ကစားလိုက်နှင့် အကြံထုတ်နေမိသည်။

အင်း... နောက်ဆိုရင် ရေချိုးရင်း ဖုန်းပြောတတ်တဲ့အကျင့်ကိုလည်း ဖျောက်မှဖြစ်တော့မယ်။ တော်ကြာ 'ဘုရားရှိခိုးရင်လည်း ဖုန်းကို အနားမှာချပြီး ရှိခိုးတယ်၊ ရေချိုးရင်လည်း အနားမှာထားပြီး ရေချိုးတယ်' ဆိုပြီး ကြီးကြီးနှင့် မေမေက ယျို ဘယ်လိုမှ လှုပ်ရှားလို့မရအောင် ပါမစ်ပေါင်းစုံ ဝိတ်လိုက်မှအခက်။

ရေချိုးခန်းထဲကို ဖုန်းယူလာမိတာကတော့ ထားပါတော့၊ ပျိုတို့ အရွယ်တွေ ဖြစ်လေ့ဖြစ်ထရှိတာမို့ အဆန်းမဟုတ်။ ဘုရားခန်းထဲ ယူလာပြီး အနားမှာချ၍ ရှိခိုးတာတော့ မလုပ်သင့်သည့်အလုပ်မှန်း သိလျက်နှင့် ယျို တစ်ခါသာ ပေါ့ဆခဲ့မိပါ၏။ ထိုပေါ့ဆမှုကလည်း တစ်ခါသာ ဆိုပေးမယ့် ထိုတစ်ခါတည်းမှာပင် ဖုန်းသံတွေ အဆက်မပြတ်ဝင်လာတာမို့ ကြီးကြီးသိသွားပြီး တစ်ခါကို အခါတစ်ရာမက၊ ဧည့်သည်လာတိုင်း ပြောနေခဲ့လေသည်။

ယျိုသည် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ်ပြုပြီး နံပါတ်ကိုကြည့်လိုက်တော့ သူငယ်ချင်း 'ရဲရင့်နီ' ခေါ်လေ့ခေါ်ထရှိသော လမ်းဘေးဖုန်းနံပါတ်ပင် ဖြစ်ပါသည်။

“ဟယ်လို... ရဲရင့်နီလား”

“အေး... ပျိုပျို၊ နင် အိမ်မှာလား၊ အပြင်မှာလား”

“အိမ်မှာ ရေချိုးနေတယ်၊ ပြီးရင် breakfast စားပြီး သင်တန်း သွားရမယ်လေ”

“ဟာ... စောစောစီးစီး နေထိုင်ချိုးနေရသလားဟာ။ ဖျားနေဦး မယ်။ အခုရက်မိုးက မထင်ရင် မထင်သလို ရွာချနေတာ”

“ရပါတယ်၊ ငါက ကျန်းမာရေးကောင်းပြီးသားပါ။ ညတုန်းက အသိတစ်ယောက်ပေးတဲ့ စာပေဟောပြောပွဲခွေကို နားထောင်နေလို့ အိပ်တာ နောက်ကျသွားတယ်။ အဲဒါနားမထောင်ခင် Chatting လည်း ထိုင်သေးတယ်ဆိုတော့ အိပ်ရေးပျက်ပြီး ခေါင်းမကြည်တာနဲ့ ရေချိုး ပစ်လိုက်တာ”

“ဖြစ်ရမယ်... အဲဒါဆိုလည်း မြန်မြန်ချိုး”

“အေးပါ၊ ဟဲ့... ရဲရင့်နီ၊ စာပေဟောပြောပွဲခွေက ကောင်းတယ် ဟာ၊ နယ်မှာလုပ်တာ။ စာရေးဆရာ နေဝင်းမြင့်ရယ်၊ ကာတွန်းဆရာ အော်ပီကျယ်ရယ်၊ စာရေးဆရာ မောင်သာချို (ဂျက်-ကွမ်မြီကုန်း) ရယ် အရမ်းမိုက်တာပဲ။ နင့်ကို နောက်မှပြောပြမယ်”

“အေး၊ ငါလည်း နင်ပြောပြတာကို နားထောင်ချင်ပါတယ်။

နင်ပြောတာက အခွေနားထောင်ရတာထက် ပိုကောင်းတယ်”

“ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ ဘာတွေများထူးလို့ ဖုန်းလှမ်းခေါ်ရတာလဲ”

“ဒီနေ့ နင် ငါ့အိမ်မှာ နေလယ်စာ၊ စားမှာ သေချာတယ်နော်”

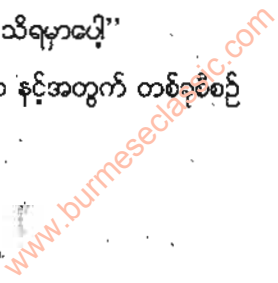
“ရဲရင့်ရယ်... ငါ ဘယ်တုန်းက စကားကိုလျှောက်ပြောဖူးလို့ လဲ။ ပြောရင်ပြောတဲ့အတိုင်း လုပ်တတ်တာကို သိရဲ့သားနဲ့”

“သိပါတယ်ဟာ၊ ဒါပေမဲ့ နင်က တစ်ခါတလေကျ မထင်မှတ်တဲ့ ကိစ္စတို့ နင့်မားသားကြီးနဲ့ အလုပ်ကိစ္စတို့ သင်တန်းကိစ္စတို့ ဘာညာ တွေ ကြော်ငြာဝင်လာတတ်လွန်းလို့ သေချာအောင် လှမ်းမေးရတာ။ ဒီ မှာ အမေက ခါတိုင်းနဲ့မတူဘူး... သူဌေးမလေး ကြွလာမှာမို့လို့ အပျံ စား စီစဉ်နေတယ်။ ရှယ်ပဲ”

“ဟုတ်လား၊ အိုခေ... နင်စိတ်ချနေ ရဲရင့်။ ငါက ချိန်းပြီးသား ကိစ္စဆိုရင် Confirm တွေဘာတွေ လှမ်းလုပ်စရာမလိုဘူး။ သေရေး ရှင်ရေးကိစ္စကလွဲရင် လုံးဝကွက်တိရောက်ပြီးသား။ ဒါနဲ့ အန်တီက ငါ့ အတွက် ဘာတွေစီစဉ်နေတာလဲဟင်။ ဘယ်လိုရှယ်နေတာလဲ”

“စုံနေတာပဲ၊ မပြောဘူး... လာရင် သိရမှာပေါ့”

“ဒါဆိုလည်း ပြီးတာပဲ၊ ငါလည်း ဒီမှာ နင့်အတွက် တစ်ခုစီစဉ် ပေးစရာရှိလို့ အကြံထုတ်နေတယ်”

“ဘာအစီအစဉ်လဲ”

“ပြောဘူး... ငါရောက်လာရင် သိရမှာပေါ့”

“အိုခေ... အိုခေ, ဒါဆို ငါမျှော်နေမယ်နော်”

“ဒါလေးများ၊ ဖုန်းဖိုးကုန်အောင် လှမ်းဆက်နေသေးတယ်”

“ဟာ! နင်ကလည်း တမင်သက်သက် ဖုန်းဖိုးကုန်အောင်တော့ လုပ်မလား။ နင့်ကိုကုန်ရိုက်တာလို့ခေါ်တယ်။ ငါ့စေတနာကို အသိအမှတ် ပြုစမ်းပါ။ ဒီလောက် မနောဖြူစင်တဲ့သူငယ်ချင်းလေး... ဒီလောက် ချစ်စရာကောင်းတဲ့သူငယ်ချင်းလေးအတွက် ဖုန်းဖိုးလောက်တော့ စာ ဖွဲ့မနေစမ်းပါနဲ့ကွာ”

“အေးပါ အေးပါ... ဟဲ့, ရဲရင့်နီ၊ ဖုန်းဖိုးဆိုလို့ တိုက်တိုက်ဆိုင် ဆိုင်ပဲ ကာတွန်းဆရာ အော်ပီကျယ်က ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ၊ လိုင်း မကောင်းတဲ့ဖုန်းတွေရဲ့အကြောင်းပေါ့။ ဖုန်းမကိုင်နိုင်တဲ့လူတွေရဲ့ ဖုန်း ဒုက္ခပေါ့ဟာ”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ဖုန်းတစ်ခါဆက်ချင်ရင် လေးခါလောက်ခေါ်မှ အဆင်ပြေတယ် တဲ့။ ပထမ, သူမကြား ကိုယ်မကြား တစ်ကောတဲ့၊ ဒုတိယ, ကိုယ် မကြား သူကြား, တစ်ကောတဲ့၊ တတိယ, သူမကြား ကိုယ်ကြား တစ်

ကောတဲ့၊ စတုတ္ထကောကျမှ သူရောက်ယ်ရော ကြားတာတဲ့။ မှတ်ထား၊ နင်ကြုံဖူးတယ်မှလား”

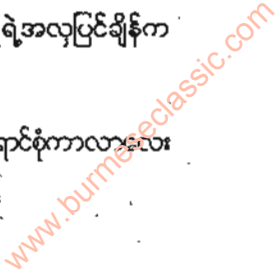
“ဟား ဟား... ဟုတ်တယ် မှန်တယ် မှန်တယ် လမင်းပျိုစင်၊ နင်ကတော့လေ, ဘာပဲပြောလိုက်ပြောလိုက် ဥပမာ သာကောတွေ ပုံ တို့ပတ်စံတွေ ပါကိုပါရမှ၊ အဲဒီလိုပြောပုံလေးတွေကြောင့်ပဲဖြစ်လိမ့်မယ်။ နင့်အမေနဲ့ နင့်အဒေါ်က နင်ဘယ်လောက်ဆိုးဆိုး အလိုလိုက်နေတာ။ အိုခေ... ဒါပဲနော်, ဘိုင့်ဘိုင့်”

“အင်း... တဲ့တာ ဘိုင့်ဘိုင့်”

ပျိုရဲ့ ရောက်တတ်ရာရာ ပြောတတ်ပုံလေးကြောင့် ရဲရင့်နီက ဘဟားဟားနှင့်သဘောကျပြီး ဖုန်းချသွားတော့သည်။ ပျိုလည်း ဖုန်း လေးကို စင်ပေါ်ပြန်တင်ကာ ရေကို အပြီးသတ်အောင်ချိုးပြီး ထွက်လာ ခဲ့လေသည်။

ပြီးတော့ ဆံပင်ကိုခြောက်သွေ့အောင် Dryer နှင့်မှတ်၊ အဝတ် အစားလဲ၊ မျက်နှာကိုပြင်၊ ရေမွှေးဆွတ် စသဖြင့် တစ်ခုခြင်း ခပ်မြန် မြန်ပြင်ဆင်လိုက်သည်။ ခပ်မြန်မြန်မပြင်လည်း ပျိုရဲ့အလှပြင်ချိန်က သိပ်ရှိတာမဟုတ်။

ပျိုက တချို့မိန်းကလေးတွေလို မျက်နှာကို ရောင်စုံကာလာလေး

တွေပေါ်အောင် ချယ်သနေတတ်တာမျိုးမဟုတ်။ မှန်ရှေ့မှာလည်း အထက်
တွေ တစ်ရံပြီးတစ်ရံ လဲလိုက်၊ လှည့်ပတ်ကြည့်လိုက်၊ အိုက်တင်တွေ
အမျိုးမျိုးပေးလိုက် စတာတွေလည်း လုပ်ကြည့်နေတတ်တာမျိုးမဟုတ်။
ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပျိုသည် သဘာဝအလှကို နှစ်သက်သူဖြစ်ပြီး
အဝတ်အစားကိုလည်း ဖရီးစတိုင်လ် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ထုတ်ဆင်ရမှ
ကျေနပ်တတ်သော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်ခြင်းကြောင့်တည်း။

မျက်နှာဆိုရင် နို့ရည်ပါးပါးလေးလိမ်းပြီး ကြည်ကြည်လေး လင်း
လက်နေတာကိုပဲ နှစ်သက်သူဖြစ်သည်။ နှုတ်ခမ်းအသွေးအသားက
လည်း နဂိုကတည်းက စိုစိုပြည်ပြည်ရှိပြီးသားမို့ နှုတ်ခမ်းနီဆိုးတာတွေ
ဘာတွေလည်း မလုပ်တတ်ခဲ့။

တစ်ခါတစ်ရံ မေမေနှင့်အတူ သွားလာစရာနေရာမျိုးတွေ ရှိ
သာ Cream puff နှံ့လေး ရိုက်ပြီး Lipgloss ခပ်ပါးပါးလေး ဆိုး
လိုက်တာပဲဖြစ်သည်။ နှာတံ၊ မျက်တောင်၊ မျက်လုံး၊ မျက်နှုံးတို့ကလည်း
သင့်တင့်လျောက်ပတ်သော သဘာဝအလှတရားကို ပိုင်ဆိုင်ထားပြီး
သားမို့ ပြင်ဆင်ခြယ်သစရာမလိုခဲ့ပါ။

ဆံဖိတ်ကျတော့လည်း ပျိုက ခေတ်ရဲ့သမီးပျိုဖြစ်ပေမယ့် ရောင်
ကာလတွေ၊ ဒီဇိုင်းအမျိုးမျိုးတွေ မပြုပြင်တတ်။ နက်ပြောင် ဖြောင့်စို

သော ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေကို အလယ်ခွဲကြောင်းအတိုင်း ပခုံးထိကျနေ
သည့်ပုံစံကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲထားခဲ့တာဖြစ်သည်။ ထိုဒီဇိုင်းက သဘာဝလည်း
ဆန်သလို ခေတ်အဆက်ဆက်လည်း ဘယ်တော့မှမရိုးနိုင်သည့်ဒီဇိုင်း
ဖြစ်၏။

အဝတ်အစားဆိုရင်လည်း ပျိုက ကရိုကထ သိပ်မကျ။ ဖရီး
စတိုင်လ် ကြိုက်နှစ်သက်သူပီပီ ဂျင်းနီပဲနီအတိုအရှည်တွေနှင့်အတူ
စွပ်ကျယ်တွေ တီရှပ်တွေကိုသာ စွဲစွဲမြဲမြဲဝတ်လေ့ရှိသလို Country
style ကိုလည်း စိတ်ကူးပေါက်ရင် ပေါက်သလို ဝတ်တတ်သေးသည်။

တစ်ခါတစ်ရံကျတော့ ချည်သား အရောင်နုနုရွှရွ အင်္ကျီဆန်း
ဆန်းလေးတွေကို ဂျင်းနီပဲနီ slim fit နှင့် တွဲဝတ်တတ်ပြီး... High
Heels သို့မဟုတ် Pencil Heels တို့ကိုစီးလျက် တွဲကြွရွရွလေး နေ
ထိုင်တတ်၏။ အိမ်မှာနေလျှင်တော့ သနပ်ခါးကို အမြဲလိမ်းထားပြီး
ဘောင်းဘီအတို၊ စကပ်အတိုနှင့် ဂါဝန်လေးများကို လွတ်လွတ်လပ်
လပ် ဝတ်လေ့ရှိပါသည်။

တကယ်တော့ ပျိုရဲ့အလှက ရုပ်ရှင်သရုပ်ဆောင် မင်းသမီးတွေ
ခါအလှမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ ဝတ္ထုတွေထဲမှာ တင်စားထားသည့်ဇာတ်
ကောင်မင်းသမီးတွေခါအလှမျိုးလည်း မဟုတ်ပါ။ လူတွေကြားမှာ တွင်း

www.burmeseclassic.com

ခနဲပေါ်စေသော လည်ပြန်ကြည့်ရလောက်သည့်အလှမျိုးလည်း မဟုတ်ဘဲ သာမန်မိန်းကလေးတွေလို ကြည့်ပျော်ရှုပျော်ရှိရုံ မျက်နှာထားမျိုးကိုသာ ပိုင်ဆိုင်ထားသည့် ရွက်ကြမ်းရေကျိုအလှမျိုးသာ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော် ပျိုရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနှင့် မေမေရဲ့ပါတနာတွေကတော့ ပြောသည်။ ပြောတာထက် ချီးမွမ်းတာဟုဆိုရလျှင် ပိုမှန်ပါလိမ့်မည်။ ပျိုရဲ့မျက်နှာက မင်းသမီးတွေလို မလှပေမယ့် စွဲဆောင်မှုအရမ်းရှိတဲ့ မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်တဲ့။ Attraction အပြည့်ရှိတယ်ပေါ့။ သူတို့ အဲဒီလိုချီးမွမ်းမှုပဲ ပျိုလည်း လှပချောမွေ့သည့်မျက်နှာနှင့် စွဲဆောင်မှုရှိသည် မျက်နှာကို သေသေချာချာခွဲတတ်ခဲ့တာဖြစ်သည်။

သည်နေ့တော့ ပျိုက လည်ပင်းပေါက်တစ်ပိုက်မှာ အတွန်အဖတ်ကလေးတွေပါသော အဖြူရောင် လက်ဖောင်းချည်သားအင်္ကျီခါးရှည်လေးကို ဂွင်းနဲပဲနဲ Slim fit အကြပ်နှင့်တွဲဝတ်ပြီး ဒေါက်ရွန်ရွန်အမြင့်ကြီးကို စီးလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ခါးလောက်ထိရှိသော အနက်ရောင် Fancy bag ကိုလွယ်၍ စားပွဲပေါ်မှဖုန်းကို လှမ်းဆွဲကာ မေမေအခန်းဆီသို့ အရင်ဆုံးဦးတည်ခဲ့တော့၏။

“Hi!...Good morning”

“Morning...”

မှန်တင်ခုံရှေ့မှာ အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး ခေါင်းထိုင်ပြီးနေသောမေမေကို မြင်လိုက်ရ၍ ထုံးစံအတိုင်း နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်တော့ မေမေကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ပျိုကိုလှည့်မကြည့်ဘဲ မှန်ကြည့်ရင်း နှုတ်ဆက်သည်။ ပျို အလှမပြင်တတ်သလောက် မေမေ အလှပြင်တာကတော့ မင်းသမီးမေသန်းနုတို့ မိမိမြင့်အောင်တို့ကပင် အရှုံးပေးရလောက်ပါသည်။

“အိုး! . . . ကြည့်စမ်း မေမေ အရမ်းလှနေပါလား”

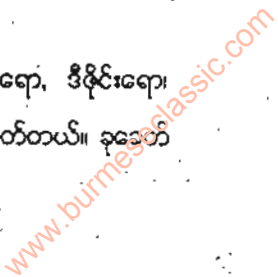
ပျိုက မေမေအနား ခပ်သွက်သွက်ကပ်ပြီး ပြောလိုက်မှ မေမေလှည့်ပြီး ပျိုကို ခြေဆုံးခေါင်းဖျားကြည့်တော့သည်။

“သမီးရောပဲ သမီးက ဒီလို Slim fit တွေ ဒေါက်အရွန်တွေနဲ့အရမ်းလိုက်တာ။ မေမေအကြိုက်ပဲ”

“မေမေဝတ်စုံကရော ဘယ်သူ့လက်ရာလဲဟင်။ အန်တီပေါက်လား။ အန်တီလတ်လား။ မအီကျော်စင်လား. . . မေမေနဲ့အရမ်းလိုက်တာပဲ။ ဒီနေ့မှပိုပြီး ထူးထူးခြားခြားလှသွားသလိုထင်ရတယ်”

“ဒါ ပြည့်စုံအောင်ရဲလက်ရာလေ”

“ဒါကြောင့် အရမ်းကိုမိုက်တယ်။ အရောင်ရော၊ ဒီဇိုင်းရော၊ အဆက်ဆမီတွေရော လှပုံစံနဲ့လိုက်အောင် ဖန်တီးတတ်တယ်။ ခုဒေဟ

ဒီဒိုင်းနာတွေ အရမ်းတော်ပြီး အပြိုင်အဆိုင်တွေ ဖြစ်လာကြပြီနော်။ ဒါကြောင့်လည်း ဒီဒိုင်းနာခေတ်ဖြစ်နေတာ”

“အား... ဒါဖြင့် နေစမ်းပါဦး။ သမီးပြောတာကြီးက ဒီနေ့မှ မေမေက ထူးထူးခြားခြားလှနေရသလား။ အရင်နေ့တွေတုန်းက မလှ လို့လား။ မေမေ ဒီလိုနေတိုင်း ပြင်ဆင်နေတတ်တာ သိရဲ့သားနဲ့”

“မေမေကလည်း သမီးက ဒီလိုပဲပြောနေကျကို ဒီနေ့ကျမှ သမီး မျက်စိထဲမှာ ဒီဝတ်စုံဒီဒိုင်းနဲ့ မေမေနဲ့က အရမ်း match ဖြစ်ပြီး ပို နုသွားသလို ထင်ရလို့ပါ။ ပြီးတော့ မျက်နှာအပြင်အဆင်နဲ့ နှုတ်ခမ်း ကာလာနဲ့လည်း ကွက်တိပဲလေ။ မိန်းမနဲ့အိမ်က ပြင်ရင်ပြင်သလောက် လှတယ်တဲ့မေမေရဲ့”

ဟုပြောပြီး ဖျိုသည် မေမေကို နောက်ကနေ သိုင်းဖက်ကာ ပါး ပြင်ကို ခပ်ရွှေလေး မွှေးလိုက်ပြီး စောစောစီးစီးကြထားသည့် အကြံ အစည်တစ်ခုကို အကောင်အထည်ဖော်ဖို့ နိဒါန်းဖျိုးလိုက်လေပြီ။

“အား... မွှေးလိုက်တာ ဒီရေမွှေးနံ့ကလည်း ရှယ်ပဲ။ တန်ဖိုး ကတော့ ပေါ့သေးသေးမဟုတ်နိုင်ဘူး။ သူ့ကျတော့ အပျံ့စားတွေ သုံး ပြီး တစ်ဦးတည်းသောသမီးလေးကျတော့ မသုံးချင်တဲ့အကျန်တွေကို ပေးတယ်”

“အို! ဖယ်စမ်းပါ။ အလှတွေ ပျက်ကုန်ပါ့မယ်။ ဒီအရွယ်ကြီး ရောက်နေပြီ။ မအေကို ပွတ်သီးပွတ်သပ်သပ်လုပ်ချင်တုန်း”

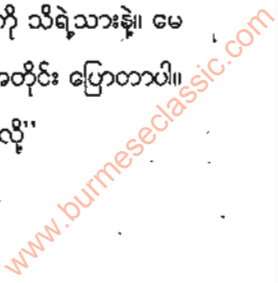
“လုပ်ချင်တာပေါ့ မေမေရဲ့။ မေမေသူဌေးမကြီးက ဒီလောက် ချောနေတာ ဒီလောက်လှနေတာ ဘယ်သားသမီးက ပွတ်သီးပွတ်သပ် လုပ်ချင်နေပါ့မလဲ။ အခုချိန် မေမေနဲ့သမီး အပြင်ကို တွဲသွားကြည့် လိုက်ပါလား။ သမီးကိုမကြည့်ဘဲ မေ့ကိုပဲ ငေးကြည့်ကြမှာ”

“ဘုရားရေ...”

“စိတ်ပျိုတော့ ကိုယ်နုတယ်မေမေ စိတ်ကျန်းမာတော့ လူလည်း ကျန်းမာတယ်။ အဲဒီနှစ်ခုပြည့်စုံရင် စီးပွားရေးဆိုတာ အေးဆေးပါ။ သမီးမေမေ ဒေါ်စန္ဒီက ဒီလိုမေမေမို့လို့ လုပ်ငန်းမှာ အရမ်းအောင်မြင် ဦး လူချစ်လူခင်တွေ ပေါများနေတာ”

“အိုး... ကြည့်စမ်း စကားတွေကလည်း တတ်ပါတော်။ ကေန္တ တို့ရဲ့လမ်းပျိုစင် ဒီနေ့မရိုးတော့ဘူး။ တစ်ခုခု တောင်းဆိုချင်ပြီထင် တယ်”

“မေမေကလည်း ကိုယ့်သမီးရဲ့အကြောင်းကို သိရဲ့သားနဲ့။ မေ မေ့ကိုကြည့်ပြီး သမီးရင်ထဲက တကယ်ခံစားရတဲ့အတိုင်း ပြောတာပါ။ ဒါပေမဲ့... ဟဲ့ဟဲ့... တောင်းဆိုစရာလေးလည်းရှိလို့”

“ဖြစ်ရမယ်၊ မေမေထင်ရင် မလွဲတတ်ပါဘူး သမီးရယ်။ ဘာ များလဲ”

“ဟဲ့... ဟောလီးရင်မင်းသမီးတို့ ကိုရီးယားမင်းသမီးတို့ အလှ ပြင်လို့ မပြီးကြသေးဘူးလား။ ညကျတော့ တစ်နာရီနှစ်နာရီမှ အိမ်၊ မနက်ကျတော့ မထချင်တော့ဘူး။ ဒီအချိန် မနက်စာမစားလို့ ဘယ် အချိန်သွားစားကြမှာလဲ။ ရှစ်နာရီ ထိုးတော့မယ် မိစန္ဒီနဲ့ မိပျိုပျို”

အကြံအစည်ကို နီဒါန်းပျိုးရဲ့ ရှိသေးသည်။ ရုတ်တရက် အင် တာကွန်မှ ကြီးကြီးအသံ ထွက်လာတာကြောင့် မေမေနှင့် ပျို လန့်ပြီး ပြုန်းခနဲ အင်တာကွန်ရှေ့သို့ ရောက်သွားတော့၏။ ကုန်းများ အော် လိုက်သလား... အင်တာကွန်မှအော်ဘဲ ဒီတိုင်းအော်လျှင်ပင် ကြား နိုင်လောက်သည်။ အိမ်ဖော်မလေး 'မိယု'လည်း ကြီးကြီးကို တောင်း ပန်ထားလို့ မရတော့ဘူးထင်သည်။

ပျိုတို့သားအမိ ချက်ချင်းစကားမပြန်ကြသေးဘဲ တစ်ယောက် မျက်နှာ တစ်ယောက်ပြုံးကြည့်ရင်း ကြီးကြီးအသံကို ပြိုင်တူနားစွင့်နေမိ ၏။

ထိုအင်တာကွန်က မေမေအခန်းထဲမှာ တစ်လုံး၊ ပျိုအခန်းထဲ မှာ တစ်လုံး အောက်ထပ်နှင့် Joint ထားတာမို့ ပျိုနှင့်မေမေ အပြင်

မထွက်ဘဲ အိမ်ခန်းထဲမှာ ငြိမ်ချက်သားကောင်းနေလျှင် ကြီးကြီးက ထိုအင်တာကွန်မှ အော်ချင်တာတွေ အော်တော့သည်။

အခုလောလောဆယ် ပျိုက မေမေအခန်းထဲ ရောက်နေလို့သာ ဖြစ်သည်။ ကိုယ့်အခန်းထဲမှာသာ ကိုယ်ရှိနေပါက ကြီးကြီးအသံထွက် လာလျှင် မေမေကလည်း သူ့အခန်းထဲမှ အော်ချင်တာတွေ အော်၊ ပျို ကလည်း ပျိုအခန်းထဲမှ အော်ချင်တာတွေ ပြန်အော်ပြီး ဆူညံနေတော့ ၏။

“သမီးကလည်း မအေကို သူငယ်ချင်းပေါင်း၊ ပေါင်းတယ်။ မအေကလည်း သမီးကို သူငယ်ချင်းလို ညီအစ်မလို ပေါင်းတယ်ဆို တော့ ဒီသမီးက ဒီအမေကို လေးစားပါတော့မလား။ တစ်ချိန်လုံး ကလေးတွေနဲ့ပြိုင်ပြီး ခေတ်ဆန်နေတာ သူ့ကိုယ်သူ ရှစ်ရှင်ရိုက်တော့ မယ့်အတိုင်းပဲ။ ဘယ်လောက်ပြင်ပြင် ထွက်လာတော့လည်း ဒီရုပ်က ဒီရုပ်ပဲ”

ဟုပြောတော့ မေမေက ပျိုကို နှာခေါင်းရှုံ့ပြသလို ပျိုကလည်း မေမေကို ပခုံးတစ်ချက်တွန့်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လက်ညှိုးလေးနှင့် ဖိပြ လိုက်လေသည်။

“အပျိုစင်ကလည်း တစ်ချိန်လုံး ဖုန်းတစ်လုံးနဲ့ သင်တန်းတွေ

နဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ။ ဒီကြားထဲ မအော့၊ မအော့မှန်း မသိ၊ အဒေါ်၊ အဒေါ်မှန်းမသိ၊ ဆရာလုပ်ချင်သေးတယ်။ မနက်တိုင်း အိပ်ရာထဲဖို့ လူကြီးက နှိုးရတယ်။ နံနက်စာစားဖို့ကိုလည်း လူကြီးက ပင့်ရတယ်ဆိုတော့ ကောင်းသေးရဲ့လား။ ဟဲ့! သားအမိ၊ ငါပြောတာ ကြားလား'

ပျိုသည် ရယ်နေရင်းမှ မေမေ့ကို လက်မလေး ထောင်ပြလိုက် ၏။ ပြီးတော့ အင်တာကွန်ကို ကြီးကြီးမျက်နှာကြီးအလား စိုက်ကြည့် ပြီး ပြောလိုက်သည်။

"မင်္ဂလာပါ ကြီးကြီး၊ ကောင်းသောနံနက်ခင်းပါ။ အဲဒီလိုတွေ မပြောပါနဲ့ ကြီးကြီးရယ်၊ နေ့တိုင်းပြောနေကျစကားတွေ ရိုးနေပါပြီ။ သူများကြားရင် လူကြီးကိုမရိုသေဘူး။ ဂရုမစိုက်ဘူးဆိုပြီး သမီးတို့ကို အရိုင်းအစိုင်းတွေ ထင်နေပါဦးမယ်။ သမီး အခု မေမေ့အခန်းထဲကို ရောက်နေပါတယ်။ ပြောစရာလေး ရှိနေလို့ပါ။ ခဏလေးပဲ စောင့်ပေး ပါနော် ကြီးကြီး။ breakfast စားဖို့ အချိန်မီရောက်လာစေရပါမယ်"

မေမေကလည်း...

"ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ မမတူမလေးက စန္ဒီဆီလာပြီး စကားတွေ များနေလို့ပါ။ မမတူမအကြောင်းကိုလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ စန္ဒီတို့ ပြင်ပြီး

ပါပြီ။ ခုပဲ ဆင်းလာတော့မှာပါ မမရဲ့"

ဆိုပြီး စားပွဲပေါ်မှ သူ့ဖုန်းနှင့် Slim bag ကိုဆွဲ၍ အပြင်ထွက် ဖို့ ပြင်တော့သည်။ ပျို၊ မေမေ့အနားကို ပြေးကပ်လိုက်၏။

"မေမေ ဆင်းတော့မလို့လား။ သမီးစကား မဆုံးသေးဘူးလေ"

"ဪ၊ ဟုတ်သားပဲ၊ ပြော... ဘာတောင်းဆိုချင်ပြန်ပြီလဲ"

"သမီးကို ငါးပုံးလောက် ပေးပါ"

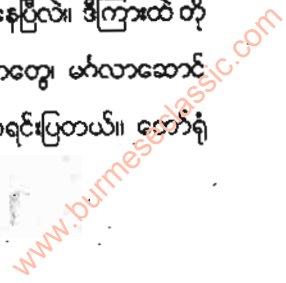
"ဘာ!..."

သည်တစ်ခါတော့ မေမေ့ရဲ့လှလှပပမျက်နှာလေး အရောင်ပြောင်း သွားပြီး ပျိုကိုစိုက်ကြည့်တော့သည်။

"လက်စသတ်တော့ ဒါကြောင့် နင် ငါ့ကိုကပ်ခွဲပြီး ကပ်မြှောက် နေတာကို။ ဘာလုပ်ဖို့လဲ... အဲဒီငါးပုံးက"

"လို့လို့ပါ"

"နင့်ဥစ္စာက မေးလိုက်တိုင်း အမြဲလိုနေတာပဲ၊ အဓိပ္ပာယ်မရှိ တော့ဘူး။ ဒီလထဲမှာတင် ညည်းရဲ့အသုံးစရိတ်တွေ နည်းတာမဟုတ် ဘူး။ သင်တန်းကြေးတွေလည်း ဘယ်လောက်ရှိနေပြီလဲ။ ဒီကြားထဲ တို့ လီမိုလီဝယ်တာတွေ၊ မွှေးနေလက်ဆောင်ပေးတာတွေ၊ မင်္ဂလာဆောင် လက်ဖွဲ့ထည့်တာတွေကအစ ငါ့ကို အမျိုးမျိုးစာရင်းပြတယ်။ ငွေဘီရံ

တန်ခိုးလည်း ကိုယ့်မှန်ဖိုးထဲက ဝယ်မှပေါ့။ မနေ့ကပဲ သုံးပုံးပေးထား ပြီးပြီ။ တော်ပြီ... တော်ပြီ။ နင်က ငွေကို သုံးတာမဟုတ်တော့ဘူး။ ဖြုန်းတာဖြစ်နေပြီ”

“ဟာ... မေမေကလည်း ပြောလိုက်ရင် တရားလွန်ပဲ။ သမီး က ဘာတွေဖြုန်းပစ်နေလို့လဲ။ သူ့နေရာနဲ့သူ လိုအပ်လို့ သုံးတာပဲဟာ ကို”

“ဘာလိုအပ်လို့ ဘာလုပ်ဖို့လဲလို့ ငါမေးနေတယ်လေ။ ဘာမှ မလိုအောင် ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားပေးနေတာ မဟုတ်ဘူးလား”

“လုပ်စရာရှိလို့ပါ။ တကယ်လိုအပ်နေလို့ပါ မေမေ။ ပြောနေရင် ရှည်ပါတယ်။ နောက်မှအေးဆေးပြောပြပါမယ်။ မေမေသာ ငါးပုံးထုတ် ပေးရင် အိုကေသွားပါပြီ။ သမီးက ကိုယ့်အတွက် အကျိုးမရှိဘဲ ဘာ တစ်ခုမှမလုပ်ပါဘူး မေမေရဲ့။ မေမေကလည်း အချိန်တန်ရင် မပေးဘဲ လည်း နေရတာမဟုတ်ဘဲနဲ့။ လှဲတဲ့မျက်နှာလေး မလှအောင် စိတ်ဆိုး ပြနေပြန်ပြီ”

“ဘာလဲ... ငါ့ကို ချောတောင်းတာလား”

“ထင်ချင်သလိုထင်တော့ မေမေရာ၊ သမီးက တကယ်လိုအပ် လို့ သူ့နေရာနဲ့သူ အဓိပ္ပာယ်ရှိရှိ အကျိုးရှိရှိ အသုံးချမှာမို့လို့ ရှင်းပြ

နေတာပါ”

“ဆော့နီးပဲ လမ်းပျိုစင်၊ ခေါင်းစဉ်တိတ်ကျကျမရှိဘဲ ပေးရတာ တွေ များနေပြီ။ စောစောစီးစီး အလုပ်သွားရမယ့်အချိန်မှာ လာဘ်ပိတ် အောင် ဇယားမရှုပ်နဲ့”

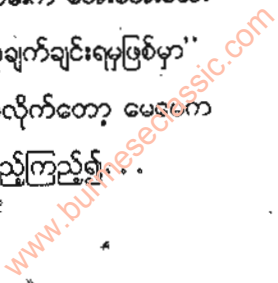
ဟုပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတာမို့ ပျိုလည်း နောက်ကနေ ဖျတ်ခနဲ ကပ်လိုက်ခဲ့သည်။ မေမေက စိတ်ကောင်းဝင်နေလျှင် ‘မေမေ နှင့် သမီး’ ဆိုသည့်နှာခံစားကို ချိုချိုသာသာသုံးတတ်ပေမယ့် သူ့စိတ် ရှုပ်အောင်လုပ်မိရင်တော့ ‘နင်-ငါ’ဆိုသည့်နှာခံစားကို ခပ်ရင့်ရင့်ပဲ သုံး တတ်ပါသည်။

“ဘာလဲ မေမေ တကယ်မပေးဘူးလား... သမီး လုံးဝကို လို နေတာနော်”

“အောင်မာ! ငါ့ကိုများ နောက်ကနေ အမိန့်လိုက်ပေးနေပြန်ပြီ။ နင်က ချောတောင်းလို့မရတာနဲ့ ခြောက်တောင်းတော့မယ်ပေါ့”

“အဲဒီလိုလုပ်သင့်ရင် လုပ်ရမယ်လေ။ သမီးက အေးအေးဆေး ဆေးတောင်းနေတာနော်။ သမီးစိတ်က ခုဆို ခုချက်ချင်းရမှဖြစ်မှာ”

ဟု ပျိုက ပျိုရဲ့အကျင့်အတိုင်း ခြောက်လိုက်တော့ မေမေက လှေကားထိပ်အရောက်မှာ နောက်ကို ချာခနဲလှည့်ကြည့်၍...

“အေး... ငါ့လက်ဝါးစာ မပေးမိခင်သာ နှင်းပါးစပ်ကိုပိတ်ထားလို့က်”

ဆိုပြီး ဆင်းသွားတာမို့ ပျိုလည်း မေမေ့နေနက်ကျောက်ကို ပြုံးကြည့်ရင်း လိုက်ပါလာခဲ့လေသည်။ မေမေက မပြီးနိုင်မစီးနိုင် breakfast ဝိုင်းရောက်သည်အထိ rap ပြောလာခဲ့သေးသည်။

“ဘယ့်နယ်... မအေကိုများ သူ့သူငယ်ချင်းလိုလို သူ့တပည့်လိုလို ဆရာလုပ်လိုက်၊ အမိနဲ့ပေးလိုက်နဲ့”

ပြောပြောဆိုဆို ကြီးကြီးရှေ့ ဝင်ထိုင်တော့ ကြီးကြီးက...

“ဘာဖြစ်လာပြန်ပြီလဲ ဒီသားအမိ”

ဟု နှုတ်ခွန်းဆက်သ၏။ ပျိုကတော့ ပြုံးပြုံးပင် ကြီးကြီးနားကပ်ထိုင်လိုက်ပါသည်။

“ဘာဖြစ်ရမှာလဲမမရယ်... ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ ငွေလိုပြန်ပြီတဲ့။ သင်စာနီးတွေ တက်ချင်တိုင်းတက်ပြီး လိုလေသေးမရှိ ပြည့်ပြည့်စုံစုံထားပေးနေတာတောင် ငွေက ဘာလုပ်ဖို့လိုရမှာလဲ။ အလကားပါ မမရယ်... သူ့အကြောင်းလည်း သိသားနဲ့၊ ခေါင်းထဲထည့်မနေနဲ့။ မမဆာနေပြီထင်တယ်၊ စားဖို့ရှိတာသာ စားပါ”

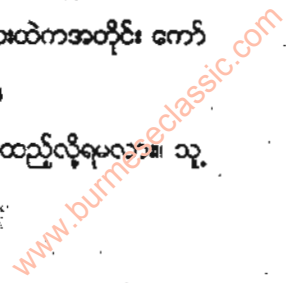
မေမေက သူ့အကျင့်အတိုင်း ပိုက်ဆံပေးရမှာကြောက်၍ စကား

လမ်းကြောင်းလွဲပြီး ကြီးကြီးစားဖို့ ပြင်ဆင်ပေးတော့သည်။ ပြင်ဆင်ပေးတယ်ဆိုတာကလည်း ညကတည်းက မိယုကို စီစဉ်ခိုင်းထားတာမို့ မိယုအဆင်သင့်လုပ်ထားတဲ့အတိုင်း မေမေက နှမ်းဖြူးလိုက်တာပဲဖြစ်သည်။

ပျိုတို့မိသားစုက သိပ်မများ ကြီးကြီးရယ်၊ မေမေရယ်၊ ပျိုရယ်၊ မိယုရယ် (အိမ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စလုပ်ဖို့အတွက် ဆွေဦးမျိုးစပ်ထဲက ခေါ်ထားသော)၊ ဦးကျော်လှရယ်... အားလုံးပေါင်း ငါးယောက်တည်းရှိတာမို့ အစားအသောက်ကို ကြီးကြီးနှင့်မေမေက တစ်ပတ်စာ ကြိုတင်ညှိနှိုင်းပြီး တစ်နေ့တစ်မျိုးမရိုးရအောင် အချိန်ယောင်းဆွဲထားတတ်သည့်အကျင့် နှိုပါသည်။

နံနက်ခင်းစာနှင့် နေ့လယ်စာကို သူ့နေ့နှင့်သူ ဖွယ်ဖွယ်ရာရာ စီမံပြီး ညစာကိုတော့ ဖြစ်သလိုပဲစားတတ်သည်။ ပျိုနှင့်မေမေက သူငယ်ချင်းတွေနှင့် အကြောင်းကိစ္စရှိလျှင် အပြင်မှာပဲ ဒင်နာနဲ့ပြီး ကျန်တဲ့ရက်တွေမှာတော့ သစ်သီးကိုပဲ စားကြပါသည်။ ကြီးကြီးကလည်း ညဘက်ဆိုလျှင် ခေါက်ဆွဲပြုတ်၊ မုန့်၊ နို့၊ အိုဗာတင်း တို့နှင့်ပဲ ပြီးတတ်လေသည်။ သည်နေ့တော့ အင်္ဂါနေ့မို့ အချိန်ယောင်းထဲကအတိုင်း ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲနှင့် ကော်ဖီကို သုံးဆောင်ရပါမည်။

“နေစမ်းပါဦး... ဒီကိစ္စက ငါ့ခေါင်းထဲ မထည့်လို့ရမလား။ သူ့

အကြောင်းသိနေလို့ကို ခေါင်းထဲထည့်ရမှာ။ သူလိုချင်လို့တောင်းတိုင်း မပေးဘဲနဲ့ ပြီးသွားတာရှိလို့လား မိစန္ဒီ”

“...”

“သူလည်း သူ့အစီအစဉ်နဲ့သူ ရိုပိတယ် စန္ဒီရယ်။ သင်တန်းတွေ တက်နေတယ်ဆိုတာကလည်း အကြောင်းရှိတယ်။ ဘယ်နှစ်မှာ ဘာလုပ် မယ်၊ ဘယ်အရွယ်မှာ ဘာဖြစ်ရမယ်ဆိုတာ ငါ့ကို ဖွင့်ပြော၊ တိုင်ပင်ပြီး သား။ ငွေရှာရမယ့်အရွယ်မကလို့ လင်ယူရမယ့်အရွယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါ့တူမ ကို ငါယုံတယ်။ ညည်း၊ ခုခေတ်ကလေးတွေကို လျှော့မတွက်ပါနဲ့အေး၊ တူမလေးကကော ငွေဘယ်လောက်တောင်းတာတုန်း”

“ငါးသိန်းပါ ကြီးကြီး”

“ဘာလုပ်ဖို့တုန်း”

“ပရဟိတ၊ ငါ”

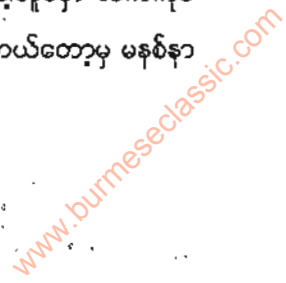
“ဘုရားရေ!... ကိုင်း၊ ငါမပြောလား မိစန္ဒီ၊ လမင်းပျိုစင် ဖောင် ဒေးရှင်းတွေဘာတွေ လုပ်တော့မယ်ထင်တယ်။ ဘာမှရှည်ရှည်ဝေးဝေး တွေ ပြောမနေနဲ့တော့၊ ပြောနေရင် အချိန်ကုန်ပြီး... လူမောတာသာ အဖတ်တင်မယ်။ သူတောင်းတဲ့အတိုင်းသာ ပေးလိုက်၊ ငါးသိန်းတောင်း တုန်းကို မြန်မြန်ပေး၊ ကြာရင် သိန်းငါးဆယ်ဖြစ်သွားလိမ့်မယ်”

“မေ၊ အဲဒီလို အလိုလိုက်နေလို့ သူ ရောင့်တက်နေတာ။ မေ ထည်း၊ စန္ဒီမသိအောင် ပေးနေတာပဲမို့လား။ စန္ဒီလည်း သူတောင်းတိုင်း ပေးနေတာပဲ၊ ခုဟာက ငွေကိုသုံးတာမဟုတ်ဘူး... ဖြန်းရာကျနေပြီ”

“အိုအေ... ပေးသာပေးလိုက်စမ်းပါ။ ငါက အလိုလိုက်နေတာ တုတ်ဘူး။ သူ့အကြောင်းကိုသိလို့ ပြောနေတာ။ ငါ့တူမလေးက သူ များကလေးတွေလို ငွေကိုင်တတ်တာမဟုတ်ဘူး။ လူကြီးမိဘဆီကို လိမ် ညှာတောင်းပြီး စုဆောင်းထားတာမျိုးတွေလည်း မလုပ်ဘူး။ အပြင်မှာ လည်း သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လျှောက်လည်ပြီး တိုက်ကျွေးသုံးဖြန်းနေတာ လည်းမဟုတ်ဘူး။ သူ တကယ်လို့မှ မိဘဆီ လက်ဖြန့်တောင်းတာ”

“...”

“ပြီးတော့ ငါ့တူမက တစ်ဖက်သားအပေါ် သနားတတ်တဲ့စိတ် နှိုတယ်။ ကူညီဖေးမချင်တဲ့စိတ်လည်းရှိတယ်။ သူငယ်ချင်းတွေအပေါ် လည်း အမြဲတမ်း စိတ်ကောင်းစေတနာကောင်း ထားတယ်။ လှူချင် တန်းချင်တဲ့စိတ်လည်း ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ရှိခဲ့တာဆိုတော့ သူ ပရဟိတလုပ်မှာကို ငါယုံတယ်။ ဒီမှာ မိစန္ဒီ... ငါ့တူမမှာ လက်ကိုင် ဆောင်ပုဒ် ရှိတယ်။ သူ့အတွက်နဲ့ တစ်ဖက်လူ ဘယ်တော့မှ မနစ်နာ စေရဘူးတဲ့”

ပျိုကတော့ အေးဆေးပင်။ ရှေ့နေ ငှားစရာမလို။ အချိန်တန်ခိုင် ရမှာကို သေချာသိပြီးသားမို့ ကော်ရည်ခေါက်ဆွဲစားပြီးလို့ ကော်ဖီကို တောင် သောက်နေပြီ။ မိသားစုသုံးယောက်တည်းရှိတာမို့ ဘယ်လိုပဲ လှည့်ပတ်ပြီး ရန်ဖြစ်ဖြစ်၊ နောက်ဆုံးတော့ ကြီးကြီးက ပျိုဘက်က ရပ်တည်တာပင်တည်း။

“သူ့ရဲ့လက်ကိုင်ဆောင်ပုဒ်က တစ်ဖက်လူ မနစ်နာစေဘူးဆို တဲ့အတိုင်း တစ်ဖက်လူပဲ မနစ်နာတာလေ။ စန္ဒီမှာ နစ်နာတယ် မမရဲ့။ သူစောစောစီးစီးဆုလိုတောင်းတာ စန္ဒီရဲ့အလုပ်ကို ဘယ်လောက်လောက် ပိတ်စေသလဲ။ စန္ဒီက မနက်စောစောကို လာဘ်နဲ့နေတာ၊ အာရုံနစ်နာ တာပေါ့”

“မေမေရယ်... အဲဒီလိုတော့ မပြောပါနဲ့။ သမီးက တကယ်လို့ အပ်နေလို့ သားသမီးက မိဘဆီ မုန့်ဖိုးတောင်းနည်းမျိုး ရိုးရိုးသားသား တောင်းတာပါ။ မေမေရဲ့အလုပ်ကို ထိခိုက်စေတာမျိုး၊ နစ်နာစေတာ မျိုး မဖြစ်စေရပါဘူး။ ဒီမှာမေမေ... မေမေသာ သမီးလိုတာကို ချက် ချင်းထုတ်ပေးလိုက်၊ SANDY MART ကိုရောက်ရင် သိန်းငါးဆယ် အထက်ပိုင်း ဈေးဦးပေါက်စေရမယ်။ အသေအချာပဲ သမီးစိတ်ထဲမှာ မြင်နေတယ်”

ပျိုက မျက်နှာကို တည်တည်ကြည်ကြည်ပင့်ချိ၍ လေသံခပ်ပြတ် ပြတ်နှင့် ထင်ပြောလိုက်တော့ ပေဒင်ယုံသောမေမေက ရုတ်တရက်အံ့သြ သွားသလိုပုံစံဖြင့် ပျိုကိုစိုက်ကြည့်လေ၏။

“ဘာလဲ၊ သမီးပြောတာ မယုံလို့လား။ မယုံရင် မေမေလက်ဖြန့် ပေး သမီးလကွဏာကြည့်ပေးမယ်။ ဒီနေ့ ဒီရက် ဒီလ ဒီအချိန် ဒီရာသီနဲ့ ယှဉ်တွက်ပြီး မေမေရဲ့ကံတွေ လာဘ်တွေကို ဖွင့်ပေးလိုက် ငယ်”

“တော်စမ်း!... နင့်စကားများ ယုံယုံကြည်ကြည်၊ ငါ့ကိုချော လို့ခြောက်လို့မရတာနဲ့ နည်းပရိယာယ်တွေ သုံးတော့မှာမို့လား”

“သိနေရင်လည်း ရှေးရှေးရှုပေးလိုက်ပါလား မေမေရာ။ သမီး စာ နည်းပရိယာယ်သုံးတယ်ဆိုရင်တောင် အဲဒီနည်းပရိယာယ်တွေက အကြံအပန်တစ်ခုမှမပါဘူး။ လုံးဝအမှန်အကန်တွေချည်းပဲ။ မေမေမှာ ခိုတဲ့စည်းစိမ်ဥစ္စာ ရတာတွေက ဘယ်သူ့ဖို့လဲ... ဘာလုပ်ဖို့လဲ၊ တရား သဘောနဲ့ ယှဉ်ကြည့်စမ်းပါ။ အဲဒါတွေက သေရင် ကိုယ့်နောက်မပါဘူး။ စားဖို့ရယ်၊ သုံးဖို့ရယ်၊ လှူဖို့ရယ် ဆိုတဲ့အတိုင်း သူ့နေရာနဲ့သူ အကျိုး ရှိရှိအသုံးချရတယ်။ ပေးသင့်တဲ့သူတွေ ပေးပစ်၊ လှူစရာရှိတာတွေ လှူပစ် ဒါမှ နောင်သံသရာကောင်းမှာ”

“အောင်မာ... ကြီးကြီးကျယ်ကျယ်၊ နင်က အမေလား ငါက အမေလား။ ငါကရော ဘုရားတရားတွေ အလှူအတန်းတွေ မလုပ်လို့ လား”

“အဲလိုပြောတာမဟုတ်ပါဘူး မေမေကလည်း။ မေမေလုပ်တာ တွေ သမီးမြင်နေရတာပဲ။ ဒါပေမဲ့ ဘုရားတရားလုပ်တဲ့နေရာမှာ စိတ် သန့်ဖို့လိုတယ် မေမေရဲ့။ ဘာဖြစ်ပါစေ ညာဖြစ်ပါစေဆိုတဲ့ အတ္တယိတဲ့ ဆုတောင်းမျိုးနဲ့မလုပ်ရဘူး။ လှူတဲ့နေရာမှာလည်း စိတ်ထားမြတ်ဖို့လို တယ်။ ပြိုင်ဆိုင်ကြားဝါလို့မတွေ့ပါတဲ့ မာနတွေနဲ့ မလှူရဘူး”

“...”

“နယ်မှာ တကယ်ချို့တဲ့နေတဲ့ ဘုန်းကြီးကျောင်းတွေ၊ သီလရှင် ကျောင်းတွေ၊ စာသင်ကျောင်းတွေ၊ အလှူဒကာမရှိလို့ မပြုပြင်နိုင်တဲ့ စေတီပုထိုးတွေ၊ တကယ်ငတ်ပြတ်နေတဲ့ ဆင်းရဲသားတွေ အများကြီး ရှိတယ်။ အဲဒါမျိုးတွေကို ရက်ရက်ရောရောလှူမှ ပိုမြတ်တာ။ ခုတော့ မေမေက မေမေ့ပါတနာတွေနဲ့အပြိုင် နာမည်ကြီးဘုရားတွေမှ၊ နာမည် ကြီးဘုန်းကြီးကျောင်းတွေမှ”

ငါးသိန်းရဖို့အတွက် တရားဟောရတာ အာပေါက်တော့မည်ဖြစ် သလို မေမေကလည်း မျက်စောင်းခဲပြီး သောက်လက်စကော်ဖိခွက်ကို

ဆောင့်ချလေသည်။ ကြီးကြီးကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဘာမှဝင်မပြော သေးဘဲ သားအမိနှစ်ယောက်ကို တစ်လှည့်စီစိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးမှ ဘာထအော်မလဲမသိ။

တကယ်တော့ ထိုငါးသိန်းက မေမေ၏ပွဲတက်ဝတ်စုံတစ်စုံ တန် ခိုးခန့်သာ ရှိပါသည်။

“သမီးဆိုရင်လည်း ဒေါ်စန္ဒီရဲ့သမီးဆိုပြီး ဘာတွေများ လက်လက် ထအောင် ကံနေလို့လဲ။ မေမေရဲ့ပါတနာတွေထဲမှာ သမီးတွေ တူမတွေ ရှိရင် သူတို့နဲ့ယှဉ်ကြည့်လိုက်ပါလား။ သမီးသူငယ်ချင်းတွေဆိုလည်း ကားထည်လဲ၊ ဖုန်းထည်လဲ၊ နိုင်ငံခြားကို ရှေ့ပင်ခဏခဏထွက်ရတာ နဲ့ ကိုယ်ပိုင်ဒီဇိုင်းနာ ထားရတာနဲ့။ Spa တွေ ကလပ်တွေ နေ့တိုင်း သွားကဲရတာနဲ့ ရေရေလည်လည်သုံးမြန်းနေကြတာ”

“...”

“သမီးကတော့ ဆယ်တန်းအောင်ကတည်းက ဒီကား ဒီဖုန်း၊ လက်ဝတ်ရတနာဆိုရင်လည်း စိတ်ကူးထဲတောင်မရှိဘူး။ အဝတ်အစား ကျတော့လည်း ဂျင်းနီနဲ့ တီရှပ်ရှိရင် ပြီးနေတာပဲမှလား။ နောက်ဆုံး မေမေနဲ့ယှဉ်ကြည့်... အမေနဲ့သမီး ဘယ်သူ့စရိတ်က ပိုကြီးသလဲဆို တာ”

“တော်စမ်း! . . . နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်တော့”

ပျိုဟောသည့်တရားက မေမေဘက်လှည့်သွားပြီမို့ မေမေက ဒေါသထွက်ပြီး အော်တော့သည်။

“ငါ့ကိုများ ချောလိုက် ခြောက်လိုက်၊ နည်းပရိယာယ်တွေ အမျိုးမျိုးသုံးလိုက်နဲ့။ ဒီတစ်ခါတော့ မရဘူး အပျိုမ၊ နင့်တရားကိုလည်း နာနေဖို့ အချိန်မရှိဘူး။ ငါ့အလုပ်ချိန်နောက်ကျတယ် . . . သွားမယ်”

ဆိုပြီး slim bag ဆွဲ၍ ထလေရာ ပျိုကလည်း ဆတ်ခနဲထရပ်လိုက်လေသည်။

“ဒီအတိုင်းသွားလို့ ရမလား . . . သမီးတောင်းတာ ပေးခဲ့လေ”

“မပေးနိုင်ဘူး ငါ ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ နင်က ငွေကို သုံးတာ မဟုတ်ဘူး . . . ဖြုန်းနေတာလို့”

“သမီးကလည်း ဘယ်နှခါပြောရမလဲ၊ ဖြုန်းတာမဟုတ်ဘူး။ သူ့နေရာနဲ့သူ အကျိုးရှိရှိသုံးနေတာလို့။ သမီး ပရဟိတလုပ်တဲ့နေရာမှာ ကိုယ့်အတွက်ရော သူများအတွက်ရော အများကြီးအကျိုးရှိတယ်။ သမီး အေးဆေးတောင်းပြီးပြီနော်၊ မေမေ”

“ဟယ်၊ ကြည့်စမ်း! မအေဆီ ပိုက်ဆံတောင်းနေတာများ ဓားပြတိုက်နေသလိုပါလား၊ မပေးဘူး . . . လူဆိုးမရဲ့၊ မပေးဘူး။ နင်လုပ်ချင်

တာ လုပ်လို့ရမယ်များ ထင်နေသလား”

“ရတယ် . . . မပေးရင် အခန်းကိုဖျက်ဆီးပစ်လိုက်ရမလား။ နဲ့ ခန်းကို အရှက်လာခဲ့ရမလား”

ဟုပြောပြီး အနားကထိုင်ခုံကို ဝုန်းခနဲတွန်းပစ်လိုက်လေသည်။ နောက်ဆုံးတော့ ပွဲကြမ်းရတာပင်တည်း။ ပွဲမကြမ်းမချင်းလည်း စခန်းက သိမ်းမှာမဟုတ်။

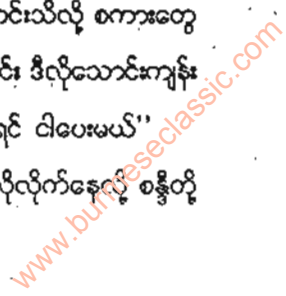
“ကြည့်စမ်း! . . . ကြည့်စမ်း! . . . ငါ့ကိုများ သေတော့မယ်”

“ဟဲ့ ဟဲ့ . . . တော်ကြစမ်း! . . . ခက်တော့တာပဲ၊ ဒီသားအမိနဲ့ ဆော့ စိတ်ညစ်လိုက်တာ။ ဘာဖြစ်လို့ ဧစာစောစီးစီးပြသနာလုပ်နေကြတာလဲ”

မေမေ ဆွေ့ဆွေ့ခုန်လျက် ပျိုကိုလှမ်းရိုက်မယ်ကြံမှ ကြီးကြီး ထအော်ပြီး သားအမိနှစ်ယောက်ကြား ဆွဲလားရုန်းလား ဝင်လုပ်တော့သည်။

“ဒါကြောင့် ငါမပြောဘူးလား။ သူ့အကြောင်းသိလို့ စကားတွေ နှည်မနေပါနဲ့ . . . ပေးလိုက်ပါလို့၊ လိုချင်တာမရတိုင်း ဒီလိုသောင်းကျန်းတတ်တာ ရိုးနေပြီ။ ပေးလိုက်၊ မိစနို့၊ နင်မပေးရင် ငါပေးမယ်”

“ဘာဖြစ်လို့ ပေးရမှာလဲ၊ မမ အဲဒီလိုအလိုလိုက်နေလို့ စနို့တို့

အပေါ်ကို ဆိုးချင်တိုင်းဆိုးနေတာ။ လုံးဝမပေးနဲ့”

“သမီးကလည်း လုံးဝပဲပဲနော်။ ကြီးကြီးဆီက လိုချင်တာမဟုတ်ဘူး။ မေမေဆီက လိုချင်တာ။ မေမေဆီက ခုချက်ချင်းရမှဖြစ်မယ်”

“ကဲ၊ တော့လား... ကိုယ်မွေးထားတဲ့ကလေးအကြောင်းကို သိရဲ့သားနဲ့များ စန္ဒီရယ်။ ဘာဖြစ်လို့ တင်းခံနေတာလဲ။ ပေးလိုက်စမ်းပါ။ ငါ စိတ်ဆင်းရဲအောင် မလုပ်ကြပါနဲ့။ ကြာရင် နင်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ငါ နှလုံးရောဂါ ရလိမ့်မယ်”

ဟု ကြီးကြီးက မနားတမ်းအော်မှ မေမေ သက်ပြင်းချပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။ ပျို ပြုံးလိုက်လေ၏။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အဲဒီလိုဘာမှမပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်သွားပြီဆိုရင် သားအိမ်နှစ်ဦး၏ဘာသာစကားအရ မေမေ၊ ပျိုလိုချင်တာကို ပေးလိုက်ပြီဆိုတာ နားလည်လိုက်သောကြောင့်ပင်။

သို့သော် ပျိုဘက်ကလည်း မေမေ့ကို စနေကျအကျင့်ကလေးအတိုင်း...

“ဒေါ်စန္ဒီ... ကားကိုလိုက်ထုမှာနော်”

ဟု ခပ်မာမာလေး ပြောလိုက်တော့ မေမေကလည်း သူ့အကျင့်အတိုင်း ဆတ်ခနဲလှည့်ကြည့်ပြီး...

“ဟဲ့! လူဆိုးမရဲ့၊ ဓားပြမရဲ့၊ နင့်အဒေါ်ဆီက ထုတ်သွား။ ငါပြန်လာရင် ပေးလိုက်မယ်”

ဟု ခပ်စွာစွာပြန်ပြောတာမို့ ပျို ‘ဟေးခနဲ’ လက်ခုပ်လက်ဝါးတီးပြီး ထရုန်လိုက်လေသည်။

“အစကတည်းက ဒီလိုဖြစ်ရမှာ။ အလကား... ပဲများနေတယ်”

ပျိုစကားကြောင့် မေမေက မျက်စောင်းပစ်ပြီး ဒေါက်ဖိနပ်တစ်စုံနှင့် ဆပ်ကော့လပ်ကော့ ထွက်သွားတော့သည်။ ကားနားသို့ရောက်လျှင်...

“အိုမား... ကောင်းကောင်းသွားနော်၊ သင်တန်းပြီးရင် အိုမားအကြိုက် ဖက်ထုပ်ပြုတ် လာဖို့ပေးလှည့်မယ်... ချစ်တယ်”

ဟု ပျိုက အော်ပြီး လက်နှစ်ဖက်ကို အသည်းပုံလေး လုပ်ပြလိုက်တော့ မေမေက လုံးဝလှည့်မကြည့်ဘဲ ကားတံခါးကိုဆောင့်ပိတ်ပြီး ဝေါခနဲမှောင်းထွက်သွားလေသည်။

ပျို အပျော်လွန်ပြီး အိမ်ထဲပြေးဝင်လာပြန်ရာ ငွေတစ်ထပ်ကိုင်ပြီး စောင့်နေသောကြီးကြီးကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရတာမို့ ကြီးကြီးကိုဖက်ပြီး ဝါးပြင်ကို နမ်းလိုက်ပြန်သည်။

“ဒါကြောင့် ကြီးကြီးကိုချစ်တာ”

“အေးပါ လူလည်မလေးရယ်၊ ကောင်းကောင်းသွား”

ဆိုပြီး ကြီးကြီးက ပျို့အိတ်ထဲကို ငွေတွေ ထိုးထည့်ပေးနေပြန် သေးသည်။

“အိုခေ၊ ဒါဆို သမီးသွားပြီနော်၊ ပြန်လာရင် ကြီးကြီးအကြိုက် ဝဲခေါက်ဆွဲ ဝယ်ခဲ့မယ်၊ တာ့တာ... ဘိုင့်ဘိုင့်... ဖိယုရေ ကြီးကြီးကို ဂရုစိုက်ပါဟေ့”

“ဟုတ်ကဲ့ မမ”

ပျို့က အသံတစာစာ ပြောဆိုအော်ဟစ်ရင်း မေမေနှင့်သိပ်မခြား ဘဲ ကိုယ့်ကားနှင့်ကိုယ် ထွက်လာခဲ့တော့၏။ အဲဒီလို ပျို့ သောင်းကျန်း တတ်တာက ဒီနေ့မှမဟုတ်။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လိုချင်တာကို မရမချင်း ထိုသို့သောင်းကျန်းတတ်တာ အကျင့်တစ်ခုလိုဖြစ်နေခဲ့ပြီ။

ခုနစ်တန်းတုန်းကလည်း Hand phone ဝယ်ခိုင်းတာ ဝယ် မပေး၍ အိမ်မှာရှိသမျှပစ္စည်းတွေအကုန်လုံး ကိုင်ပေါက်ခဲ့ဖူးသည်။ ဆယ် တန်းအောင်တုန်းကလည်း ကားဝယ်မပေး၍ မေမေမီးခံသေတ္တာနှင့် အလှပြင်ပစ္စည်းတွေကို ထုရိုက်ပစ်ခဲ့ဖူးသည်။

ပိုက်ဆံတောင်းတိုင်း ဖြစ်ခဲ့သည့်ပြဿနာတွေကတော့ မနည်း တော့။ တစ်ခါတစ်ရံ ညဉ့်နက်သန်းခေါင် ဗိုက်ဆာသည့်အခါ အပြင်

ထွက်စားဖို့ မေမေ့ကိုခေါ်မရလျှင် မေမေရော ကြီးကြီးပါ အိပ်မရအောင် ဆောင်းဘောက်စ် အကျယ်ကြီးဖွင့်တတ်တာတွေ မပါသေး။

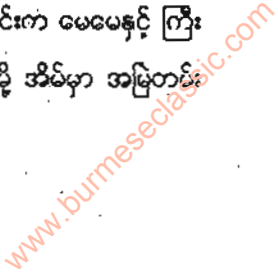
အဲဒါဟာ...

* မိဘအမွေပစ္စည်းတွေကို လက်ဝယ်ပိုင်ပြီး ဘုရားတရားအလုပ် နှင့်အတူ အာလာပသလ္လာပအလုပ်တွေနှင့် အိမ်မှာ ဖိမ်ကျကျ နေထိုင်လျက်ရှိသော ကြီးကြီး ‘ဒေါ်ကေသီ’

* * သမီးငါးနှစ်အရွယ်တွင် ခင်ပွန်းဆုံးသွားရာမှ အစပြုပြီး စီးပွား ရေးကို ကိုယ်တိုင်ဦးဆောင်ခဲ့သလို လက်ရှိအချိန်တွင် အသက် လေးဆယ်ကျော်အရွယ်တွေအတွက် ဦးစားပေးပြီး SANDY MART ကို ခမ်းခမ်းနားနားဖွင့်လှစ်ထားသောမေမေ ‘ဒေါ်စန္ဒီ’ နှင့်...

* * * E-major နှင့်ကျောင်းပြီးထားပြီး သင်တန်းတွေကို ဆက်တိုက် လျှောက်တက်နေသော ‘လမ်းပျိုစင်’ တို့မိသားစု၏ ပုံမှန်ကျင် လည်နေကျ ဒီဇိုင်းလေးသာဖြစ်ပါသည်။

လူနည်းပေမယ့် ပျို့တစ်ယောက် ရှိနေခြင်းက မေမေနှင့် ကြီး ကြီးကို ရသအမျိုးမျိုးမရိုးရအောင် ခံစားစေတာမို့ အိမ်မှာ အမြဲတမ်း စိစိညည် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိနေခဲ့၏။

ပျိုသည် ကားမောင်းလျက် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးနေရာမှ ဘီယွန်ဆေး၏ SINGLE LADIES သီချင်းကိုပင် လိုက်ဆိုနေမိတော့ သည်။

အခန်း (၂)

ခွယ်ရဲတစ်ရွက်တစ်ရွက်လို

ဟိုးငယ်ငယ်လေးကတည်းက 'မင်းမူ' ရဲ့ကားရိုက်တာကို ဘွား ဘွား ပြောခဲ့ဖူးသည်။ မင်းမူဟာ လူကြီးမိဘရဲ့စကားကို မြေဝယ်မကျ နားထောင် လိုက်နာတတ်တဲ့ မြေလိမ္မာလေးတစ်ယောက်တဲ့။

အဲဒီလို လိမ္မာတတ်တဲ့နေရာမှာလည်း လူကြီးတွေအပေါ် ကိုယ့် ရဲ့ဆန္ဒကို တောင်းဆိုတာမျိုး၊ ဆိုးရွဲ့ဂိုကျတာမျိုး၊ အရပ်ကလေးတစ်ရပ်၊ မုန့်ကလေးတစ်ခုတောင် ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ပူဆာတာမျိုးမလုပ် ခဲ့ဘဲ လူကြီးတွေ ဆင်မြန်းခဲ့သမျှ၊ လူကြီးတွေ ကျွေးမွေးခဲ့သမျှနှင့်သာ ငြိမ်သက်ကျေနပ်နေတတ်ခဲ့သည်တဲ့။

ထိုအကျင့်စရိုက်လေးက အသက်တစ်နှစ်ပြီးတစ်နှစ် ကြီးလာ တာနှင့်အမျှ တဖြည်းဖြည်းသိသာထင်ရှားလာခဲ့ရာ အရွယ်ရောက်လာ ချိန်မှာတော့ လုံဝ ပီပီပြင်ပြင် ထင်ပေါ်လာခဲ့မှန်း ကိုယ့်ကိုယ်ကို နားလည် လာခဲ့ရသည်။

ဘယ်လောက် လိမ္မာရေးခြားရှိခဲ့သလဲဆိုလျှင် ပစ္စည်းဆိုလည်း ဘွားဘွားကြိုက်သည့်ပစ္စည်းကိုသာ ကြိုက်သလို၊ အစားအသောက်ဆို လည်း ဘွားဘွားကြိုက်သည့်အစားအသောက်ကိုသာကြိုက်ကာ လူတွေ အပေါ်ကိုလည်း ဘွားဘွားမြင်သလိုသာ မြင်တတ်ခဲ့ပြီး...

နောက်ဆုံး အိမ်ထောင်ဖက်ရွေးချယ်တာကအစ ဘွားဘွား၏ အကြိုက်၊ ဘွားဘွားချစ်မြတ်နိုးလွန်း၍ ရွေးချယ်ထားသော 'သက်လျာ ငယ်' ဆိုသည့်မိန်းကလေးကိုပဲ တကယ်ချစ်မြတ်နိုးခဲ့သည်အထိဖြစ်လေ သည်။

မင်းမူသည် ရေချိုးနေရာမှ သူနှင့်သက်လျာ၏ဇာတ်လမ်းကိုတွေ့ ရင်း မနေ့ကမှ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်နှင့် နွေးနွေးထွေးထွေးပြီးမြောက် ခဲ့သော မင်္ဂလာစေ့စပ်ပွဲကြီးကို မြင်ယောင်ပြီး ရေကိုအပြီးသတ် ခပ်မြန် မြန်ချိုး၍ ထွက်လာခဲ့သည်။ ပြီးတော့ ညတွင်းချင်း ရရှိထားသော သူ နှင့်သက်လျာ၏ နှစ်ယောက်တွဲပုံကို စားပွဲပေါ်မှ လှမ်းယူပြီး ပြုံးကြည့်

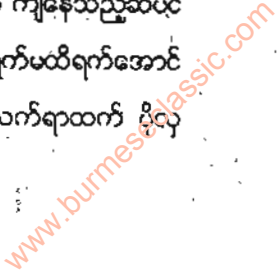
နေမိသည်။

သက်လျာငယ်... တဲ့။

လူနဲ့နာမည်နဲ့ ဘယ်လောက်လိုက်ဖက်ပြီး လှပ တင့်တယ်တဲ့ မိန်းကလေးပါလဲ။ မင်းမူရဲ့ကံကြမ္မာ ရောမွေ့ ပြောင်မြောက်လိုက်ပုံက တော့ ငယ်စဉ်ကတည်းက လူကြီးမိဘစကားကို မြေငယ်မကျ နားထောင် ခဲ့သူပီပီ။ ဘွားဘွားအကြိုက်တွေက သူ့အကြိုက်နှင့် တစ်ထပ်တည်းကျ နေခဲ့ပေမယ့်၊ ထိုသက်လျာငယ်ကို ဘွားဘွားမတွေ့ဘဲ သူသာ အရင် ဆွေ့ခဲ့မိမယ်ဆိုရင်လည်း မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မြတ်နိုးခဲ့မိမှာ သေချာပါ သည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သည်ခေတ်ထဲမှာ တွေ့ရခဲလှသော အလှ ကျက်သရေရှိပုံမျိုးနှင့် ဣန္ဒြေသိက္ခာပြည့်စုံမှုမျိုးကို သူ့ပိုင်ဆိုင်လိုက်ရ တာဖြစ်သောကြောင့်ပင်။ စာဖွဲ့မမီနိုင်သော၊ ဘယ်ပန်းချီရေးလို့မမီနိုင် သော ပြစ်မျိုးမွဲမထင်အလှမျိုးတွေ သက်လျာငယ်မှာ ရှိနေခြင်းက သူ့ အဖို့တော့ အံ့မခန်းဖွယ်ရာတည်း။

နက်ပြောင် ဖြောင့်ခင်းနေသော တင်ပါးဖုံးထိ ကျနေသည့်ဆံပင် အရှည်ကြီးတွေ၊ ဖြူဆွတ် လင်းလက်နေပြီး မတို့ရက်မထိရက်အောင် နူးညံ့ချောမွတ်နေသည့်အသားအရေတွေ၊ ပန်းချီလက်ရာထက် ပိုလှ

သော မျက်ခုံးမထူမပါးကလေးတွေ၊ လှလှပပ ကော့ပုံ၊ ခြံရံထားသော မျက်တောင်တွေ၏အောက်မှာ ရိုးသားဖြူစင်မှုတွေ ပြည့်နှက်နေသည့် မျက်လုံးစိုစိုကလေးတွေ။

ပြီးတော့ နှာတံလုံးလုံးစင်းစင်းကလေး၊ ဖူးဖူးပြည့်ပြည့်နှုတ်ခမ်း လှလှလေး၊ ချစ်စရာကောင်းသည့် မိမိပါးပြင်လေး၊ တင့်တယ် ကျော့ ရှင်းသော လည်တိုင်ကလေး၊ ပြီးတော့ ခါးသေး ရင်ချီစွာ ကြည့်ကောင်း သော လှယဉ်ကျေးမယ်ခန္ဓာကိုယ်လေးနှင့်အတူ အရင်အမောင်းကလည်း သူနှင့်လိုက်ဖက်လွန်းတာမို့ သူက အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် အိပ်မက် ထဲပင် မလွတ်အောင် ကြည့်မဝ ရှုမဝ ချစ်ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။

ဒါတင်မကသေး... ထို သက်လျာငယ်ဆိုသည့် ချစ်သူမလေး က မိဘနှစ်ပါး၏ ချစ်မြတ်နိုးမှုတွေကို အလှူပယ်ရထားသော အငယ် ဆုံးသမီးကလေးဖြစ်သလို အစ်ကိုငါးယောက်၏ ဝိုင်းဝန်းအလိုလိုက်မှု အောက်မှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် မိန်းကလေးလည်းဖြစ်တာကြောင့် သူ့ အတွက်တော့ ရှေးဘုရင်တွေလက်ထက်က မြေမခတ် တြွကြွရွရွနေခဲ့ ရသည့် နန်းတွင်းသမီးပျိုလေးနှင့် ဆုံတွေ့ခဲ့ရသလို ခံစားရသေးသည်။

သို့သော် မင်းမုဘတတွင် ကံကောင်းမှုတွေ ဘယ်လောက်ပဲပြည့် စုံပြည့်စုံ၊ နှစ်ဖက်လူကြီးမိဘတွေဆီမှ အလိုလိုက် အရေးပေးမှုတွေ

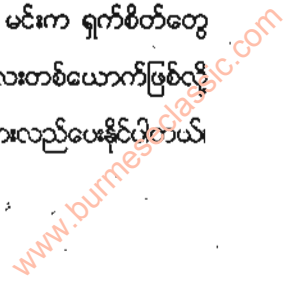
လည်း ဘယ်လောက်ပဲ ရရ သူ့ရင်ထဲမှ မေတ္တာတရားတွေလည်း သူမ အပေါ် ဘယ်လောက်ပဲ ပုံကျကျ၊ အဓိကလိုအပ်ချက်တစ်ခုဖြစ်နေတာ တ သက်လျာငယ်ဆီမှအချစ်ကို သူ မရသေးတာပဲဖြစ်သည်။

ဒါကလည်း ကိစ္စမရှိပါ။ လူကြီးချင်း တွေဆိုကြပြီးမှ လူငယ်တွေ ကို အပြန်အလှန်ဓာတ်ပုံပြပြီး ကမ်းလှမ်းလိုက်တာမို့ သူ့ဘက်က အရင် ဓာတ်ပုံကြည့်ရုံနှင့် ချစ်သွားခဲ့တာဖြစ်သည်။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်လုံးကို တစ်ကြိမ်သာ မိတ်ဆက်တွေ့ဆုံခွင့် ပေးပြီး ဒုတိယအကြိမ်တွေ့ဆုံမှုကလည်း ဇေ့စပ်ပွဲဖြစ်နေပြန်တာကြောင့် သူမတက်က ရှက်စိတ်တွေ၊ မဝံ့မရဲစိတ်တွေနှင့် ချစ်အဖြေကို မပေးရဲသေး တာပဲဟု သူက သူမအပေါ် ပုံကြည့်မှုတွေ နားလည်မှုတွေ အပြည့်အဝ ပေးထားနိုင်ခဲ့ပြန်သည်လေ။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လက်မထပ်ခင်အချိန်နဲ့ လက်ထပ်ပွဲအပြီးမှာ သူ့ ဘက်က ကြိုးစားရင် ကြိုးစားနိုင်သလောက် သူမရဲ့အချစ်ကို ရရှိလာ နိုင်လိမ့်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“မင်းကိုအရမ်းချစ်တယ် သက်လျာ... မင်းက ရှက်စိတ်တွေ ကြောက်စိတ်တွေ အရမ်းကြီးတတ်တဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ဖြစ်လို့ ကိုယ့်အပေါ်ကို မဝံ့မရဲဖြစ်နေတယ်ဆိုတာ ကိုယ်နားလည်ပေးနိုင်ပါတယ်။

ဒါပေမဲ့ ကိုယ်ကြာကြာမစောင့်နိုင်တော့ပါဘူး။ မင်း ကိုယ့်ကိုအမြန်ဆုံး ချစ်လာနိုင်အောင် ကိုယ်လုပ်တော့မှာပါ။”

မင်းမူသည် ဓာတ်ပုံကိုကြည့်ရင်း သက်လျာ၏မျက်နှာလေးကို ခပ်ရွှရွလေး နမ်းလိုက်မိသလို တစ်ယောက်တည်းလည်း ခပ်ဖွဖွလေး ပြောလိုက်မိလေ၏။

“သားရေ... ငါ့မြေးလေး၊ ပြင်ဆင်လို့ပြီးပြီလားဟေ့”

ရုတ်တရက် အင်တာကွန်နစ်မှ ဘွားဘွားအသံ ထွက်လာတာကြောင့် ဓာတ်ပုံကိုပြန်ချလိုက်ပြီး အင်တာကွန်နစ်ရာသို့ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာ လိုက်သည်။ ထိုအိမ်တွင်းစကားပြောစက်က သူ့အခန်းထဲမှာ အချိန်ပြည့် ဖွင့်ထားရသလို ဖုန်းဆိုလျှင်လည်း သူ့များတွေလို ပိတ်ထားတာမျိုးတွေ ဘာတွေမလုပ်ရဘဲ အမြဲတမ်းဖွင့်ထားရပါသည်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ဘွားဘွားက အချိန်နေရာဒေသမရှေး သူစိတ်ကူးပေါက်ရင် ပေါက်သလို လှမ်းစကားပြောတတ်သောကြောင့်ပင်။

“ဟုတ်... ရေချိုးပြီးပါပြီ ဘွားဘွား၊ ခဏနေရင် အဝတ်အစား လဲပြီး ဆင်းလာခဲ့ပါ့မယ်”

“အေး... အဲဒါဆို မြန်မြန်ဆင်းလာခဲ့၊ စေ့စပ်ပွဲသတင်း ပါလာ ပြီ”

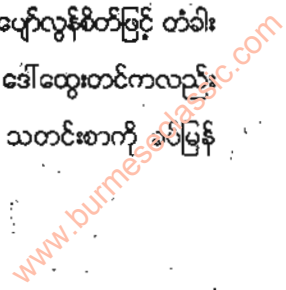
“ဟာ... သတင်းစာရောက်ပြီ”

“ဟုတ်ပါ၊ ဒီနေ့သတင်းစာကို ငါ့မြေးနဲ့ဘွားဘွား အတူတူဖတ် ရမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ဘွားဘွား... သား ခုပဲဆင်းလာခဲ့မယ်။ အဲ၊ ဒါပေမဲ့ သား သက်လျာကို လှမ်းကြားချင်သေးတယ်။ သတင်းစာကို ခဏလောက် အခေါ်ကြီးနဲ့ ပို့ခိုင်းပေးပါ ဘွားဘွား၊ သူတို့အိမ်က သားတို့အိမ်ထက် သတင်းစာ အရောက်နေောက်ကျတယ် ဘွားဘွားရဲ့။ သက်လျာလေး ပျော်သွားအောင်လို့ပါ။ နော်... ဘွားဘွား”

“အမယ်လေး... ငါ့ချစ်ပြီးမှ ချစ်ရတဲ့ကလေးကများ၊ ကဲနေ လိုက်တာ။ ဒါတောင် ဟိုကချစ်ပါတယ်လို့ ပြောသေးတာမဟုတ်ဘူး။ ကောင်းပါပြီတော်... ကောင်းပါပြီ၊ ထွေးတင်ကို ပို့ခိုင်းလိုက်ပါ့မယ်။ ဘယ်လောက်များ ကျက်သရေရှိလိုက်သလဲ။ ကြီးကြီးကျယ်ကျယ် ခမ်း ခမ်းနားနားနဲ့ စာလုံးတွေကလည်း လှမလှ၊ ရော့ထွေးတင်၊ ငါ့မြေးဆီ သွားပို့စမ်း”

ဘွားဘွားအသံပျောက်သွားတော့ သူ အပျော်လွန်းစိတ်ဖြင့် တံခါး ကို ခပ်မြန်မြန်သွားဖွင့်လိုက်သည်။ ခဏအတွင်း ဒေါ်ထွေးတင်ကလည်း အပြေးအလွှားလာပေးသွားတာမို့ သူကလည်း သတင်းစာကို ခပ်မြန်

မြန်လှန်လော့ ရှာကြည့်လိုက်ပြီး သက်လျာဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်တော့၏။
ဘွားဘွားပြောသလို ဘယ်လောက်များ ကျက်သရေ မင်္ဂလာ
အပေါင်းနှင့် ခပြောင်းလိုက်ပါတဲ့စာကြောင်းလေးတွေလဲဆိုတာ။ ဆွေ
ဂုဏ်မျိုးဂုဏ် ပကာသနဂုဏ်တွေထက် သူ့မျက်စိထဲမှာ တန်းတန်းမတ်
မတ်ကြီးမြင်နေတာက 'မိုးထက်မင်းမူ' နှင့် 'သက်လျာငယ်' ဆိုသည့်
အမည်နာမနှစ်ခုပင်ဖြစ်သည်။

“ဟလို... သက်လျာ ကိုယ်ပါ”

“ဟုတ်... သက်လျာ နားထောင်နေပါတယ်”

“သတင်းစာထဲမှာ ပါလာပြီသက်လျာ၊ မင်းဖတ်ပြီးပြီလား”

“မူ့တိရသေးပါဘူး။ သက်လျာတို့အိမ်ကို သတင်းစာရောက်
တာ နည်းနည်းနောက်ကျတယ်။ ခုလိုသတင်းပို့ပေးတာ ကျေးဇူးတင်
ပါတယ် ကိုထက်”

“စိမ်းလိုက်တာ သက်လျာရယ်... ကျေးဇူးတင်ရမယ့်လူတွေမှ
မဟုတ်တာ။ ကိုယ် အရမ်းပျော်လွန်းလို့ မင်းဆီကို ဦးဦးဖျားဖျားသတင်း
ပို့ပေးတာ။ ဘွားဘွားကတောင် ကဲတယ်လို့ အပြောခံနေရပြီကွာ။ ကျေး
ဇူးတင်ရုံပဲလား သက်လျာ၊ ပျော်ကောမပျော်ဘူးလား”

“ဟုတ်... ကိုထက်လို့ပါပဲ”

“ဟား... ဝတ်ကျတန်းကျေစကားကြီးပါကွာ။ ကိုယ် ကျေနပ်
အောင် ပြောပေးတာမို့လား။ ဒီမှာ ကိုယ်ဘယ်လောက်ပျော်နေတယ်
ထင်သလဲ။ ရေချိုးပြီးတာ ကြာလှပြီ ခုထိအဝတ်အစားမလဲရသေးဘူး။
ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် စေ့စပ်တဲ့ပုံတွေကိုကြည့်လိုက်၊ သတင်းစာကြည့်
လိုက်နဲ့ အလုပ်ရှုပ်နေတာ မယုံဘူးလား”

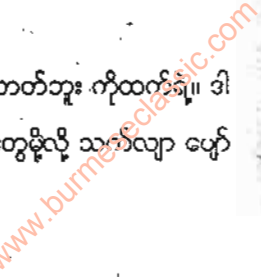
“ယုံပါဌာယ် ကိုထက်ရယ်၊ ကိုထက်က မြေးလိမ္မာလေး ပီသ
တာကို”

“အဲဒါလည်း ဝတ်ကျတန်းကျေစကားကြီးပဲ။ မြေးလိမ္မာပီသ
လို့ မင်းကိုချစ်တာမဟုတ်ဘူး။ မြေးလိမ္မာဖြစ်တာနဲ့ မင်းကိုချစ်မိတာနဲ့
တစ်ထပ်တည်းကျသွားတာ”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

“ဟော... ပြောပြန်ပြီ ကျေးဇူးစကား။ ကိုယ်အရမ်းပျော်နေတဲ့
အချိန်မှာ ဘာဖြစ်လို့ အေးတိအေးစက် တုန်ပြန်နေရတာလဲ သက်လျာ
ရယ်၊ တကယ်ပဲ မင်း ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ရဲ့ဘဝကို ရင်မခုန်ဘူးလား။
ဘယ်လိုမှ မခံစားရဘူးလား”

“အင်း... ဟို... သက်လျာ မပြောတတ်ဘူး ကိုထက်ရဲ့။ ဒါ
ပေမဲ့ အစီအစဉ်တွေအားလုံးက ကျေနပ်စရာတွေမို့လို့ သက်လျာ ပျော်

ပါတယ်။ ပြီးတော့ ကိုထက်ကလည်း သက်လျာအပေါ်ကို အနိပ်တကြည့် ကြည့်နဲ့ ဂရုစိုက်နေတာတွေ တွေ့ရတော့ အရမ်းပဲ ကျေနပ်ပါတယ်”

“ချစ်ကော မချစ်ဘူးလား သက်လျာ”

“ကိုထက်ကလည်း...”

“အိုဆေ... အိုဆေ... ကိုယ်သဘောပေါက်တယ် သက်လျာ နားလည်ပေးလို့ရတယ်။ ကိုယ့်အပေါ်ကို ဒီလိုလိုက်လိုက်လဲ့လဲ့စကားပြန် ပြောပေးတာနဲ့ ဒီလောက်တုန့်ပြန်မှုရတာကိုပဲ ကိုယ် ရင်ခုန်နေရပါပြီ။ ဒါနဲ့ ကိုယ် အရမ်းပျော်နေလို့ good morning တွေ့ဘာတွေလုပ်ဖို့ မေ့သွားမိတယ်။ morning သက်လျာ... good day”

“morning, good day မိ ကိုထက်”

“အိုဆေ... breakfast စားပြီးပြီလား သက်လျာ”

“ဟင့်အင်း၊ မစားရသေးဘူး ကိုထက်။ ခုနလေးကမှ ဘုရား ရှိဦးပြီတာ။ သက်လျာက ရှစ်နာရီလောက်မှ စားဖြစ်တယ်”

“ဒါဆို ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် အတူတူစားရအောင် သက်လျာ။ ကိုယ်လည်း မစားရသေးဘူး။ သတင်းစာလည်း အတူတူကြည့်ရင်းပေါ့။ ကိုယ်တို့အိမ်မှာ စားမလား... အပြင်တစ်နေရာရာမှာ စားမလား”

“ကိုထက်ကလည်း သက်လျာကို လာခေါ်လိုက် ပြန်ပို့လိုက်နဲ့

အလုပ်တွေရှုပ်ပါတယ်။ သက်လျာတို့အိမ်မှာပဲ စားပေါ့။ မေမေကလည်း ကိုထက်ကို အချိန်မရွေး သွားလာခွင့်ပါမစ်တွေ ပေးထားတာပဲ”

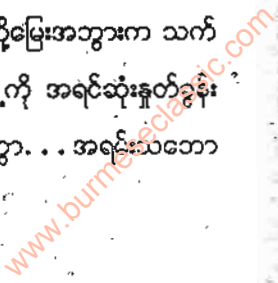
“ယောက်ဖတွေကကောလား”

“ဟုတ်... အစ်ကိုတွေအားလုံးကလည်း ever welcome မိတဲ့”

“ဒါပေါ့၊ မကြာခင်မှာပဲ Wedding လုပ်တော့မယ့် ရွှေသမက်ကလေး ရွှေယောက်ဖကလေးပဲနော်။ အိုဆေ... ကိုယ် နာရီဝက်လောက် ကြာရင် ရောက်လာခဲ့တော့မယ်။ တခြားဘာမှာဦးမလဲ သက်လျာ။ ကိုယ် ဘယ်မှာ ဘာဝယ်ခဲ့ရမလဲ”

“ရပါတယ် ကိုထက်ရဲ့ ဘာမှဝယ်မလာပါနဲ့။ အိမ်မှာ အားလုံး ပြည့်စုံနေတာပဲကိုး။ ဩော်၊ ဒါနဲ့ သက်လျာဘက်က နည်းနည်းရိုင်းပြ သွားမိတယ်။ လူကြီးကို အရင်ဆုံး ဂါရဝပြုရမှာလေ။ ဒါပဲနော်... ကိုထက် သက်လျာ၊ ဘွားဘွားကို နှုတ်ခွန်းဆက်သလိုက်ဦးမယ်”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်... သက်လျာက အရမ်းလိမ္မာပြီး အလိုက်သိတတ်တာပဲ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်တို့မြေးအဘွားက သက်လျာတို့ အရမ်းချစ်နေရတာ။ ဘွားဘွားက သူ့ကို အရင်ဆုံးနှုတ်ခွန်း ဆက်သလည်း ဘယ်လိုမှမအောင်မေ့ပါဘူးကွာ... အရမ်းသဘော

ကောင်းပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ဖိုးထက်မင်းမူကိုသာ ဂရုစိုက်ရင် ပြီးပါပြီတဲ့။ အိုခေ... သက်လျာ... အိုင့်အိုင့်... I heart you."

သူ ပြောပြောဆိုဆိုပင် ဖုန်းအရင်ချလိုက်သည်။ သက်လျာက ချက်ချင်းပဲ ဘွားဘွားကိုလှမ်းပြီး ဝါရပ်မြို့မှာဆိုတော့ ဘွားဘွားလည်း သူ့လိုပင် ဖျော်ရွှင် မြူးတူး တက်ကြွနေမှာဖြစ်လေသည်။ သူသည် လေကလေး တချွန်ချွန်နှင့် မှန်ကြည့်လိုက်၏။ သည်နေ့တော့ ဘွားဘွား နှင့်တွဲသွားစရာ မရှိတာမို့ အနောက်တိုင်းဝတ်စုံတွေ စတိုင်လ်ပဲနီတွေ စပို့ရှပ်တွေ ဝတ်စရာမလိုတော့ပါ။ ဆံပင်ကိုလည်း hair cream တွေ ဘာတွေထည့်ပြီး ပုံသွင်းနေစရာမလို။

လက်ထဲ Gel အနည်းငယ်ထည့်ပြီး ဟိုတို့ဒီတို့ တို့လိုက်ရုံနှင့် နားအောက်ထိ ဝဲကျနေသော မညီမညာ အညိုရောင်ဆံပင်အချွန်လေး တွေက အထာကျသွားပြီ။ ဧစစပင်ပွဲပြီးလို့ ညကမှ ပြန်ဝတ်ထားသော ပုလဲနက်နားကပ်လေးကလည်း သူ့ဆံပင်ပုံ သူ့မျက်နှာနှင့် အိုကေပြီ သား။

အသားအရေကလည်း ငယ်ငယ်ကတည်းက ဖြူစင် လင်းလက် ခဲ့သူဖြစ်သလို နှုတ်ခမ်းတွေကလည်း ပန်းရောင်ပြေးလောက်အောင်ကို ကြည်လင် တောက်ပလာခဲ့သူတစ်ယောက်မို့ တချို့လူငယ်တွေလို...

For men...Day cream, Night cream တွေ၊ body lotion တွေဘာတွေ လုံးဝသုံးစရာမလိုခဲ့။

ဒါကြောင့် သူ ဒီနှစ်ထဲမှာ သုံးဖြစ်နေသော အိတ်လီနီင်ထုတ် Bigari ရေမွှေးကိုသာ 'ဆွတ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ ဘော်ဒီနှင့် အလွန် ချစ်ဖက်စေရန် Nobody Skinney နက်ပြာရောင်ဘောင်းဘီရှည်ကို ဆနက်ရောင် ဖစ်တင် တီရှပ်နှင့်တွဲဝတ်ပြီး အောင်စတားအဖြူရောင် ဘောင်းဘီလျက် သတင်းစာနှင့်ဖုန်းကိုဆွဲ၍ ဆင်းလာခဲ့တော့၏။

ထိုဒီဒိုင်းကလည်း သူ ခရေဒီအဖြစ်ဆုံး။ လွတ်လွတ်လပ်လပ် အနို့ဆုံး ဒီဒိုင်းဖြစ်ပါ၏။ အောက်ထပ်ရောက်တော့ ချောကလက်ရောင် ခဲတိတ်ဝမ်းဆက်နှင့် ခန့်ခန့်ငြားငြားရှိသော ဘွားဘွားက ဆိုဖာမှာ ပြုံးပြီးကြီးထိုင်လျက် ဆီးကြိုပါသည်။

"မောနင်း... ဘွားဘွား၊ ဘွားဘွား အရမ်းလှနေပါလား"

"အိုး... ငါ့မြေးကမှ တကယ်လန်းနေတာ။ သက်လျာလေးနဲ့ စကားပြောလိုက်ရလို့ အရမ်းပျော်နေတယ်ထင်တယ်။ morning, morning...တကယ့် Weather fine ဝဲ"

"ဘွားဘွားနဲ့ကော ပြောပြီးပြီမို့လား"

"ခုပဲ ပြောပြီးပါပြီတော်၊ လိမ္မာလိုက်ပုံ၊ အလိုက်သိလို့တိုပုံများ

နှစ်ယောက်မရှိဘူး။ breakfast... ဟိုမှာစားဖို့ ချိန်းထားတယ်ဆို။ သတင်းစာလည်း အတူတူကြည့်ရင်းနဲ့တဲ့။ ဟုတ်လား... မြေးလေး”

“ဟုတ်၊ ဒါပေမဲ့ သားက ဘွားဘွားနဲ့အရင်ကြည့်မှာပါ ဘွားဘွားရဲ့။ ဖိုက်ထယ်နော် ဘွားဘွား။ ခုချိန်ဆို ဘွားဘွားရဲ့ပါတာနာတွေ ရော သားသူငယ်ချင်းတွေရော အားကျနေလောက်ပြီ”

ပြောပြောဆိုဆို ဘွားဘွားနား ကပ်ထိုင်လိုက်ပြီး သတင်းစာကို ဖြန့်၍ နှစ်ယောက်အတူတူ ပြုကြည့်နေကြတော့သည်။

“ငါ့မြေးကလည်း အလိုက်သိတတ်တာပဲ။ ဘွားဘွားအကြိုက်ကို မလစ်ဟင်းစေရဘူး။ ဒါနဲ့ တို့ရဲ့သတို့သားလောင်းလျာလေး မနက်တိုင်း ရေချိုးတာတွေကို ဆင်ခြင်ဦးနေော်။ လက်မထပ်ခင်အတွင်း နည်းနည်းလေးမှ ဖျားတာနာတာမျိုး မမြင်ချင်ဘူး။ ခုလိုကြည့်ကြည့်လင်လင်လေးနဲ့ လန်းဆန်းတက်ကြွနေတာမျိုးပဲ ဖြစ်နေရမယ်။ အင်း... နောက်ဆုံးတော့လည်း သားတစ်ယောက်လို ပြုပျိုးထောင်ခဲ့ရတဲ့မြေးလေးက အဆုံးတိုင် ကျေနပ်အားရစရာတွေ ဖြစ်ခဲ့ရပြီပဲ။ ဒါပေမဲ့ လက်ထပ်ပြီးရင် ဘွားအတွက် မြစ်ကလေးတွေ မွေးပေးဖို့လည်း ကြိုးစားရဦးမယ်နော်”

“ဒါပေါ့ ဘွားဘွားရဲ့။ ဘွားဘွားဆန္ဒတွေ တစ်ခုပြီးတစ်ခုဖြစ်လာအောင် မြေးလိမ္မာလေးက ဖန်တီးပေးမှာပါ။ ဒါပေမဲ့ သက်လျာက

ခက်တာလား၊ ကြောက်တာလား၊ ရိုးလွန်းတာလားမသိပါဘူး ဘွားဘွားရား သားကသာ ချစ်နေရတာ။ သူက တစ်ခွန်းမှချစ်တယ်လို့ မပြောသေးဘူး... အဲဒီအတွက် သားရင်ထဲမှာ မတင်မကျကြီးဖြစ်နေတယ်။ ဘွားဘွား ကူဦး”

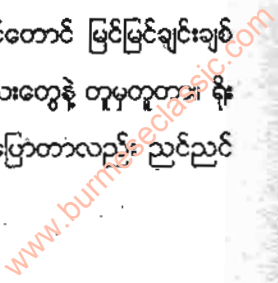
“ဘုရားရေ!... ခုချိန်ထိ ထမင်းခွဲကျွေးနေတုန်းလေ။ ဝါးကျွေး ချီမှာလား။ ဒီလောက် အစအဆုံးလုပ်ပေးနေတာတောင် မပြီးဘဲ ရည်းစားစကားပါ ပြောပေးရမယ့်ပုံ ပေါက်နေပြီ”

“ပြောပေးရမှာ မဟုတ်ပါဘူး ဘွားဘွားရဲ့။ သူ့ဆီကအချစ်ကို ဆောင်းပေးရမှာ”

“ဟား... ဟား... ဟား”

သူ့အပြောကြောင့် ဘွားဘွားက တလွတ်တလပ်ရယ်လေသည်။ သူ သတင်းစာကို စားပွဲပေါ်တင်လိုက်ပြီး ဘွားဘွားကို သိုင်းဖက်လိုက်

“သားက သူ့ကိုတကယ်ချစ်သွားတာ ဘွားဘွားရဲ့။ ဘွားဘွားအရင်မတွေ့ဘဲ သား အရင်တွေ့ခဲ့မယ်ဆိုရင်တောင် မြင်မြင်ချင်းချစ်ခဲ့မှာ။ သူက သားပေါင်းလာခဲ့တဲ့ကောင်မလေးတွေနဲ့ တူမှတူတာ။ ရိုးလွန်းအေးလွန်းပြီး အရမ်းလိမ္မာတာ။ စကားပြောတာလည်း ညင်ညင်

သာသာလေးရယ်။ သူ့ဆီက စကားတစ်ခွန်းနဲ့တစ်ခွန်းကြားရဖို့အရေး သား
မှာ လမ်းခင်းပေးလိုက်ရတာ မောလို့”

“အေး... ပြီးတော့ကော ဘာဖြစ်သေးလဲ ပြောစမ်းပါဦး”

“သား... စာအုပ်တစ်အုပ်မှာ ဖတ်ဖူးတယ် သွားသွားရဲ့။ မိန်း
ကလေးတစ်ယောက်က အရမ်းသိမ်မွေ့ယဉ်ကျေးပြီး အရမ်းလိမ္မာနေမယ်
ဆိုရင် ဆွဲဆောင်မှုမရှိနိုင်တော့ဘူးတဲ့။ ဒီလိုစာတမ်းပြုစုပြီးဆိုကတည်း
က 90% သေချာနေလို့ပဲပေါ့။ ဒါပေမဲ့ သားအမြင်မှာတော့ သက်လျာ
ယဉ်ကျေးသိမ်မွေ့တာတွေ၊ လိမ္မာတာတွေက သားကိုအမျိုးမျိုးဆွဲဆောင်
နေတော့တာပဲ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ သား သူ့ကိုတကယ်ချစ်လို့ပေါ့။ နက်နက်ရှိုင်း
ရှိုင်းကိုချစ်လို့ပေါ့။ ဟိုသူငယ်မလေး ဆိုတဲ့သီချင်းလိုပေါ့။ ဘယ်သူ?...
ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း... ဝိုင်းစုခိုင်သိန်း... အပြစ်မမြင်ပါဘူး... ချစ်ချင်တာ
ပဲ သိတဲ့နောက်... ဆိုတာမျိုးလေ”

“ဟား... အဘွားက ဝိုင်းစုသီချင်းလည်း ရတာ
ပဲ။ ဒါကြောင့်ပြောတာပေါ့၊ သားကချည်း ချစ်နေလို့မပြီးဘူး သူ့အချစ်
ကို ရဖို့အတွက် သွားသွား ကူပေးဖို့လည်း လိုတယ်လို့”

သူ့အဖြစ်ကိုသဘောကျပြီး သွားသွားက ဟန်ကျပန်ကျဆိုပြပေး

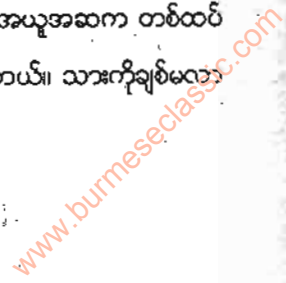
နေပုံကြောင့် သူ သွားသွားပါးကို ရွတ်ခနဲနမ်းပြီး ပြောလိုက်ပါသည်။
သွားသွားက အသက်ခြောက်ဆယ်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာမို့ ခေတ်လည်း
မီသလို သီချင်းတွေဆိုလည်း ပေါ့ပြုလာဖြစ်နေသောလူငယ်အဆိုတော်
သေးများ၏သီချင်းတွေပင် သူ့ပါးစပ်ထဲ ရောက်၊ ရောက်နေတတ်သည်။
ထေရ်လျှင် သွားသွားက သူနှင့်မြေးအဘွားလိုမထင်ရဘဲ သားအမိလို
ဆင်ရလောက်အောင် နုပျိုသူတည်း။

“စိတ်ချ၊ ငါ့မြေး ဘာမှမပူနဲ့၊ သွားသွား ကူပေးစရာမလိုဘူး။

သူ့အလိုလိုချစ်လာစေရမယ်။ နည်းနည်းတော့ စောင့်ရှောက်ပေါ့။ ဘာဖြစ်
သွားလဲဆိုတော့ သက်လျာလေးက သားထင်သလို ရှက်တာတွေရော၊
ကြောက်တာတွေရော၊ ရိုးလွန်းတာတွေရော စုပြုံခံစားနေရလို့ပဲ။ ပြီး
တော့ မိဘက အိမ်ထဲမှာ အရိပ်တကြည့်ကြည့်နဲ့ ဂရုစိုက်ခံထားရတဲ့
မိန်းကလေး... အစ်ကိုတွေ အများကြီးကြားမှာလည်း ကြီးပြင်ခဲ့ရတဲ့
မိန်းကလေးတွေဟာ ဒီလိုပဲ တစ်ဖက်သားကို အားမလိုအားမရဖြစ်စေ
မယ်”

“ဒါဆို သွားသွားရဲ့အယူအဆနဲ့ သားရဲ့အယူအဆက တစ်ထပ်

ထပ်ကျနေတာပဲ။ သား နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်။ သားကိုချစ်မလာ
ဘဲ ဘယ်နေလိမ့်မလဲနော်”

“ဒါပေါ့... အချစ်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်၊ ကိုယ်ချစ်သလိုပဲ စိတ်တူကိုယ်တူ ချက်ချင်းပြန်ချစ်တဲ့အချစ်မျိုးလည်း ရှိတယ်။ အချိန် အကြာကြီးစောင့်ပြီးမှ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ချစ်လာတဲ့အချစ်မျိုးလည်း ရှိတယ်။ လင်မယားဖြစ်ပြီးခါမှ အနေနီးစပ်ပြီး ချစ်တတ်သွားတာတွေ လည်း ရှိတယ်”

“...”

“ဒါကြောင့် သက်လျာလေးက သားကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မဆို ချစ်လာလိမ့်မယ်။ ဘွားဘွားကလည်း ဘယ်တော့မှရိုးမသွားစေတဲ့အလှ မျိုးကို သားအတွက် ရှာပေးထားတာ။ အရမ်းခေတ်မီတဲ့ အလန်းဖယား လေးတွေ ဘယ်လောက်ပဲ ပေါ်လာပေါ်လာ... ဒီလိုအငြိမ်ဖယားလေး က ဘယ်တော့မှရိုးမသွားဘူး သားရဲ့”

“ဟုတ်... သား ကျေနပ်ပါတယ် ဘွားဘွား”

“ဒီတော့... သားလုပ်ရမယ့်အလုပ်က လက်မထပ်ခင်အတော အတွင်းမှာ သက်လျာလေးနဲ့ တရင်းတနီးနေထိုင်ရမယ်။ သူ့အချစ်ကို ရအောင်ယူနိုင်ရမယ်။ မရလည်းကိစ္စမရှိဘူး... လက်ထပ်ပြီးရင် ရလာ လိမ့်မယ်။ ပြီးတော့ ကျန်းမာရေးကရုဏ်ကရမယ်။ အပေါင်းအသင်းတွေ နဲ့ အသွားအလာလျော့ရမယ်။ မင်္ဂလာပွဲမဖြစ်ခင်အထိ လွတ်လွတ်လပ်

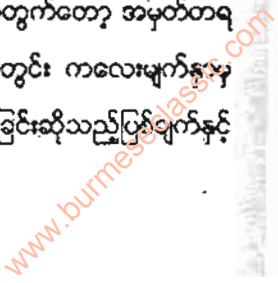
ထပ်နေ၊ အလုပ်ကို သိပ်အာရုံမစိုက်နဲ့”

“ဟုတ်... သား ကောင်းကောင်းလိုက်နာနိုင်ပါတယ်”

“ဒါနဲ့ သားကို ဘွားဘွား အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စတစ်ခု ပြောစရာရှိ တယ်။ ဘွားဘွားဟာ သားရဲ့မေမေလည်း ဖြစ်တယ်။ ဖေဖေလည်းဖြစ် တယ်ဆိုပေမယ့် L A မှာ သားရဲ့ဖေဖေအရင်းက ရှိသေးတယ်လေး၊ ခေ့စင်ပွဲကို အသိပေးတာကိစ္စမရှိဘူး။ လက်ထပ်ပွဲကိုတော့ အသိပေး ရင် မကောင်းဘူးလားလို့။ ဘွားဘွားကတော့ ပြတ်ပြီဆို၊ လုံးလုံးပါပဲ။ သားအတွက်ပါ။ မင်္ဂလာပွဲမှာ သားလေး မျက်နှာငယ်နေမှာစိုးလို့”

ဟု ဘွားဘွားက ဆိုင်းမဆင့်ခုံမဆင့်ပြောလာမှ သူ L A က ဖေဖေကိုသတိရသွားလေသည်။ ဘွားဘွားမပြောမချင်း သတိရမိမှာ လည်းမဟုတ်၊ တမ်းတမိမှာလည်းမဟုတ်၊ လွမ်းဆွတ်မိမှာလည်းမဟုတ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သူ သုံးနှစ်အရွယ်မှာ မေမေက ဆုံးသွားခဲ့ပြီး ငါးနှစ်သားအရွယ်ရောက်တော့ ဖေဖေက L A ရောက် ပြန်မာအမျိုး သမီးတစ်ဦးနှင့် အိမ်ထောင်ပြုသွားသောကြောင့်ဖြစ်သည်။

ကလေးဘဝမှာ ဖြစ်ခဲ့တာတွေမို့ သူ့အတွက်တော့ အမှတ်တရ မရှိလှ။ ဝိုဆိုတာက မိန်းမသေပြီး နှစ်နှစ်အတွင်း ကလေးမျက်နှာမှ ခထောက်ဘဲ နောက်အိမ်ထောင်ပြုရက်လေခြင်းဆိုသည့်ပြင်ချက်နှင့်

ဘွားဘွားက သမက်ကို စိတ်နာနာနှင့် အပြတ်ဖြတ်လိုက်ပြန်သလို ကလေးကိုလည်း ဖခင်နှင့်လုံးဝတွေ့ခွင့်မပေးတော့ဘဲ နေခဲ့တာကြောင့် သူကလည်း မိဘဆိုတာ မေးရကောင်းမှန်းပင် မသိတော့ချေ။

မေးစရာမလိုအောင်လည်း ဘွားဘွားဆီမှ အလိုလိုက် ဂရုစိုက်မှု တွေ၊ ယုယကြင်နာမှုတွေ၊ အရာရာဖြည့်ဆည်းပေးမှုတွေနှင့်အတူ မိဘ လိုချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေပါ အလှူပယ်ရခဲ့တာကြောင့် မိဘရှိမရှိ၊ ဘွား ဘွားရှိရင်ပဲ သူ့ဘဝ သေပျော်သည်ထိ ပျော်ရွှင်ခဲ့ရတာဖြစ်လေသည်။

“သားကတော့ ဘွားဘွားသဘောလိုပဲ ပြောရတော့မှာပဲ။ သား ရဲ့မင်္ဂလာပွဲမှာ မိဘတစ်ယောက် မားမားမတ်မတ်ရပ်ပေးနေတာကို မြင် ရမှ ဘွားဘွားစိတ်ချမ်းသာမယ်ဆိုရင် ဘွားဘွားစိတ်ကြိုက်သာ လုပ် လိုက်ပါ။ သားရင်ထဲမှာ မိဘနဲ့ပတ်သက်ပြီး ဘယ်လိုမှမနေတော့ဘူး”

“...”

“သားအတွက် ထည့်တွက်မနေပါနဲ့၊ သားမျက်နှာငယ်မှာ ဇိုး တာတွေ၊ သား အားငယ်မှာဇိုးတာတွေဘာတွေလည်း တွေးပူမနေပါနဲ့၊ သားမှာ ဟောဒီဘွားဘွားတစ်ယောက်လုံး ရှိနေတာပဲ။ ဘာကို အားငယ် နေရမှာလဲ။ ဘွားဘွားမျက်နှာအချိန်နဲ့ သားမျက်နှာ ဘာဖြစ်လို့ ငယ်ရ မှာလဲ။ အားလုံးပြည့်စုံပြီးသား...”

“အိုး... ကြည့်စမ်း! လိမ္မာလိုက်တဲ့မြေးလေး။ တော်လိုက်တဲ့ မြေးလေး။ OK OK...right. မှန်တယ်၊ သားပြောတာမှန်တယ်။ သား စိတ်ဓာတ် ဒီလိုကိုခိုင်မာနေရမှာ၊ ဒီလိုကိုအားရှိနေရမှာ။ ဘွားဘွား ကတော့ ငါ့မြေးလေး ဘဝတစ်လျှောက်လုံးမှာ ဘွားအမယ်ရင် မပြီးတတ် ဘူးဆိုပြီး စိုးရိမ်ရတာပေါ့။ ဒီတော့ ဘွားဘွားကောင်းသလိုပဲ စိစဉ်လိုက် တော့မယ်နော်”

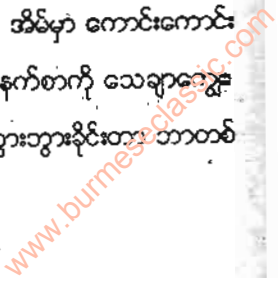
“ဟုတ်၊ ဒါဆို သား ဘွားတော့မယ်နော် ဘွားဘွား သတင်းစာ ယူသွားမယ်၊ သက်လျာ မျှော်နေတော့မယ်။ အဖော်ကြီးရော... ဘယ် ဆောက်သွားပြီလဲ၊ ဒေါ်ထွေးတင်... ဦးစံမြင့်”

သူ အပြင်ထွက်ဖို့ပြင်ရင်း အိမ်ဖော်နှင့်ခြံစောင့်ကို အော်ခေါ် ဆိုက်တော့ ဇနာအတွင်း သုတ်သုတ်ပြာပြာရောက်လာကြသည်။ ဘွား ဘွားကလည်း သူ့လက်မောင်းကိုတွဲပြီး လိုက်လာ၏။

“ပြောပါ ကလေး”

“ဘာအလိုရှိပါသလဲ လူလေး”

“ဒီနေ့ ဘွားဘွား အလုပ်နားလိမ့်မယ်။ အိမ်မှာ ကောင်းကောင်း အနားယူမှာ... သေသေချာချာဂရုစိုက်ပါ။ နံနက်စာကို သေချာတွေ့မှ သား နေ့လယ်စာအချိန်မီ ပြန်ရောက်မယ်။ ဘွားဘွားခိုင်းတာ ဘာတစ်

ခုမှ မလစ်ဟင်းစေခဲ့နော်”

“စိတ်ချပါ လူလေး”

“သေချာဂရုစိုက်ပါ့မယ် ကလေးရယ်၊ ဖြောင့်ဖြောင့်သွားပါ”

“တွေ့တယ်နို့လား ထွေးတင်နဲ့စံမြင် ငါ့မြေး၊ ငါ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်သလဲ၊ ငယ်ငယ်တည်းက အပြင်ထွက်ခါနီးတိုင်း မှာတတ်တဲ့အကျင့် က မိန်းမရတောင် ဖျောက်မှာမဟုတ်ဘူးဆိုတာ။ စိတ်ချလက်ချခဲ့သာ သွားပါ ငါ့မြေးလေးရယ်။ ဘွားဘွားတပည့်နှစ်ယောက်က ဘွားဘွား အကြောင်း သိပြီးသားပါ။ ဂရုစိုက်လွန်းလို့ နေတောင်မနေတတ်ပါဘူး”

“သားကလည်း ဒီလိုမမှာရဘဲနဲ့ မနေတတ်လို့ပါ ဘွားဘွားရဲ့ ဒါဆို သွားပြီနော်... တာတာ... ဘိုင့်ဘိုင့်”

“အေး၊ တာတာ... သား သက်လျာလေးနဲ့ ကောင်းကောင်း စားခဲ့နော်၊ ပျော်ပျော်နေခဲ့”

သူ ဘွားဘွားကို လက်မထောင်ပြလိုက်ပြီး သူနှင့်ဘွားဘွားနှစ် ယောက်တည်းသာ သီးသန့်စီးသော မာဆေးဦးစံကားကြီးကိုဆွဲ၍ ထွက် လာခဲ့တော့သည်။ သူတို့အိမ်မှာက လူသိပ်မများ မရှိသလောက်ကို ရှားပါသည်။ ဘွားဘွားရယ်၊ သူရယ်၊ ဘွားဘွားရဲ့လူယုံတော် အသက် လေးဆယ်ကျော်လင်မယားနှစ်ယောက်ရယ်... အားလုံးပေါင်းမှ လေး

ယောက်သာ ရှိလေသည်။

ဒါကြောင့်မို့ သူတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်က ဘယ်သွားသွား၊ ဘယ်လာလာ၊ ဘာလုပ်လုပ် အပြင်ခဏလေးထွက်တာကအစ အပြန် အလှန်ဂရုစိုက်တာတွေ၊ အစစအရာရာ မှာကြားတတ်တာတွေ၊ ကြင် ကြင်နာနာရှိတာတွေက အဆန်းမဟုတ်တော့။ အဘွားကို သူပြုစုမှ သူ့ကို အဘွားပြုစုမှ ကျေနပ်တတ်တာ စွယ်တော်ရွက်တစ်ရွက်လို ဖြစ် နေပါပြီ။

ပြီးတော့ ဘွားဘွားက သူ့အတွက် ကြင်ရာတော် ရွေးချယ်ရေး နှအစ ဓမ္မစင်ပွဲဖြစ်မြောက်ရေးအထိ တစ်ကိုယ်တော်လှုပ်ရှားပေးခဲ့တာ တွေကြောင့် ဓမ္မစင်ပွဲပြီးသွားချိန်မှာ ကောင်းကောင်းအနားယူစေချင်၍ သည်နေ့မှာ ခါတိုင်းနေ့တွေထက် အထူးတလည် ဂရုစိုက်ရတာဖြစ်ပါ သည်။

ဘွားဘွားက မြန်မာပြည်မှာ ဆွေမျိုးမရှိသလောက် ရှားသူလည်း ဖြစ်သေး၏။ ရှိသမျှအမျိုးလေးတစ်သိုက်နှင့် သားတွေကလည်း စကာယူ ကုမ္ပဏီလုပ်ငန်းတွေ၊ ဟိုတယ်လုပ်ငန်းတွေနှင့် အခြေချသွားပြီး မြန်မာပြည်ကိုအလွန်ချစ်သော သူတို့မြေးအဘွားနားမှာ အချိန်ပြည့် မနေနိုင်ခဲ့။

ဘွားဘွားရဲ့မွေးနေ့တို့၊ ကျန်းမာရေးတို့၊ ဟိုတယ်လ်ကိစ္စတို့ ရှိ
မှသာ အပြေးအလွှားလာတွေ့ပြီး သူ၏စေ့စပ်ပွဲကိုလာတာပင် ပြီးပြီး
ချင်း ပြန်ပြေးသွားခဲ့သော အလုပ်ရှုပ်သူတွေတည်း။ ဖုန်းတွေ၊ အင်တာ
နက်တွေကသာ သူတို့မိသားစု၏ သံယောဇဉ်ကြီးတွေကို နေ့တိုင်းလို
လို ချည်နှောင်ပေးခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

အဲဒါဟာ...

★ ရန်ကုန်တွင် သားတွေ ဖွင့်လှစ်ထားခဲ့သော RUBY HOTEL
၏ M.D အဖြစ် စီမံကွပ်ကဲလျက်ရှိသည့် ဘွားဘွား 'ဒေါ်ခင်
နွဲ့မူ' နှင့်...

★ ★ ရန်ကုန်တွင် UFL နှင့်ကျောင်းပြီးထားပြီး စက်မှုတွင် HO-
TEL Management နှင့် Diploma ရထားသော 'မိုးထက်
မင်းမူ' တို့အိမ်၏ ပုံမှန်ကျင်လည်နေကျ ဒီဇိုင်းလေးသာ ဖြစ်
ပါသည်။

လူနည်းငယ်နှင့် အရာရာမှာ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်စွမ်းရှိသော ခေတ်
အမြင်လည်းရှိသော ဘွားဘွားတစ်ယောက် ရှိနေခြင်းက သူ့အတွက်
ရသအမျိုးမျိုး မရိုးရအောင် ခံစားစေတာမို့ အိမ်မှာ အမြဲတမ်း စိစိ
ညံ့ညံ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိနေခဲ့၏။

အင်း... နောက်ဆိုရင် ချစ်ရတဲ့သက်လျာငယ်လေးပါ ရောက်
ထားတော့မယ်ဆိုတော့ စိစိညံ့ညံ နွေးနွေးထွေးထွေးရှိရုံမက လောက
ကြီးတစ်ခုလုံး အဝိပွာယ်ပြည့်ဝစွာနဲ့ သာယာနေမှာ မလွဲတော့ပါဘူး။

မင်းမူသည် ကားမောင်းလျက် ကိုယ့်အတွေးနှင့်ကိုယ် ပြုံးနေရာ
မှ ဖော်ပိုင်၏ 'ဖြူစင်လွန်း' သီချင်းကိုပင် လိုက်ဆိုနေမိတော့သည်။

အခန်း (၃)

လမ်းပျိုစင် ဖောင်ဒေးရှင်း

ပျိုသည် ရဲရင့်နီတို့အိမ်ရှေ့ကိုရောက်တော့ ဆယ့်နှစ်နာရီပင် ထိုး
မေမေ့ဆီ ဖက်ထုပ်ပြုတ် ဝင်ပို့ပေးနေတာ နာရီဝက်လောက်ကြာ
အားမရှိ ခိုက်ထဲက ဆာလွန်း၍ ဝှံ့ဝှံ့ခွမ်းခွမ်းပင် မြည်လာသည်။

စားပေါ်က ခပ်သွက်သွက်ဆင်းလိုက်တော့ အိမ်အဝင်ဝလေး
အိမ်ထဲရပ် ဆီးကြိုနေသော ရဲရင့်နီတို့သားအမက အမောပြေစရာ

“မျှော်လိုက်ရတာ သူဌေးမလေးရယ်၊ စားချိန်လွန်တော့မယ်”

“ဟုတ်ပါ၊ သားက သမီး မလာနိုင်လို့ လမ်းထိပ်တောင် ခဏ
ခဏထွက်ကြည့်နေတာ။ လာ... သမီး၊ လာ၊ ဆာနေရောပေါ့”

“နင်ကလည်း ငါ့ကို သူဌေးမလေးလို့ မခေါ်စမ်းပါနဲ့။ မေမေ့ဆီ
ဝင်နေလို့ ကြာသွားတာဟဲ့။ အန်တီ၊ နောက်ကျသွားတာ ခွင့်လွှတ်ပါ
နော်။ သမီးအတွက် ဘာတွေရှယ်လုပ်ထားတာလဲဟင်”

“စုံလို့ပဲ သမီးခေရ သမီးက မြန်မာဟင်းလျာကြိုက်တယ်ဆိုလို့”

“ဘယ်လောက်ရှယ်ထားသလဲဆိုတာ... မြင်ရင် သိလိမ့်မယ်
လာ”

ပြောပြောဆိုဆို ရဲရင့်မေမေ ဦးဆောင်ခေါ်သွားရာ အိမ်ကလေး
ထဲဆီ ဝင်လာခဲ့ကြပြီး အုပ်ဆောင်းအုပ်ထားသော စားပွဲခိုင်းပုပုလေး
နားမှ ဝိုင်းထိုင်လိုက်ကြ၏။ ခဏနေတော့ ရဲရင့်ညီမလေးကလည်း ယင်
တောင်ကလေးနှင့် အနားလာထိုင်ပြီး ဖျိုကို ယင်ခတ်ပေးနေပြန်သေး
သည်။

“ရပါတယ် ညီမလေးရဲ့၊ အန်တီရော ရဲရင့်ရော ဒီလောက်က
စိုက်နေတာ နေတောင်မနေတတ်အောင်ဖြစ်ရပြီ။ ငါ အခု လောလေး
ဆယ် ရေအရင်သောက်ချင်တယ် ရဲရင့်နီ”

“အိုခေ... ရမယ်၊ ငါကလည်း ရေအရင်သောက်ခိုင်းလို့ပဲ”

နင့်အတွက် ရေခဲစိမ်ရေသန့်တစ်ဘူး ဝယ်ထားတယ်။ ရော့”

ရဲရင့်နီက သွက်သွက်လက်လက်ပင် သူ့နောက်မှ စားပွဲလေး
ဆီ တင်ထားသော ရေသန့်ဘူးနှင့် ဖန်ခွက်ကိုယူပြီး ထည့်ပေးသည်။

“ရေခဲရေတွေဘာတွေ ဝယ်ထားစရာမလိုပါဘူး ရဲရင့်နီရယ်။ ငါ
က ရေဆိုရင် အေးဖို့က အဓိကမဟုတ်ဘူး။ ရေသန့်ဖို့က အဓိက”

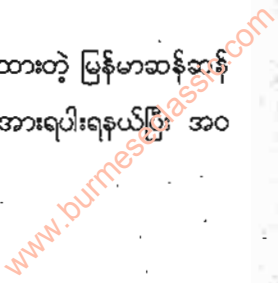
ဟုပြောပြီး ရေသောက်ပုံ ဖန်ခွက်ကို ပြန်ပေးလိုက်တော့ ရဲရင့်
နီက ထမင်းစားပွဲပေါ်မှ အုပ်ဆောင်းကြီးကို ဖယ်ပြလေသည်။

“ကဲ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း! နင် လျှာလည်သွားစေရမယ်”

“ဝါး!... ကြည့်စမ်း အရမ်းမိုက်တာပဲ ရဲရင့်နီ။ ဟင်းတွေက
အချိုးတောင်ပဲ။ မြင်ရုံနဲ့တင် အရသာရှိမှန်း သိသာစေတယ်။ အန်တီ
က မြန်မာဟင်းအချက်ကောင်းတယ်လို့ ရဲရင့်က ကြွားထားလို့ သမီးက
စားချင်နေတာလေ”

“ဒါဆို သမီးစိတ်ကြိုက် စားချင်သလိုသာ အဝစားပစ်တော့။
အန်တီက အန်တီချက်တဲ့ဟင်းကို မစားရသေးခင် ဒီလိုပြောကတည်း
က ပိတ်ဖြစ်နေပြီ”

“ဒါပေါ့နော်... သမီးက ဒီလိုဖျာခင်းထားတဲ့ မြန်မာဆန်ဆန်
ထမင်းခိုင်းလေးမှာ ဇွန်းခရင်းမပါဘဲ လက်နဲ့အားရပါးရနယ်ပြီး အဝ

စားပစ်ချင်တာ၊ ကြာပြီ အန်တီရဲ့။”

“ဟုတ်တယ် မေမေရဲ့။ သူက အိမ်မှာ အလိုက်ခံထားရပေမယ့် ဖြစ်သလိုစားလို့မရဘူး။ သူစားချင်တာကိုပြောလည်း ချက်ကျွေးချင်မှ ချက်ကျွေးတာ။ လူကြီးတွေကျွေးတဲ့အတိုင်း စားရတာ။ သူ့အဒေါ်အဖျို ကြီးက အရမ်းစံနစ်ကြီးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် အန်တီ၊ ရဲရင့်ပြောတဲ့အတိုင်းပါ။ မေမေနဲ့ ကြီး ကြီးက မန်းဒေးကနေ ဆန်းဒေးထိ ဟင်းတွေကို အချိန်ဖယားနဲ့စီစဉ် ထားတာ။ ထမင်းစားရင်လည်း ကြီးကြီးက မပြီးမချင်း အနားကနေ ထိုင်စောင့်ကြည့်နေတာ။ သူ့သန့်သလို သန့်သန့်ပြန်ပြန်စားရဲ့လားလို့ ပေါ့။ သမီးက ဟင်းချေးမများတတ်တော့ ဘာပဲချက်ချက် စားပါတယ်။ ဒါနဲ့ ဘာဟင်းတွေလဲ... ရဲရင့်နီ”

“ဒါက...”

“နေ့၊ နေ့... မေမေ၊ သားပြောမယ်”

ရဲရင့်မေမေက ပြောဖို့ကြံရုံ ရှိသေးသည်။ ရဲရင့်က တက်တက် ကြွကြွ ဇွတ်ဝင်ပြောတော့၏။

“ဒါက ဝက်မြေအိုး”

“ဟယ်!... ငါ့အကြိုက်”

“ဒါက မြေအိုးချဉ်ရည်”

“ဒါလည်း ကြိုက်တာပဲ”

“ဒါက ကြက်မြေအိုး”

“အင်း၊ ကောင်းတယ်”

“ဒါက ရှောက်မြေအိုး”

“ဟင်၊ နင်ကလည်း ရှောက်မြေအိုးရယ်လို့ ကြားဖူးပါဘူး”

“အခုကြားဖူးပြီလား၊ ဒါ မြေအိုး ပုစွန်ချဉ်စပ်”

“အိုခေ... ကောင်းတယ်”

“ဒါက မြေအိုးငရုတ်ပွ”

“ဟင်!... လာပြန်ပြီ၊ ဘာငရုတ်ပွလဲ။ ရဲရင့်နီနော်၊ မရိုးတော့

နင် ငါ့ကိုလျှောက်ပြောနေတာမှလား”

“ဘယ်ကလျှောက်ပြောရမှာလဲ၊ နင်လာမှာမို့လို့ မေမေက ရှယ်

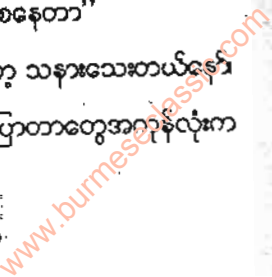
ထင်ထားတယ်ဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ”

“ကဲပါ သားရယ်၊ ကောင်းကောင်းပြောစမ်းပါ။ သမီး ဆာနေ

တော့မယ်။ အလကား သမီး... သမီးကို စနေတာ”

“ရဲရင့်နီရယ်... နင်စတာလောက်တော့ သနားသေးတယ်နော်၊

အဘီလား၊ မြေအိုးဟင်းတွေချက်မှာ။ နင်ပြောတာတွေအကုန်လုံးက

ဟိုတယ်လ်ဟင်းတွေချည်းပဲ”

“ဘယ်ဟုတ်မလဲဟ၊ မယုံဘူးလား... မေမေက နင့်ကို ညာ ကျွေးမတဲ့လား။ ဒါက ဝက်သားဟင်း၊ ဒါက ချဉ်ရည်ဟင်း၊ ဒါက ကြက်သားဟင်း၊ ဒါက ရှောက်သီးသုပ်၊ ဒါက ပုစွန်ချဉ်စပ်၊ ဒါက ငရုတ်ပွေကြက်... အဲဒါတွေအကုန်လုံး အသုပ်နဲ့အကြော်ကလွဲလို့ ကျန် တဲ့ဟင်းတွေကို မေမေကိုယ်တိုင် မြေအိုးနဲ့ချက်ထားတာ”

“တကယ်...”

“တကယ်... နင်မယုံရင် ဟိုဘက်က မီးဖိုချောင်လေးထဲ ဆင်း ကြည့်၊ မြေအိုးတွေ တန်းစီထားတာ တွေ့ရလိမ့်မယ်”

“မကြည့်တော့ပါဘူး၊ ရဲရင့်နီရယ်၊ အန်တီတစ်ယောက်လုံး အနား မှာရှိနေပြီဆိုတော့ ယုံရတော့မှာပေါ့။ အိမ်မှာချက်တဲ့မြေအိုးဟင်းတော့ မစားဖူးသေးဘူး၊ ရဲရင့်နီ။ ဟိုတယ်လ်တွေမှာဆိုရင် မြေအိုးဟင်းတွေက ဈေးအကြီးဆုံးပဲ။ တချို့ဆိုရင် မြေအိုးဟင်းလို့သာပြောတာ၊ မြေအိုးနဲ့ ချက်တာကော ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး... ကိုယ်မှမမြင်ရတာနော်”

“အဲဒါတော့ ငါမသိဘူး၊ ဟိုတယ်လ်ဟင်းတွေလည်း မစားဖူး ဘူး၊ ငါက ငါ့တွက်ကိန်းနဲ့ငါ၊ မေမေ့ကိုချက်ခိုင်းလိုက်တာ”

“ဘယ်လိုတွက်ကိန်းလဲ၊ ဟဲ့”

“မသိရင် မှတ်ထား၊ မြေအိုးနဲ့ချက်တဲ့ဟင်းက နူးလည်းနူးလွယ် တယ်၊ စားလို့လည်းကောင်းတယ်၊ ဒန်အိုးနဲ့မဟုတ်တော့ အိုးတိုက်ရ တာလည်း သက်သာတယ်။ စတီးခွေဖိုးလည်း သက်သာတယ်။ အမြဲ တမ်း အလုပ်လုပ်နေရတဲ့ မေမေ့လက်ချောင်းလေးတွေကိုလည်း သက် သာစေတယ်။ အဲဒါ ငါ မေမေ့ကိုကူညီတာပဲ။ နောက်မှ မြေအိုးပွန်းလာ လို့ ပဲ့လာလို့ ဟောင်းလာလို့ မသုံးချင်တော့ရင် ရိုက်ခွဲပစ်လိုက်။ အေး ချော... ပြီးမှ အသစ်တွေပြန်ဝယ်”

“ဟား ဟား ဟား... ပေါက်ကရပြောတော့မယ် ရဲရင့်နီရယ်။ မြေအိုးတွေကို ရိုက်ခွဲပစ်ရမယ်လို့၊ အင်း... ဒါပေမဲ့ နင်ပြောတာ သေ ချာစဉ်းစားကြည့်မယ်ဆိုရင် ဟုတ်တယ်ဟ၊ နင့်တွက်ကိန်းတွေ နင့် အိုင်ဒီယာတွေက သစ်တယ်။ နင့်အမေ့ကိုလည်း တတ်နိုင်တဲ့ဘက်က တူညီလိုက်တာပဲ။ ဒါနဲ့ အဲဒီမြေအိုးတွေက ဘယ်မှာဝယ်လို့ရတာလဲ ဟဲ့”

“ဒီမှာတော့ ဘယ်မှာရမှန်း ငါလည်းမသိဘူး၊ ငါက နယ်က သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်ကို မှာထားတာ၊ သူ ရန်ကုန်လာတာနဲ့ကြိုရင် ဆွဲလာတာပဲ။ ကဲ၊ မြေအိုးတရားဟောရတာနဲ့တင် နင့် အဆာလွန်နေ တော့မယ်။ အိုခေ... ဆွဲမယ်၊ ဒီမှာလက်ဆေးဇလုံး ရော့”

အပြောနှင့်အတူ ရဲရင့်နီက လက်ဆေးဖို့ ရေလှေကြီးကို ထိုးပေး သလို ပုံးတွေ ဖလားတွေ ဆပ်ပြာခွက်တွေလည်း ထယ့်ပေးတာမို့ ပျို ကလည်း သူတို့အိမ်ထဲခရီးစရိုက်အတိုင်း လက်ဆေးလိုက်သည်။

“အိုခေ၊ စားမယ်... နင်ရော အန်တီရော ညီမလေးရော အတူ တူစားမှာနော်။ နင့်ညီလေးတွေသာ ကျောင်းမသွားရရင် ဒီနေ့ထမင်းပိုင်း က အရမ်းပျော်စရာကောင်းမှာ”

ဆိုပြီး လေးယောက်ဝိုင်း၍ စားလိုက်ကြတော့သည်။

“အခုလည်း ပျော်စရာကောင်းပါတယ်သမီးရယ်၊ အငယ်ကောင် တွေသာရှိရင် ရှုပ်နေဦးမှာ။ အန်တီတို့အိမ်လေးကို သမီး ခုလိုတရင်း တန်းလာနေပေးတာကိုပဲ ဝမ်းသာလှပါပြီ။ အားမနာရဘူးနော်... သမီး အဝစားရမယ်”

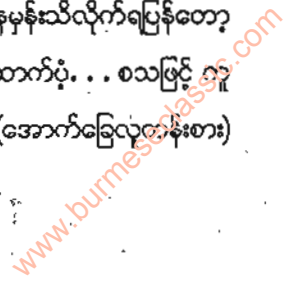
ဟုပြောရင်း ရဲရင့်မေမေက ဟင်းတွေထည့်ပေးလိုက်၊ ရဲရင့်က ဟင်းတွေထည့်ပေးလိုက်၊ သူညီမလေးက ဟင်းတွေထည့်ပေးလိုက်နှင့် ပျို့ပန်းကန်ထဲမှာ ထမင်းတွေဟင်းတွေ ပြည့်မောက်လျှံလျက် မြန်မာ ဆန်ဆန်ထမင်းပိုင်းလေးကို ကြည်နူး နွေးထွေးမှုတွေ ပုံးလွှမ်းသွားစေ တော့သည်။ ပျိုကလည်း ခေါင်းမဖော်တမ်း ဆွဲနေရာမှ ဘယ်လက်ဖြင့် လက်မလေးပင် ထောင်ပြလိုက်မိသေး၏။

တကယ်တော့ ပျိုနှင့်ရဲရင့်နီက ငယ်သူငယ်ချင်းအစစ်တွေတော့ မဟုတ်။ သို့သော် ငယ်သူငယ်ချင်းထက်ပိုအောင်ပင် ရင်းနှီးမှုတွေ အပြန် အလှန်ရရှိခဲ့သော၊ တိုင်ပင်ဖော်တိုင်ပင်ဖက်လည်း ဖြစ်ခဲ့သော လွန်ခဲ့ သည့်သုံးလေးနှစ်ခန့်ကမှ Distance တက်ရင်း သိကျွမ်းခဲ့သည့် သူ သ်ချင်းနှစ်ဦးသာ ဖြစ်ပါသည်။

ကိုယ်နှင့်ဘဝတူ အဆင့်အတန်းတူ သူငယ်ချင်းများစွာထဲမှ ရဲ ခွင့်နီကိုရွေးပြီး Best friend အဖြစ် ထားခဲ့မိတာကတော့ ပျို ကား ဆင်းဘတ်ခါစ၊ ကျောင်းကို ပထမဦးဆုံး ကားမောင်းလာသည့်နေ့မှာ ဝဲ ရဲရင့်နီကို မထိတထိတိုက်မိသွားခြင်းက အကြောင်းခံလာခဲ့တာဖြစ် သည်။

‘ငါ ကားပိုင်ဖြစ်ပြီ... ကားမောင်းတတ်ပြီ’ ဆိုပြီး သူငယ်ချင်း ဆွာတို့ ကြားဝါလိုစိတ်ဖြင့် ဘဝင်လေဟပ်လာသောပျိုစတိုင်လ်က ရဲရင့် နီ ပေါင်ကျိုးမတတ်ဖြစ်ခဲ့ရသည်အထိပင်။

နောက်တော့ ထုံးစံအတိုင်း ဆေးခန်းလိုက်ပို့၊ ဆေးဝယ်ပေး၊ အိမ်လိုက်ပို့၊ အလုပ်လုပ်ရင်း ကျောင်းတက်နေမှန်းသိလိုက်ရပြန်တော့ သနားစိတ်ဖြင့် မိခင်မုဆိုးမကြီးကို ငွေကြေးထောက်ပံ့... စသဖြင့် ဘူ ညီဖေးမပေးခဲ့မိရာ တဖြည်းဖြည်း ဘဝသမား (အောက်ခြေလူတန်းစား)

တွေ့ကို စိတ်ဝင်စားမိပြီး သည်အိမ်ကလေးကို တွယ်တာခဲ့မိတာဖြစ်ပေသည်။

ဘဝသမားတွေကို စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုပေမယ့် ဘဝသမားတိုင်းကို ဆိုလိုတာမဟုတ်။ ထိုဘဝသမားများထဲမှ စိတ်သဘောထား ဖြူစင်မြင့်မြတ်မှုတွေအပြည့်ရှိပြီး ရိုးသားကြီးစားမှုတွေလည်း အပြည့်အဝရှိပါလျက်နှင့် မတိုးတက်ဘဲ ယိုင်နဲ့ရှင်သန်နေရသည့် ရဲရင့်နီတို့မိသားစုလေးကို အာရုံကျခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။ ရှေးလူကြီးတွေ ပြောနေကျစကားလို ရေစက်မိခဲ့လို့ပဲဟု ပြောရတော့မလား။

ပြီးတော့ ထိုမိသားစုတစ်ခုလုံးကလည်း ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ပျော်ပျော်နေပြီး တွေ့တဲ့လူနှင့်တည့်အောင် ဝေါင်းတတ်သော ဘဝကိုစာနာနားလည်မှုတွေပေးနိုင်သော ကူညီပေးမလိုစိတ်တွေ၊ လျှာတန်းပေးကမ်းချင်စိတ်တွေ ထက်သန်သော စိတ်သဘောထား ဖြူစင်ပြီး လူတွေကို အဆင့်အတန်းမခွဲဘဲ နွေးနွေးထွေးထွေး ဆက်ဆံတတ်သော ပျိုကိုလေးစားချစ်ခင်အားကျမှုတွေနှင့် ပြန်လည်တွယ်တာခဲ့ကြပြီး တစ်ဦးမေတ္တာတစ်ဦးမှာဆိုသလို မေတ္တာရောင်ပြန်ခဲ့ကြတာဖြစ်လေသည်။

ပျိုကို သူတို့တယ်လောက်များချစ်သလဲဆိုလျှင် ပျို၊ အိမ်ကလေးထဲကို ရောက်လာတာနှင့်တစ်ပြိုင်နက်တည်း သူတို့၏လုပ်လက်စတန်း

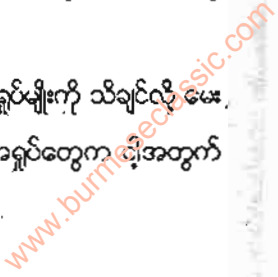
လန်းတွေကို ဖြတ်ထားလိုက်ပြီး ပျိုဘေးနားမှာ ဝိုင်းထိုင်ကာ ရေပူရေအေး ကမ်းလှမ်းလျက် ပျိုပြောသမျှနှင့် ပျိုစတိုင်လ်တွေကို ရင်သပ်ရှုဆာစွာ ခံစားတတ်တဲ့အထိဖြစ်သည်။ အဲဒီလို လက်ရေတစ်ပြင်တည်း နေထိုင်စားသောက်တတ်ပြန်တော့ သူတို့၏ပျော်ရွှင်မှုက နှိုင်းဆဖွယ်ရာမရှိတော့။

ထမင်းစားသောက်ပြီးပြန်တော့ အချိုတည်းဖို့အတွက် ရေခဲနွေးကြမ်းနှင့် ဆန္ဒင်းမကင်း၊ ပြီးတော့ လက်ဖက်သုပ်၊ ပြီးတော့ သံပုရာဗျည်း၊ ပြီးတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပျိုအနားမှာ ဝိုင်းဖွဲ့ထိုင်ကြပြန်သည်။

“စားကောင်းလိုက်တာ၊ မိုက်ကိုတင်းသွားတာပဲ။ အချိုအချဉ်ဆွာလည်း စုံလို့။ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အန်တီ။ ညီမလေးချော၊ ရဲရင့်ရော့နော်။ ဒါနဲ့ ငါ အဓိကကျတာမေးဖို့ မေ့နေတယ်။ အိမ်တွင်းရေး ဘယ်လိုရှိလဲ ရဲရင့်နီ... အဆင်ပြေရဲ့လား။”

“အင်း... ဒီလိုပါပဲ အဆင်ပြေတယ်လည်းမဟုတ်ဘူး၊ အဆင်မပြေဘူးလည်းမဟုတ်ဘူး။ နင်မသိချင်ပါနဲ့ဟာ၊ ငါတို့ဘဝသမားတွေက ဇယားတွေ ရှုပ်လို့ဟာ”

“အဲဒီဘဝသမားတွေမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့အရှုပ်မျိုးကို သိချင်လို့ မေးတာပေါ့ဟဲ့။ ခနသမားတွေထဲမှာ ဖြစ်တတ်တဲ့အရှုပ်တွေက ချိုအတွက်

ရိုးနေပြီ။ ပြီးတော့ ငါ့ကူညီနိုင်တာမျိုးဆိုရင်လည်း ကူညီလိုရတာပေါ့

“နင်ကူညီတာတွေလည်း များနေပါပြီဟာ... ပြောရမယ်ဆိုရင် တော့ ငါတို့ဘဝသမားတွေက အကြွေးမရှိရင် မနေတတ်သလိုကို ဖြစ်နေပြီဟာ။ မွန်းကျပ်နေတဲ့ကြားကပဲ အလူးအလဲရုန်းကန်ပြီး အသက်ရှူပေါက်ကို ရှာနေရတာ။ မိသားစုခြောက်ယောက်၊ မေမေဈေးရောင်းတာနဲ့ ငါ့လခလေးနဲ့ ဘယ်လိုဖူလုံမှာလဲ။ အိမ်စရိတ်က တစ်နေ့ကို လေးဆင့်ထောင် ကုန်တယ်။ ဒါတောင် ရွှေတာသုံးတာ”

“...”

“ငါ့လခကလည်း ညီသုံးယောက် ကျောင်းစရိတ်တောင် မလောက်ဘူး။ အိုဗာတိုင်ကြေးကလည်း ငါ့တစ်ယောက်စာတောင် အနိုင်နိုင်ရယ် မေမေဈေးရောင်းဟာလေးနဲ့ပဲ စားနေရတာ။ ဒီကြားထဲ သာဓုနေနာဓုနဲ့ မီးလခ၊ ရေလခတွေ မပေးနိုင်တော့ ဈေးဖိုးထဲကယူသုံး၊ ညီမလေးရဲ့အဝေးသင်စရိတ်ကိုလည်း ဈေးဖိုးထဲကပဲ ယူသုံး။ ကြာတော့ အရင်းပြုတ်... အရင်းပြုတ်တော့ ဘေးက အတိုးနဲ့ချေး... အရင်းမဆပ်နိုင်သရွေ့ အတိုးက အရင်းထက်ကျော်ပြီး လူမွေးသူမွေးမပြောင်တော့ဘူး”

“...”

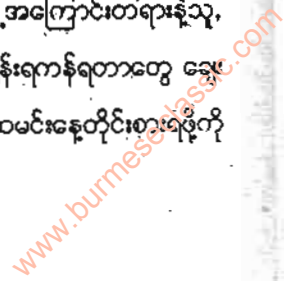
“တစ်ခါတလေ အတိုးမပေးနိုင်ရင် ရန်လာတွေ့လို့ ဘေးကနေ ခင်ခင်လျှောက်ပေးရပြန်ရော။ အဲဒီလိုနဲ့ အတိုးတွေထဲမှာ သံသရာလည်ပြီး ဘဝက နုလန်ကိုမထူတော့တာ”

“အယ်လေး... အယ်လေး... ဘဝသမားတွေရဲ့ဇယားက ဒါမျိုးဟာ ငါ ကောင်းကောင်းမျိုးကျသွားပြီနော်။ ပြန်အန်ထွက်လာအောင် လုပ်နဲ့”

“ဟာ... နင် အဲလိုတော့မပြောနဲ့ ပျိုပျို။ နင့်အတွက်ဆိုရင် ငါ ညီသားရ ဘာပဲဖြစ်နေရော၊ ဘယ်လိုနည်းနဲ့ပဲဖြစ်ဖြစ် အထူးစည်ဝတ်အင်္ကျီနဲ့ အပြည့်အဝလုပ်ပေးရမယ်ဆိုတာ အလိုလိုသိနေပြီသား။ အင်မတန်တယ်ဆိုလို့လည်း ပြောရသေးတယ်... ဘာလဲ၊ အာရုံနောက်ပြန်လား”

“မဟုတ်ပါဘူး ရဲရင့်ရယ်၊ ငါ တမင်စတာပါ။ ယုံပါတယ်၊ ယုံညီညည်း ငါ့ဘက်က ဘယ်လိုကူညီဖြေရှင်းပေးရင် ကောင်းမလဲလို့ တွေးမိလို့ပါ”

“ဘယ်လိုမှ ကူညီဖြေရှင်းမပေးနဲ့၊ သူ့အကြောင်းတရားနဲ့သူ့ ချွတ်တရားနဲ့သူ လာတာ။ ငါတို့ဘဝနဲ့ငါတို့ ရုန်းရကန်ရတာတွေ ချွတ်တရားရတာတွေက ရိုးနေပြီ။ ဒီကြားထဲကပဲ ထမင်းနေ့တိုင်းစားရဖို့ကို

၈၂ လေးဒီဇင်

ဖြေရှင်းသွားရတာပဲ။ ဒါတောင် တစ်ခါတလေ 'တစ်နပ်စား ဘာထွား' လုပ်ရသေးတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်၊ ငယ်သူငယ်ချင်းအစစ်တွေမဟုတ်ဘဲ နဲ့ အဝေးသင်တက်မှ သိရတဲ့သမီးက အန်တီတို့အပေါ် ဒီလောက်နွေးနွေးထွေးထွေးနေလာပေးခဲ့တာ အားနာစရာတောင် ကောင်းလှပါပြီ။ ဒီကြားထဲ... အန်တီတို့သားအမိဝတ်ဖို့အတွက် သမီးအိမ်က အဝတ်အထည်တွေ ယူလာတာတွေ၊ အငယ်တွေအတွက် ဗာအုပ်၊ ဘောင်းလင် ဝယ်လာတာတွေ၊ သားကြီး အဝေးသင်တက်တုန်းကလည်း လိုအပ်သမျှကို သမီး ပံ့ပိုးပေးခဲ့တာတွေ၊ အဲဒီကျေးဇူးတွေက ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှ ဆပ်လို့မကုန်နိုင်ပါဘူး သမီးရယ်”

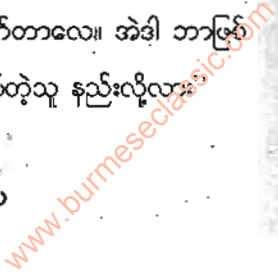
“ဟုတ်ပါတယ် မမရယ်၊ မမကြောင့် ညီမလေးတို့ မဝတ်ဖူးတာတွေ ဝတ်ရပြီး ဒီလိုလှလှပပနေရတာပါ။ ညီမလေးလည်း အပြင်ထွက်အလုပ်လုပ်ဖို့ စီစဉ်ပါသေးတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရတဲ့နေ့တွက်ခန့် ထမင်းဘူး ထည့်သွားရမှာနဲ့၊ မိုးလင်းက နေဝင် အချိန်ကုန်မှာနဲ့၊ မေမေ့ကို အိမ်အလုပ်တွေတစ်ဖက် ရှေးရောင်းတစ်ဖက် ဖစ်ထားခဲ့ရမှာနဲ့ တွက်ကြည့်မယ်ဆိုရင် ဘယ်လိုမှအဆင်မပြေပါဘူး”

“အင်း...”

“ဒါကြောင့် အိမ်အလုပ်တွေရော ဈေးရောင်းဈေးဝယ်ကိစ္စတွေ ဆရာ မေမေနဲ့အတူတူလုပ်နေတာပါ။ ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မေမေတစ်ယောက်တည်း ရှာဖွေကျွေးခဲ့ရတယ်ဆိုတော့ မေမေ့ရဲ့ပင်ပန်းမှုတွေ တွန်းမာရေးအတွက်လည်း အထောက်အကူဖြစ်စေပါတယ်”

ဟု သားအမိနှစ်ယောက် ဝင်ပြောမှ ရဲရင့်နီလည်း ငြိမ်ကျသွားဆလို ပျိုလည်း သက်ပြင်းချလိုက်ရတော့သည်။ သို့သော် ဘုရားတရား နို့သေကင်းရှိုင်းပြီး စိတ်သဘောထားဖြူစင်စွာဖြင့် ရိုးရိုးသားသား ကြီးကြီးစားစား လုပ်ကိုင်နေကြသော ပညာတတ်လေးတွေ ဖြစ်ပါလျက် ဆိုတိုတက်ဘဲ အောက်ခြေမှာ တစ်ဝဲလည်နေရုံကြောင့် မြန်မာပြည်၏ လူနေမှုစံနှစ်ကြီးကို ပျို ဘယ်လိုမှနားမလည်နိုင်အောင် ဖြစ်ရလေသည်။

“ဒီလိုကြားရတော့လည်း ဟုတ်နေတာပဲ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီဘဝကြီးထဲက ရုန်းမထွက်နိုင်ကြပြန်တော့လည်း မဟုတ်သေးဘူးထင်တယ်။ နင်တို့တ ပညာပဲ့ ဆင်းရဲသားတွေမဟုတ်ဘူးလေ ရဲရင့်နီ။ ပညာတတ်ပြီး ဆင်းရဲနေတာဟာ။ ဒီလိုမဖြစ်ရဘူး၊ တချို့သူဌေးတွေရဲ့လက်သုံးစကားနဲ့တယ်... 'ဆင်းရဲမှာပေါ့၊ အလုပ်မှမလုပ်တာကို' တဲ့။ ငါမြင်နေရတာတော့ နင်တို့အလုပ်လုပ်ရဲ့သားနဲ့ မတိုးတက်တာလေ။ အဲဒါ ဘာဖြစ်တာလဲ... ကျောင်းသားများပြီး အလုပ်လုပ်တဲ့သူ နည်းလို့လား”

ပျိုစကားက သူတို့အတွက် Heart ထိစေသလားမသိပါ။ တစ် ယောက်မှ စကားမပြန်တော့ဘဲ ငြိမ်သက်နေတော့၏။

“လောကကြီးက တရားမမျှတဘူးဟာ၊ ရှိပြီးသားလူက ရှိပြီးရင်း ရှိရင်းပဲ၊ မွဲတဲ့လူကလည်း မွဲပြီးရင်း မွဲရင်းပဲ။ ဘဝသမားတွေကို စိတ် ဝင်စားတယ်ဆိုတာ အဲဒါကိုပြောတာ။ နင်ပြောသလို သူ့အကြောင်း တရားနဲ့သူ၊ သူ့ကံနဲ့သူ လာတာဆိုပေမယ့် အဲဒီအကြောင်းတရားတွေ ကံတွေကို လူကသာ လုပ်တာလေ။ ဒီတော့ တစ်ခုခုလွှဲနေလို့ဖြစ်ရမယ်၊ ငါတို့ ထွက်ပေါက်တစ်ခုတော့ သေချာပေါက်ရှာနိုင်ရမယ် ရဲရင့်နီ”

“အေးဆေးနေစမ်းပါ ပျိုပျိုရယ်၊ ဘဝမတူတာတွေကို လာပူပန် မနေပါနဲ့၊ ငါတို့အဖြစ်က အဲဒီထွက်ပေါက်ကို ရှာရင်းနဲ့ပဲ ဖုတ်လှိုက် ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်နေရတာဟာ။ ဘာလဲ... နင်က လူမှုရေးပုဂ္ဂိုလ်တအသင်း ဝင်လုပ်တော့မလို့လား။ ‘လမင်းပျိုစင် ဖောင်ဒေးရှင်း’ ဆိုပြီး ဆိုင်းဘုတ် တင်တော့မလို့လား”

“လုပ်သင့်ရင် လုပ်ရမှာပေါ့ဟဲ့၊ ကြီးကြီးကလည်း ငါ့ကို အဲလို ပြောနေပြီ။ ဒါမှ လောကကြီးက တရားမျှတသွားမှာ။ ငါ တစ်ခုတော့ စဉ်းစားမိပြီ ရဲရင့်၊ လူလယ်ကျတယ်လို့ပဲဆိုဆို၊ ဖြတ်လမ်းက လိုက် တယ်လို့ပဲပြောပြော... နင်တို့ဘဝတစ်ခုလုံး ပြောင်းလဲသွားမယ့်ထွက်

ပေါက်ပဲ။ နင်လက်ခံမလား”

ရဲရင့်နီ ခေါင်းထောင်လာလေသည်။

“ဘာလဲ... ဘယ်လိုထွက်ပေါက်လဲ၊ ဒီဘဝကြီးကနေ လုံးဝ ပြောင်းလဲသွားမယ့်ထွက်ပေါက်ဆိုရင် ဘာပဲလုပ်ရလုပ်ရ ငါလက်ခံမယ် ဘာ။ သမာအာဖီဝတော့ ကျပါစေ”

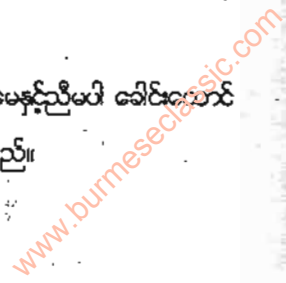
“ဟင်!... နင်ကလည်း လူလည်ကျမှုတွေ ဖြတ်လမ်းလိုက်မှု တွေ ဖြစ်ကောင်းဖြစ်နိုင်ပါတယ်ဆိုမှ ဘယ်လိုလုပ်၊ သမာအာဖီဝကျ ဆော့မှာလဲ၊ သမာအာဖီဝ မကျမှလည်း တိုးတက်မှုက မြန်မှာ။ ဒီတော့ ငါပြောတာ နားထောင်၊ နင် အိမ်ထောင်ပြုလိုက်”

“ဟား... ပြဿနာပါလား အပျိုမရယ်၊ ငါက အကောင်းမှတ် ငါ့ နားထောင်နေတာ။ ဖောက်မလာနဲ့နော်”

“ငါလည်း အကောင်းပြောမလို့ပဲဟဲ့၊ အိမ်ထောင်ပြုတယ်ဆိုတာ သူ့ပဲတာမှတ်လို့၊ နင် ငါ့အမေဒီရိုင်းနဲ့ ငါ့အမေ နေထိုင်တတ်တဲ့အဆင့် အထိန်းကို သိတယ်မှလား”

“အင်း...”

ဒီတစ်ခါတော့ ရဲရင့်နီပင်မဟုတ်၊ သူ့အမေနှင့်ညီမပါ ခေါင်းထောင် တာပြီး ပျိုပျိုကံ့ကံ့ကို စိုက်ကြည့်လေတော့သည်။

“အဲဒီ ငါ့အမေနားမှာလေ၊ ငါ့အမေလိုချောပြီး အရမ်းချမ်းသာ တဲ့ လေးဆယ်၊လေးဆယ်ကျော်ကျော် လေဒီတွေ အများကြီးရှိတယ်။ တချို့ဆို မေမေထက်တောင် ချောသေးတယ်။ ရောကလည်း ဘာလှုံ သလဲမမေးနဲ့။ အရမ်းချမ်းသာတာ။ ရက်ရက်စက်စက်သုံးတာ။ မြန်မာ ငွေဆို ငါးထောင်တန်ကလွဲရင် ပိုက်ဆံမထင်တော့ဘူး။ စိန်တွေရွှေတွေ ဆိုရင် ရွှေရာကောင်းအောင် ဝတ်တာ။ တခြားဖိမ်ခံပစ္စည်းတွေကတော့ ပြောမနေနဲ့တော့”

“အင်း”

“အဲဒီဘွားတော်တွေထဲမှာ အပျိုကြီးတွေလည်း ပါတယ်။ တစ် ခုလပ်တို့ မုဆိုးမတို့လည်း ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လုံးဝအသန့်တွေနော်။ တချို့ဆို ရတာမလို၊ လိုတာမရတာတွေလည်း ပါတာပေါ့။ သူတို့တွေ အားလုံး စည်းစိမ်အမျိုးမျိုးကို ခံစားပြီးပြီဆိုတော့ သူတို့မခံစားဖူးသေး တဲ့အိမ်ထောင်ရေးစည်းစိမ်ကို အခုစိတ်ဝင်စားနေတယ်တဲ့”

“အဲဒါ ငါနဲ့ဘာဆိုင်လဲ”

“ငါ့စကားဆုံးအောင် နားထောင်ပါဦး ရဲရင့်နီရဲ့။ ဒီကိစ္စကို သူ တို့က မေမေ့ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းရင်ဖွင့်တယ်တဲ့။ တချို့ဆို ပေါ်တင်ကို Offer လုပ်တာလို့ပြောတယ်။ သူတို့လိုချင်တဲ့ စစ်မိုလ်တို့ ဆရာဝန်

တို့ အင်ဂျင်နီယာတို့ ရရင်တော့ အတိုင်းထက်အလွန်ပေါ့။ ဒါပေမဲ့ နောက်ဆုံးအနေနဲ့ အဲဒါတွေမရ၊ ရ... ဘယ်လောက်ပဲ ဆင်းရဲဆင်းရဲ ဩဇာတတ်ဖြစ်ဖို့နဲ့ မျိုးရိုးကောင်းရင် ပြီးရောတဲ့”

“ပေါက်ပြီ၊ ငါ လုံးဝပေါက်ပြီ ပျိုပျို။ ဟိုလိုလိုဒီလိုလိုလှည့်ပတ် ပြီး ဝေ့မနေနဲ့။ နင် ငါ့ကို စပွန်ဆာရှာပေးတော့မလို့မို့လား”

“နင်ကလည်း စပွန်ဆာဆိုတဲ့စကားလုံးကို လွယ်လွယ်မသုံးစမ်း သနဲ့ နင်ကြိုဖူးတဲ့စပွန်ဆာတွေနဲ့ လာမယ့်နဲ့။ ကမကထပြုတယ်ဆို သေမယ် ကမကထပြုပုံချင်း ကွာသေးတယ်လေ။ သူတို့ Offer လုပ်တာ တို့ စိတ်ဝင်စားတယ်ဆိုရင် ပထမဆုံး အဆင့်အတန်းတစ်ခု ဝင်လာ ဆောင် ပျိုးထောင်ပေးမယ်၊ ပြင်ဆင်မွမ်းမံပေးမယ်၊ နှိုင်းပေးမယ်ပေါ့။ ပြီးမှ တကယ်လက်ထပ်ယူမှာ။ ဒါကြောင့် အဲဒီဘွားတော်တစ်ယောက် သောက်နဲ့ နင့်ကို ဆွဲစိပေးချင်တယ်”

“ဟာ... သေလိုက်ပါတော့ လမင်းပျိုစင်ရယ်”

ပျိုစကားအဆုံး ရဲရင့်နီက ကြမ်းပြင်ပေါ် အုန်းခနဲလှဲချလိုက် သလို သားအမိနှစ်ယောက်ကလည်း တခစ်ခစရယ်တာမို့ ပျိုပါ လိုက် သလိုတော့၏။

ရဲရင့်နီက ဖျတ်ခနဲပြန်ထိုင်သည်။

“တော်ပြီ တော်ပြီ... အပျိုမ၊ နင့်စကား ဒီမှာတင် ရပ်တော့။ ဘယ်လောက်ကြောက်စရာကောင်းလဲ။ စပွန်ဆာဆိုတဲ့စကားလုံးကို လွယ်လွယ်မသုံးနဲ့ဆို မသုံးတော့ဘူး။ ငါ့ကိုယ်ငါပဲ ခပ်ရင့်ရင့်သုံးလိုက်တော့မယ်။ ငါ ပိုင်းလုံးကြီးဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ဘာပိုင်းလုံးလဲ၊ ဘာမှကိုမဆိုင်တာ။ ဟိုက အဆင့်အတန်းရှိရှိ လယ်ထပ်ယူမယ့်ဟာကို။ ဒါမှ ဘဝက နေချင်းညချင်း ချက်ချင်း ပြောင်းလဲသွားမှာ။ နင်တို့ဘဝအတွက် တိုးတက်မှုဖြစ်မယ့် ထွက်ပေါက်က ဒါပဲ။ နင့်အမေနဲ့ အိမ်တွင်းရေးကို မကြည့်တော့ဘူးလား။ နင့်ညီတွေ ညီမတွေရဲ့ ဘဝရှေ့ရေးတွေကို ထည့်မတွက်တော့ဘူးလား”

“ဟုတ်သားပဲ သားရဲ့၊ သမီးပြောတဲ့အစီအစဉ် ကောင်းတယ်။ ပိုင်းလုံးတွေ စပွန်ဆာတွေမဟုတ်ပါဘူး... အဆင့်အတန်းရှိပါတယ်။ ဒါမှ ဒီဘဝထဲက လွတ်မြောက်တော့မှာ။ မေမေတို့ မွန်ကျပ်လှပြီလေ”

“ဗျာ!... မေမေကပါ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ။ အချိန်တိုင်း သူ့ဘက်ကချည်းပါပဲလား။ သူ့ဘာပြောပြော အားကျနေတာပါလား။ စွတ်မယ့်နဲ့နော် မေမေ သူကပြောပြီးရင် ဘယ်လောက်မှမကြာဘူး၊ တကယ်လုပ်ပြီးသား”

“တကယ်လုပ်တော့လည်း ကောင်းတာပေါ့ ကိုကြီးရဲ့။ ညီမလေး

ညီမတွေ မမကိုယုံပြီးသား။ မမ ဘာလုပ်လုပ် ဘာပြောပြော မမရဲ့ အယူအဆတွေက တကယ်လက်တွေ့ကျတာတွေ၊ တကယ်ဖြစ်နိုင်တာတွေလည်းပဲ”

ပျိုရဲ့အယူအဆကို သားအမိနှစ်ယောက်ကလည်း ထောက်ခံလှိုက်တာမို့ ရဲရင့် ခေါင်းကိုတချင်းချင်းကုတ်ပြီး ပျိုဘက်လှည့်လာလေသော့သည်။

“ငါတောင်းပန်ပါတယ် အပျိုမရယ်၊ နင်လျှောက်မလုပ်ပါနဲ့။ နေခင်းထိုင်ရင်း အများနဲ့တစ်ယောက်ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ငါသေရပါလိမ့်နော်။ ငါ တကယ်တောင်းပန်ပါတယ်။ အဲဒီလိုအစီအစဉ်မျိုးကို စိတ်ဆောင် မကူးဝံ့ပါဘူး... ကူးလို့လည်း မဖြစ်ဘူး။ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ဒါမှာ တကယ်ချစ်ရတဲ့ချစ်သူတစ်ယောက်ရှိတယ်ဟ”

“ဘာ!... ချစ်သူရှိတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ရှိတယ်”

“ငါ့ကို တစ်ခါမှမပြောပါလား။ ဘယ်ကလဲ ဘယ်သူလဲ”

“ပြောခွင့်ရှိတဲ့အခြေအနေကို မရောက်သေးလို့ မပြောတာပါ”

“မရေမရာပါ သမီးရယ်၊ အံ့ပုန်းဇာတ်လမ်းတွေပါ။ ပြောပြလိုက်အပြောပြလိုက်”

“ဒီလိုဟာ သူနဲ့ငါက ငယ်သူငယ်ချင်း ဟိုဘက်လမ်းထဲမှာ နေတာ။ စိုးမြတ်သူဇာပေါက်စလေးလိုပဲ ညိုချောလေး။ နာမည်က နွယ်စိမ်းတဲ့။ ချစ်သူဆိုပေမယ့် ငါကလည်း သူ့ကိုဖွင့်မပြောရသေးဘူး။ သူကလည်း ငါ့ကိုဖွင့်မပြောဘူး”

“ဟင်! . . . နင်တို့ဟာတွေကလည်း ဘယ်လိုချစ်သူတွေလဲ”

“ဘဝပေးအခြေအနေကြောင့် ဖွင့်မပြောရဲကြဘဲ အံ့ပုန်းချစ်ဖြစ်နေကြတာပေါ့ဟာ။ ရှစ်တန်းကတည်းက မျက်လုံးချင်း စကားပြောနေခဲ့တာလေ။ ဆယ်တန်းရောက်တော့ ရင်ဘတ်ချင်းစကားပြောတတ်သွားပြီ။ နှုတ်က ဖွင့်မပြောဘဲနဲ့ကို သိနေကြတဲ့အဆင့်ဟာ”

“နေပါဦး . . . မျက်လုံးချင်းစကားပြောတာ ဘယ်လိုနေလဲ၊ ရင်ဘတ်ချင်းစကားပြောတာကော ဘယ်လိုမျိုးလဲ . . . ဘာသံတွေ ကြားရသလဲ”

“ဟာ . . . နင်ကလည်း ရစ်နေပြန်ပြီ ဒါမျိုးက စာကဗျာကို စိတ်ဝင်စားတဲ့လူတွေနဲ့ အချစ်ကို ခံစားတတ်တဲ့လူတွေမှ နားလည်တာ။ ပြောပြဖို့စကားလုံး မရှိဘူး။ နင်ကိုယ်တိုင် ခံစားရမှ သိလိမ့်မယ်”

“အံ့မယ် . . . ကြီးကျယ်လိုက်တာ ငါက အချစ်ကိုသာ မသိသေးတာပါ။ စာကဗျာတွေကိုတော့ စိတ်ဝင်စားပါတယ်နော်။ ကဲ၊ ထားပါ”

အခုလောလောဆယ် သူ့ရဲ့အခြေအနေ”

“အင်း . . . သူက ဆယ်တန်းကို နှစ်ခါကျပြီး ဆက်မဖြေတော့ဘဲ စတိုးဆိုင်တစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်နေတာ။ ကိုယ့်ထမ်းကိုယ်စားပြီး လစာသေးသောင်းပဲ ရတယ်ဟ”

“ဘွဲ့တစ်ခုတောင် ရအောင်မယူနိုင်ပါလား။ လစာကရော နင်နဲ့ ဘာထူးလို့လဲ၊ သူတို့မိသားစုအခြေအနေကရော”

“သူ့အဖေက ပင်စင်စား အခုလည်း ဘာမှမလုပ်နိုင်ဘူး။ လေ့လာထားလို့ အိမ်ထဲမှာ ငုတ်တုပ်ဖြစ်နေတယ်”

“ဪ . . .”

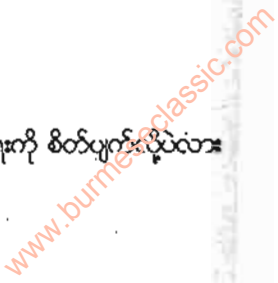
“သူ့အမေကလည်း အိမ်မှုကိစ္စ၊ သားသမီးဝေယျာဝစ္စ၊ လင့်ဆယျာဝစ္စတွေနဲ့ အိမ်ထဲမှာပဲ နေဘယ်လိုဝင်ပြီး ဘယ်လိုထွက်သွားမှန်း မသိတဲ့လူ”

“ဟင်း . . .”

“သူ့အစ်မကလည်း သူ့အိမ်ထောင်နဲ့သူ့ ရုန်းရကန်ရတာနဲ့ သူ့ဘဝမိသားစုကို လှည့်တောင်မကြည့်ဘူး”

“တော်တော်အားရစရာပဲ”

“သူ့ဖောင်အကြီးကလည်း အိမ်တွင်းရေးကို စိတ်ပျက်လို့ပဲလား”

လူဖြစ်ရတဲ့ဒုက္ခကို ငြီးငွေ့လို့ပဲလား... သာသနာ့ဘောင်ကို အပြီးဝင် သွားပြီ”

“ဘုရားရေ!... အားကိုးလောက်ပါရဲ့”

“သူ့မောင်အလတ်ကတော့ အစွဲရေပြန် စိုက်ပျိုးရေးမန်နေဂျာ မြဝတီမှာ တာဝန်ကျတယ်”

“သူကတော့ အိုကေမှာပေါ့”

“ဘယ် အိုကေလိမ့်မလဲ၊ မယားမရှိသားမရှိဘဲ ရတဲ့လစာလေး နဲ့ မနည်းအသက်ဆက်နေရတယ်ပြောတာပဲ”

“ဗုဒ္ဓေါ့”

“သူ့မောင်အငယ်ဆုံးကတော့ ကုမ္ပဏီတစ်ခုမှာ ဝင်လုပ်နေတာ စိုစိုပြည်ပြည်ရှိတယ်။ အဲဒီမောင်နဲ့ နွယ်စိမ်းရဲ့နှစ်ယောက်ပေါင်းဝင်ငွေ နဲ့ပဲ အိမ်စရိတ်ကို ထိန်းနေရတာ”

“ဒါဆို ဘယ်လောက်မလဲနော်”

“ဘယ်လောက်လိမ့်မလဲ၊ နောက်ထပ် အငယ်နှစ်ယောက်က ရှိ သေးတယ်။ ကောင်မလေးတစ်ယောက်၊ ကောင်လေးတစ်ယောက်၊ ကျောင်းသားတွေ”

“ဟင်! မောင်နှမတွေက ဘယ်နှယောက်တောင်များလဲ”

“ခုနှစ်ယောက်,ဟ”

“ဘုရား... ဘုရား”

“ဒါကြောင့် မိသားစုအရမ်းများပြီး နှစ်ယောက်တည်းရဲ့ဝင်ငွေ နဲ့ စားသောက်နေရတာဆိုတော့ အဆင်မပြေဘူးပေါ့။ အကြွေးတွေ ပိုင်း ဆောင် ကြားတာပဲ။ ငါနဲ့ဘဝတူ နင်လားငါလားပေါ့”

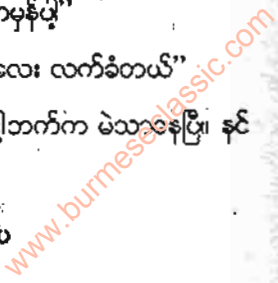
“အမယ်လေး... တော်ပါတော့ ရဲရင့်နီရယ်၊ တော်ပါတော့။ ဒီ ဘဝတူကို သွားကြတော့ ဖုတ်လှိုက်ဖုတ်လှိုက်ဖြစ်ရုံမကလို့ ဆန့်ငင် ဆန့်ငင်ပါဖြစ်ပြီး ချက်ချင်းအသက်ထွက်သွားမှာပေါ့။ အဲဒါ နှုတ်ခမ်းပဲ့ ချင်း မီးမှုတ်တာလို့ခေါ်တယ်။ နှုတ်ခမ်းပဲ့ချင်း မီးမှုတ်မှတော့ ဘယ်လို ခြစ်မြောက်မှာလဲ၊ ဘယ်လိုတိုးတက်မှာလဲ၊ ထွက်ပေါက်ဆိုတာကို ဘယ် ဘိုးရွာတွေမှာလဲ”

ဒီတစ်ခါတော့ ပျိုသည့် စိတ်ရောကိုယ်ပါ နှစ်နှစ်ကာကာပြော ချလိုက်တာမို့ သားအမိနှစ်ယောက်ကလည်း စောစောကထက်ပိုပြီး ရှေ့ ဆင့်နောက်ဆင့် တက်တက်ကြွကြွထောက်ခံလေသည်။

“ဟုတ်ပေါ့ ဟုတ်ပေါ့... သမီးပြောတာမှန်ပေါ့”

“ဟုတ်တယ်... မပြောတာ ညီမလေး လက်ခံတယ်”

“တွေ့လား ရဲရင့်နီ၊ သုံးတစ်နော်၊ ငါ့ဘက်က မဲသာနေပြီ။ နင်

တို့ တရားဝင်ချစ်သူမဖြစ်မချင်း ငါ့ဘက်က တားပိုင်ခွင့်ရှိတယ်။ လောကီနဲ့ပဲရင်... မျက်လုံးချင်း ရင်ဘတ်ချင်းပဲ စကားပြောနေတော့ ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ နင်တို့နှစ်ယောက်က 'ငါ့လည်း အကြွေးတွေနဲ့ နင့်လည်း ကလေးတွေနဲ့' ဆိုသလို ဘဝတူတွေဖြစ်လို့ ရှေ့ရောက် ပြီး ရင်လေးရလောက်တယ်"

"..."

"အခြေအနေမလွန်ခင်မှာ အေးဆေးပဲ နေလိုက်။ သူလည်း သူ့ဘာသာသူ ဒီတိုင်းလေး၊ နေတာကို ဒုက္ခမပေးနဲ့။ နင့်ကိုတားသလိုပဲ အဲဒီနွယ်စိမ်းနဲ့ ငါ့ခွဲခွဲရင်လည်း ငါ တားဖြစ်အောင်တားမှာပဲ။ နဲ့ ထဲဆင်းတော့ နွဲနစ်ပြီး သေမှာပေါ့။ ရွှေတုံပေါ်တက်မှ နင့်ဘဝ ရွှေရောင် လက်လာမှာ"

ပျိုစကားကြောင့် ရဲရင့်နီက Complain မတက်တော့ဘဲ...

"ပြဿနာပဲ"

ဟုသာ ညည်း၏။

"ဒီခေတ်ရဲ့လူနေမှုစနစ်ကြီးကို နင်လည်းသိနေတာပဲ။ တုန့်ကိုယ်တဲအိုပျက်မှာဆိုတာတွေ ထမင်းရေပူအတူလျက်တာတွေ နားထားလာထား အာဘွားပဲ။ ကိုယ့်ချစ်သူကို တကယ့်မေတ္တာစစ် မေတ္တာနှစ်နဲ့"

ပြတ်နိုး တန်ဖိုးထားပြီး ချစ်တယ်ဆိုရင် သူ့ဘဝကို အရောင်တင်ပေး နိုင်မှ အဆင့်မြင့်မြင့်ထားပေးနိုင်မှ လက်ထပ်ပါ ရဲရင့်နီ"

"..."

"ဒါကြောင့် ငါ့မားသားကြီး Offer ရထားတဲ့ကိစ္စကိုပဲ စဉ်းစားမယ် အကောင်းဆုံးဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်။ ပြီးတော့ နင်ရဲ့နွယ်စိမ်းကို စည်း မွန်းကျပ်တဲ့ဘဝထဲက လွတ်မြောက်အောင် မေမေ့ပါတနာထဲက night boss လူပျိုသုံးကြီးတစ်ယောက်နဲ့ ချိတ်ပေးမယ်"

"ကျွတ်!... လမင်းပျိုစင်ရယ်၊ နင်က အတည်ပေါက်လိုလို စသလိုလို နောက်သလိုလိုနဲ့ တကယ်လက်တွေ့လုပ်မယ့်အပေါက်ပါလား"

"ငါ့ဘက်က ကူညီနိုင်တာ ဒီနည်းလမ်းပဲ ရှိတာကိုဟဲ့။ နင်တို့ ဒီလိုဘဝမျိုးက ချက်ချင်းလွတ်မြောက်နိုင်မယ့်ထွက်ပေါက်ကလည်း ဒါပဲ ရှိတာမှလား။ ဒါမှလည်း လောကကြီးက တရားမျှတသွားမှာလေ"

"ဒါပေမဲ့ နင် နည်းနည်းတော့ ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ဖို့ကောင်းပါ တယ်ဟာ။ နင့်ချစ်သူနဲ့ ဝေးရရင် ဘယ်လိုနေမလဲ၊ နင့်ချစ်သူ သူ့များနောက်ကို ပါသွားရင် ဘယ်လိုနေမလဲ"

"နင်ပြောတာကလည်း မှန်ပါတယ်၊ ငါကလည်း နင်အတွက် တကယ့်စိတ်ရင်းမှန်နဲ့ နည်းလမ်းကောင်းကို ပေးမိတာပါ။ အံ့ပုန်းချစ်"

သူတွေမို့လည်း ထားခွင့်ရှိတယ်ထင်လို့ တားနေတာပါ။ မထူးတဲ့ဘဝ အချင်းချင်းပေါင်းပြီး မရူးစေချင်ဘူး ရဲရင့်နီ။ နင့်ကိုလည်း မပင်ပန်းစေချင်ဘူး။ နွယ်စိမ်းကိုလည်း မခံစားစေချင်ဘူး”

သည်လိုဆိုပြန်တော့ ရဲရင့် သက်ပြင်းချပြီး ငြိမ်ကျသွားတော့၏။ မြန်မာတွေ ပြောနေကျ ‘ပျော်စေ ပျက်စေ’ ဆိုသည့်စကားက တကယ်မှန်ပါသည်။ အပျော်ပြောနေကြရာမှ အပျက်ဘက်ကို ရောက်လေပြီ။ နေရင်းထိုင်ရင်း ဘာမှမဟုတ်ဘဲ ပြဿနာတက်ရတော့မည့်အပေါက်ပင်။

“ပြီးတော့ ငါ့ကိုကိုယ်ချင်းမစာတတ်ဘူးလို့ မထင်လိုက်ပါနဲ့။ ငါသာ ကိုယ်ချင်းမစာတတ်ရင် နင်တို့နဲ့တောင် အပေါင်းအသင်းဖြစ်မှာ မဟုတ်ဘူး။ ဒီနေရာမှာ SORRY တစ်ခုတော့ နင့်ကိုစရိုက်ထားပါရစေ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နင်နဲ့ငါက ဘဝပေးအခြေအနေချင်းမတူဘူးလေ။ Basic ချင်းမတူတဲ့အတွက် ငါ့ဘဝက ငါဘာလုပ်လုပ်၊ ရတယ်။ ငါ လူတစ်ယောက်ကိုချစ်မိရင် အဲဒီလူကို ရအောင်ယူနိုင်တဲ့ပါဝါတွေ ငါ့မှာရှိတယ်။ ဒါဆို ငါဘာကိုဆိုလိုတယ်ဆိုတာ နင်ပေါက်မှာပါ”

ဟု ဆက်ပြောမိပြန်တော့ သားအမိသုံးယောက်လုံး၏မျက်နှာတွေ တစ်ပြိုင်တည်းညှိုးငယ်သွားတာကြောင့် ပျို စိတ်မကောင်းဖြစ်ရ

ပြန်သည်။

“ငါနားလည်ပါတယ် ပျိုပျို၊ နင်ပြောတဲ့အဓိပ္ပာယ်က ငါ့ရင်ကို ခံပါတယ်။ ငါ့အပေါ်ထားတဲ့စေတနာကိုလည်း တန်ဖိုးထားပါတယ်။ ဒါမနဲ့ တခြားတော့ ဘာမှလျှောက်မလုပ်ပါနဲ့ဟာ။ နင်စိုးရိမ်တာမျိုးတွေ မဖြစ်အောင် ငါထိန်းပို့မယ်။ မျက်လုံးချင်း ရင်ဘတ်ချင်းဘဲ စကားပြောနေပါတော့မယ်။ တကယ်... ကတိပါ... ယုံပါ”

“အေးပါဟယ်... ငါတို့ ပျော်စေပျက်စေ ပြောရင်းကနေ စိတ်ကောင်းစရာတွေဘက်ကို ရောက်သွားပြီ။ ငါ့ဘက်ကလည်း ငါကူညီနိုင်တဲ့နည်းလမ်းလေးကို ပြောပြမိတာပါ။ ဒါပေမဲ့... အဲ၊ ကြည့်စမ်း၊ ဘုရားရေ!... ခုမှပဲသတိရတော့တယ်၊ စကားကောင်းပြီး မေ့နေလိုက်တာ”

ပျိုသည် ပြောနေရင်းမှ မနက်က စိစဉ်လာတာတစ်ခုကို သတိရသွားပြီး ပျာပျာသလဲပင် အိတ်ဆွဲ၍ ဖုန်းလေးကို ထုတ်ပြလိုက်လေသည်။

“ဒီမှာကြည့်စမ်း ရဲရင့်၊ လောလောဆယ် ငါကူညီနိုင်တာတော့

ဒါ”

“ဖုန်း... ဘာလုပ်ရမှာလဲ”

“မနက်စောစောက ပြောခဲ့တာလေ။ နင့်အတွက် တစ်ခုစီစဉ် ပေးမလို့ဆိုတာ ဒါပေါ့။ ရော့... ယူလိုက်”

“ဟာ! နင် ဘာတွေလျှောက်လုပ်ပြန်ပြီလဲ။ တစ်မျိုးပြီးတစ်မျိုး မရိုးရအောင်ပါလား။ ဒီလောက်ကြီးထိတော့ ငါမယူရဲပါဘူးဟာ”

“ဟုတ်ပါတယ် သမီးရယ်။ ကျေးဇူးတွေ ကြီးမားလှပါပြီ။ ဒီ လောက်တန်ဖိုးများတာ သားကြီးက လက်ခံဖို့မကောင်းတော့ပါဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ် မမ၊ အထွေအထူးလည်း သုံးစရာမှမလိုတာ”

“ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ၊ လိုတာပေါ့။ ဒီခေတ်မှာ လူတစ်ယောက် ဖုန်းတစ်လုံး မကိုင်နိုင်သေးရင်တောင် အိမ်တစ်အိမ်မှာ ဖုန်းတစ်လုံး တော့ ရှိရမှာပေါ့။ အထူးသဖြင့် နင်နဲ့ငါ ဒီလောက်ရင်းနှီးနေတာ။ ဖုန်း အဆက်အသွယ် အခြံတမ်းလွယ်နေဖို့ လိုတယ်လေ။ ကိုင်ကျွန်းဖို့ ကျွန်း ကိုင်ဆို့ပေါ့ဟာ။ နင်တို့ကို ငါက ကူညီသလို ငါ့ကိုလည်း နင်ကူညီတာ တွေ ရှိတာပဲ။ ပြီးတော့ ငါက အချိန်မရွေး ပြောစရာရှိတာ လှမ်းပြော ချင်တတ်တာဆိုတော့ နင့်မှာ ရှိမှဖြစ်မှာ။ ရော့... ယူ”

ပျိုက ထိုးပေးတော့ ရဲရင့်နီက အင်တင်တင်နှင့် ခေါင်းကုတ်ရ မလို သက်ပြင်းပဲ ချရမလိုနှင့် အားနာပါးနာဖြစ်နေသေးသည်။ ပျိုက လည်း သိပ်စိတ်ရှည်တာမဟုတ်။

“ယူလိုက်စမ်းပါ ရဲရင့်နီရယ်။ ငါပေးရင် ယူကောင်းပါတယ်။ ငါ့အကြောင်းကို သိတယ်နော်။ ပေးရင် ယူမှကြိုက်တာ။ မယူရင် ငါ့အကြောင်းထဲကို ချက်ချင်းလွှတ်ပစ်လိုက်မယ်”

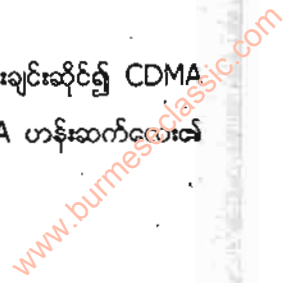
“ကဲပါ သားရယ်၊ သမီးက အားလုံးကောင်းဖို့ စီစဉ်ပေးတာပဲ။ ယူလိုက်ပါ... သမီးမှာ သားနဲ့ဆက်သွယ်ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမဟုတ် တဲ့။ လာပြန်တော့လည်း အဝေးကြီးပဲ။ ဒီလိုမှ အဆင်ပြေမှာပေါ့”

ပြောရင် ပြောသလိုလုပ်တတ်သော ပျိုအကျင့်ကြောင့် ရဲရင့် နေ့စဉ် ဝင်ဟန်လိုက်မှ ကိုယ်တော်ချောက် ယူတော်မူလေ၏။ ဒါတောင် ဘာ နည်းနည်းပေးချင်သေးသည်။

“လူချင်းတွေမှ နားပူရတာ မဟုတ်တော့ဘူးမေမေရေ။ ဒီနေ့ ဘဝပြီး ဖုန်းနဲ့ပါ နားပူအောင်လုပ်တော့မှာ။ ကဲ၊ ကျေနပ်ပြီမို့လား။ ဒါ နဲ့ နင့်ဟန်းဆက်အထာကို ပြဋ္ဌာန်းလေ”

“ဪ... ဟုတ်သားပဲ။ နင်က ကုမ္ပဏီမှာ ကိုင်လေ့ရှိတဲ့ ထုတ်ကုန်တွေ ခဏပြရင် ရပါတယ်။ ညီမလေးကသာ မသိသေးတာဆို တော့ တစ်ခါတည်းပဲ ဝင်သင်လိုက်။ လာ...”

ပြောပြောဆိုဆို သုံးယောက်သား ခေါင်းချင်းဆိုင်၍ CDMA 450 MHZ ဖုန်းအမျိုးအစားဖြစ်သည့် NOKIA ဟန်းဆက်လေး၏

သဘောတရားကို သင်ပြပေးလိုက်တော့သည်။ လက်မမျိုးဆက်ဖြစ်နေ
တာမို့ ခေတ်လူငယ်တွေပီပီ အိမ်က ဘွားတော်နှစ်ယောက်လို အာရုံ
နောက်အောင် မသင်လိုက်ချ။

“အိုခေ... ဒီလောက်ဆို ရပြီနော်၊ သုံးရင်းနဲ့ ကျွမ်းသွားလိမ့်
မယ်။ ကဲ၊ ငါပြန်တော့မယ် ရဲရင့်နီ၊ ညီမလေးရော၊ အန်တီရောနော်။
ဒီနေ့ ဒီအချိန်ကစပြီး ဘာအကြောင်းပဲရှိရှိ ဘာအခက်အခဲပဲရှိရှိ အား
မနာတမ်း ဆက်ပေးတော့။ ဖုန်းဘဲလ်လည်း မပူနဲ့... စီစဉ်ပေးမှာ”

ဟုပြောပြီး ပျိုက ပြန်ဖို့ပြင်လေရာ၊ မိသားစုအားလုံး အိမ်ရှေ့
ထိ လိုက်ဖို့ပေးလေသည်။ ကားပေါ်မတက်ခင်မှာ...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သမီးရယ်၊ သဘောမနော ဖြူစင်တဲ့ လ
မင်းပျိုစင်လေး လိုရာဆန္ဒတွေအားလုံး ပြည့်ဝပါစေလို အန်တီ ဆုတောင်း
ပေးနေပါ့မယ်။ နောက်ပြီး ဘယ်နေ့ ဘယ်အချိန်ပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီလိုမျိုး
ထမင်းလာစားဖို့ အာရုံပြုဆိုရင် ဖုန်းကြိုဆက်လိုက်။ အန်တီ အကောင်း
ဆုံး ချက်ထားပေးမယ်နော်”

“ညီမလေးကလည်း ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် မမ၊ ညီမ
လေးတို့မိသားစုအပေါ် အစစအရာရာမှာ အဆင်ပြေအောင် စီစဉ်ပေး
တဲ့အတွက် မမ ဒီထက်မက ပျော်ရွှင်ပါစေ၊ အောင်မြင်မှုတွေ အများ

“ရင်္ဂါပေါ့လို့ ဆုတောင်းပါတယ်”

စုသဖြင့် ပျို၏ကူညီဆောင်မမှုတွေအထွက် ထုံးစံအတိုင်း ဆု
တောင်းတွေကလေးတွေ ပြုလုပ်နေသေးသည်။

“ပေးတဲ့ဆုနဲ့ ပြည့်ပါစေ၊ ရဲရင့်ကရော ဒီတစ်ခါ ငါ့ကိုဘယ်လို
သဘောင်းပေးဦးမှာလဲ”

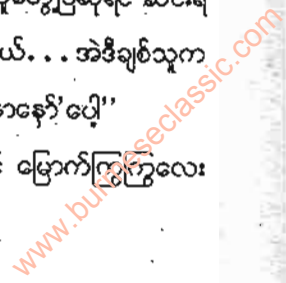
“ဆုတောင်းပေးရမှာပေါ့ဟဲ့၊ ဒီတစ်ခါ တစ်ခါမှပေးဖူးသေးတဲ့
သဘောင်းနည်းလေးတစ်ခုကို ပေးလိုက်မယ်။ ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်
အောင်လုပ်တာတို့ အပျိုမ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ချစ်တဲ့သူနဲ့
အသေ... ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရအောင်ယူနိုင်ပါစေလို့”

“ဟင်း... နင့်ဆုတောင်းကြီးကလည်း ငါ့မှာ ချစ်သူမှမရှိတာ”

“တစ်နေ့နေ့မှာ ရှိမလာဘူးလို့ ပြောနိုင်လို့လား”

“အေးလေ၊ နင်ပြောသလို တစ်နေ့နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာဆိုရင်တော့
အောင်မြင်လာမှာပေါ့။ အိုခေ... စောင့်ကြည့်နေ ရဲရင့်၊ နင်ဆုတောင်း
တာ လုံးဝပြည့်စေရမယ်။ ငါတကယ်ချစ်တဲ့သူတွေ ပြီဆိုရင် ဆင်းရဲ
အားလုံး ရအောင်ယူမှာ။ တစ်ခုတော့ရှိတယ်... အဲဒီချစ်သူက
အဲဒီသူဌေးတစ်ယောက် ဖြစ်နေရင်တော့ ‘နောနော်’ပေါ့”

ဟု ပျိုက တေးလူ အသည်းယားအောင် မြောက်ကြွကြွလေး

၁၀၂ ❀ လေဒီစော်

ပြောပြီး ကားထဲဝင်ထိုင်လိုက်လျှင် သူတို့အားလုံးက 'တာ့တာ... ဘိုင်ဘိုင်' တွေ လုပ်ကြလေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပျိုက ကားစက်နှိုးပြီး ဖုန်းကိုစမ်းသပ်လိုက်ရာ ရဲရင့်အင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းခေါ်သံ Ring tone ဖြစ်သည့် ယောက်ျားတစ်ယောက် ဟားတိုက်ရယ်သံကြီး ထွက်လာလေသည်။

“ဟား ဟား ဟား . . . ဟား ဟား ဟား”

“ဟာ၊ ဘာလဲဟ”

ရဲရင့်နီ ရုတ်တရက်လန့်သွားပုံ။

“အမယ်လေး... ဘယ်ကရယ်သံကြီးတုန်း၊ ဘာဖြစ်တာတုန်း”

ရဲရင့်မေမေကလည်း အလန့်တကြားနှင့် ပတ်ချာလည်ပြီး ရှာ့့

“ဟာ... ကိုကြီးကလည်း ယောင်နနလုပ်နေပြန်ပြီ။ မေမေကလည်း ဘာကြောက်နေတာလဲ။ အဲဒါ ကိုကြီးဆီ ဖုန်းဝင်လာတာ”

ဟု ရဲရင့်ညီမလေး အော်လိုက်ပုံ။

စသဖြင့် သားအမိသုံးယောက် ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားပုံတွေ့

ပျိုကြည့်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း မောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။

ခဏနေမှ ပျိုနားထောင်လိုက်တော့... .

“ဟလို... အမိနဲ့ရှိပါခင်ဗျား၊ ကျွန်တော် ရဲရင့်နီပါ”

“ဟဲ့၊ ရဲရင့်၊ ငါပါဟ။ လမင်းပျိုစင် လမင်းပျိုစင်... နင့်ဖုန်းကို ငါအရင်ဆုံး မခေါ်လို့ ဘယ်သူခေါ်မှာတုန်း”

“ဟား!... ကြည့်စမ်း၊ နင် တကယ်နောက်တယ်ဟာ”

“ဒီလောက်တောင် သတိလက်လွတ်ဖြစ်ရသလား၊ ရဲရင့်နီရယ်။ ခေတ်လူငယ်မဟုတ်တဲ့အတိုင်း၊ Display ကို အရင်ဆုံးကြည့်ပါလားဟဲ့... ငအ ငချာကလေးနဲ့”

“သေလိုက်ပါတော့ဟာ၊ ငါ နင့်အပေါ်ကို အားနာတာတွေရော ရှက်တာတွေရော အားလုံးရောပြီး ခံလိုက်ရပြီဟေ့”

“ဟင်း... မသိဘူးများ မှတ်နေလား၊ နွယ်စိမ်းအကြောင်းပြောပြီး ထူပူနေတာကို”

“မဟုတ်ပါဘူးဟ၊ နင်ကလည်း ရုတ်တရက်ကြီးဆိုတော့”

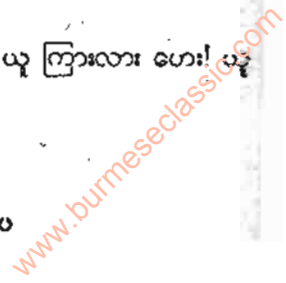
“ကဲပါ၊ ထားပါတော့၊ ဘယ်လိုလဲ ပြောရတာ အိုခေရဲ့လား”

“အိုကေတယ်၊ အိုကေတယ်”

“ဟယ်လို၊ ကြားလား”

“ကြားတယ်... ကြားတယ်”

“ဟယ်လို၊ မိုက်တယ်လား၊ ဟေး! ယူ ကြားလား ဟေး! ယူ ကြားလား”

“သေပြီဆရာ၊ ခံပြန်ပြီဟေ့”

“ဟား ဟား ဟား”

ပျိုသည် စိုင်းစိုင်း၏ ‘ခင်ကြီးကျယ်’ ထဲမှ နန်းဆုရတီစိုး စတိုင်လ် လိုပြောပြီး တဟားဟားအော်ရယ်ရင်း ဖုန်းပိတ်လိုက်လေ၏။ ရဲရင့်နီက တော့ အူကြောင်ကြောင်နှင့် ဘယ်လိုဖြစ်ကျန်ခဲ့သလဲမသိပါ။ ပျိုကတော့ ရဲရင့်နီတို့အိမ်သို့ ရောက်ခဲ့ရသည့်အခေါက်တွေထဲတွင် ဒီတစ်ခေါက်ကို တော့ အပျော်ဆုံးအခေါက်ဟု သတ်မှတ်လိုက်မိလေသည်။

အလွန်ရိုးသော၊ အလွန်အေးသော၊ အလွန်အရှက်အကြောက် ကြီးတတ်သော ထိုမိသားစုစရိုက်က တစ်ခါတစ်ရံ ရိုးလွန်းရာမှတစ်ဆင့် အူကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားတတ်ပုံလေးတွေကလည်း ပျိုအတွက် ရယ် စရာကောင်းနေသေးတော့သည်။

ထိုပျော်ရွှင်စရာများထဲမှ ပျိုရင်မှာ အမှတ်တရဖြစ်ကျန်ခဲ့တာ ကတော့ ရဲရင့်နီ ထူးထူးဆန်းဆန်းပေးလိုက်သော ဆုတောင်းမေတ္တာ လေးပင် ဖြစ်ပါသည်။

(ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့ အပျိုမ၊ တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ချစ်တဲ့သူနဲ့ ညားပေါ့စေ...ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရအောင်ယူနိုင်ပါ စေ) တဲ့။

ချစ်သူမရှိသေးဘဲနှင့် တစ်ခါမှ မပေးစဖူး ပေးလိုက်သည့်ဆု တစ်ခုခွဲ ပျိုနားထဲမှာ အထူးတလည်ပြန်ကြားယောင်ပြီး ပြုံးနေမိလေ သွား

အင်း... ဘဝဆိုတာ ကိုယ်လုပ်ချင်တာမှန်သမျှ လုပ်လို့ရနေ ခင် အမြဲတမ်းပျော်စရာကောင်းနေတတ်တာပဲ မဟုတ်လား။

အခန်း (၄)

တယ်နီ အနုပညာ ဂုဏ်ထူး

သူ ကားပေါ်က ဆင်းလိုက်စဉ်မှာ ကားနားထိ ထူးထူးဆန်းဆန်း
လာကြိုနေသောချစ်သူမလေးကို သူ၏ချစ်သက်လက်ဆောင် နှင်းဆီပန်း
စည်းကြီး ထိုးပေးလိုက်လေသည်။

“ဟာ... လှလိုက်တာ ကိုထက်ရယ်”

“ကြိုက်လား”

“အင်း... ကြိုက်တာပေါ့။ ကိုထက် လက်ဆောင်ပေးတဲ့ပစ္စည်း
တွေထဲမှာ ဒီနေ့ပေးတဲ့လက်ဆောင်ကို အကြိုက်ဆုံးပဲ။ ပြီးတော့ ကို
ထက်ကလည်း ဒီနေ့မှ အရင်နေ့တွေထက် ပိုလန်းနေသလိုထင်ရတယ်”

“ကြည့်စမ်း! . . . သက်လျာ စကားပြောစာတ်လာပြီပဲ။ အတူတွေ့
ခဲ့တဲ့ရက်တွေလည်း မနည်းတော့ဘူး။ တွေ့တိုင်း ကိုယ့်ဒီဇိုင်းက လန်း
ပြီးသားပါ။ ဒီနေ့မှပဲ သတိထားမိရသလား”

“မဟုတ်ပါဘူး။ သက်လျာရဲ့မျက်စိထဲမှာ ဒီနေ့ စတိုင်လ်လေး
က ပိုပြီးလူငယ်ဆန်တယ်လို့ ထင်ရလို့ပါ”

ဟုပြောတာမို့ သူက ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ လက်နှစ်ဖက်နှိုက်ပြီး
ခြေဖျားလေး၊ ထောက်၍ မြောက်ကြွကြွလေး လုပ်ပြလိုက်တာကြောင့်
သက်လျာက ပါးချိုင့်လေးတွေ ခွက်ဝင်သွားတဲ့ထိ ရယ်လေသည်။ သူ
ဒီနေ့ဝတ်လာသည့်ဒီဇိုင်းက မိုးရာသီဖက်ရှင် ဟုပင် ပြောလေမလား။

မနက်က မိုးစက်မှုန်လေးတွေ တဖွဲဖွဲကျနေ၍ ဘောင်းဘီရော၊
ဖိနပ်ရော၊ ဂျာကင်ရော၊ Zara အမည်းရောင်တွေဖြစ်ပြီး အတွင်း T
shirt က Armani EXchange Aix အဖြူရောင်လေး ဖြစ်နေတာ
ကြောင့် သက်လျာရဲ့မျက်စိထဲမှာ အသစ်အဆန်းအဖြစ် ငြိတွယ်သွား
ခဲ့တာဖြစ်လိမ့်မည်။ ထိုဖက်ရှင်မျိုးက သက်လျာမှမဟုတ်ပါ။ လူငယ်
အများစုအာရုံကျသော ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်ပါသည်။

“သက်လျာကတော့ ကိုယ့်မျက်စိထဲမှာ ဒီနေ့မှမဟုတ်ဘူး။ နေ့
တိုင်းနေ့တိုင်း အရမ်းလှပြီး ကျက်သရေကို ရှိနေတာပါ”

“Thank you... ဝါ”

ဆိုပြီး နှင်းဆီပန်းတွေကို ခပ်ရွှေလေး ငုံ့မွှေးလိုက်ပုံကလည်း
သူ့အတွက်တော့ မရိုးနိုင်သည့်ရှင်ခုန်ခံစားမှုလေးပင်။ သူမရဲ့ဘဝပါရမီ
တံထူးပြီး အလှကျုံးပုံက ဘယ်အချိန် ဘယ်အခါပဲကြည့်ကြည့်၊ အိပ်
နေတုန်းမှာပင် ပုံနှိပ်လှည့်နေတတ်သလို ဆံပင်ရှည်တွေကလည်း လက်
တလော ပြီးသင်ထားသည့်အလား၊ သေသေသင်သင် ကနွဲကလျ ကျဆင်း
နေတတ်တာက အမြဲလိုလို မင်းသမီးလေးတစ်ပါးလို ဖြစ်နေသည်။

တွေ့တိုင်းလည်း ပိတ်စအရောင်အသွေးမျိုးစုံကို ဝမ်းဆက်ဒီဇိုင်း
လှလှလေးတွေ တီထွင်ပြီး အဆက်ဆံရီလေးတွေနှင့် ပုံဖော်ဝတ်တတ်
ပုံက သူ့မျက်စိထဲမှာ အစဉ်ထာဝရ ကျက်သရေရှိရှိ စွဲငြိနေတော့၏။

“အရမ်းလှတာပဲ သက်လျာ၊ ပန်းလေးတွေကို မွှေးနေတဲ့ပုံက
တန်းချီကားတစ်ချပ်လို ခံစားမိတယ်”

“ကိုထက်က သက်လျာနဲ့တွေ့တိုင်း သက်လျာအလှကို တစ်နေ့
တစ်မျိုး မရိုးရအောင် ပြောပြတတ်တယ်နော်။ ဒီလောက်အရိပ်တကြည့်
ကြည့်နဲ့ ဂရုစိုက်နေတာ သက်လျာ၊ နေတောင်မနေတတ်တော့ဘူး”

“ကိုယ်က အရင်စပြီးချစ်ရတဲ့သူပဲကွာ၊ ဒီလောက်ကတော့ မိ
မိလေးပါ။ ကိုယ့်ဘွားဘွားက ဘာတွေပြောလိုက်တယ်ထင်သလဲ”

“အင်း... ဘွားဘွားက ဘာပြောမလဲဆိုတော့ ဒီလိုအချိန်မျိုးမှာ ပြောတတ်တာမျိုးက မင်္ဂလာကိစ္စနဲ့ပတ်သက်တာတွေပဲ ဖြစ်မှာပေါ့”

“အိုခေ... ဆက်နွယ်နေတယ်ပဲ ဆိုပါတော့။ နေ့တိုင်းညတိုင်း သက်လျာလေးရဲ့အကြောင်းကိုပဲ ပြောပြနေတာ မမောနိုင်သေးဘူးလားတဲ့။ မမောနိုင်ပါဘူးလို့”

“...”

“ညက ဖုန်းပြောတာ ဘယ်လောက်တောင် ကြာသွားသလဲတဲ့။ တစ်နာရီလောက်ပဲ ကြာတာပါလို့”

“...”

“ကောင်းကောင်းရော အိပ်ပျော်ရဲ့လားတဲ့။ အိပ်ပျော်ပါတယ်လို့”

“...”

“အခြေအနေကော တိုးတက်မှုရှိရဲ့လားတဲ့။ သားလိုချင်တာကတော့ မရသေးဘူး... ရင်းနှီးမှုတော့ ပိုလာပါတယ်လို့၊ အခြေအနေတိုးတက်လာပါလိမ့်မယ်လို့ ပြောလိုက်တယ်”

သူ့စကားအဆုံး နှုတ်ခမ်းလေး တင်းတင်းစေ့လျက် ပြုံးပြုံးလေးနားထောင်နေသောသက်လျာက တခစ်ခစ်ရယ်လေတော့သည်။

“ဘာရယ်တာလဲ”

“မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို သဘောကျလို့ပါ။ ဘွားဘွားက သူ့အကြီး ဦးထက်မင်းမှုကို ကလေးလိုသဘောထားတုန်းပဲနော်၊ အရမ်းချစ်တာပဲ။ အဲဒီတော့ ဘွားဘွားက ဘာပြန်ပြောလဲဟင်”

“အိုကေ... တစ်နေ့တော့ ရလာမှာပေါ့တဲ့။ သားက ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကံကောင်းမှုတွေနဲ့ ကြီးပြင်းခဲ့တဲ့သူပဲတဲ့။ ကိုယ် အဲဒီစကားကိုတော့ ယုံလိုက်တယ်ကွ။ ဘွားဘွားပြောသလို သက်လျာက ဘိုယ့်လိုချင်တဲ့အချစ်ကို ပေးတော့မှာမို့လား”

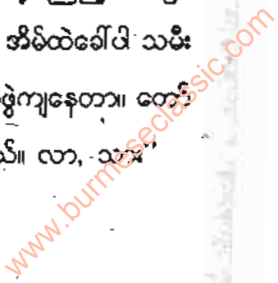
ဟု သူက သက်လျာမျက်နှာကိုနိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်စဉ်...

“ဟော... သားရောက်နေပြီလား”

ဆိုသည့် ပေါ်တီကိုအောက်မှ သက်လျာမာမီ၏အသံ ထွက်လာတာကြောင့် သူနှင့်သက်လျာ စကားစပြတ်သွားရလေသည်။

“ဟုတ်... ခုလေးပဲ ရောက်တာပါ မာမီ”

“ဒါကြောင့် သမီးတယ်ပျောက်သွားပါလိမ့်လို့။ ကြည့်စမ်းပါဦး နှစ်ယောက်သား စကားကောင်းနေလိုက်ကြတာ။ အိမ်ထဲဝေါ်ပါ သမီးနဲ့ ဒီနေ့ မိုးအေးတယ်... မနက်ကတောင် တဖွဲဖွဲကျနေတာ။ တော်ကြာ မင်္ဂလာပွဲမဖြစ်ခင် ချူချာနေကြပါဦးမယ်ကွယ်။ လာ... သား”

ပြောပြောဆိုဆို လှမ်းခေါ်နေတာနဲ့ သူတို့နှစ်ယောက် ဝင်လာခဲ့ရတော့သည်။ ညွှန်ခန်းထဲရောက်တော့ စားပွဲပေါ်မှာ Slim bag တွေဘာတွေနှင့် မာမိက အပြင်ထွက်မယ့်ဒီဇိုင်းမျိုးဖြစ်နေ၏။

“ဒီမှာကြည့်ပါဦး မာမိ ကိုထက်ပေးတာ၊ မလှဘူးလား”

“အို၊ ဟုတ်သားပဲ၊ လှလိုက်တာ သမီးရယ်။ ပါကင်လုပ်ထားတာလေးကလည်း ချစ်စရာလေး။ သားက သမီးအတွက်ဆိုရင် လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေ တစ်နေ့တစ်မျိုး မရိုးရအောင်ပါပဲလား”

“ဒါပေါ့ မာမိရဲ့၊ သက်လျာက လှလှလေးဆိုတော့ လက်ဆောင်ပစ္စည်းဆိုလည်း လှမှကြိုက်မှာလေ”

“သားကရော ဘာထူးလို့လဲ၊ လက်ဆောင်ပစ္စည်းလေးတွေကလည်း လှသလို သားပုံစံလေးကလည်း အိမ်ထောင်ဦးစီးဖြစ်ခါနီးကုန်အစွမ်းကုန်နုပြီး သန့်နေလိုက်တာ... ကလေးအထာကို မပျောက်ဘူးဘွားဘွားအင်္ဂါခင်နဲ့မူကြီးကတော့ မြေးလေးအတွက် လှမ်းလောက်စရာတွေ နှမြောစရာတွေတော့ ဖြစ်ကုန်ပြီထင်ပါရဲ့ကွယ်”

“မဟုတ်တာ မာမိကလည်း၊ ဘွားဘွားက အိပ်ရာနီးပြီဆိုရင် မင်္ဂလာရက်ကိုပဲ နေ့တိုင်း လက်ချိုးတွက်နေတာ၊ မြန်မြန်ပြီးချင်လှပြီတဲ့။ အသက်နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်အရွယ်ဆိုတာက ကလေးအထာတော့ သိပ်

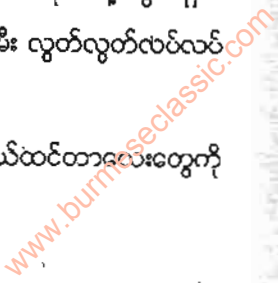
မပျောက်ချင်တတ်သေးဘူးတဲ့မာမိရဲ့။ မာမိတောင် သားအပေါ်ကို ဒီလိုမြင်တတ်သေးရင် သက်လျာအတွက်ဆို မာမိတို့မိသားစု ဘယ်လောက်နှမြောလိုက်မလဲ”

“ဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ သားရယ်၊ မင်္ဂလာဆောင်ခါနီးနဲ့လို့ နှစ်ဖက်လုံးက ကြည့်မဝရှုမဝဖြစ်နေကြတာမျိုးပါ။ ဘာလိုလိုနဲ့ ဆင်လာရက်က တဖြည်းဖြည်းနီးလာပြီနော်၊ ခုလို လူချင်းတွေပြီး စကားပြောတာ အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ညဘက် ဖုန်းအကြာကြီးပြောတာကို ဆော့ ဆင်ခြင်ဦး။ နှစ်ယောက်လုံးက ပိုးမွှေးသလို မွှေးလာရတဲ့ကလေးတွေဆိုတော့ ခုချိန်မှာ အစားအအိပ်ကအစ အထိအခိုက်မခံနိုင်ဘူး”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ၊ ဆင်ခြင်ပါ့မယ်။ ဘွားဘွားကလည်း ဒီလိုပဲပြောပါတယ်။ ဒါနဲ့ မာမိက အပြင်ထွက်မယ့်ဒီဇိုင်းပဲ။ ဘယ်သွားမှာပါလဲခင်ဗျာ။ သားလိုက်ပို့လို့ရရင် ပို့ပေးချင်ပါတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် သားရယ်၊ သားဘွားဘွားက ခုနလေးပဲ နီးဆက်လို့လေ။ ပစ္စည်းတစ်ခု ကြည့်စရာရှိတယ်ဆိုတာနဲ့ သွားရမှာ။ မာမိမှာ ဒီရိုင်ဘာရှိပါတယ် သားရဲ့။ သားနဲ့သမီး လွတ်လွတ်လပ်လပ် ဘာ စကားပြောနေကြ”

“ဒါဆိုရင် မင်္ဂလာပွဲအတွက် လိုအပ်မယ်ထင်တာလေးတွေကို

ဘွားဘွားနဲ့တွေ့ရင် ပြောပြပေးပါ မာမိ။ ဘွားဘွားက သားကို မှာလိုက်လို့ပါ။ မာမိရော သက်လျာရော စဉ်းစားလို့ရတာလေးတွေကို ဘွားဘွားဆီ တစ်ခုချင်း အဆက်မပြတ်သတင်းပို့ပေးစေချင်ပါတယ်။ ဘွားဘွားကတော့ ဘာမှလိုလေသေးမရှိအောင် အကောင်းဆုံးစီစဉ်နေတာပါ။”

“ဘာမှမလိုပါဘူး သားရယ်... မလိုပါဘူး မာမိတို့ ဘာမှစဉ်းစားစရာမလိုအောင်ဘဲ သားရဲ့ဘွားဘွားက စေ့စပ်သေချာပြီးသားပါ။ စင်ကာပူက ပို့လိုက်တဲ့ ခန်းဝင်ပစ္စည်းတွေကလည်း ရှယ်တာကုရှယ်တွေပဲဟာ။ သားလည်း ဒီကိစ္စတွေကို သိပ်အာရုံမစိုက်နဲ့၊ လူကြီးတွေက အကောင်းဆုံးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးသွားမှာ။ သားနဲ့သမီးသာ ချစ်ချစ်ခင်ခင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိဖို့ ဂရုစိုက်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ မာမိ”

“ကဲ၊ မာမိ သွားမယ်၊ သမီး... မာမိပြောတာ ကြားတယ်နော်၊ သားစိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာမျိုးတွေ မလုပ်မိစေနဲ့။ ဝိုက်ဆာရင် အတူတူစားနှင့်ကြား တစ်ခုခုစားချင်ရင်လည်း အဖော်ကြီးကို လုပ်ခိုင်းဟုတ်ပြီလား”

“ဟုတ်”

မာမိက ပြောပြောဆိုဆို ရှေ့မှညှိုးဆောင်ထွက်သွားလေရာ သူ

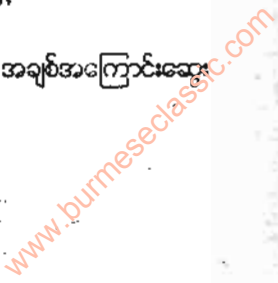
ဘို့လည်း ဒီရိုင်ဘာအဆင်သင့်စောင့်နေသောကာဆီ လိုက်ပို့လိုက်ကြပြီး လက်ပြကျန်ခဲ့တော့သည်။ ပြီးမှ သူ သက်လျာပခုံးလေးကို ခပ်ဖွန့်ဖက်၍ ပြောလိုက်မိသည်။

“တွေ့လား သက်လျာ၊ မာမိက မှာသွားတယ်နော်၊ ကိုယ်စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာမျိုးတွေ မလုပ်မိပါစေနဲ့တဲ့။ ကိုယ့်ကိုလည်း မင်းနဲ့ချစ်ချစ်ခင်ခင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိဖို့ ဂရုစိုက်တဲ့”

“သက်လျာက ကိုထက် စိတ်အနှောက်အယှက်ဖြစ်မှာမျိုးတွေ ဘာလုပ်မိလို့လဲ။ ပြီးတော့ နှစ်ဖက်ဆွေမျိုးတွေအားလုံးလည်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် ရင်းရင်းနှီးနှီးဖြစ်နေကြပြီပဲ။ ကိုထက်နဲ့သက်လျာလည်း ခုပဲချစ်ချစ်ခင်ခင် နွေးနွေးထွေးထွေး ရှိနေတာပဲမှလား”

“မတူဘူးလေ... အဲဒါတွေက လူကြီးမိတာတွေကြောင့် ဖြစ်လာတဲ့ ချစ်ခင်နွေးထွေးမှု။ ကိုယ်လိုချင်တာက ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြောင့် ဖြစ်ပေါ်လာတဲ့ ချစ်ခင်နွေးထွေးမှု၊ အိုခေ... ကိုယ် မင်းကို ဒီလောက် အသည်းအသန်ချစ်နေတာတောင် နည်းနည်းလေးမှ ပြန်မချစ်နိုင်သေးဘူးလား။ စောစောကစကား ပြန်ဆက်ရအောင်”

“အင်း... သက်လျာလည်း ကိုထက်ကို အချစ်အကြောင်းဆွေးနွေးချင်နေတာပါ”

၁၁၆ ❀ လေဒီဇော်

“အဲမယ်! . . . တူးတူးဆန်းဆန်း၊ မီးမီးခဲရဲ့ ‘အချစ်ကိုသိချိန်’ လား. . . တင်ဇာမော်ရဲ့ ‘အချစ်ကျောင်းသူ’လား”

“အချစ်ကိုသိဖို့ အချစ်ကျောင်းသူလုပ်မလို့”

“ဟား ဟား ဟား. . . ဒါဆိုရင် အချစ်နည်းပြသင်တန်းတစ်ခု တော့ သွားတက်မှဖြစ်လိမ့်မယ်။ ကိုယ်က အချစ်နည်းပြဆရာကြီးမှ မဟုတ်တာ။ သက်လျှာကိုချစ်တာပဲ သိတာလေ”

“ကိုထက် သိသံလောက်ပဲ သက်လျှာသိရရင် ကျေနပ်ပါတယ်။ သက်လျှာတို့ ဒီခြံထဲမှာပဲ ပန်းပင်လေးတွေကြည့်ရင်း စကားပြောကြ ရအောင်နော်”

“အိုခေ. . .”

သူတို့နှစ်ယောက် စကားတပြောပြောနှင့် လျှောက်လာကြရင်း နှင်းသီပန်းခင်းတွေနှင့် သစ်ခွပန်းအိုးတန်းတွေရှိရာကို ရောက်လာကြ သည်။ သက်လျှာ၏အလှက ပန်းတောထဲရောက်မှ ပိုအထင်ကရရှိပြီး ရုပ်ရှင်တစ်ခန်းပဲ ရိုက်နေသလို MTV သီချင်းတစ်ပုဒ်ပဲ သရုပ်ဆောင် နေသလို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ရချေ၏။

သူ့အတွက်တော့ သူ့မဆီမှ ချစ်အဖြေကို မရသေးတာကလွဲ၍ ဒီလိုရဲရဲတင်းတင်းနေထိုင်မှုတွေ၊ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ပြောဆိုတတ်တာ

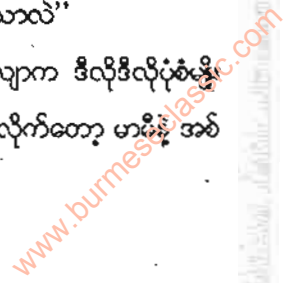
တွေ၊ အချိန်မရွေး ဝင်ထွက်သွားလာမှု လုပ်တတ်တာတွေက အဆန်း မဟုတ်တော့ပါ။

ပိုပြီး ရဲတင်းလွတ်လပ်စေခဲ့တာကတော့ နှစ်ဖက်မိသားစုအား လုံး မင်္ဂလာကိစ္စနှင့်ပတ်သက်ပြီး တိုင်ပင်မှုတွေ၊ ဆွေးနွေးမှုတွေ၊ ညှိနှိုင်းမှုတွေ တရုန်းရုန်းလုပ်ခဲ့ကြရာမှ နွေးထွေးချစ်ခင်မှုတွေ အပြည့်အဝ ရရှိသွားကြပြီး တစ်သွေးတည်း တစ်သားတည်း တစ်မိသားစုတည်းလို ခြစ်ခဲသောကြောင့်ပင်။

ဒါကြောင့် သူတို့နှစ်ယောက်ဘဝကို ပန်းခင်းလမ်းလို သာယာ လှပသည့်ဘဝဟု အားလုံးက သတ်မှတ်ပေးထားခဲ့ကြတာဖြစ်သည်။ ဒါ သေ့ တကယ်သာယာလှပသော ပန်းခင်းထားသည့်ဘဝခရီးလမ်းအစစ် အမှန်ဖြစ်ဖို့အတွက် ‘အချစ်’တစ်ခု လိုနေသေးသည်ဆိုတာကိုတော့ ဘယ်သူမှ မသိကြသေး။

“သက်လျှာ. . . ဒီနှင်းသီပန်းခင်းနဲ့ သစ်ခွပန်းအိုးတွေကို ပြင် ထားတဲ့ဒီဇိုင်းက အရမ်းလန်းတယ်။ သက်လျှာရဲ့အလှကို ပိုလှသွား အောင် ပုံပိုးပေးလိုက်သလိုပဲ။ ဘယ်သူ့အိုင်ဒီယာလဲ”

“သက်လျှာရဲ့ အိုင်ဒီယာလေ။ သက်လျှာက ဒီလိုဒီလိုပုံစံမျိုး ဆေးနဲ့ ခြံထဲမှာ နေချင်ပါတယ်လို့ မာနိုကိုပြောလိုက်တော့ မာနိုနဲ့ အစ်

ကိုတွေ့ကာ ဒီလိုဒီလိုမျိုးဖြစ်အောင် ချက်ချင်းပဲလုပ်ပေးခဲ့တာ”

“သက်လျာရဲ့ဘဝက အရမ်းကံကောင်းတယ်နော်၊ မာမိချစ်ပုံက တချို့မိဘတွေထက်ပိုသလို အစ်ကိုတွေ ချစ်ပုံကလည်း တချို့အစ်ကိုတွေထက် ပိုသလိုပဲ။ ဘဝမှာ လိုချင်တာရလို့ ကြည့်နူးရတာထက် အားလုံးက ဝိုင်းချစ်တာကိုခံရလို့ ကြည့်နူးရတာက ပိုအရသာရှိတယ်”

“တကယ်...”

“တကယ်ပေါ့၊ မယုံဘူးလား”

“မယုံတာ မဟုတ်ဘူး၊ မခံစားဘူးလို့ပါ။ ကိုထက်က ဘယ်လိုဥပမာမျိုးနဲ့ အပိုင်ပြောနိုင်တာလဲ”

“Example က ခိုးထက်မင်းမူပေါ့၊ ကိုယ့်မှာ ခံစားချက်လေးတစ်ခုရှိတယ် သက်လျာရဲ့။ အဲဒါ ဘာလဲဆိုတော့... ကိုယ်ဟာ ဘယ်လောက်ပဲ ကံကောင်းကောင်း၊ ဘယ်လောက်ပဲ လိုချင်တာတွေ ရနေဘူး၊ ဘူး၊ ကလည်း အချစ်တွေ ဘယ်လောက်ပဲပုံပေးပေး၊ သက်လျာလို မိစစ် ဖစစ် မောင်နှမစစ်တွေရဲ့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာမျိုးကို မခံစားခဲ့ဖူးတော့ ပစ္စည်းဥစ္စာရရှိထက် ချစ်ခြင်းမေတ္တာရရှိကိုပဲ အာရုံစိုက်တယ်။ ဒါကြောင့် အချစ်ဆိုတာကို ကိုယ်က အရမ်းဂရုစိုက်တာ၊ အရမ်းတန်ဖိုးထားတာ”

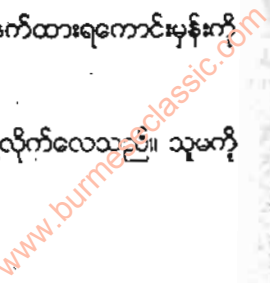
“အင်း...”

“ဒါကြောင့်လည်း သက်လျာဟာ မကြာခင်မှာ ကိုယ့်ရဲ့ဇနီးတစ်ယောက် ဖြစ်တော့မယ်ဆိုတာ သေချာသိနေရဲ့သားနဲ့၊ သက်လျာဆိုက အချစ်ကို သေချာဂရုစိုက်ပြီး အရေးတယူတောင်းဆိုနေတာပေါ့”

ဟုပြောပြီး အဖြူနှင့်ပန်းရောင် စပ်ထားသော နှစ်ယောက်စာဒန်းလေးပေါ်မှာ သွားထိုင်လိုက်တော့ သက်လျာကလည်း သူ့ဘေးမှာ လာကပ်ထိုင်ပါသည်။

“ကိုထက်က ကိုယ်ပိုင်ခံစားချက်ကလေး ရှိထားတာဆိုတော့ တိုယ့်အယူအဆနဲ့ကိုယ် မှန်ပါတယ်။ လိုချင်တာရလို့ ကြည့်နူးရတာထက် အားလုံးက ဝိုင်းချစ်တာကိုခံရလို့ ကြည့်နူးရတာက ပိုအရသာရှိတယ်ဆိုပေးမယ့် လူတွေရဲ့သဘာဝကိုက ရတာမလို၊ လိုတာမရဆိုတာ ချစ်တယ်လေ။ သက်လျာကျတော့ ကိုထက်လိုမဟုတ်ဘူး... အားလုံးက မေတ္တာတွေ ပုံပေးပြီး ဝိုင်းချစ်နေကြတာကိုပဲ ငြီးငွေ့လာတာ။ အဲဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေ၊ ကြည့်နူးရမှုတွေ၊ အရသာတွေက နေတိုင်း အလှုံ့ပယ်ရနေတော့ ရင်ထဲမှာ အီလာပြီး အလေးအနက်ထားရကောင်းမှန်းကို သိတော့တာ”

သူ သက်လျာကို အံ့သြပြီး စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။ သူမကို

စိတ်ခံစားမှုနှင့် ပတ်သက်တာတို့၊ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတို့နှင့်ပတ်သက်တာ တို့ဆိုလျှင် ဒီလောက်ထိ စာဖွဲ့ ချဲ့လိမ့်မည်ဟု လုံးဝမထင်မှတ်မိခဲ့ပါ။ မိသားစုက ဒီစာသင်ဆို၊ သင်၊ ဒီမုန့်စားဆို၊ စား။ ဒီလမ်းသွားဆို၊ သွား။ ဒီဆံပင်ပုံထားဆို၊ ထား။ ဒီ ဒီပိုင်းဝတ်ဆို၊ ဝတ်။ ဒီမှာနေဆို၊ နေ။ ဒီလင် ယူဆို၊ ယူ... စသဖြင့် သံပတ်ပေးထားသည့်အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လို တယုတယထားခဲ့တာကိုပဲ သိထားတာမို့။ သူကလည်း သူမကို အလွန် လှသည့်အရုပ်ကလေးတစ်ရုပ်လိုပဲ သဘောထားပြီး ချစ်မြတ်နိုးခဲ့တာ ဖြစ်သည်။

အခုတော့ မိုးထက်မင်းမူ၊ သက်လျာငယ်ကို လျှော့တွက်လို့မရ တော့။ ပိုပြီးလျှော့တွက်လို့မရတာက သူ့လိုချင်သည့်အချစ်နှင့် ပတ် သက်၍ ရင်ထဲကို ရှုတ်တရက် စိုးရိမ်စိတ် ဝင်ရောက်လာခဲ့ခြင်းပင်ဖြစ် သည်။

“သက်လျာက ထူးထူးဆန်းဆန်းပဲ။ ဒီလိုပြောလာလိမ့်မယ်လို့ ထင်တော့ မထင်မိဘူး။ လူမှာ ချစ်ခြင်းမေတ္တာက အဓိကမဟုတ်လား”

ဟုတ်ပါတယ်။ သက်လျာလည်း လူပဲ၊ ခံစားတတ်ပါတယ်။ မခံစားဖူးသေးတာပဲ ရှိတာပါ။ ဒါကြောင့် သက်လျာက မခံစားဖူးသေး တဲ့အတွေ့အကြုံမျိုးဆိုရင် အရမ်းပဲခံစားကြည့်ချင်တယ်။ မလုပ်ဖူးတာ

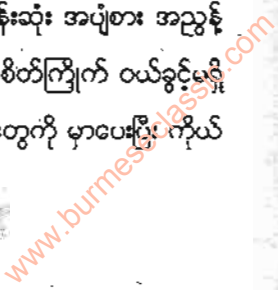
မျိုးကို လုပ်ကြည့်ချင်တယ်။ မရောက်ဖူးတဲ့နေရာမျိုးကို ရောက်ချင်သေး တယ်။ မပေါင်းဖူးတဲ့လူမျိုးတွေနဲ့ ပေါင်းကြည့်ချင်တယ်။ မစားဖူးတဲ့ အစားအစာတွေလည်း လျှောက်စားကြည့်ချင်တယ်။ အဲဒီလိုမျိုး လော ကကြီးအလယ်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြည့်ချင်တာ”

“ဪ၊ ဒီလိုလား... အိုခေ၊ သိပြီ။ သက်လျာ ဘာကိုဆိုလို သာလဲဆိုတာ ကိုယ်ပေါက်ပြီ။ ဒါကြောင့် ကိုယ်ခေါ်တဲ့ ဟော်တယ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေ၊ နောက်ဖီဆိုင်တွေကို မလိုက်တာပေါ့။ ပြီးတော့ အရင်က ပေးခဲ့တဲ့အကောင်းဆုံးလက်ဆောင်ပစ္စည်းတွေထက် ဒီနေ့ပေး ဘွဲ့ပန်းစည်းကိုမှ ပိုသဘောကျတာပေါ့”

“ဒါပေါ့... သက်လျာမှာ အစားအသောက်နဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း အကောင်းတကုအကောင်းဆုံးတွေချည်း စားနေရတာ။ မြန်မာမှုလေ့ ချယ်လို့ ကောင်းကောင်းစားရတာမရှိဘူး။ အိတ်လီ၊ ကိုရီးယား၊ တရုတ် နဲ့ ဘန်ကောက်အစားအစာတွေဆိုရင် အနံ့တောင် မခံချင်တော့ဘူး”

“အင်း...”

“လူသုံးကုန်ပစ္စည်းဆိုရင်လည်း အလန်းဆုံး အပျံစား အညွန့် စားတွေချည်းပဲ။ အဝတ်အထည်တောင် ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ဝယ်ခွင့်မရှိ ဘူး။ အင်္ဂလန်နဲ့ ပါရိက ပစ္စည်းအကောင်းစားတွေကို မှာပေးပြီး ကိုယ်

ပိုင်ဒီဇင်ဘာ ချုပ်ပေးတာကိုပဲ ဝတ်ရတာ”

“အင်း...”

“အပြင်ထွက်ရင်လည်း body guard တွေနဲ့သွားရသလိုပဲ၊ ဟမိနဲ့အစ်ကိုတွေကြားမှာ စက်ရုပ်တစ်ခုလို့ လှုပ်တောင်မလှုပ်ခဲ့ဘူး။ သွားရပြန်တော့လည်း Classic ဖြစ်တဲ့နေရာတွေချည်းပဲ။ သက်လျာ ရောက်ခဲ့တဲ့ ဖောက်တယ်တွေ၊ စားသောက်ဆိုင်တွေနဲ့ ရှေးယင်းစင်တာ တွေကလူတွေဆိုရင် Classic ဖြစ်လွန်းလို့ လူနဲ့တောင်မတူတော့ဘူး။ အရုပ်တွေလိုပဲ”

“အိုခေ... ပြီးတော့ကော”

“အင်း၊ ပြီးတော့ ချစ်ခြင်းမေတ္တာနဲ့ပတ်သက်ရင်လည်း ကိုထက် အသိပဲလေ။ ခုပဲပြောပြပြီး... ဆွေမျိုးတွေကလည်း အရိပ်တကြည့် ကြည့်နဲ့ ချစ်၊ ဟမိနဲ့ဒက်ဒီကလည်း ငုံထားမတတ် ချစ်၊ အစ်ကိုတွေ ကလည်း တုန်နေအောင် ချစ်၊ အဲဒီလိုဝိုင်းချစ်နေတဲ့ကြားထဲကပဲ အခု ဆိုရင် ကိုထက်နဲ့ ကိုထက်ဘွားဘွားရဲ့အချစ်တွေကိုပါ ရပြန်ပြီ”

“No...No...ဒီနေရာမှာတော့ ကိုယ် Complain တက်ရလိမ့် မယ်။ မိသားစုက ဝိုင်းချစ်တာနဲ့ ကိုယ့်ဘွားဘွားက ချစ်တာအထိတော့ လက်ခံလို့ရတယ်။ ကိုယ့်အချစ်ကို သူတို့နဲ့တစ်တန်းတည်းထားတာတော့

တော့ လက်ခံလို့မရဘူး။ သက်လျာကို ကိုယ်ချစ်တာ သူတို့နဲ့လုံးဝမတူ ဘူးလေ”

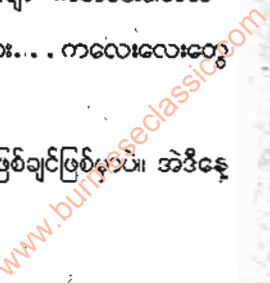
“သက်လျာရဲ့ရင်ထဲမှာတော့ အတူတူလိုပဲ ခံစားနေရတယ်။ အဲဒီချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေထဲက ကိုထက် လိုချင်တဲ့အချစ်ဆိုတာကို ဆွဲထုတ် ကြည့်လို့မရသေးဘူး။ အဲဒီလိုဝေခွဲမရဖြစ်နေတော့ ကိုထက်ကို အဖြေ သေးဖို့အတွက် ကြောက်နေခဲ့တာပေါ့”

“ဟား!... သွားပါပြီကွား... ဆွေမျိုးပြီ ကိုယ့်မှာတော့ အသည်း အသန်ချစ်လိုက်ရတာ... ကြေလိုက်ရတာ၊ ဒီနေ့တော့ သက်လျာဆီက အဖြေရတော့မယ်ဆိုပြီး ဘွားဘွားကို ရေရေလည်လည်ကြွားလာခဲ့တာ”

“ကိုထက်ကလည်း သက်လျာက ကိုထက်ကို တကယ့်စစ်မှန် တဲ့အချစ်ကို ပေးချင်လို့ စဉ်းစားနေခဲ့တာပါ။ ‘အချိန်တန်ရင် လက်ထပ် ချမှာပဲလေ’ ဆိုတဲ့အသိနဲ့ ပြီးစလွယ်မဖြေချင်ဘူး။ တစ်နေ့နေ့မှာတော့ ကိုထက်ဘွားဘွားကို ကြွားလို့ရအောင် ကိုထက် လိုချင်တဲ့အဖြေကို သက်လျာ တကယ်ပေးမှာပါ။ ယုံပါနော်၊ သက်လျာ ကတိပေးပါတယ်”

“အဲဒီတစ်နေ့နေ့က လက်ထပ်ပြီးမှလား... ကလေးလေးတွေ သွေးပြီးမှလား”

“အင်း... အဲဒီလိုနေ့မျိုးတွေလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။ အဲဒီနေ့

ထက် စောတဲ့နေ့မျိုးလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မှာပဲ။ သေချာတာကတော့ အချစ်ကို သိချိန်ပေါ့”

“သက်လျာက လုံးဝမထင်မှတ်အောင်ဘဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အချစ်ကို ဒီလောက် သုတေသနလုပ်နေတာလဲ”

“တကယ်ဆို အချစ်ပဲ လိုတယ်လေ။ သက်လျာမှာ လုပ်စရာဆိုလို့ အဲဒီအလုပ်ပဲရှိတာပဲ။ ဒါကြောင့်လည်း ကိုထက်ကို အချစ်အကြောင်းတွေ ဆွေးနွေးချင်နေတာလို့ ပြောတာပေါ့”

“ကိုယ် ဒီလောက်အချစ်တွေ အများကြီး ပုံပေးထားရက်နဲ့ကွား သက်လျာ တကယ်ညှင်းတယ်၊ တကယ်ရက်စက်တယ်။ ဒီပုံစံဆို သက်လျာအချစ်ကိုရဖို့ ဘာမဆို ဆန့်ကျင်ဘက်အရာတွေ ပြုလုပ်မှဖြစ်တော့မယ်ထင်တယ်”

သူ၏စိတ်ပျက်ညည်းတွားစွာ ပြောလိုက်သောလေသံကြောင့် သက်လျာက ပြုံးပြုံးလေး စောင်းငဲ့ကြည့်၏။ သူသည် တကယ်ပဲ ဒီနေ့တော့ သက်လျာသိမှအချစ်ကို ရတော့မည်ဟုတွေးပြီး အတွေးတွေ တစ်လှေကြီးနှင့် ရူးလာခဲ့တာဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်လုံး ပူပင်ကြောင့်ကြမ္မမရှိဘဲ ပန်းခင်းသောလမ်းကို လျှောက်နေကြသူများမို့ အချစ်တစ်ခုအတွက် သူကလည်း သိပ်ပြီးမခံ

စားချင်။ သိပ်ပြီးတော့လည်း မစောင့်စားချင်။ သက်လျာကိုလည်း သူမဘဝကို သူမ ဒီလိုပြီးငွေ့နေလိမ့်မည်ဟုမထင်။ ချစ်ခြင်းမေတ္တာဆိုတာတွေကိုလည်း ဒီလောက်ထိခွဲခြမ်းစိတ်ဖြာပြီး သုတေသနလုပ်နေလိမ့်မည်ဟု မထင်။ သူလိုချင်သည့်အဖြေကိုလည်း ဒီလောက်စဉ်းစားပြီး အချိန်ဆွဲထားလိမ့်မည်ဟု မထင်။

တကယ်တမ်းကျတော့ သက်လျာသည် အရစ်ကလေးတစ်ရပ်ဆို လှသည့်မိန်းကလေးထက်၊ လူ့ဘဝမှာ သဘာဝကျကျနေထိုင်လိုသည့် မြန်မာဆန်ဆန်မိန်းကလေးတစ်ဦးဖြစ်လေသည်။

“ကိုထက်က ဘယ်လိုဆန့်ကျင်ဘက်အရာတွေ ပြုလုပ်မှာလဲ”

“သက်လျာ အခုပြီးငွေ့နေတဲ့ဘဝနဲ့ ပြောင်းပြန်ဖြစ်သွားအောင် ဆောက်ဖူးတဲ့နေရာတွေ ခေါ်သွားမယ်။ မစားဖူးသေးတဲ့အစားအသောက်တွေ လိုက်ကျွေးမယ်။ မသုံးဖူးသေးတဲ့ပစ္စည်းတွေ ဝယ်ပေးမယ်”

“အဲဒီလိုလုပ်ပေးတာ အချစ်ကို ဖြစ်ပေါ်စေတယ်လား”

“သက်လျာက မခံစားဖူးသေးတဲ့ အတွေ့အကြုံမျိုးဆိုရင် အရမ်းခဲခဲစားကြည့်ချင်တယ်ဆို။ ဒီတော့ အဲဒီလိုဆန့်ကျင်ဘက်အရာတွေကလည်း အချစ်တစ်ခုကိုဖြစ်ပေါ်လာဖို့ကို ပံ့ပိုးပေးတယ်လို့ထင်တာပဲ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်လျာအချစ်ကို သိဖို့နဲ့ ကိုယ့်ကိုချစ်တတ်လာဖို့အတွက်

ဘက်ပေါင်းစုံကနေ ရအောင်ကြိုးစားရတော့မှာပေါ့”

“ဒါဆို သက်လျာ၊ ကိုထက်ကို မေးခွန်းတစ်ခုမေးချင်တယ်။

ကိုထက်၊ သက်လျာကို ဘယ်လိုချစ်မိသွားတာလဲ”

ရုတ်တရက် သက်လျာမေးလိုက်သည့်မေးခွန်းကြောင့် သူ ရယ် ပြီး ထရပ်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သက်လျာရဲ့နောက်နားကို သွားရပ် လိုက်ပြီး ဒန်းပေါ် လက်ထောက်၍ သူမမျက်နှာနား ငုံ့ပြောလိုက်၏။

“အဲဒီမေးခွန်းက လွယ်မယောင်နဲ့ ခက်သလိုပဲ သက်လျာလေး ရဲ့။ ကိုယ် ရိုးရိုးရှင်းရှင်းပဲဖြေရမယ်ဆိုရင် မင်းကို မြင်မြင်ချင်းချစ်မိ သွားတာ။ ကိုယ့်ကိုစိတ်ဝင်စားတဲ့မိန်းကလေးတွေ အများကြီးရှိခဲ့တယ်။ တချို့ဆို သူတို့ဘက်က အရင်စပြီး Propose လုပ်ခဲ့တာ ဒါပေမဲ့ ကိုယ် ဘယ်သူ့ကိုမှ Feel မလာခဲ့ဘူး။ ဘယ်သူ့ကိုမှလည်း စကားကြာ ကြာမပြောခဲ့ဖူးဘူး။ သက်လျာနဲ့ကျမှ ဓာတ်ပုံလေးမြင်ရရုံနဲ့ Love feel က ချက်ချင်းပေါ်လာတာ”

“...”

“အဲဒါ ကိုယ် သက်လျာကိုချစ်မိသွားခြင်းရဲ့အစပေါ့။ အချိန် တိုင်း သက်လျာရဲ့ဓာတ်ပုံလေးကိုကြည့်ပြီး ကြည့်နူးနေတယ်။ ဘွားဘွား က/မင်းအကြောင်းပြောတိုင်း အရမ်းပဲပျော်နေခဲ့တယ်။ မင်းကိုတွေ့ဖို့

တာတိုင်း လမ်းမှာ ပစ္စည်းတစ်ခုခုဝင်ဝယ်ပြီး ရင်ခုန်လှုပ်ရှားနေခဲ့တယ်။ တိုယ် မင်းကို အဲလောက်ထိချစ်နေခဲ့တာ... ကဲ၊ ကျေနပ်ပြီလား”

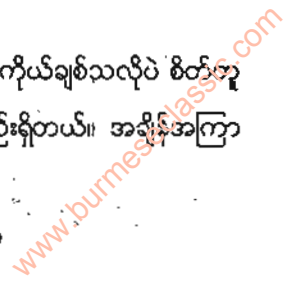
“ကျေနပ်တာပေါ့ ကိုထက်ရဲ့။ ကိုယ့်ကို အဲလောက်ထိချစ်တဲ့ သူရှိတာ ဘယ်သူမကျေနပ်ဘဲ နေပါ့မလဲ။ ပြီးတော့ ကိုထက်က စိတ် သဘောထား ပြောင့်မတ်ဖြူစင်ရုံတင်မကဘူး... အရာရာကို ရိုးရိုး ချင်းရှင်းပဲ မြင်တတ်တဲ့အတွက်လည်း ကျေနပ်တယ်။ တိတိကျကျပြော ခုန်တော့ မာမိပြောသလိုပဲ ကိုထက်က ကလေးအထာ သိပ်မဖျောက် ခုန်ဘူး။ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်တည်း နေခဲ့ရလို့ထင်တယ်”

“ဒါပေါ့... အဓိကက ဘွားဘွားကြောင့်ပဲလေ။ ငယ်ငယ်လေး ကတည်းက ဘွားဘွားရဲ့ Guide line အတိုင်း ရှင်သန်လာခဲ့ရတာ။ ဘွားဘွားကတော့ ပြောပါတယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို လက်ပိုက်၍ သစ်ခွပန်းအိုးတန်းတွေဆီ လျှောက်ကြည့်တော့ သက်လျာကလည်း သူ့နောက်ကို လျှောက်လှမ်း လာလေသည်။

“ဘွားဘွားက ဘာပြောလဲဟင်”

“အချစ်ဆိုတာ အမျိုးမျိုးရှိတယ်တဲ့။ ကိုယ်ချစ်သလိုပဲ စိတ်တူ တိုယ်တူ ချက်ချင်းပြန်ချစ်တဲ့ အချစ်မျိုးလည်းရှိတယ်။ အချိန်အကြာ

ကြီးစောင့်ပြီးမှ သံယောဇဉ်ဖြစ်ပြီး ချစ်လာတဲ့အချစ်မျိုးလည်း ရှိတယ်။ လင်မယားဖြစ်ပြီးခါမှ အနေနီးစပ်ပြီး ချစ်တတ်သွားတာတွေလည်း ရှိတယ်တဲ့။ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်လည်း ဘွားဘွားပြောတဲ့အထဲက တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်သွားပါစေလို့ ဆုတောင်းရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဘွားဘွား ပြောတာတွေက အရမ်းမှန်တယ်။ ကိုထက်ရဲ့ဆုတောင်း မကြာခင်မှာပဲ ပြည့်သွားလိမ့်မယ်လို့ ထင်ပါတယ်”

“တကယ်!... သက်လျာ တကယ်ပြောတာ”

“တကယ်ပြောတာပါ”

“ဟား... ဝမ်းသာလိုက်တာ သက်လျာရယ်၊ သက်လျာ ဒီလို ပြောလိုက်တာဟာ ကိုယ့်ကိုချစ်တယ်လို့ ပြောလိုက်တာနဲ့ အတူတူပဲ။ ကိုယ် အရမ်းပျော်သွားပြီ”

သူသည် ဝမ်းသာလွန်းပြီး သက်လျာ၏လက်မောင်းနှစ်ဖက်ကို ဆုပ်ကိုင်လျက် ချစ်ရည်ရွှန်းသောမျက်ဝန်းများဖြင့် စိုက်ကြည့်ပြီး ပြောလိုက်မိသည်။

“ဒါဆို တို့နှစ်ယောက် အဆင်ပြေရင်ပြေသလို အချိန်ရရင် နေ့သလို အပြင်မှာ လွတ်လွတ်လပ်လပ်လျှောက်သွားကြမယ်။ သက်လျာ မလုပ်ဖူးတာတွေ၊ မစားဖူးတာတွေ၊ မရောက်ဖူးတာတွေအားလုံး ပြည့်စုံ

သွားအောင် ကိုယ်လုပ်ပေးမယ်။ ဘယ်လိုလဲ... အိုခေ”

“အင်း... အိုခေ”

“မရဘူး... ကတိ”

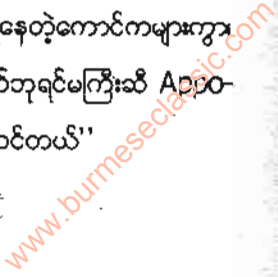
သူက လက်သန်းကလေး ဖေးလိုက်တော့ သက်လျာကလည်း အလိုက်သင့် လက်သန်းကလေး လှမ်းပြီး ချိတ်ပေးလေ၏။ ထိုအချိန်မှာ ဘောင်းဘီအိတ်ထဲမှ ဖုန်းသံထွက်လာတာကြောင့် ယူကြည့်လိုက်ရသည်။ Display မှာ ပေါ်နေတာက ကိုယ်မသိသည့်နိပါတ်စိမ်းမို့ ဖိတ်ဖို့ကြိုလိုက်စဉ် ဖျတ်ခနဲ နန္ဒရယ်နေသောပုံကြီး ထွက်လာလေရာ သူ ပိုလို့ပင် ပျော်မြူးသွားလေတော့သည်။

“ဟား... ကြည့်စမ်း နန္ဒ မင်းပြန်ရောက်နေပြီလား”

“အေး... ပြန်ရောက်နေပြီ”

“မင်းကလည်း တစ်ပတ်အတွင်းလို့ပဲ ပြောထားတော့ ငါ့မှာ ဘယ်နေ့မျှော်ရမှန်းမသိဘူး။ တကယ်ဆို ဘယ်နေ့ဘယ်ရက် ပြန်လာမယ်ဆိုတာ အတိအကျပြောလိုက်ပါလား။ ငါလာကြိုမှာပေါ့”

“One day အစီအစဉ်ကြီးနဲ့ ပုံသေရနေတဲ့ကောင်ကများကွား ခုတောင် မင်းသားလေးနဲ့တွေ့ဖို့ အဲလစ်ဗေက်ဘုရင်မကြီးဆီ Appointment တွေဘာတွေ လှမ်းလှုပ်ရဦးမယ်ထင်တယ်”

“ငယ်သူငယ်ချင်းနန္ဒာဆိုကတည်းက ဘွားဘွားက အေးဆေးဖြစ် ပြီးသား”

“ဒါဆို ငါ ဘယ်လာတွေ့ရမလဲ၊ ဟိုတယ်လာ၊ အိမ်လာ၊ ဒါမှ မဟုတ် မင်းလာလို့ရမလား... အခု ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“အချစ်ကလေးဆီမှာ”

“ဟား... ဒါဆို ငါလကခွဲမယ်ကွာ၊ ဓာတ်ပုံပို့လိုက်ရုံနဲ့ ဘယ်ဖြစ် မလဲကွ။ လူချင်းလည်း တရင်းတနီးရှိသင့်တာပေါ့”

“ခုချက်ချင်းတော့ မဖြစ်ဘူး နန္ဒာ၊ သူက အရမ်းရှက်တတ်တာ ကွ။ မင်းနဲ့ငါ တဝါးငါးတဟားဟားဖြစ်နေရင် သူဘယ်လိုမှနေတတ် မှာ မဟုတ်ဘူး။ နှစ်ရက်သုံးရက်အတွင်း အေးဆေးတွေ့ကြမယ်ကွာ။ အခုတော့ ငါပဲလာတွေ့မယ်။ ဘယ်လာခွဲရမလဲ”

“ငါ အခု ကန်ဘောင်ကနေ ပြောနေတာကွ၊ အမြဲတမ်း ရုံးတွေ သင်တန်းတွေ စက်ပစ္စည်းတွေနဲ့ပဲ ထိတွေ့နေရတာမို့လို့ Relax ဖြစ် မယ့်နေရာလေးကို ထွက်လာတာ မင်းအဆင်ပြေရင် ထွက်လာခွဲ။ အခု လမင်းသားဆိုတဲ့ဆိုင်မှာ”

“အိုခေ... ကောင်းတယ်၊ ငါလည်း အဲဒီနေရာတွေ မရောက် ဖြစ်ဘူး။ လန်းတာပေါ့ကွာ... ပြောစရာတွေ တိုင်ပင်စရာတွေလည်း

အများကြီးရှိတယ်။ ခဏနေရင် ရောက်လာခွဲမယ်”

“အိုခေ... အိုခေ”

သူပြောပြီး ဖုန်းကို ဘောင်းဘီအိတ်ထဲ ပြန်ထည့်လိုက်သည်။

“ငယ်သူငယ်ချင်း၊ ရောက်လာလို့ အရမ်းပျော်သွားတာလား၊ ဘယ်ကလဲဟင်”

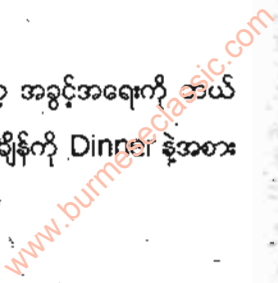
“ပါရမီထဲက၊ စင်ကာပူမှာ သင်တန်းတစ်ခု သွားတက်ပြီး ပြန် လာတာလေ”

ဟုပြောရင်း သက်လျှာ၏လက်ကလေးနှစ်ဖက်ကို ခပ်တင်းတင်း ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။

“ကဲ၊ သက်လျှာ ကိုယ် သူနဲ့သွားတွေ့ရမယ်။ သက်လျှာနဲ့နောက် မှ အေးဆေးပေးတွေ့မယ်။ ဒီနေ့ Lunch မစားဖြစ်တော့ဘူး။ မင်း ပြောလိုက်တဲ့စကားတွေက ထမင်းစားစရာမလိုအောင်ဘဲ ဗိုက်ကို အလို လိုပြည့်သွားစေတယ်”

“ကိုထက်ကလည်း... ကိုထက်ပဲ သက်လျှာနဲ့ နေ့တိုင်း နေ့ တိုင်း ထမင်းအတူတူစားချင်တယ်ဆို”

“ဒါပေါ့၊ ကိုယ်က လွယ်လွယ်နဲ့တော့ အခွင့်အရေးကို အယ် ထက်လွတ်ခံလိမ့်မလဲ။ Lunch မစားရတဲ့အချိန်ကို Dinner နဲ့အစား

ထိုမှာ”

သူ့စကားကြောင့် သက်လျာက ချစ်စရာကောင်းစွာရယ်၏။

“အိုခေ... စောင့်နေနော်၊ တကယ်လာစားမှာ။ Dinner အတူ တူမစားရရင်တော့ အိမ်မပြန်တော့ဘူး။ အချစ်ကလေးအိမ်မှာပဲ အိပ် တော့မယ်”

“ကိုထက်က အရမ်းဆိုးတာပဲ၊ ဘွားဘွားက သင်ပေးလိုက်တာ လား။ သက်လျာ တကယ်မျှော်နေမှာပါ”

“ဒါဆို ကားနားထိ လိုက်ဖို့”

သူက အပြောနှင့်အတူ သက်လျာရဲ့လက်ကလေးကို ဆွဲခေါ်လာ တာမို့ သက်လျာကလည်း ကားနားထိမဟုတ်ဘဲ ခြံရှေ့ထိပင် လိုက်ဖို့ ပြီး လက်ပြကုန်ခဲ့တော့သည်။ သူ၏နဂါးအစဉ်က သက်လျာနှင့်အတူ Lunch စားပြီး ဘွားဘွားရှိရာ RUBY HOTEL သို့ ချီတက်ဖို့ဖြစ် သည်။

သို့သော် စက်မှုမှာ Business နှင့်ပတ်သက်သောသင်တန်း တစ်ခု သွားတက်နေသည့် သူငယ်ချင်းနန္ဒက ပြန်ရောက်လာတာမို့ ကြားဖြတ်အစီအစဉ်ကို ဆွဲလိုက်ရတာဖြစ်၏။ ဒါကြောင့် သူ၏ One day အစီအစဉ်တွေကို ဘွားဘွားသိအောင် တင်ပြရသည့်စဉ်းကမ်း

အတိုင်း ဝတ္တရားအရ ဘွားဘွားသိ သတင်းပို့ရပြန်လေသည်။

“ဘွားဘွား”

အင်း... ပြော မြေးလေး”

“သား ဘွားဘွားကို ခွင့်တောင်းစရာရှိလို့”

“ဘာများလဲ”

“သား ဟိုတယ်လ်ကို ရောက်ဖြစ်မယ်ထင်တော့ဘူး ဘွားဘွား နန္ဒ ပြန်ရောက်လာလို့ နန္ဒနဲ့သွားတွေ့မလို့။ အဲဒါ ဘွားဘွား ခွင့်ပြုပေး ြ”

“သွားတွေ့ဖို့လုပ်ပြီးမှ ခွင့်တောင်းတာလား။ ခွင့်တောင်းပြီးမှ သွားတွေ့မှာလား”

“ဟဲ့ဟဲ့... ဘွားဘွားကလည်း အဲဒီနှစ်ခုလုံးကို တစ်ပြိုင်တည်း ဆွဲခံနေတယ်”

“ဘယ်ကပြောနေတာလဲ မြေးလေး”

“လမ်းပေါ်မှာပါ”

“သက်လျာလေးနဲ့ရော ထမင်းအတူတူစားဖြစ်ရဲ့လား”

“မစားဖြစ်ခဲ့ဘူး ဘွားဘွား သူ့ကိုခွင့်တောင်းပြီးမှ ထွက်လာ ဘာပါ”

“အတူတူစားလိုက်ရောပေါ့ မြေးလေးရယ်၊ ငိုက်ဆာနေမှာပေါ့”

“သား၊ နန္ဒနဲ့တစ်ခုခုစားလိုက်မှာပါ၊ ဘွားဘွားရဲ့၊ သက်လျာကို တော့ နေ့လယ်စာအစား ညစာကျမှ အတူတူစားဖို့ပြောလိုက်ပြီ။ သူ စောင့်နေမယ်တဲ့”

“ဟုတ်လား... သားထို့ချင်း အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲ။ တွေ့ ကရာအစားအစာတွေ လျှောက်မစားနဲ့နော် မြေးလေး။ တွေ့ကရာဆိုင် တွေလည်း သွားမထိုင်နဲ့၊ ကြာကြာလည်း မတွေ့နဲ့။ ခဏပဲတွေ့ပြီး ပြန်လာခဲ့”

“ဟုတ်”

“နန္ဒကိုပြောလိုက်၊ မနက်ဖြန်ကျရင် ဘွားဘွားက ဒင်နာကောင်း ကောင်းနဲ့ဂုဏ်ပြုမယ်လို့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဘွားဘွား။ အဲဒါဆို နန္ဒ အရမ်းပျော်သွားမှာပါ။ ဒါ ပဲနော်... ဘွားဘွား။ တဲ့တာ...”

“အင်း... တဲ့တာ”

သူ ပန်းနှစ်ဖက်ကိုတွန့်ပြီး ဖုန်းပိတ်လိုက်၏။ ငယ်စဉ်ကတည်း က ဘယ်သူနှင့်မတူသည့် လူနေမှုအဆင့်အတန်းနှင့်၊ ဘယ်သူနှင့်မှ မတူသည့် စည်းစိမ်ဘောင်တွေထဲမှာ ကြီးပြင်းခဲ့ရသူမို့၊ သူ့အတွက်

ဘော့ ထိုအဆင့်အတန်းတွေ၊ ထိုစည်းစိမ်ဘောင်တွေကို ပျင်းရိ ငြီး ခွေ့ငွယ်ရာလိုမမြင်၊ ပျော်စရာလိုလည်း မမြင်တော့ဘဲ ဘွားဘွားစိတ် တိုင်းကျဖြစ်ဖို့ကိုပဲ ဦးစားပေးပြီး နေတတ်ခဲ့ပါသည်။

ကြာလာတော့ ဘွားဘွားရဲ့ ထိုလွှမ်းမိုးမှုတွေအောက်မှာ ကျင့် သားရလာပြီး ဘွားဘွားရဲ့လွှမ်းမိုးမှုတွေမကင်းသော လူငယ်လေးတစ် သောက် ဖြစ်မှန်းမသိဖြစ်လာခဲ့ရလေသည်။

သူသည် bunny ဖြိုး၏ ‘အလွမ်းသင့်အနမ်း’ဆိုသည့် သီချင်း လေးကို ညည်းရင်း မောင်းလာခဲ့ရာ အင်းလျားသို့အရောက်မှာပင် မိုး က မနက်စောစောကလို နေသာထိုင်သာရှိရုံ တဖွဲဖွဲရွာလာလေသည်။

ကား Park ထိုးပြီးလို့ ကန်ဘောင်မှာရှိသည့်ဆိုင်လေးတွေဆီ မျက်စိကစားကြည့်လိုက်တော့ All Black နှင့် လက်မထောင်ပြနေသော နန္ဒပုံစံက ထင်းထင်းကြီးမို့ သူလည်း လက်ပြန်မြှောက်ပြလိုက်ပြီး ဆိုင် ထဲ ဝင်လာခဲ့တော့၏။

သို့သော် နန္ဒဆီမရောက်ခင် မထင်မှတ်သော Accident တစ် ခုက ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်သွားခဲ့ပါသည်။ အဲဒါကတော့...

သူ ဆိုင်ထဲ ဖြတ်လျှောက်လာစဉ်မှာ...
စားပွဲဝိုင်းတစ်ဝိုင်းနားကိုအရောက်...

ထိုစားပွဲဝိုင်းမှ ကျောပေးထိုင်နေသောမိန်းကလေးက...

ရုတ်တရက်ထပြီး လှည့်အလာနှင့် ပစ်တိုက်မိသွားခြင်းပင်ဖြစ်သည်။

“ဟာ!...”

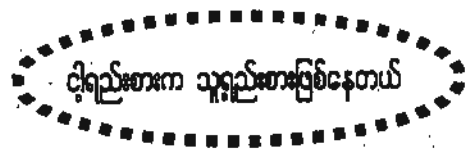
“ဟင်!...”

နှစ်ယောက်သား အာမေဇိုတ်သံတွေထွက်ပြီး ပြိုင်တူစိုက်ကြည့်မိတော့၏။ တော်ရုံ Accident ဆိုလျှင် သူမသိကိုယ်မသိ ဒီတိုင်းလေး ဆက်လိမ့်သွားရုံပဲဖြစ်သည်။

ခုတော့ တိုက်မိပုံက နှစ်ယောက်သား ထူထူပူပူနှင့် ဘာလုပ်ရမှန်းပင်မသိအောင် သူမခန္ဓာကိုယ်က သူ့ရင်ခွင်ထဲရောက်သည်အထိ ပစ်ပစ်ခတ်ခတ်တိုက်ခိုက်ခဲ့ခြင်းပင်တည်း။

အခန်း (၅)

မထင်မှတ်ဘဲ မြုန်းဆိုပစ်တိုက်မိပုံက အမှတ်တမဲ့ ခပ်ပါးပါးလေး ခဏတစ်... အမှတ်တရဖြစ်နိုင်သည်အထိ ပျို့မျက်နှာက သူ့ရင်ခွင်ကို နှစ်လိုက်မိသလိုတည်း။

ပိုပြီးအမှတ်တရဖြစ်စေတာက သူ့မျက်နှာလေးပင်။

သူကလည်း ပျို့ကိုစိုက်ကြည့်လာသည်။

ပျို့ကလည်း သူ့ကိုစိုက်ကြည့်နေမိသည်။

သူ့စိုက်ကြည့်ပုံက ထူးထူးဆန်းဆန်း ခပ်ကြမ်းကြမ်းပစ်တိုက်မှုကြောင့် တအံ့တသြဖြစ်နေပြီး မကြောင်ကြည့်နေသည့်အကြည့်မျိုးပျို့ ပျို့

စိုက်ကြည့်မိပုံကတော့ အရပ်မြင့်မြင့် ဘော်ဒီကျစ်ကျစ်လျစ်လျစ်နှင့် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ် သပ်သပ်ရပ်ရပ် ကြွကြွရရရှိလှသော သူ့စတိုင်လ်လေးကို သဘောကျသွားပြီး တမေ့တမောငေးကြည့်နေမိသည့်အကြည့်မျိုးဖြစ်သည်။

နှစ်ယောက်သား သတိလက်လွတ်စိုက်ကြည့်နေမိစဉ် သူကအရင်ကိုယ်ရှိန်သပ်ပြီး ဆက်လျှောက်ဖို့ပြင်မှ ပျိုလည်း သတိဝင်လာရသေးသည်။

“ဆောရီး”

“...”

“ဆောရီးပါရှင်”

ပျိုနှုတ်က တစ်ခွန်းဆိုရုံနှင့် သူက အသိအမှတ်မပြု။ နှစ်ခါပြန်ဆောရီးလိုက်မှ သူက ခပ်တည်တည်နှင့်...။

“OK, Never mind.”

ဟု မပြောချင်ပြောချင် တာဝန်ကျေရုံသာပြောပြီး ဆက်လျှောက်သွားတော့သည်။ ပျို ပန်းတစ်ချက်တွန့်လိုက်မိလေ၏။ ပျို ထိုလူကိုလည်ပြန်မကြည့်မိအောင် ကိုယ့်စိတ်ကိုယ် ကြိုးစားထိန်းကြည့်သော်လည်း မရတော့ပါ။ တစ်ချက်လောက် ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး စောင်းခဲ့ကြည့်ပြီး

ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ဘုရားရေ...။

ခဏအတွင်း ပျိုစိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားရတာလဲ...။

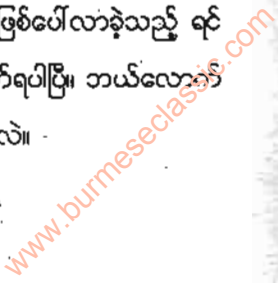
ယောက်ျားတစ်ယောက်ကို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်မိရုံမက...။

လည်ပြန်တွေ့တာတွေ ငေးကြည့်မိလို့ပါလား...။

လူရှင်းရှင်းမှာ ခပ်ကြမ်းကြမ်းပစ်တိုက်မိပုံကို ခံပြင်းရမယ့်အစား သူ့စတိုင်လ်လေးကိုပဲ သဘောကျသွားပြီး တမေ့တမောဖြစ်ခဲ့ရပါလား...။

သေချာတာကတော့ သူ့ကြောင့် ပျိုရင်တွေ ချက်ချင်း လက်ငင်း ထူလှုပ်ရှားရှားဖြစ်သွားခဲ့ရတာပင်။ ရင်တွေ လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်တာကို နှလုံးသားလှုပ်ရှားတာလို့ခေါ်သလား...။ နှလုံးသားလှုပ်ရှားတာကို ခင်ခင်မိတာလို့ခေါ်သလား...။ ဒါမှမဟုတ် အဲဒီအခေါ်အဝေါ်နှစ်ခုလုံး ဩဇာခံသွားအောင်ပဲ ရင်ခင်လှုပ်ရှားမိတာလို့ ခေါ်ကြသလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဘာသာနေသည့်နှလုံးသားက ရုတ်တရက်ထပြီး စေ့ဆော်လိုက်တာကြောင့် မထင်မှတ်ဘဲ ဖြစ်ပေါ်လာခဲ့သည့် ရင်ခင် လှုပ်ရှားမှုဆိုတာကို ပျို တကယ်ပဲ သိလိုက်ရပါပြီ။ ဘယ်လောက် Romantic ဆန်သည့်အဖြစ်အပျက်ကလေးလဲ။

ပျိုရဲ့ ထိုရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုကို ပိုလှပသွားအောင် ပံ့ပိုးပေးလိုက်တာကတော့ ဆိုင်ထဲမှ ခပ်သဲ့သဲ့ထွက်လာသည့် သီချင်းသံကလေးနှင့် အပြင်မှာ ခပ်ဖွဲ့ဖွဲ့ရွာနေသည့် နေသာထိုင်သာရှိစေသော ရာသီဥတုလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။ ပျိုသည် မိုးဖွဲ့ဖွဲ့မှာ တစ်ယောက်တည်းပြီးပြီး လျှောက်လာရင်း ကား Park သို့ရောက်လာခဲ့၏။ ကားထဲကိုဝင်ထိုင်လိုက်တော့ စောစောကလွတ်နေခဲ့သော ပျိုကားဘေးမှာ အနက်ရောင်မာဆေးဒီဇင်ကားကြီး နေရာယူထားတာကို သတိထားမိလေသည်။

သူ့ကားများ ဖြစ်နေမလား . . .

ပျိုရဲ့ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုက ခဏနှင့်ငြိမ်သက်မသွားခဲ့ပါ။ နှလုံးသားရဲ့စေ့ဆော်မှုကလည်း ဘယ်လောက်အံ့သြစရာကောင်းသလဲဆိုရင် သူ့ရဲ့အရပ်ကို လှည့်ကြည့်ချင်စိတ်ပေါ်လာအောင် ဇွတ်ဖန်တီးပေးတော့သည်။ ပျိုသည် တကယ်ပဲ ကားထဲကနေ စောစောက ပျိုထွက်လာခဲ့သည့်ဆိုင်ထဲကို ရှာဖွေကြည့်မိရာ တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် ထင်ထင်ပေါ်ပေါ်လင်းလင်းလက်လက်ရှိစေသော သူ့ကို တန်းခနဲမြင်လိုက်ရပါသည်။

ထိုင်နေပုံမှာ ပျိုကိုကျောပေးထားတာမျိုးလည်းမဟုတ်၊ ကန်ရေပြင်ကို ကျောပေးထားတာမျိုးလည်းမဟုတ်ဘဲ ဘေးတိုက်အနေအထားလေး ထိုင်နေတာကြောင့် နောက်ခံကန်ရေပြင်အလှနှင့် မိုးဖွဲ့ဖွဲ့ကျနေ

မှုတို့က သူနှင့်အလွန် Match ဖြစ်ပြီး ပျိုရင်ကို ပိုလှိုလှုပ်ရှားစေတော့သည်။

အချစ်နှင့်ပတ်သက်သည့်စာအုပ်တွေထဲတွင် ပျို တွေ့ဖူးသည်။ သူငယ်ချင်းတချို့ပြောတာလည်း ပျို ကြားဖူးသည်။ အချစ်တစ်ခုဖြစ်တည်လာဖို့ကို ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုက အစပျိုးခဲ့တာတဲ့။

ထိုရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုလည်း ဖြစ်ချင်တိုင်းမဖြစ်တဲ့။ ဘယ်သူနဲ့မှ မဆို သူ့ဖြစ်ချင်တဲ့အခါ၊ သူပေါ်ပေါက်ချင်တဲ့အခါမှသာ အချိန်နာရီနေရာဒေသမရွေး ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာတတ်တာမျိုးတဲ့။ အဲဒါကိုသာ အတည်ယူရမည်ဆိုပါက အခု ပျိုဖြစ်နေသည့်အဖြစ်အပျက်က အချစ်တစ်ခုဖြစ်တည်ဖို့အတွက် အစပျိုးတာပဲဖြစ်တော့သည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပျိုရဲ့ One day ထဲမှာ ကန်ဘောင်ကို ထွက်လာဖို့အစီအစဉ်မပါပါ။ သင်တန်းပြီးရင် ကြီးကြီးလက်ရာကို ပြန်စားမည်။ စားပြီးရင် မေမေ့ကိုအကြံပြုဖို့ အွန်လိုင်းပေါ်မှာ အကျီဒီဖိုင်း အသစ်ကလေးတွေ ရှာရမည်။ ပြီးရင် ခဏနှပ်ပြီး မေမေ SUNDY MART သို့ ချီတက်ရမှာဖြစ်ပါသည်။

(ပျိုက ဒီတစ်ပတ်မှစပြီး သင်တန်းတစ်ဖက်နှင့်အတူ မေမေ့အလုပ်ကိုပါ လက်တွေ့ကွင်းဆင်းနေရတာဖြစ်သည်။ ရည်ရွယ်ချက်ကတော့

မေ့မေ့အလုပ်က Over Forty တွေအတွက် အရမ်းနာမည်ရနေသလို ပျိုတို့အိမ်၏ လက်ရှိ ပင်မစီးပွားရေးလည်းဖြစ်နေတာကြောင့် ရေရှည် စီမံကိန်းအရ မေ့မေ့အတွက် အထောက်အကူဖြစ်စေဖို့ပင်။)

ခုတော့ သင်တန်းပြီးပြီးချင်း ကန်ဘောင်မှာ ဗူးသီးကြော်စား ချင်သည့်စိတ်က ရုတ်တရက်ပေါ်လာခဲ့တာမို့ ထိုရုတ်တရက်အစီအစဉ် မှစပြီး ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုကလည်း ရုတ်တရက်ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာဖြစ် လေသည်။

ဒီတော့လည်း အချစ်နှင့်ပတ်သက်သည့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုပဲ ဆို ချင်ဆိုပါတော့လေ။ နောက်ဆုံးတော့ ပျိုသည် သူ့ဒီဇိုင်းလေးကို မက် မက်မောမောသဘောကျခဲ့ရသလို သူ့မျက်နှာလေးကိုလည်း ထပ်မံကြည့် ချင်စိတ်တွေ ပြင်းပြလာတာကြောင့် စိတ်အလိုကိုလိုက်ပြီး ကားထဲမှ ပြန်ဆင်းခဲ့တော့သည်။

ပြီးတော့ သူ မမြင်နိုင်စေရန် ပျိုထိုင်ခဲ့သည့်ဆိုင်နှင့် ဘေးချင်း ကပ်နေသည့်ဆိုင်လေးထဲသို့ ဝင်လာခဲ့ပြီး သူ့ကမမြင်ဘဲ ကိုယ်ကသာ တိတိကျကျမြင်ရမည့်နေရာလေးကိုရွေး၍ Check နေမိလေ၏။ ပိုပြီး Check လို့ကောင်းအောင် bag ထဲမှ Dior မျက်မှန်အနက်ရောင်လေး ကိုပင် တပ်ထားလိုက်မိသည်။

ဒီအချိန်ဆို မေမေနှင့်ကြီးကြီးလည်း ဘယ်လောက်များ ရန်တွေ သွင်းဖြစ်ပြီးပြီလဲမသိပါ။ ဖုန်းပိတ်ထားတာမို့လည်း နှစ်ယောက်လုံး ဘာ လုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်နေလိမ့်မည်။ ပျိုက တော့ ထိုဘွားတော်နှစ်ယောက်ပင်မဟုတ်။ လောကကြီးကိုပါ မေ့မေ့ သွားပြီး သူ့မျက်နှာလေးကို တစ်စုံစီမံထိုင်ကြည့်လျက် ထွက်ပေါ်လာ သည့်သီချင်းသံလေးနှင့် ငြိမ့်နေမိလေသည်။

ဘယ်လိုပြောရမလဲ... ခေတ်သစ်စံနှစ်အတိုင်း သူ့ကို ကိုနိုးယား မင်းသားတစ်ယောက်ယောက်နဲ့ တင်စားလိုက်ရမလား။ နိုးပါ... ချော ချောလှလှ အထာကျကျကောင်လေးတွေကိုမြင်တိုင်း ကိုနိုးယားမင်းသား တွေနှင့် နှိုင်းရတာလည်း ရိုးအီလှပါပြီ။ သူ့ကို ပိုပြီးတော့ပင် မနှိုင်းချင် ပါ။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပျိုရင်ကို ပထမဆုံးအကြိမ် တစ်ခဏလေး နှင့် လှုပ်ရှားစေခဲ့သူဖြစ်လို့ပင်။

ဒီတော့ သူ့ကို ပျိုအကြိုက်၊ ပျိုအမြင်၊ ပျိုဘဝနှင့်တစ်ထပ် တည်းကျစေသော အထာကျကျလူရည်သန့်လေးတစ်ဦးလို့ပင် တင်စား ရပါတော့မည်။ ဖြစ်ချင်တော့ သူဝတ်ထားသည့်စတိုင်လ်လေးကပင် မိုး ရာသီဒီဇိုင်းလေးဖြစ်နေတာမို့ ပျို ပိုပြီးငေးမောမိရ၏။ ဂျာကင်အတွင်း ထဲက တီရှပ်မှာ ရေဘင်မျက်မှန်မီးခိုးရောင်လေး ချိတ်ထားတာကလည်း

ထိုဒီပိုင်းနှင့် အလွန်လိုက်ဖက်သည်။

သူ့အသားအရေက အဖြူလည်းမဟုတ်၊ အညိုလည်းမဟုတ်ဘဲ နို့နှစ်ရောင်လို ဝင်းလက်နေ၏။ မျက်နှာကျုံ့ကာလည်း လေးထောင့်စပ်စပ်မဟုတ်၊ ခပ်ပိုင်းပိုင်းလည်းမဟုတ်၊ ခပ်သွယ်သွယ်လည်းမဟုတ်ဘဲ ထိုသုံးမျိုးလုံး ပေါင်းစပ်ပြီး ကြည့်ကောင်းအောင် အဆင်ပြေစွာ ဖွဲ့စည်းထားသည့်မျက်နှာမျိုးဖြစ်သည်။ မျက်ခုံးထူထူနှင့် နှာတံစင်းစင်းကတော့ သူ၏ခန့်ငြားသည်ထယ်ဝါမှုကို မြှင့်တင်ပေးသလိုပင်။

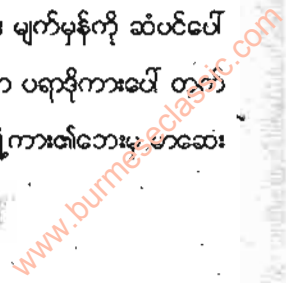
မျက်နှာမှာ သိသာထင်ရှားဆုံးအရာကတော့ မျက်ဝန်းနက်နက်တွေနှင့် ပန်းရောင်ပြေးနေသော မထူမပါး နှုတ်ခမ်းလေးပင်ဖြစ်ပါသည်။ အညိုရောင်ဆံပင်ပျော့ပျော့တွေကိုတော့ ဂျက်စတင်ဘီးဘား၏ဆံပင်ပုံနှင့်နှိုင်းလျှင် ကလေးဆန်ရာကျသွားလေမလား။ ဒါပေမဲ့ သူ၏ဆံပင်ပုံက ဂျက်စတင်ဘီးဘားလိုပင် ဘေးခွဲဖြစ်ပြီး ဘေးမှအထပ်ကလေးတွေက နောက်မှနေ ရှေ့သို့ ပြောင်းပြန်ပြေးလာသော စတိုင်လ်ဖြစ်ပါသည်။

ပျိုသည် မျက်မှန်ထဲမှ အသေရိုးရင်း သူ့ပုံစံကို တစ်စုံတစ်ခု၏ Influence မကင်းသော၊ အလွန်ဖြူစင်သော၊ အလွန်အပြစ်ကင်းသော၊ အလွန်ရိုးဖြောင့်သော... လူတစ်ယောက်ပဲ ဖြစ်ရမည်ဆိုတာ တစ်ထိုင်တည်းနှင့် ကောက်ချက်ချလိုက်တော့သည်။

သို့သော် ပျိုကသာ ရုတ်တရက်ထိမိခိုက်မိရုံလေးနှင့် ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုတွေ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရတာ၊ ပျိုကသာ သူ့မျက်နှာလေးကို တစ်ဒင်္ဂလောက်စိုက်ကြည့်မိရုံနှင့် ဒီထိဖြစ်ခဲ့ရတာ။ သူကတော့ ပျိုကို လောကကြီးမှာ ရှိတယ်လို့တောင် မထင်တော့ဘဲ... စောစောက ပျိုနှင့် မလှမ်းမကမ်းမှာထိုင်နေခဲ့သည့် All black ဝတ်ထားသော လူတစ်ယောက်နှင့် စကားတွေ ရေပက်မဝင်အောင် ပြောနေလေသည်။

တစ်ချက်တစ်ချက် ပြုံးလိုက်၊ တစ်ချက်တစ်ချက် လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရယ်မောလိုက်၊ တစ်ချက်တစ်ချက် ဆံပင်အထပ်ကလေးတွေကို သပ်လိုက်နှင့်၊ စကားပြောနေပုံကို ပျို မျက်ဝဲတောင်မခတ်ကြည့်ရင်း သူနှင့်ခင်ခင်မင်မင် ရင်းရင်းနှီးနှီး နေထိုင်လိုစိတ်တွေ တဖွားဖွားပေါ်လာပါသည်။ ပြီးတော့ သူ ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်သလဲ၊ သူ့နာမည် ဘယ်လိုလဲ ဆိုတာတွေလည်း ချက်ချင်းသိချင်လာပါသည်။

ဒါပေမဲ့ သူက အချိန်ကြာကြာမနေပါ။ (သီချင်းတစ်ပုဒ်မဆုံးခင်) ပျို စိတ်ဝင်တစားရှိနေတုန်းမှာပဲ သူ့သူငယ်ချင်းဖြစ်ပုံပေါ်သည့်လူနှင့် ခစ်မြန်မြန်ပဲ ထွက်ခွာသွားခဲ့ပါသည်။ ပျိုလည်း မျက်မှန်ကို ဆံပင်ပေါ်ပင့်တင်ပြီး လှမ်းကြည့်နေမိရာ သူ့သူငယ်ချင်းက ပရာဒိုကားပေါ် တွက်သွားသလို သူကတော့ ပျိုထင်သည့်အတိုင်း ပျိုကား၏ဘေးမှ မာဆေး

ဒီးခံကားကြီးပေါ် တက်သွားပြီး ထွက်သွားတော့သည်။

ထိုအခါမှာ ပျိုသည် ရင်ထဲမှာဖြစ်တည်လာသော သူ့အကြောင်း သိချင်နေသည့်ဆန္ဒတွေက ပြင်းထန်နေတာမို့ သူ့နောက်ကို လိုက်စုံစမ်းဖို့ ချက်ချင်းပဲဆုံးဖြတ်ပြီး ကား Park သို့ ခပ်သုတ်သုတ်ထွက်လာခဲ့သည်။

သို့သော် ပျိုဆုံးဖြတ်ချက်က မိနစ်အနည်းငယ်နောက်ကျသွားခဲ့ပါသည်။ ပျိုကားနှင့် သူတို့ကားကြားတွင် ကားနှစ်စီးဝင်ရောက်သွားပြီးပို့ ပျို လုံးဝကပ်လိုက်လို့မရတော့ပါ။ ကြိုးစားပြီး မျက်ခြေမပြတ်လိုက်ကြည့်သော်လည်း မီးပွိုင့်တစ်ခုအရောက်တွင် ပျိုကားက မီးပွိုင့်မိကျန်ခဲ့ပြီး သူတို့ကားတွေက လွတ်သွားကာ တစ်ယောက်တစ်လမ်း ခွဲထွက်သွားတော့တာဖြစ်လေသည်။

“ဟူး...”

ပျို တောင်ကြည့်မြောက်ကြည့်နှင့် သက်ပြင်းလေကိုသာ မှုတ်ထုတ်မိတော့၏။ ရန်ကုန်မြို့ဆိုတာ လူစိမ်းတစ်ယောက်နှင့် ခုတွေ့ပြီး နောက်ပြန်တွေ့ဖို့ဆိုတာ လွယ်တာမှတ်လို့၊ ပျိုသည် ရင်ထဲ ဟာတာတာ ဖြစ်ကျန်ခဲ့ပြီး ကားမောင်းရတာပင် စိတ်မပါတော့ချေ။ ဒီတော့မှ မေမေဆီဖုန်းဆက်ဖို့ သတိရလေ၏။

ပျိုဖုန်းဝင်သွားတော့ မေမေက အငမ်းမရပင်...

“ဟဲ့၊ အပျိုစင် ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်ထားရတာလဲ။ ဘာဖြစ်နေသေး ဘယ်ရောက်နေလဲ”

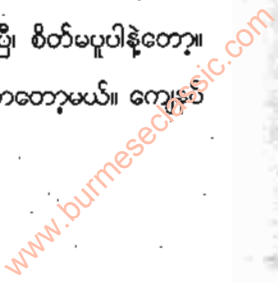
“သမီး ခေါင်းမူးနေလို့ မေမေ”

“အလုပ်ဆင်းတာ တစ်ပတ်မပြည့်သေးဘူး၊ ခေါင်းမူးတာတွေ နှိတ်နာတာတွေက လာပြီလား။ မမကလည်း ပြန်မရောက်သေးလို့တဲ့၊ စိတ်တွေအရမ်းပူပြီး ဖုန်းခဏခဏဆက်နေလို့ မေမေနဲ့ရန်ဖြစ်နေရပြီ”

“တကယ်ခေါင်းမူးနေလို့ လန်းသွားအောင် အင်းလျားမှာ သွားဆိုင်နေတာပါ။ အခုပြန်လာနေပါပြီ”

“ခေါင်းမူးတာပဲ ကိုယ့်အိမ်ကိုယ် ပြန်ပါလား။ တစ်ခုခုသောက်ပြီး ကောင်းကောင်းနားလိုက်ပါလား။ အဲဒီလို သွားထိုင်နေတော့ ခေါင်းနုတာ ပျောက်ရောလား။ ဘယ်ကိုပဲရောက်ရောက် ဖုန်းပိတ်မထားပါနဲ့လို့ အတန်တန်မှာထားရက်နဲ့၊ ခုတော့ လူကြီးတွေလည်း စိတ်ပူရဘယ်၊ အလုပ်ချိန်လည်း နောက်ကျပြီ”

“ကဲပါ မေမေရယ်၊ အခုကောင်းသွားပါပြီ၊ စိတ်မပူပါနဲ့တော့။ သမီး အိမ်မပြန်တော့ဘူး... မေမေဆီပဲ တန်းလာတော့မယ်။ ကျေးဇူးပြုလား”

“ရလို့လား၊ ဘာစားပြီးပြီလဲ၊ လေးနာရီမှာ သူဌေးနှစ်ယောက် နဲ့ တွေ့ပေးဖို့အစီအစဉ်ရှိတယ်နော်”

“ရပါတယ် မေမေရဲ့၊ ရုံးခန်းရောက်မှပဲ တစ်ခုခုမှာစားတော့ မယ်။ ကြီးကြီးဆီ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါဦး၊ သမီးလည်း ဆက်ပါမယ်”

“အေး... ဒါဆို ပြီးရော”

မေမေ ဖုန်းချသွားတော့ ကြီးကြီးကျေနပ်အောင် အကြောင်း ကြားရပြန်သည်။ ကြီးကြီးကလည်း မေမေ့လိုအဝမ်းမရပင်။

“ကြီးကြီး”

“ဟယ်၊... သမီးလေး၊ ဘာဖြစ်လို့ ဖုန်းပိတ်ထားတာလဲ။ ပြန် မရောက်သေးလို့ စိတ်တွေပူလိုက်ရတာ။ အခု ဘယ်မှာလဲ”

“စိတ်မပူပါနဲ့တော့ ကြီးကြီးရဲ့၊ ခေါင်းနည်းနည်းမှူးနေလို့ ဖုန်း ပိတ်ပြီး အင်းလျားမှာ သွားထိုင်နေတာပါ။ အခုကောင်းသွားပါပြီ၊ ပြန် လာနေပါပြီ၊ ဒါပေမဲ့ အိမ်ပြန်မလာတော့ဘူး... အလုပ်ချိန်နောက်ကျ နေလို့ မေမေ့ဆီပဲ သွားလိုက်တော့မယ်နော် ကြီးကြီး”

“ရလို့လား သမီးရဲ့၊ အိမ်မှာပဲ နားလိုက်ပါလား။ ဝိုက်ကော မဆာဘူးလား၊ ဘာစားပြီးပြီလဲ”

“ငှက်ကြက် စားထားတယ်၊ အအေးလည်း သောက်ထားတယ်”

အနားရောက်မှ တစ်ခုခုထပ်မှာစားမယ်လေ။ ကြီးကြီးလက်ရာကိုတော့ ညကျမှပဲ ကောင်းကောင်းစားတော့မယ်နော်... ဒါပဲနော် ကြီးကြီး”

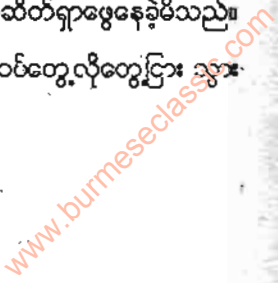
“အေးအေး... ဂရုစိုက်နော် သမီးလေး”

“ဟုတ်... တဲ့တာ”

“တဲ့တာ... တဲ့တာ”

ပျိုသည် ဖုန်းပြောပြီး တစ်ယောက်တည်း ပြေးနေမိလေသည်။ တကယ်တော့ ပျိုဟာ ခေါင်းမှူးတာမဟုတ်ဘဲ ရင်ဘတ်မှူးသွားခဲ့တာ ဖြစ်လေသည်။ ခေါင်းမှူး ခေါင်းကိုက်တာက ဘိုင်အိုဂျက်ဆစ် သောက် ရင် ချက်ချင်းပျောက်ပေမယ့် ရင်ဘတ်မှူးတာကတော့ သူပျောက်သွား ချိန်မှစပြီး တစ်ရပ်ရပ်ပိုမှူးလာတော့တာဖြစ်သည်။ အစားစားရာမှာလည်း စိတ်မပါ၊ အလုပ်လုပ်ရာမှာလည်း စိတ်မပါ၊ သင်တန်းတက်ရာမှာလည်း စိတ်မပါ။

အချိန်တိုင်းလိုလို သူ့မျက်နှာကိုသာ မြင်ယောင်ပြီး သူ့နှင့်နောက် ထပ်ပြန်တွေ့ချင်သည့်ဆန္ဒတွေကသာ ပြင်းပြနေခဲ့၏။ ရောက်တဲ့နေရာ တိုင်းမှာလည်း ဟိုကြည့်ဒီကြည့်နှင့် တိတ်တဆိတ်ရှာဖွေနေခဲ့မိသည်။ သူ့နှင့်ဆုံတွေ့ခဲ့သည့်နေရာကိုလည်း နောက်ထပ်တွေ့လိုတွေ့ငြား သွား ထိုင်ခဲ့သေးသည်။

ကြာလာတော့ ပျိုနှင့်အတူ SCBL မှာ Business နှင့်ပတ်သက် သည့်သင်တန်းတစ်ခုကို တက်နေသည့်သူငယ်ချင်းမြတ်နိုးကာပါ ပေါ်တင် မေးလာလေ၏။

“အပျိုစင်... နင် ခုတလော ဘာဖြစ်နေတာလဲ။ ပုံစံက သိပ် Active မဖြစ်သလိုပဲ။ လူအလုပ်ရှုပ်တာထက် စိတ်အလုပ်ရှုပ်နေသလို ထင်ရတယ်”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့စိတ်တွေ အရမ်းအလုပ်ရှုပ်နေတာ။ ဒီတစ်ပတ် အတွင်း လူတစ်ယောက်အကြောင်းကို စဉ်းစားနေရလို့၊ ပြီးတော့ သူ့ ကိုတွေ့လိုတွေ့ငြား ရောက်တဲ့အရပ်မှာ ရှာနေလို့၊ ဘယ်သူလဲလို့ နင် မမေးခင် ငါ အရင်မေးခွန်းတစ်ခုနီးမေးမယ်... ယောက်ျားလေးတစ် ယောက်ကို မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အရင်စပြီး စိတ်ဝင်စားရင် ဘာတွေဖြစ်နိုင်လဲ၊ ဘာတွေလုပ်သင့်လဲ”

“ဘုရားရေ!... နင်... နင် ရည်းစားရနေပြီလား။ လူတစ် ယောက်ကို ချစ်မိနေပြီလား”

“အင်း... အဲဒီလိုဖြစ်တော့မယ် ထင်တာပဲ။ အစပျိုးတဲ့သဘော ပေါ့”

“ဒါမျိုးဟာ၊ အထူးအဆန်းလုပ်လို့ ခုခေတ်က မိန်းကလေးက

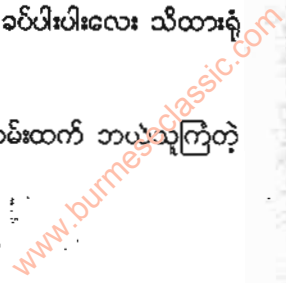
စချစ်တဲ့ခေတ်ဖြစ်နေတာကို။ ကိုယ်က အရင်စပြီး စိတ်ဝင်စားရင် ဘာ တွေဖြစ်နိုင်လဲဆိုတော့ အကောင်းလည်းဖြစ်နိုင်တာပဲ၊ အဆိုးလည်း ဖြစ် နိုင်တာပဲ၊ အဲဒီထဲက တစ်ခုခုပေါ့။ ဘာတွေလုပ်သင့်လဲဆိုတာ သူနဲ့ အနီးသုံးနေရာမှာနေပြီး အရင်ဆုံး မိတ်ဆွေဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်ထင် တာပဲ”

“ဟင်း... နင့်မေးမှပဲ ရှင်းတော့တယ်။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ အဲဒီ နည်းတွေသုံးလို့ ဘယ်ဖြစ်မှာလဲ။ အရမ်းရိုးပါတယ်”

“ငါမှ ဘယ်သူ့ကိုမှ မချစ်ဖူးတာ၊ မှန်းပြောရတာပေါ့။ ဒါဆို ဒီလိုလုပ်ပါလား... ငါ့ညီမဝမ်းကွဲတစ်ယောက်က သူ့ကောင်လေးကို သူ က အရင်စချစ်ခဲ့တာတဲ့၊ အခု အိုကေနေတယ်။ သူ့ကိုမေးကြည့်လိုက် ခုလား။ ဘယ်လိုဇာတ်လမ်းဆင်ခဲ့သလဲလို့၊ ဒါမှမဟုတ် နင့်ရဲ့ Best friend ကြီး ရဲရင့်နီကို မေးကြည့်ပါလား။ သူက ယောက်ျားလေးဆို တော့ ဒါတွေသိချင်သိမှာပေါ့”

“ဟာ... ငါ့အခြေအနေက ရဲရင့်နီနဲ့ဆွေးနွေးရမယ့်အဆင့်ထိ ရောက်သေးပါဘူးဟာ။ နည်းလမ်းတွေကို ခပ်ပါးပါးလေး သိထားရုံ ပဲ”

“လမ်းပျိုစင်ရယ်၊ နင်ကြံတဲ့နည်းလမ်းထက် ဘယ်သူ့ကြံတဲ့

နည်းလမ်းက ထက်ဦးမှာလဲ။ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ရင် အထူးအပါး နားလည်ဖို့တွေ အုံးစားမနေနဲ့။ နှင့်ပုံစံနဲ့လည်း မလိုက်ဘူး။ နင်က အမြဲတမ်း ပျော်ပျော်သွက်သွက် ထက်ထက်မြက်မြက်နေတတ်တာဆိုတော့ နှင့်ကိုငါ့ချစ်တယ်၊ ငါ့ကိုနှင်ချစ်မလားဆိုပြီး ပေါက်ကွဲပစ်လိုက်”

“အေး... အဲဒီလိုပေါက်ကွဲပစ်ဖို့ ခုလိုစိတ်ရှုပ်ခံနေတာပေါ့ဟဲ့။

သူက ဘယ်ကမှန်းမှမသိတာ၊ ဘာလုပ်မှန်းမှမသိတာ”

“ဟင်!... ဘယ်ကမှန်း ဘာလုပ်မှန်းမသိဘဲနဲ့ ဘယ်လိုတွေ့ခဲ့တာလဲ”

“ပြီးခဲ့တဲ့ မန်းဒေးတုန်းက ကန်ဘောင်မှာ ဗူးသီးကြော်သွားစားတာလေ။ အဲဒီမှာ တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက် ပစ်တိုက်မိတာ။ တိုက်မိပုံက ကြမ်းတယ်ဆရာ... သူ့ရင်ခွင်ကို နမ်းလိုက်မိသလိုပဲ၊ ချက်ချင်းကို နိုက်သွားတာ”

“ဟား ဟား ဟား... အပျိုစင်ရယ်၊ နင့်ဥစ္စာက ဖြစ်လိုက်ရင် အသည်းအသန်ချည်းပါလား။ ဒါကြောင့် ပေါက်ကွဲရမယ့်သူကို ရှာနေတာပေါ့လေ။ ဖြစ်ရမယ် ဖြစ်ရမယ်... မိုးနတ်မင်းကြီးက သင့်အတွက် ချစ်သူ မိုးနတ်သားလေးကို စေလွှတ်လိုက်တာပေါ့လေ”

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့”

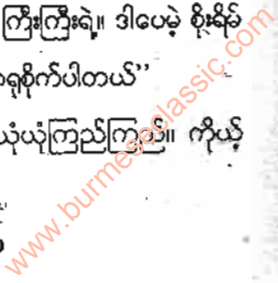
“အေးပါဟယ်... နင်ပေါက်ကွဲနိုင်ဖို့အတွက် ချစ်သူမိုးနတ်သားလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ပါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါမယ်။ နင်က ကံကောင်းခြင်းတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့တဲ့သူဆိုတော့ မကြာခင်မှာပဲ ပြန်တွေ့မှာပါ”

စသဖြင့် မြတ်နိုးက ပျိုဇာတ်ထုပ်ကို သဘောကျသွားပြီး အားပေးမှုတွေ၊ နှစ်သိမ့်မှုတွေ၊ ဆုတောင်းမှုတွေ ပြုလုပ်ပေးလိုက်လေသည်။ ညရောက်တော့လည်း ကြီးကြီးက ခေါက်ဆွဲပြုတ်စားပြီး မေမေနှင့် ပျိုက ပန်းသီးတွေ စားနေချိန်တွင် ထိုဘွားတော်နှစ်ယောက်က သွေးတိုးဝမ်းသေး၏။

“အပျိုစင်လေး... အခုတလော သွက်သွက်လက်လက် သိပ်မရှိလှဘူး။ စိတ်နဲ့လူနဲ့ သိပ်မကပ်သလိုပဲ။ သွားရလာရတာတွေ ပင်ပန်းလို့လား၊ သင်တန်းက နောက်ဆုံးအပတ်မို့လို့ အာရုံစိုက်နေရလို့လား။ ကြီးကြီးသတိထားမိတာကတော့ အရင်တစ်ခါ ခေါင်းမူးတယ်ဆိုတာတည်းကပဲ။ အခုရော ခေါင်းမူးသေးလား... တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်သလားလို့”

“ဒီတစ်ပတ်ထဲမှာ အာရုံစိုက်ရတာတွေများလို့ နည်းနည်းမှူးနေတာမျိုးပါ။ ပင်ပန်းတာတွေလည်း ပါတာပေါ့ ကြီးကြီးရဲ့။ ဒါပေမဲ့ စိုးရိမ်ရလောက်တဲ့အထိ မဟုတ်ပါဘူး... သမီး ဂရုစိုက်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါ့မလား မမရယ်၊ မမမို့လို့ ယုံယုံကြည်ကြည်။ ကိုယ့်

တူမအကြောင်းလည်း သိရဲ့သားနဲ့။ သူ့ခန္ဓာကိုယ်မှာ ခေါင်းမှူး ခေါင်းကိုက်တာတွေ သွက်သွက်လက်လက် မရှိတာတွေက တစ်ပတ်လောက်ကို မနေဘူး။ မဟုတ်မှလွဲရော... ဒီလောက်ငြိမ်နေရင် တစ်ခုခုတော့ ကြုံနေတာ ဖြစ်ရမယ်။

“ညည်းကလည်းအေ၊ ငါ့တူမလေးကို အပြစ်ပြောဖို့လောက်ပဲ။ ကြုံစရာရှိတောင် ဒီလောက်ထိ ဘယ်တုန်းကကြုံဖူးလို့လဲ။ သူလိုချင်တာကို ပြောင်တောင်းတတ်တာပဲဟာ။ လူပဲ... ကျန်းမာရေးဆိုတာ ဘယ်ပြောလို့ရပါ့မလဲ။ သူ့မှာ သင်တန်းပြေးရ၊ အလုပ်ပြေးရနဲ့ ပင်ပန်းတာပေါ့။ ဒီကြားထဲ နောက်ထပ်သင်တန်းတက်ဖို့ကိုလည်း လုံးပမ်းရသေးတယ်”

“ဟင်... ဘာသင်တန်းတက်ဦးမလို့လဲ”

“သမီးဝါသနာပါတာတစ်ခု ကျန်နေသေးလို့ပါ မေမေရဲ့။ Center of Vocational Training ဆိုတဲ့ ဆွစ်ဇာလန်က လာဖွင့်တဲ့သင်တန်းတစ်ခုပါ။ Hotel လုပ်ငန်းနဲ့ဆိုင်ပါတယ်”

“နေစမ်းပါဦး၊ အဲဒီသင်တန်းတွေက သေတဲ့အထိ တက်နေဖို့လား”

“စန္ဒီရယ်၊ ညည်းက ကိုယ့်သမီးကိုယ် ဘယ်တော့မှအကောင်း

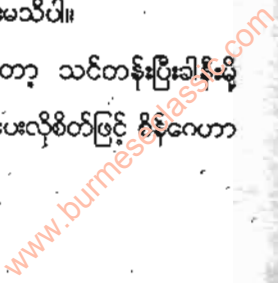
ခင်ပိုင်ပါလား။ အမြဲတမ်း ရန်လုပ်ဖို့ပဲ ကြည့်နေတယ်။ သူ ကတိပေးပြီး သားပဲ။ နှစ်ဆယ့်ငါးနှစ်ကျရင် အိမ်ကအလုပ်ကို ဧကန်ချလုပ်မယ်ဆိုတာလေ”

“စန္ဒီက အမြဲတမ်း ရန်လုပ်နေတာမဟုတ်ဘူး။ မမကသာ အမြဲတမ်း ရှေ့ကနေ ကာဆီးကာဆီးလုပ်နေတာ။ အေး၊ တက် တက်... သေတဲ့အထိသာ တက်တော့”

စသဖြင့် ပျိုက သိပ်ပြောစရာမလိုဘဲ ထုံးစံအတိုင်း ပျိုအတွက် ကြီးကြီးနှင့်မေမေလည်း စကားနပန်း ချခဲ့ကြသေးသည်။ သို့သော် ပျိုအဖြစ်က တကယ်ပဲ ထူးဆန်းခဲ့ပါသည်။

‘နင်ပေါက်ကွဲနိုင်ဖို့အတွက် ချစ်သူမိုးရုတ်သားလေးနဲ့ ပြန်တွေ့ဝါစေလို့ ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်။ နင်က ကံကောင်းခြင်းတွေနဲ့ ကြီးပြင်းလာခဲ့ရတဲ့သူဆိုတော့ မကြာခင်မှာပဲ ပြန်တွေ့မှာပါ’ ဆိုသည့် သူငယ်ချင်း မြတ်နိုး ပြောခဲ့သောစကားကပဲ ချက်ချင်းအထမြောက်ခဲ့သလားမသိပါ။ ဒါမှမဟုတ်၊ ငယ်စဉ်ကတည်းက ကံကောင်းမှုတွေနှင့် ကြီးပြင်းခဲ့ရသည့် ပျိုဇာတာကပဲ တကယ်လှခဲ့လို့လားမသိပါ။

နောက်နေ့ သင်တန်းက အပြန်မှာတော့ သင်တန်းပြီးခါနီးဆို သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ဆောင်ပစ္စည်း ဝယ်ပေးလိုစိတ်ဖြင့် ဇိနဂေဟာ

ထဲကို ရောက်လာချိန်မှာပဲ သူနှင့်ပြန်တွေ့ခဲ့ရတာဖြစ်သည်။ သေလောက်အောင် ရှာနေတဲ့သူနဲ့က မတွေ့။ တွေ့မယ့်တွေ့တော့ တကယ့်လွယ်လွယ်လေးပင်။ ပျိုက လက်ဆောင်ပစ္စည်းပေးတတ်ရာတွင် များသောအားဖြင့် အရပ်တွေကိုသာ ပေးတတ်သည့်အကျင့်ရှိတာမို့ ထိုအရပ်တွေရှိရာကို ပျိုက အသွား။ သူက ပျိုရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားတာကို အမှတ်တမဲ့မြင်လိုက်ရတာဖြစ်သည်။

“ဟင်! . . . သူ . . . သူပါလား . . . ဘုရားရေ”

ပျိုရင်ထဲ ဓာတ်လိုက်သွားသလို၊ ပျော်ရွှင်ကြည့်နှုတ်စိတ်တွေကလည်း ဝန်းဒိုင်ကျသွားတာမို့ သူ့နောက်ကို ခပ်သုတ်သုတ်ပဲ ထပ်ကြပ်မကွာ လိုက်မိတော့သည်။ ဒီလောက် ဣန္ဒြေမဆည်နိုင်အောင် မြူးသွားရပြီဆိုရင် ပျိုအဖြစ်က တစ်ဒင်္ဂလေးတွေ့ရုံနှင့် နိုက်ခဲ့ရသလို အခုလည်း တစ်ဒင်္ဂလေးနှင့် ကြိုက်မိသွားတာဖြစ်တော့မည်။

ဒီတစ်ခါ သူ့ဒီဒိုင်လေးက ဖြူစင် နုနယ်မှုတွေကို ပိုပေါ်လွင်စေပြီး သစ်လွင် လန်းဆန်း၍ တက်တက်ကြွကြွ လွတ်လွတ်လပ်လပ်ရှိစေသည့် ခူးအတိ အနက်ရောင်ဘောင်းဘီတို၊ G A P တီရှပ်အဖြူ၊ ZIARA ခြေညှပ်ဖိနပ်အနက်ရောင်တို့နှင့်အတူ ဖုန်းတစ်လုံးသာ ကိုင်ထားသောဒီဒိုင်ဖြစ်ပါသည်။

ပျိုသည် သူ့ပုံစံလေးကို မျက်တောင်မခတ်ကြည့်ပြီး ရင်သပ် ရှုမောဖြစ်နေစဉ်မှာ ဖုန်းခေါ်သံ (မေမေအတွက် သီးသန့်လုပ်ထားသည့် Ringtone) လေး ထွက်လာတာကြောင့် သူ့နောက်မှာ ခဏချန်ရစ်ပြီး ပြောလိုက်ရ၏။

“သမီး၊ အိမ်ပြန်ရောက်ပြီလား”

“မရောက်သေးဘူးမေမေ၊ သဘက်ခါ သင်တန်းပြီးပြီဆိုတော့ သူငယ်ချင်းတွေကို လက်ဆောင်တစ်ခုခု ပေးချင်တာနဲ့ စိန်ဂေဟာထဲဝင်ကြည့်နေတာပါ။ ခဏနေရင် ပြန်ရောက်မှာပါ”

“ဒါဆို အိမ်ပြန်ခဲ့တော့၊ မေမေဆီ တန်းလာခဲ့။ ပါတနာတစ်ယောက်က မြဲရိပ်ညိုမှာ ပစ္စည်းသစ်တစ်ခု မိတ်ဆက်ပွဲလုပ်လို့ မေမေသွားရမယ်။ သမီးကြီးကြီးကိုလည်း ဖုန်းဆက်ပြောပြီးပြီ။ သိပ်မကြာစေနဲ့နော် . . . ဒါပဲနော်”

“ဟုတ်”

ပျို ဖုန်းပြောပြီးချိန်မှာတော့ သူက အရပ်ကလေးတွေကို ကိုင်ကြည့်နေပြီမို့ ပျိုလည်း သူနှင့်မလှမ်းမကမ်းသို့ သွားလိုက်ပြီး အရပ်တွေကို ရှေးနေလိုက်မိသည်။ ဖြစ်ချင်တော့ ရှားရှားပါးပါးတွေ့လိုက်ရသည့် ဝက်ဝံကြီးက ဝက်ဝံကလေးကို ပွေ့ပိုက်ထားသော ဖုန်းတွဲပါအရပ်သို့

သူ့လက်နှင့် ဖျိုလက်က တစ်ပြိုင်တည်းကျရောက်သွားခဲ့ပါသည်။

ပြီးတော့ အံ့သြမှုတွေနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်မိတာကလည်း အတူတူ။ အဲဒီတော့မှ နှစ်ယောက်သား လက်တွေကို ပြိုင်တူရှုတ်သိမ်းမိတော့သည်။

“ရှင်... ရှင်၊ ပြီးခဲ့တဲ့အပတ်က ကန်ဘောင်မှာ တွေ့ခဲ့တဲ့လူ မလား”

“ဪ... သိပြီ၊ အိုခေ အိုခေ... မှတ်မိပြီ၊ မင်းကိုး”

“အခုလည်း အရပ်ရွေးတာ တိုက်ဆိုင်ပြန်ပြီနော်။ ရှင်ကြိုက်လို့လား”

“ကြိုက်စရာပဲ... မင်း ဒီအရပ်ကို ရချင်လို့လား”

“ရချင်တယ်... ရှင်ရော ရချင်လို့လား”

“ရချင်တယ်... ဒါပေမဲ့ မင်းက ရမှဖြစ်မှာလား”

“အင်း”

“အိုခေ... ကိစ္စမရှိဘူး၊ မင်းပဲ ယူလိုက်တော့”

သူက ဒါပဲ ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ထွက်သွားတော့သည်။ ဖျို နှုတ်ခမ်းတစ်ချက် မှဲလိုက်သည်။ ဖျိုကို ဒီလိုအထားမျိုး လာပေးလို့ ဘယ်ရလိမ့်မလဲ။ မက်မောတုန်းက မက်မောပြီးမှ စိတ်မဝင်စားသလို

ဟန်ဆောင်သွားတာ ဘာသဘောလဲ။

ဖျိုကလည်း နေသူမဟုတ်ပါ။ သူရ ကိုယ်ရ အပြိုင်အဆိုင်ဝယ် ခုမှ မရ၊ ရအောင် ဝယ်ပြမှာဖြစ်၏။ ခုလိုလုပ်သွားပုံကတော့ ဖျိုအတွက် အင်မတန်ပျင်းစရာကောင်းသွား၏။ ဖျိုသည် ထိုအရပ်ကို တစ်ချက်လေး တောင် လှည့်မကြည့်တော့ဘဲ သူ့နောက်ကိုသာ လိုက်ခဲ့တော့သည်။

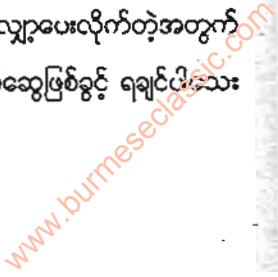
ဘာရယ်ကြောင့်မှန်းမသိ၊ သူ့နောက် အဲဒီလိုလေး လိုက်လုပ်ရ တာကိုပဲ ရင်ခုန် ကြည့်နှူးလို့နေပါသည်။

သူကတော့ လမ်းလျှောက်ရင်း ဖုန်းပင် ခပ်တိုးတိုးပြောနေလိုက် သေးသည်။ ဖျို ဒီတစ်ခါတော့ လုံးဝအလျှော့ပေးမှာမဟုတ်တော့။ တစ် ပတ်လုံး သူနှင့်ပတ်သက်ပြီး မခံစားဖူးသေးသည့် ဝေဒနာတွေကို ခံစား ခဲ့ရပြီးပြီ။ ဒါကြောင့် သူ အပြင်ထွက်ခါနီးမှာ ဖျို ပြေးကပ်လိုက်မိပြန် သည်။

“ဒီမှာ... ဒီမှာ”

ဖျိုအသံကြောင့် သူက အံ့သြလိုပုံစံမျိုးဖြင့် စောင်းခဲ့ကြည့်၏။

“ကျွန်မ၊ လိုချင်တဲ့အရပ်ကို လက်လျှော့ပေးလိုက်တဲ့အတွက် အရမ်းကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ ကျွန်မ ရှင်နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့် ရချင်ပါသေး တယ်”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကျွန်တော် အဲဒါတွေ စိတ်မဝင် စားဘူးခင်ဗျ၊ ဆောရီးပါ”

ကြည့်စမ်း! စောစောကလိုပင် ခပ်ပြတ်ပြတ်ပြောပြီး ထွက်သွား ပြန်သည်။ ‘ဟင်း... ယဉ်ကျေးမှုမရှိတဲ့လူ’။ ပျိုကလည်း ပခုံးလေးကို တွန့်၍ ပွစ်ပွစ်ပြောပြီး သူ့နောက် လိုက်ကပ်လိုက်ပြန်သည်။

“အဲဒါတွေကို စိတ်မဝင်စားတဲ့အတွက်လည်း ထပ်ပြီး ကျေးဇူး တင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ဆိတ်လောက် Visiting card လေးပဲဖြစ် ဖြစ်... ဖုန်းနံပါတ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ တစ်နေ့နေ့မှာ ဂုဏ်ပြုချင်သေး လို့ပါ”

ဒီတစ်ခါတော့ သူက အံ့ဩမှုလည်းမပြု၊ စိတ်ပျက်မှုလည်းမပြုဘဲ ခြေစုံရင်လိုက်ပြီး စုတ်တစ်ချက်ကို အရင်သပ်သည်။ ပြီးမှ...

“အားနာပါတယ် မိန်းကလေး၊ လက်လျှော့လိုက်ပါ။ အဲဒီကိစ္စ တွေအတွက် ကျွန်တော့်မှာ အချိန်မရပါဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ပတ်သက်တဲ့ လူကလွဲရင် ဘယ်သူနဲ့မှ ဖုန်းလက်ခံမပြောပါဘူး။ တကယ် ဆောရီး ပါ”

ဆိုပြီး သူ့ကားဆီ တန်းတန်းမတ်မတ်လျှောက်သွားတော့၏။ ပျို သည် သူ့နောက်ကျောပြင်ကိုကြည့်လျက် နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့ပြီး

ပြေးလိုက်မိပါသည်။

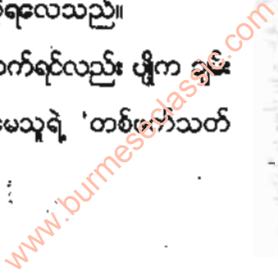
‘လက်လျှော့လိုက်ပါတဲ့’ လမင်းပျိုစင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကို လွယ် လွယ်နဲ့ လက်လျှော့လိုက်ပုံမယ်လို့များ ရှင်ထင်နေသလား။

အိုခေ... ကောင်းပြီ၊ ဒီအချိန်ကစပြီး ရှင်၊ ကျွန်မအကြောင်း ကောင်းကောင်းသိရတော့မယ်သာ မှတ်လိုက်ပါ။ ပျို၏ရင်တွင်းဖြစ်တည် မှုအားလုံး ဒီနေရာမှာပဲ သေချာသွားခဲ့ပါပြီ။

အဲဒါကတော့ အချစ်တစ်ခုဖြစ်တည်ဖို့အတွက် အစပျိုးနေသော ပျိုရဲ့ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုများသည် သူ့ရဲ့ပြတ်ပြတ်သားသားတုန်ပြန်မှု၊ သူ့ ခွဲအဖက်မတန်သလို လုပ်သွားမှုများကြောင့် တကယ့်အချစ်စစ်တစ်ခု အဖြစ် အမြစ်တွယ်သွားခဲ့ရပြီဆိုတာပင်။

ပျိုက လူတစ်မျိုးဖြစ်သည်။ ‘လက်လျှော့လိုက်ပါ’ ဟုဆိုလာလျှင် ထိပ်ဆုံးရောက်အောင် ဇွတ်တိုးမည့် ဆန်ကျင်ဘက်မိန်းကလေးတစ်ဦး ဖြစ်သည်။ သူပြောဆိုဆက်ဆံသွားပုံအရလည်း ပျိုနေရာမှာ တချို့မိန်း ကလေးတွေသာဆို ပြုလဲ ကြေကွဲ ကျွန်ခဲ့မှာဖြစ်သည်။ ပျိုကတော့ ရှေ့ ဆက်ဖို့ အားအင်သစ်တွေတောင် ပြည့်ဝလာခဲ့ရလေသည်။

ပြီးတော့ တစ်ဖက်သတ်အချစ်နှင့်ပတ်သက်ရင်လည်း ပျိုက ချွမ်း ချွမ်းရဲ့ ‘တကယ်ဆို အချစ်ပဲလိုတယ်’ တို့၊ မေသူရဲ့ ‘တစ်ဖက်သတ်

အချစ်'တို့... ဆိုတာတွေနှင့် ခံစား ကြွေကျနေမှာမဟုတ်။ ဖြူဖြူကျော် သိန်း၏ 'ဘယ်သူ ကိုယ့်လောက်ချစ်လဲ' ဆိုတာနှင့်သာ ပေါက်ကွဲလိုက် မှာဖြစ်လေသည်။

ပျိုသည် သူ့လျှောက်သွားတာကို မျက်စိတစ်ဆုံး ငေးကြည့်ရင်း သူ့ကားထဲကို ဝင်ထိုင်ပြီး မောင်းထွက်သွားမှ ပျိုလည်း ပျိုကားဆီ အပြေးလှမ်းပြီး သူ့နောက်သို့ ထပ်ကြပ်ကျော လိုက်လာခဲ့တော့၏။ နောက် က ကပ်လိုက်နေပေမယ့် ပျိုကားမှန်းပင် သူက ခိုင်မိပေါ်မပေါ်ပါ။ ကားထဲမှာ နောက်တစ်ကြိမ် ဖုန်းပြောပြီး ရယ်နေလိုက်သေးသည်။

ပျို၏ကံကောင်းမှုက ဆက်တိုက်ဆိုသလိုပင်။ သူ့သွားနေသည့် လမ်းကြောင်းက ပျိုသွားရမည့်လမ်းကြောင်းနှင့် တူညီနေတာပဲဖြစ်၏။ သူ့ရပ်ရင် ရင်လိုက်၊ သူ့သွားရင် သွားလိုက်နှင့်၊ သူ့နောက်မှ အရိပ် ကလေးလို ရင်တွေ တသိမ့်သိမ့် တငြိမ့်ငြိမ့်ခုန်ရင်း လိုက်ပါ စီးမျော လာခဲ့ရာ နောက်ထပ် ကံကောင်းမှုတစ်ခုနှင့် ထပ်မံကြုံရပြန်သည်။

အဲဒါကတော့ သူ့ကားက မေမေ့အလုပ်တိုက်ရုံရာလမ်းထဲသို့ ချိန် ကွေ့ဝင်သွားတာမို့ ပျိုက နောက်မှာ ခဏချန်ပြီး ကြည့်နေရာ၊ အံ့ဩ ဖွယ်ကောင်းစွာပင် သူ့ကားက မေမေ့အလုပ်တိုက်ရုံမှာ ထိုးရပ်လိုက် တာပဲဖြစ်လေသည်။

ကြည့်စမ်း!... ပျို အရမ်းပျော်သွားပြီး လက်တစ်ဖက်ကို ခပ် တင်းတင်းဆုပ်လိုက်မိတော့၏။ သူ့ အရောင်းပြခန်းထဲ ဝင်သွားတော့ မှ ပျိုလည်း ပျိုကားထိုးနေကျနေရာဆီ အမြန်သွားထိုးပြီး ဝင်လာခဲ့ တော့သည်။

မဖြစ်မနေ ရုံးခန်းထဲ အရင်ဝင်လိုက်တော့ မေမေက ဗြုန်းခနဲ ထလာ၏။

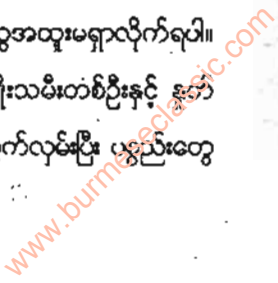
“အမယ်လေး... ပေါ်တော်မူ အဖျိုစင် စောင့်လိုက်ရတာ။ သိပ် ခြောက်စေ့လို့ ပြောလိုက်လို့ တမင်ကြာအောင် လုပ်လာတာမို့လား။ နောက်ထပ် ငါ့မိနစ်မှမရောက်ရင် မေမေ သွားပြီပဲ”

ဆိုပြီး အပြင်ထွက်ဖို့ ပြင်တော့သည်။

“မေမေကလည်း ဒီလောက်တော့ ရှိမှာပေါ့။ စိတ်ချလက်ချ သွားနော်”

“အင်း... ကောင်းကောင်းနေခဲ့”

မေမေ ထွက်သွားတော့မှ ပျို ပန်းလေးတွန့်ပြီး အရောင်းပြခန်း ဆံသို့ ဝင်လာခဲ့လေသည်။ သူ့ကို ပျို အထွေအထူးမရှာလိုက်ရပါ။ လှမ်းမကမ်းတစ်နေရာမှာ မေမေ့အရွယ် အမျိုးသမီးတစ်ဦးနှင့် နှုတ် ဆက်နေတာကို မြင်လိုက်ရတာမို့ ပျို ခပ်သွက်သွက်လှမ်းပြီး ပုညားတွေ

နှင့်ကွယ်၍ နားစွင့်နေလိုက်မိ၏။

ပျိုကို တအံ့တဩငေးကြည့်နေကြသော ဝန်ထမ်းတွေကိုတော့ နှုတ်ခမ်းပေါ် လက်ညှိုးလေး ဖိကပ်ပြလိုက်ပါသည်။

“အန်တီနွဲ့ကတော့ ကျန်းမာရေးကောင်းတယ်မို့လား”

“ဟုတ်၊ ကောင်းပါတယ် အန်တီ၊ ဒါပေမဲ့ ဒီလထဲမှာ ကျွန်တော့် ကိစ္စကို အာရုံစိုက်နေရတော့ နည်းနည်းပင်ပန်းတယ်ခင်ဗျ”

“ဒါပေါ့၊ သားသာ သူ့အလိုကျနေပေးပြီး ကောင်းကောင်းကရ စိုက်မယ်ဆိုရင် အဲဒီပင်ပန်းမှုကိုပဲ သူက ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး ခံယူနေမှာ။ ဒါကြောင့် ဘွားဘွား အမောပြေစေဖို့ ဒီရောက်လာတာလား”

“အဲဒီလိုလည်း ပြောလိုရပါတယ် အန်တီ၊ ပြီးတော့ ဒီက Over forty တွေအတွက် အရမ်းနားမည်ရတယ်ကြားတာနဲ့”

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်... Over forty တင်မကဘူး။ Over sixty တွေပါ အကြိုက်တွေ့နေတာ။ သားဘွားဘွားနဲ့ဆို ကွက်တိပဲ။ အများကြီးဝယ်သွားလိုက်၊ အန်တီတောင် ကိုရီးယားထပ်အင်္ကျီတွေ လာကြည့်တာ”

“ဟုတ်... ကြည့်ပါခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော်လည်း ရွေးပြီးပါပြီ ခွင့်ပြုပါဦး”

“အေးကွယ်”

ပျိုသည် နားစွင့်နေရင်း အကြံတစ်ခု ဝင်လာကာ သူ့ကိုလွှတ်ပေးလိုက်ပြီး သူနှင့်စကားပြောခဲ့သည်။ အမျိုးသမီးကြီးထံသို့ ဝင်လုံးလိုက်ပါသည်။

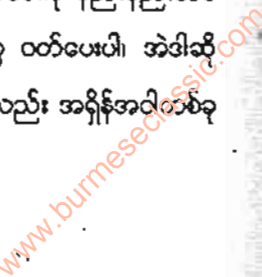
“အန်တီ၊ မင်္ဂလာပါ”

“မင်္ဂလာပါကွယ်”

“ရွေးပြီးပြီလား အန်တီ၊ ပစ္စည်းတွေရော ကြိုက်ရဲ့လားရှင့်”

“အင်း... ရွေးပြီးပြီ၊ ငွေရှင်းတော့မှာလေ။ ဒီတစ်ပတ်ရောက်လာတဲ့ပစ္စည်းတွေက ကောင်းလွန်းလို့ သိပ်ရွေးစရာတောင် မလိုပါဘူးဗွယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ၊ ဒီကသူဌေးက သူ့အကြိုက်နဲ့ ကပ်စတင်မာတွေ ခွဲအကြိုက်ကို တစ်ထပ်တည်းကျအောင် စဉ်းစားပြီးမှ လှမ်းမှာတာပါ။ အန်တီက လှူပြီးသားဆိုတော့ ဝတ်လိုက်ရင် ပိုလှသွားမှာပါ။ ပြီးတော့ သမီး အကြံတစ်ခုပေးချင်ပါတယ်၊ အန်တီရဲ့ဆံပင်ကို နည်းနည်းထပ်တို့လိုက်ပါ။ စကပ်ကိုလည်း ဒူးအုပ်ရုံလေးတွေ ဝတ်ပေးပါ။ အဲဒါဆို ကိုရီးယားအမျိုးသမီးအတိုင်းပဲ၊ မြင်ရတဲ့သူကိုလည်း အရှိန်အင်အားတစ်ခု ထွန်းမြဲစေပါတယ်”

“အိုး... ကြည့်စမ်း! ဒီ Sale girl လေးက အသစ်ကလေး ထင်ပါရဲ့ကွယ်။ အပြောကောင်းလိုက်တာ။ အေးကွယ်... ကျေးဇူးတင်ပါတယ်။ သမီးပေးတဲ့အကြံကို လက်ခံပါတယ်... ဟင်း ဟင်း”

“ဟို၊ ဒါနဲ့ စောစောက အန်တီနဲ့စကားပြောနေတဲ့တစ်ယောက်ကို သမီးသိသလိုပဲ။ အန်တီတို့လို High class ထဲက ထင်တယ်။ မင်းသားအသစ်တော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်”

“မဟုတ်ပါဘူးကွယ်... မင်းသားဆိုရင် သမီးက မိတ်ဆက်ချင်လို့လား”

“ဟို... အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး သမီး သိတော့သိပြီး စဉ်းစားလို့ မရဘဲ ဖြစ်နေလို့ပါ။ အန်တီနဲ့အရမ်းခင်တာပဲလားရှင့်”

“အင်း... ခင်တယ်ပဲပြောပါတော့၊ သူ့အဘွားနဲ့ပတ်သက်ပြီး ခင်တာပါ”

“ဒါဆို သူ့အကြောင်းကို အန်တီနည်းနည်းလောက် ပြောပြပေးစေချင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့ ပတ်သက်နေလို့ပါ။ အချိန်ပေးနိုင်မယ်ဆိုရင် ကော်ဖီအတူတူသောက်ဖို့ တောင်းဆိုပါတယ် အန်တီ”

“လူလေးကလည်း ချစ်စရာကောင်း၊ အပြောလေးကလည်း ဒီလောက်ကောင်းနေမှတော့ အန်တီကတောင် ကော်ဖီပြန်တိုက်ချင်ပါ”

ဆေးတယ်ကွယ်။ ရပါတယ် ရပါတယ်... တစ်နာရီလောက်တော့ အချိန်ပေးနိုင်ပါတယ်”

နောက်ဆုံးတော့ ပျို၏ Tact ကြွယ်ဝမှုမှာ ထိုအမျိုးသမီးကြီး နှော့ပါလာခဲ့ရပြီ။ ပျိုသိချင်တာတွေ အားလုံးသိခဲ့ရပြီတော့သည်။ သို့သော် အခြေအနေက ပျို မှန်းထားတာထက် ပိုဆိုးရွားခဲ့ပါသည်။

“ဪ၊ ဝေ့စပ်ပြီးသားကိုး၊ ဒါဆို သူတို့ Wedding က ရှေ့လထဲမှာ သေချာတာပေါ့နော်”

“သေချာတယ်၊ ခုနက ဖိတ်စာပို့လိုက်မယ်လို့ သူပြောသွားသေးတယ်”

သူဟာ မကြာခင်မှာ လက်ထပ်ပွဲလုပ်တော့မယ့်လူတစ်ယောက်တဲ့...

ဒါကြောင့် သူ့ဒီဇိုင်းက ဒီတိုင်းဖြစ်နေခဲ့တာ ထင်ပါရဲ့... ဟင့်အင်း... ပြဿနာလုံးဝမရှိပါ...

ဒီလိုကြားလိုက်ရလို့လည်း စောစောကမှ သူ့အပေါ် အမြစ်တွယ်ခဲ့သော ပျို ရင်ဘတ်ထဲမှ ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေက ပြောင်းလဲမသွားပါ။

ဒီခေတ်ကြီးမှာ ဒီလိုအဖြစ်တွေက ထူးဆန်းလွန်းလို့လား... ဒါပေမဲ့ အနည်းငယ်အံ့သြသွားမှုကြောင့် သောတဖိုကိုင်ထား

သော ကော်ဖီခွက်ကို ပြန်လွှတ်ချလိုက်မိပါသည်။

“အန်တီပြောစကားအရဆိုရင် သူတို့မြေးအဘွားရဲ့အချစ်က တကယ်စံပြပဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ အဲဒီမြေးအဘွားနှစ်ယောက်ရဲ့အချစ်က တကယ် စံပြလောက်တယ်။ တစ်ယောက်မကြိုက်တာ တစ်ယောက် ဘာတစ်ခုမှ မလုပ်ဘူး။ စိတ်ချင်း ဘယ်လောက်ဆက်သွယ်နေသလဲဆိုရင် သက်လျာ ငယ်ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးကို လူကြီးချင်းသဘောတူလို့ လက်ခံရတာထက် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အကြိုက်နဲ့ တစ်ထပ်တည်းကျနေလို့ လက်ခံခဲ့တာ တဲ့။ ဓာတ်ပုံကို မြင်မြင်ချင်း ချစ်မိသွားတယ်ဆိုပဲ”

“ဪ...ဟို၊ ဒါနဲ့ RUBY HOTEL က သူတို့ပိုင်တာဆို တော့ HOTEL နဲ့ပတ်သက်ပြီး သူက ဘယ်လိုတာဝန်ကို ယူထားတာ လဲ အန်တီ”

“ရှင်းရှင်းပြောရရင် သမီးရယ်၊ အန်တီနဲ့က သူဌေးဆိုတော့ သူယူချင်တဲ့ရာထူးကို ယူထားတာပေါ့။ အန်တီနဲ့က MD, မိုးထက်က GM, အဓိက Control သမားကတော့ စင်္ကာပူမှာနေတဲ့ အန်တီနဲ့ရဲ့ သားကြီးပေါ့။ သူပဲ သွားလိုက်ပြန်လိုက်လုပ်နေရတာ။ ရှယ်ယာဝင်တွေ ကလည်း စင်္ကာပူက သူတို့အမျိုးတွေချည်းပဲတဲ့။ မိုးထက်ကိုကျတော့

ထူးလှပေလို့ တော်တော်အားကိုးတယ်။ သူကလည်း စင်္ကာပူမှာ Hotel Management နဲ့ Diploma ရထားတာလေ”

“အားကျစရာပဲနော်... ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အန်တီ ဒီလောက်ဆိုရင်ပဲ သမီး သိချင်တာလေးတွေ ပြည့်စုံသွားပါပြီ။ ဒါနဲ့ အန်တီက သမီးတို့ဆိုင်ရဲ့ ကပ်စတင်မာ ထင်ပါတယ်။ သမီးက ဝန်ထမ်း အသစ်ပိုပါ”

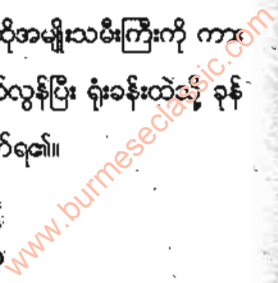
“အင်း... ကပ်စတင်မာပေါ့၊ တစ်လကို မလာမဖြစ် သုံးခေါက် သာတယ်။ ဝိုရင်ပိုသွားဖို့ပဲ... ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ပစ္စည်းအသစ်တွေရောက်ရင် အန်တီနဲ့လိုက်မှာမျိုးတွေကို ဦးစားပေးပြီး ရွေးထားချင်လို့ပါ”

“အိုး... တော်တယ် တော်တယ်၊ ကျေးဇူးတင်ပါတယ်ကွယ်၊ အပြန်အလှန်အကျိုးပြုတာပေါ့။ အန်တီကလည်း သက်လျာငယ်ရဲ့ ဖုန်း နံပါတ်ကို ခဏနေရင် လှမ်းမေးပြီး ဒီကိုချက်ချင်းပို့ပေးမယ်၊ နော်”

“ဟုတ်”

စသဖြင့် ရောက်တတ်ရာရာပြောပြီး ထိုအမျိုးသမီးကြီးကို ကာနားထိ လိုက်ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ ပျို အဖျော်လွန်ပြီး ရုံးခန်းထဲသို့ ခုန်ပေါက်ပြေးမဝင်မီအောင် မနည်းကြိုးစားလိုက်ရ၏။

ပျို သိချင်တာတွေ၊ ပျို လိုချင်တာတွေ အားလုံးရရှိလိုက်ပြီမို့ သူ စေ့စပ်ပြီးသားဖြစ်နေသော်လည်း ပျိုရဲ့ခြေလှမ်းတွေက နေ့ကျေးလေးလံမသွားနဲ့၊ ပိုလို့ပင် သွက်သွက်လက်လက် တက်တက်ကြွကြွနှင့် ချီတက်တော့မှာဖြစ်လေသည်။

ညနေ အလုပ်ဆင်းချိန်မှာတော့ ပျို အိမ်ကိုတန်းမပြန်ဘဲ သူ့ရှိ ရာအရပ်ကို လေ့လာနေထွက်ခဲ့ပါသည်။

အင်းလျားမြိုင်ထဲရှိ နန်းတော်ကြီးပမာ ထည်ဝါခမ်းနားလှသော သူ့အိမ်အနားသို့ ပျို ရောက်လာချိန်သည် မောင်နီပျိုစအချိန်နှင့် တိုက်ဆိုင်နေတာကြောင့် မလှမ်းမကမ်းမှာပဲ ကားကိုထိုးရင်ဖို့ ခွင်ကောင်းဖြစ် သွားတော့၏။

မြင်လိုက်ရသည့် မြင်ကွင်းကတော့ တစ်ဖက်သတ်ချစ်သူတို့ အတွက် လွမ်းခန်း၊ ဆွေးခန်း၊ ဝေးခန်းပင်တည်း။ ပန်းပေါင်းစုံ ခြံရံလျက်ရှိသည့် ပန်းဥယျာဉ်ကလေး၏အလယ်မှာ မောင်မိုးထက်မင်းမူက မသက်လျာငယ်ဖြစ်ဟန်ရှိသည့် မိန်းမချောလေး၏ပခုံးကို ကြင်ကြင်နာနာထွေးဖက်ပြီး စကားတွေ ဖောင်ဖွဲ့နေတာဖြစ်ပါသည်။

ထိုအချိန်မှာ FM မှ တိုးတိုးလေး ထွက်ပေါ်လာသည့် ချမ်းချမ်း သီချင်းကလည်း တစ်ဖက်သတ်ချစ်သူတို့အတွက် ပြုလဲ ကြေကွဲစရာ

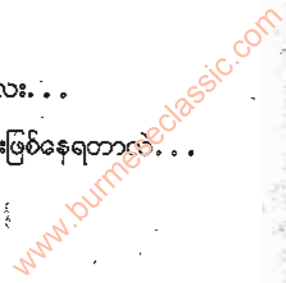
ထင်ဖြစ်တော့သည်။

(ကိုယ့်အပေါ်မှာ ကိုယ့်ထက်မပိုရင် နေပါစေ x x x
တူညီတဲ့တုန့်ပြန်မှုလေးတော့ ရချင်သေးတယ် x x x
မပေးနိုင်လည်း အပြစ်မယူချင်တယ် နေပါစေ x x x
ကြင်နာမိတဲ့ချစ်သူလေးတစ်ယောက်မို့ ခွင့်လွှတ်တယ် x x x
တယ်ကိုသွားသွား ဘယ်ကိုရောက်ရောက် x x x
ထာဝစဉ်အမြဲတမ်း ရင်မှာ စိုးမိုးလွန်းလှတယ် x x x)

သို့သော် ပျိုကတော့ ထိုသီချင်းကို ကြားလိုက်ရလို့လည်း မကြေကွဲ။ ထိုမြင်ကွင်းကို မြင်လိုက်ရလို့လည်း မနာကျင်။ FM ကိုပိတ်လိုက်ပြီး ဖြူဖြူကျော်သိန်းသီချင်းကိုသာ ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖွင့်၍ ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

ကြည့်စမ်း! . . . ပျိုဟာ လူတစ်ယောက်ကို တကယ်ကြီး နှစ်နှစ်တာကာ ချစ်လိုက်မိပြီပဲ။ ချစ်မယ့်ချစ်တော့ ထိုလူက စေ့စပ်ပြီးသား တဲ့။

သနားစရာကောင်းလိုက်တဲ့ အပျိုစင်လေး . . .
ဘာကြောင့် ငါ့ရည်းစားက သူ့ရည်းစားဖြစ်နေရတာလဲ . . .

(ဘယ်သူ ကိုယ့်လောက်ချစ်သလဲ * * * * စဉ်းစားကြည့်ပါ
တော့ * * * * မင်းအပေါ်မှာ * * * * ကိုယ့်လောက်တော့ မချစ်နိုင်
ဘူး * * * * ဒီဘဝလုံး မင်းကိုပေးအပ် * * * * အမြဲတမ်း မင်း
သဘောကျ * * * * မင်းအပေါ်မှာ ကိုယ့်လောက်တော့ မချစ်နိုင်
ဘူး * * * *)

ပျိုသည် သီချင်းလေးကို သဘောကျသွားပြီး တစ်ယောက်တည်း
ကားမောင်းရင်း ရယ်နေမိတော့သည်။ ညရောက်တော့လည်း ပျို လုံးဝ
အိပ်မရတော့ချေ။

မကြာသေးခင်က သူငယ်ချင်း ရဲရင့်နီပြောခဲ့သော...

'ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာကို ဖြစ်အောင်လုပ်တတ်တဲ့အပျိုမ၊ တစ်နေ့
နေ့တစ်ချိန်ချိန်မှာ ချစ်တဲ့သူနဲ့ညှားပါစေ၊ ကိုယ်ချစ်တဲ့သူကို ရအောင်
ယူနိုင်ပါစေ'

ဆိုသည့်စကားသံလေးကို မကြာခဏပြန်ကြားယောင်နေမိသလို
သူနှင့်စတွေးခဲ့ပုံလေးကိုလည်း ထပ်ခါထပ်ခါမြင်ယောင်ပြီး ကြည်နူးနေ
မိလေသည်။ ဘယ်လောက်လှပခဲ့တဲ့နေ့လေးလဲ...

မိုးနတ်မင်းကြီးက ပျိုထံကို ချစ်သူမိုးနတ်သားလေးတစ်ယောက်
စေလွှတ်ပေးခဲ့တဲ့နေ့လေးမို့လား?...

ဒါမှမဟုတ် တစ်ခါမှ ချစ်သူရည်းစား မထားဖူးသေးသည်အပျိုမ
လေးတစ်ယောက် ကောက်ခါငင်ခါ ချစ်သူရသွား၍ပဲလား?...

ထိုနေ့က...

မိုးစက်မှုန်ကလေးတွေ
တဖွဲဖွဲ ကျ . လို့ ...
လေပြည်ညှင်းလေးက
ညင်ညင်သာသာလူတိတ်စတ် . လို့ ...
သီချင်းသံလေးက
ငြိမ်ငြိမ်ကလေး လွင့်ယုံ . လို့ ...
ဘယ်နေရာကိုကြည့်ကြည့်
စိုပြည်စိမ်းလန်းနေဝံ့က
တစ်လောကလုံး
ဝန်းရောင်စုံတွေ ဖူးပွင့်သွားသလိုထင်ရရဲ့
ကြည့်စမ်းပါဦး ... အဲဒီနေ့က
အပျိုမတစ်ယောက်
ချစ်သူကောက်ရလိုက်ပုံများ
ရာသီဥတုကတောင်

နိမိတ်ကောင်း ဆောင်ပေးရုံမက
သဘာဝပတ်ဝန်းကျင်ကပါ
ကောင်းချီးထောပနာတွေ ပြုပေးခဲ့ပါလား ...။

အခန်း (၆)

အချစ်အတွက် ကယ်တင်ရှင်

“ဟား ဟား ဟား... မင်းက တကယ့်ငကြောက်ပဲ။ ဒီခေတ်
ကြီးထဲမှာ ဒါမျိုးက ပါးပါးလေး လှမ်းလိုက်ရုံပါကွာ။ ထွက်ပြေးရလောက်
တဲ့အထိ ခြေလှမ်းတိုင်းမှာ သက်လျာဖြစ်နေတာလား။”

“ဒါပေါ့ကွ”

“ဒီလိုတိုက်ဆိုင်မှုမျိုးက အရမ်းရှားပါတယ်ကွာ။ မင်းကတော့
တကယ့်မင်းသားပဲ။ ဆယ်တန်းကတည်းက မိန်းကလေးတွေရဲ့ Pro-
pose လုပ်တာကို ခံရတာ ပေါ့သေးသေးကံတော့ မဟုတ်ဘူး။ မိုးထက်
မင်းမူဆိုတဲ့နာမည်ကို မိုးထက်ကံထူး လို့ပြောင်းလိုက်ရင် ကောင်းမယ်

ထင်တယ်”

“မင်းက စွတ်တင်နေ... ငါ့ကံ အဲလောက်ထူးနေရင် သက်လျာ
ရဲ့အချစ်ကို ဒီလောက်စောင့်နေရမှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါ ထားပါတော့
ကွာ့ ငါ မင်းကိုမေးရဦးမယ်။ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုပေး
ရင် စိတ်လှုပ်ရှားစေနိုင်မလဲ”

“ဟာ! မင်းစကားက ဘယ်လိုလဲ၊ တိုးရစ်စိနဲ့စကားပြောသလို
ပါလား။ ဗမာအချင်းချင်း ဘာသာပြန်ရတော့မယ်ထင်တယ်။ မိန်းကလေး
တစ်ယောက် စိတ်လှုပ်ရှားလာအောင် ဘယ်လိုလုပ်ပေးရမလဲ... ဒီလို
လုပ်စမ်းပါကွာ”

“အိုခေ... အိုခေ... အဲဒီလိုကွာ”

“နေစမ်းပါဦး... မင်းက ဘယ်သူ့ကို လုပ်ချင်တာလဲ”

“ဘယ်သူ့သွားလုပ်ရမှာလဲ၊ ငါ့ရင်ဘတ်ထဲမှာ သက်လျာပဲ ရှိ
တာကို။ ငါနဲ့ပတ်သက်ပြီး သက်လျာရဲ့နည်းသားတွေကို လှုပ်ရှားစေချင်
တယ်”

“ဟား ဟား ဟား... မင်းမူကတော့ကွာ့ တကယ့်မာမားဘွိုင်း
ပဲ။ လက်ထပ်ဖို့ရက်က ဖင်ကပ်နေပြီ ဘာလဲ... မင်း သက်လျာကို
ခုမှရည်းစားစကားပြောမလို့လား”

သက်လျာသည် ခြံထဲမှာ မိုးထက်မင်းမူနှင့် နန္ဒတို့ ပြောနေသော
စကားသံတွေကြောင့် ခြေလှမ်းကိုရပ်ပြီး ရယ်နေလိုက်မိသည်။ မိုးထက်
မင်းမူက နန္ဒပြောသလို တကယ့်ကို ရိုးသားဖြူစင်ပြီး အပြစ်ကင်းသော
မာမားဘွိုင်းကလေးပင်။ ပြီးတော့ ဓနရာတကာမှာ အလိုလိုက် ဂရုစိုက်
တတ်တာတွေ ယုယကြင်နာမှု ရှိတာတွေကလည်း သက်လျာအတွက်
ကျေနပ်စရာအပြည့်ပဲဖြစ်သည်။ ဒါပေမဲ့ သူနဲ့ပတ်သက်ပြီး သက်လျာ
ရဲ့နည်းသားက ထူးထူးခြားခြားလှုပ်ခတ်မလာတာကတော့ အံ့သြစရာ
ဖြစ်ရ၏။ အဲဒီအတွက် သက်လျာက တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်ကိုပဲ မှော်
လင့်ထားခဲ့ပါသည်။

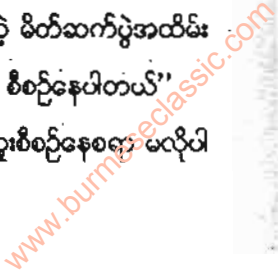
“မေ ဘာလုပ်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ အအေးရပြီ”

“ဪဟဲ့၊ လာ... ဘာမှမလုပ်ဘူး နင့်ကိုစောင့်နေတာ”

အိမ်ဖော်မလေးက အအေးဗန်းကိုင်လာမှ ထိုအိမ်ဖော်မလေး
နှင့်အတူ သူငယ်ချင်းနှစ်ယောက်ရှေ့သို့ ရောက်လာတော့၏။

“ကိုထက်နဲ့ ကိုနန္ဒ၊ အအေးသောက်ပါဦး။ ကမ္ဘာလားသီးဖျော်
ရည် စီစဉ်လာခဲ့တယ်။ မာမိကတော့ ကိုနန္ဒပါတဲ့ မိတ်ဆက်ပွဲအထိမ်း
အမှတ်မို့လို့ နေ့လယ်စာကို အပျံ့စားဖြစ်အောင် စီစဉ်နေပါတယ်”

“ရပါတယ် သက်လျာရယ်၊ အထွေအထူးစီစဉ်နေစရာ မလိုပါ

ဘုမ္မာ၊ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလိုသာ သဘောထားလိုက်။ အေးဆေးဖြစ် သွားလိမ့်မယ်”

“ဟုတ်သားပဲ သက်လျာရဲ့၊ ကိုယ်တို့နဲ့ပဲအတူတူ စကားထိုင် ပြောနေပါ။ နန္ဒက ပွင့်လင်းလွန်းလို့ ရှက်နေတာများလား။ သူပြောသလို ပဲ ငယ်သူငယ်ချင်းလို့သဘောထားလိုက်ရင် ရင်ထဲမှာ လွတ်လပ်သွား လိမ့်မယ်”

“အဲလိုမဟုတ်ပါဘူး ကိုထက်ရဲ့... ငယ်သူငယ်ချင်းတွေလိုပဲ သဘောထားပါတယ်။ ခုဟာက မာမီပါ ဝင်စီစဉ်နေတာဆိုတော့ သက် လျာပါပျော်ပြီး ဘေးကနေ အကြံဉာဏ်တွေ ပေးနေတာပါ”

“ဟုတ်သားပဲ မင်းမူရာ၊ သူ့ဘာသာသူ လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေ ပါစေ။ မင်းကကို မျက်စိအောက်က အပျောက်မခံနိုင်ဖြစ်နေတာ။ အေး လေ... မင်း အသည်းအသန်ကြွယ်ဆိုလည်း ကြွေလောက်ပါတယ်။ သက်လျာက မင်းသမီးလေးလို ရက်ရက်စက်စက်ချောတာကို။ ဒီကောင် ဘာတွေပြောနေတယ်ထင်လဲ သက်လျာ”

“...”

“မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို ဘယ်လိုလုပ်ရင် စိတ်လှုပ်ရှား စေနိုင်မလဲတဲ့။ အဲဒီမိန်းကလေးက ဘယ်သူလဲဆိုတော့ သက်လျာတဲ့။”

သက်လျာကို သူက ခုမှ ချစ်ခွင့်ပန်လွှာ ဆက်သတော့မှာ”

“မင်းက ပြဿနာပဲကွာ... မင်း အဲလိုပေါ်တင်ပြောတတ်တာ တွေကြောင့် သက်လျာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ဖြစ်နေတာ”

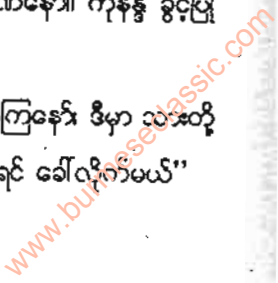
“ဟား ဟား ဟား... လုပ်မနေစမ်းပါနဲ့ မင်းမူရာ။ မင်းရှက် ခုင် ရှက်တယ်ပေါ့။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်ကွာ... မင်းတို့နှစ်ယောက်ကိုတော့ တကယ်အားကျတယ်။ မကြာခင်မှာ လက်ထပ်ရတော့မယ့်မိန်းကလေး တစ်ယောက်ကို ရည်းစားစကားပြောရတာ ဘယ်လောက်ပျော်စရာ ဆောင်းတဲ့အလုပ်လဲကွ”

ထိုအချိန်မှာ ပေါ်တီကိုအောက်မှ ထွက်လာသော မာမီအော်သံ ကြောင့် သက်လျာ မနေတတ်မထိုင်တတ် ရှက်ကိုရှက်ကန်းဖြစ်နေရာ မှ လွတ်မြောက်သွားခဲ့ပါသည်။

“သမီးလေးရေ သက်လျာ... သမီးသူငယ်ချင်းဆီက ဖုန်းလာ နေတယ်”

“ဟုတ်၊ လာပါပြီ မေမေ ကိုထက် ခဏနော်။ ကိုနန္ဒ ခွင့်ပြု ခဲ့ဦး”

“သားတို့ရေ... လွတ်လွတ်လပ်လပ်နေကြနော်၊ ဒီမှာ သားတို့ အတွက် မာမီကိုယ်တိုင် ဝင်စီစဉ်နေတယ်။ ပြီးရင် ခေါ်လို့က်မယ်”

“ဟုတ်ကဲ့ မာမီ”

သက်လျာ သွက်သွက်လှမ်းလာတော့ မာမီကပါ နောက်မှကပ် လိုက်လာ၏။

“သမီးသူငယ်ချင်း သဲစုတော့ မဟုတ်ဘူး။ အသံကလည်း မာမီ မကြားဖူးတဲ့အသံမျိုး”

ဟု ပြောလာပြန်တော့ ရင်ထဲမှာ အံ့ဩသွားပြီး ဖုန်းကိုသာ အမြန်ဆုံးကိုင်လိုက်ပါသည်။ မာမီကတော့ ထုံးစံအတိုင်း အနားမှာ လာဝဲနေ၏။

“ဟလို... သက်လျာငယ်ပါ”

“ဟဲ့, သက်လျာမ နင် အိမ်ထောင်ပြုတော့မှာဆို”

“ဘယ်သူလဲမသိဘူး”

“နင် ငါ့အသံတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား”

“ဘယ်သူလဲ... အခုပြောနေတာ ဘယ်သူလဲဆိုတာပဲ အရင် ပြောပါ”

“ဒီအသံတောင် မမှတ်မိတော့ဘူးလား သက်လျာရယ်။ ရှင် တန်းထိ ဝေါင်းလာတဲ့ ငယ်သူငယ်ချင်းအစစ်”

“ဟယ်!... မကြီးလား, မငယ်လား”

“အဲဒီနှစ်ယောက်ထဲက တစ်ယောက်ယောက်”

“အံ့မယ်... နင်တို့အမြှာနှစ်ယောက် ငါ့ကိုနောက်ဖို့ မကြိုးစား နဲ့နော်။ ငယ်ငယ်ကတည်းက အကျင့်တွေ ခုထိမပျောက်သေးဘူးလား။ အသံပြောင်းလို့ရတဲ့ Soft ware တွေသုံးပြီး နောက်နေတာမှလား”

“ဒါပေါ့ ဒါပေါ့”

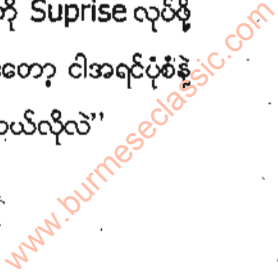
“ကြည့်စမ်း!... မကြီးပဲဖြစ်ဖြစ် မငယ်ပဲဖြစ်ဖြစ် ငါအရမ်းဝမ်း သာလိုက်တာဟယ်။ ဟုတ်တယ်, ငါ တကယ် အိမ်ထောင်ပြုရတော့ မှာ။ နင်တို့ အင်္ဂလန်ထွက်သွားကတည်းက အဆက်အသွယ်တွေပြတ် သွားတာနော်။ ဘယ်နှုန်းနှစ်တောင် ရှိပြီလဲမသိဘူး။ ခုလိုပြန်တွေ့ရပြီဆို တော့ စကားတွေ အများကြီးပြောရအောင်ဟာ။ ငါတို့တွေ့ရအောင်”

ဟု သက်လျာလေသံပြောင်းသွားမှ မာမီကလည်း စိတ်ချသွား ပုံဖြင့် အနားမှ ရှောင်ထွက်သွားတော့သည်။

“အေး, တွေ့ကြမယ်၊ တွေ့ချင်လွန်းလို့ ဆက်လိုက်တာ”

“ဒါနဲ့ နင်က မကြီးလား, မငယ်လားဆိုတာ အတိအကျပြော”

“သိချင်ရင် လာခဲ့လေ။ အဲဒီအတွက် နင့်ကို Surprise လုပ်ဖို့ ကော်ဖီဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်မှာ စီစဉ်ထားတယ်။ ပြီးတော့ ငါအရင်ပုံစံနဲ့ လုံးဝမတူတော့ဘူးဆိုတာလည်း သိသွားရမယ်။ ဘယ်လိုလဲ”

“အင်း၊ နင့်အစီအစဉ်လေးကတော့ ပျော်စရာကောင်းပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါက အပြင်ကို တစ်ယောက်တည်းထွက်ခွင့်မရှိဘူးဟာ။ ဒီလို လုပ်ပါလား... ငါ့အိမ်ကို လာတွေ့ရင်လာတွေ့၊ ဒါမှမဟုတ် မာမိုကို ခေါ်လာခဲ့လို့ မရဘူးလား”

“နီး... နီး... နီး... Surprise လုပ်မလို့ပါဆို သက်လျာရယ်၊ ဘယ်သူမှခေါ်မလာခဲ့နဲ့၊ နင့်မာမိုက ငါတို့နဲ့ဆို လွှတ်ပါတယ်။ ငယ်သူ ငယ်ချင်းအစစ်နှစ်ယောက် တွေ့ဆုံပွဲလုပ်မယ့်ဟာပဲ”

“အေးပါ၊ ဒါဆိုလည်းပြီးရော... ငါ မာမိုကိုရအောင်ပြောမယ်။ ဘယ်ကော်ဖီဆိုင်ကို လာခဲ့ရမှာလဲ”

“ပြည်လမ်းမှာပဲလေ၊ ငါတို့နဲ့ နီးတယ်။ ပြည်လမ်းနဲ့ နာနတ် တောလမ်းထောင့်မှာရှိတဲ့ The Music Cafe ဆိုတဲ့ဆိုင်ကလေးကို။ လာရမယ့်အချိန်က အခုတစ်နာရီကနေ ငါ စပြီးစောင့်မယ်။ နင်က အဆင်ပြေသလို ထွက်လာခဲ့”

“အိုခေ... အိုခေ”

သက်လျာသည် Surprise ကို စိတ်ဝင်စားလေ့ရှိသလို ငယ်သူ ငယ်ချင်းအစစ်အမှန်နှင့် ပြန်တွေ့ရမှာကို ဝမ်းသာသွားပြီး မာမိုဆီ ချက်ချင်းခွင့်ပန်လိုက်လေသည်။

“မာမို ကြားလိုက်တယ်မှလား။ မကြီးမငယ်က သမီးကို နောက် နေတာ”

“ဒီကလေးမနှစ်ယောက်က ငယ်ငယ်ကတည်းက... အကျင့် မပျောက်သေးဘဲကိုး။ ချစ်တော့ချစ်စရာလေးတွေ၊ ကွဲသွားတာတောင် အတော်ကြာပြီ”

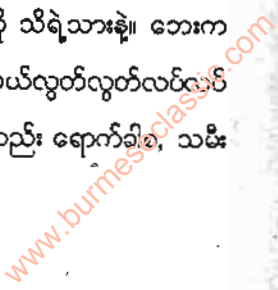
“အဲဒါကြောင့် အခုတွေ့ဆုံပွဲလုပ်ရအောင် ခေါ်နေတယ်။ သမီး သွားတွေ့ချင်တယ် မာမို။ သူက သူ့အကျင့်အတိုင်း သမီးကို Surprise လုပ်ဦးမှာတဲ့ မာမိုရဲ့။ ခုဟာက မကြီးလား မငယ်လား မသိဘူး။ ဟို တူမှ သိရမှာ။ ပြီးတော့ သူ့ပုံစံက အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူးတဲ့။ လုံးဝ အံ့ဩသွားစေရမယ်တဲ့”

“အင်း... တွေ့ကြလေ၊ မာမို လိုက်ပို့မှာပေါ့”

“မာမိုလိုက်ပို့လို့မရဘူး... သူနဲ့သမီးသာ နှစ်ယောက်တည်း တွေ့ဖို့ သီးသန့်စီစဉ်ထားတာ”

“ဒါဆို ကိုထက်ကို နောက်ကနေ လိုက်ကြည့်ခိုင်းမယ်”

“မာမိုကလည်း ကိုထက်အကြောင်းကို သိရဲ့သားနဲ့။ ဘေးက နေ ကပ်လိုက်နေမှာပေါ့။ စကားပြောရတာ ဘယ်လွတ်လွတ်လပ်လပ် နဲ့ပဲမလဲ။ ဒီတစ်ခါတည်းပါ မာမိုရယ်... သူလည်း ရောက်ခါစ၊ သမီး

လည်း အိမ်ထောင်ပြုခါနီး အရမ်းပျော်သွားအောင်လို့ပါ။ ဒရိုင်ဘာတစ်ယောက်လုံး ပါနေတာပဲ။ ဘာစိတ်မချစရာ ရှိလို့လဲ။ နော်... မာမိ”

“ကဲ,ကဲ... ဒီလောက်တောင် စိတ်ထက်သန်နေရင်လည်း သွားတွေ့လိုက်။ သိပ်မကြာစေနဲ့၊ မာမိ နာရီကြည့်နေမှာနော်”

“ဟုတ်... ကိုထက်ကို သွားအသိမပေးနဲ့နော် မာမိ”

“အေးပါ၊ မယ်မင်းကြီးမရယ်။ အပြင်ထွက်ရမှာပိုလို့ ပျော်နေလိုက်တာများ”

ဖတ်ဖတ်မောအောင် ခွင့်တောင်းလိုက်မှ မာမိက ထူးထူးဆန်းဆန်းဆွင့်ပြုလိုက်တာမို့ ခင်ထဲမှာ ပေါ့ပါးပြီးတူးသွားပြီး နေ့လယ်စာကို မာမိနှင့်အတူ တက်တက်ကြွကြွပြင်ဆင်လိုက်တော့သည်။ ထမင်းပိုင်းဖွဲ့စားချိန်မှာတော့ ကိုထက်က မေးဖြစ်အောင် မေးသေး၏။

“ခုနက ဘယ်ကသူငယ်ချင်းလဲ သက်လျာ”

“အင်္ဂလန်ကပါ... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက ကွဲသွားတာ။ ငယ်သူငယ်ချင်းအစစ်”

“ဒါဆို ကိုယ်နဲ့လည်း မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ။ သက်လျာနဲ့ကိုယ့်သူငယ်ချင်း ရင်းနှီးသလို သက်လျာရဲ့သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ ကိုယ်နဲ့လည်း ရင်းနှီးသင့်တာပေါ့။ ဖိတ်စာပို့ဖို့လည်း စာရင်းထည့်လိုက်ဦး”

“ဖိတ်ရမှာပေါ့ ကိုထက်ရဲ့၊ နောက်ရက်တွေကျရင် ကိုထက်နဲ့ မိတ်ဆက်ပေးတော့မှာပါ”

နေ့လယ်စာ စားပြီး၍ ကိုထက်တို့ ပြန်သွားချိန်မှာတော့ သက်လျာသည် အဝတ်စီရိတ်မှ အလှဆုံး ကိုယ်ကပ်အင်္ကျီရှည်လေးကို ဆင်ဖြန်းပြီး အလှဆုံး Gucci ကြိုးသိုင်းဒေါက်မြင့်မြင့်ကိုစီးလျက်၊ အလှဆုံး Slim bag လေးကိုကိုင်ကာ ချိန်းဆိုထားသည့်နေရာသို့ ပြုံးပြုံးပျော်ပျော်ကာလေး ထွက်လာခဲ့တော့သည်။

သို့သော် ကော်ဖီဆိုင်ကို ဝင်လိုက်ချိန်မှာတော့ ဂျင်းနပ်စ်နီ Skin ney မိုးပြာရောင်ကို ရှုပ်လက်တိုအနီကွက်ကလေးနှင့် တွဲဝတ်ထားပြီး ဆံပင်ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေ အလယ်ခွဲကြောင်းအလိုက် ကျနေသောမိန်းကလေးတစ်ဦးက ‘မသက်လျာ’ ဟု နှုတ်ဆက်လာတာမို့ သက်လျာ၏မျက်လုံးအရောင်လေးတွေမှိန်ပြီး အံ့သြသွားပါသည်။ ဟိုဟိုဒီဒီရှာကြည့်ပြန်တော့လည်း မကြီး မငယ်ကို အရိပ်အယောင်ပင် မမြင်ရ။

“အံ့သြသွားသလား မသက်လျာ၊ ဒီဘက်လာပါ၊ နေရာ စီစဉ်ထားပါတယ်။ ထိုင်ပြီးမှ စကားအေးအေးဆေးဆေးပြောရအောင်ပါ”

ဟုပြောပြီး ရှေ့မှဦးဆောင်ခေါ်သွားတာမို့ သူမစိစဉ်ထားသည့်

နေရာမှာ မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ကြပါသည်။

“တစ်ခုခုတော့ လွဲနေပြီထင်တယ်၊ တို့က သူငယ်ချင်း မကြီး မငယ်နဲ့ချိန်းထားတာပါ။ ဒါမှမဟုတ် နင် မကြီးလား၊ မငယ်လား၊ မျက်နှာကို ပဲလပ်စတစ်ဆာဂျင်များ လုပ်လိုက်သလား။ မှန်မှန်ပြော စမ်းပါဟာ။ နင် ငါ့ကို ဘာလှိုင်းကြီးမနောက်နဲ့နော်”

သက်လျာစကားကြောင့် သူမက နှစ်လိုဖွယ်ပြုံး၏။ သူမမျက်နှာ က အချောစားအလှစားမဟုတ်။ ဝင်းဝင်းလက်လက် ကြည့်ကြည့်သန့် သန့်ကလေးနှင့် ကြည့်ကောင်းတာဖြစ်သည်။ အဲဒီပုံစံလေးကပဲ At- traction တစ်မျိုး ရှိနေ၏။ ပြီးတော့ အလွှာတစ်လွှာထဲက အရှိန်အဝါ မျိုးလည်း သူမှာ လွှမ်းခြုံနေပါသည်။

“အားနာပါတယ် မသက်လျာ၊ မသက်လျာ ထင်နေတာတွေ တစ်ခုမှမဟုတ်ပါဘူး... စောစောက ဖုန်းဆက်တာ ကျွန်မပါ”

“ဟင်!... ဒါ... ဒါဆို မကြီး မငယ်ကို ဘယ်လိုသိနေတာ လဲ”

“လုံးဝမသိပါဘူး။ မသက်လျာရဲ့ Flow အတိုင်း လိုက်သွား တာပါ”

“ဘာတွေလဲ... ဘာကြောင့် တို့ကို ဒီလို ဖုန်းဆက်ရတာလဲ။

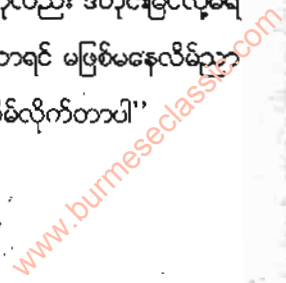
ဟင့်အင်း... မဖြစ်ဘူး မဖြစ်ဘူး ပြန်မဖြစ်မယ်။ ငယ်သူငယ်ချင်းနဲ့ တွေ့မှာမို့လို့ အိမ်က စိတ်ချလက်ချလွှတ်လိုက်တာ”

သက်လျာသည် အလိမ်ခံရပြီဆိုသောအသိနှင့် ကြောက်လန့် တုန်လှုပ်သွားပြီး မတ်တပ်ရပ်လိုက်လေရာ၊ သူမကပါ ဖျတ်ခနဲရပ်ပြီး လေးလေးစားစားတားမြစ်ပါသည်။

“ပြန်ထိုင်ပါဦး မသက်လျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်။ အိမ်ကို မကြီး မငယ်နဲ့တွေ့နေတယ်လို့ပဲ သဘောထားပေးရင် စိတ်ထဲမှာ ပေါ့သွားပါ လိမ့်မယ်။ ကျွန်မ မသက်လျာကို ပြောစရာစကားတွေ အများကြီးရှိ နေပါတယ်။ မသက်လျာရဲ့ဘဝရှေ့ရေးအတွက် အဓိကကျနေပါတယ်”

“ဒါဆိုလည်း အမှန်တိုင်း ဝန်ခံလိုက်ပါလား... အမှန်တိုင်းပဲ ဆောင်းဆိုလိုက်ပါလား။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလိုလိမ်ရတာလဲ၊ တို့က လိမ်တာ ကို အရမ်းမုန်းတယ်”

“လိမ်တာကို လူတွေအားလုံးက မုန်းတယ်။ အဲဒီမုန်းတဲ့လူတွေ အားလုံးကပဲ လိမ်ညာမှုနဲ့မကင်းနိုင်ပါဘူး။ လောကကြီးက ဒီတိုင်းဖြတ် သန့်လို့မကောင်းဘူး မသက်လျာ။ လူတွေကိုလည်း ဒီတိုင်းမြင်လို့မရ ဘူး။ လိမ်မှဖြစ်တော့မယ့်အကြောင်းမျိုးပေါ်လာရင် မဖြစ်မနေလိမ်ညာ မှုတို့ ထည့်သုံးရတယ်။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ လိမ်လိုက်တာပါ”

သက်လျာသည် ပထမတော့ ကြောက်လန့်ပြီး ထွက်ပြေးသွားဖို့ဖြစ်သည်။ သို့သော် သူမမျက်နှာကိုစိုက်ကြည့်ရင်း သူမမျက်နှာလေးက သက်လျာ၏ရင်ကို ဆွဲဆောင်မှုရှိသွားသလို သူမ၏ပြောပုံဆိုပုံနှင့် စကားလုံးတွေကလည်း သက်လျာစိတ်အဆင်ကို လွှမ်းခြုံသွားပြီမို့ ခြေလှမ်းလေးတွေက လေးလံနေတော့၏။

ဘဝမှာ ဒီလိုစကားအတိုက်အခံပြောရတာမျိုး တစ်ခါမှမကြုံခဲ့ရ။ မိသားစုနှင့်အတူ ပတ်သက်မိသမျှလူတွေအားလုံးက အလိုလိုက်အကြိုက်ဆောင်ခဲ့သော၊ ဂရုစိုက်ဖေးမခဲ့သော၊ ယုယကြင်နာခဲ့သော ဇနီးတွေလုံခြုံစေခဲ့သော... စကားလုံးများနှင့်သာ သက်လျာရဲ့ဘဝကို ရှင်သန်ကြီးပြင်းစေခဲ့တာမို့ အခုလို သူမရဲ့ဘဝဆန်သောစကားတွေကို ကြားလိုက်ရသောအခါမှာတော့ သက်လျာသည် သူမနှုတ်မှ နောက်ထပ်ထွက်ကျလာမည့် ဘဝဆန်သောစကားတွေကို ကြားချင်လာလေသည်။

“ကောင်းပြီလေ၊ လိမ်ညာခေါ်ရတဲ့အဆင့်တောင် ရောက်ပြီဆိုမှတော့ တို့ဘဝအတွက် အဓိကကျနေလို့ပေါ့။ သူ ဘာပြောချင်တာများလဲ”

ဟုပြောပြီး ထိုင်ပေးလိုက်မှ သူမကလည်း ပြန်ထိုင်ပါသည်။
“ကိုမိုးထက်မင်းမူနဲ့ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စ”

“မိုးထက်မင်းမူ?... ”

ပြတ်သားလေးနက်စွာ ထွက်လာသောလေသံကြောင့် သက်လျာ နောက်ထပ်အံ့ဩတုန်လှုပ်သွားရပြန်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်... ကိုမိုးထက်မင်းမူနဲ့ ပတ်သက်နေတာမို့လို့ ဒီလိုစိတ်လိုက်ရတာပါ။ မသက်လျာရဲ့ နေထိုင်မှုဘဝကို ကျွန်မ သိနေတယ်။ ခုချိန်မှာ အိမ်အတွက် နောက်ဆံတင်းနေမယ်ဆိုတာကိုလည်း ကျွန်မ နားလည်တယ်။ ဒါကြောင့် မသက်လျာကလည်း ကျွန်မကို အချိန်ပေးနိုင်မှာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်မကလည်း စကားကို ရည်ရှည်ဝေးဝေး မပြောချင်ပါဘူး။ ဒီတော့ ကျွန်မ လိုရင်းကိုပဲ ပြောချင်ပါတယ်။ မသက်လျာ... ကိုမိုးထက်မင်းမူအပေါ်မှာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှု ရှိရဲ့လား၊ တိတိကျကျပြောရရင် သူ့ကိုတကယ်ချစ်လား...”

အများအမြင်မှာတော့ ထိုမေးခွန်းက သာမန်ကာလှုံ့ကာဖြစ်နိုင်ပေမယ့် အချစ်ကိုသိချင်သူ သက်လျာအတွက်တော့ ရင်ကို ပြင်းပြင်းထိပါသည်။

“သူမေးတဲ့မေးခွန်းကို တို့ စိတ်ဝင်စားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကလဲ၊ ဘာလုပ်လဲ... ဆိုတာကိုပဲ အရင်ပြောပြပါလား”

“ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ မပြောပြနိုင်ပါဘူး။ Secret... တစ်ခုမှီလည်း ဒီလိုစိစဉ်ရတာပါ။ ကျွန်မဘယ်သူလဲဆိုတာ သိဖို့ထက် မသက်လျာအတွက် ကယ်တင်ရှင်တစ်ယောက် ပေါ်လာတယ်လို့ပဲ သိထားပေးပါ။ အချိန်တန်ရင် သိစေရပါမယ်”

Secret... တဲ့၊ သက်လျာ ပိုလို့ပင် စိတ်ဝင်စားရလေပြီ။

“ထားလိုက်ပါတော့လေ၊ ကယ်တင်ရှင်တစ်ယောက်ဆိုတာကိုပဲ တို့ သဘောကျသွားပါပြီ။ အမှန်အတိုင်းပြောရမယ်ဆိုရင် တို့ ကိုထက်ကို မချစ်ဘူး... သူ့အပေါ်မှာ ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုဆိုတာ ခုချိန်ထိ ဖြစ်မလာဘူး။ လူကြီးတွေသဘောတူလို့ လက်ခံခဲ့တာပါ”

“လူကြီးတွေ သဘောတူတာနဲ့ပဲ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူရဲ့ ရင်ခွင်ထဲကို ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး မြှုပ်နှံပစ်လိုက်တော့မလို့လား။ ကိုယ်မချစ်ရင် အပြတ်အသတ်ငြင်းလိုက်ပါတော့လား။ ငြင်းလို့မရရင် စေ့စပ်ပွဲမှာ ဒီတိုင်းထပြီ၊ ထွက်ပြေးလာခဲ့ပါလား”

“တို့ဘဝက အဲဒီလိုလုပ်ခွင့်မရှိပါဘူး။ ငြင်းခွင့်မရှိဘူး... မျိုးရိုးအစဉ်အလာကိုက လူကြီးတွေစီမံတာကိုပဲ တစ်သွေမတိမ်း လိုက်နာရဲတဲ့မျိုးရိုးပါ”

“လူ့ဘဝက ရခဲပါတယ် မသက်လျာ၊ ဝမ်းသာစရာမတွေ၊ ဝမ်း

နည်းစရာတွေ၊ စိတ်ရှုပ်စရာတွေ၊ ပြဿနာတွေ အမျိုးမျိုးအဖုံဖုံ စုံနေလို့လည်း ပျော်စရာအရမ်းကောင်းတယ်။ အဲဒီရသတွေကို မသက်လျာခံစားကြည့်ပါလား။ လောကကြီးအလယ်ကို တစ်ယောက်တည်း ရဲရဲထံထံ ထွက်ကြည့်ပါလား။ သဘာဝကျတဲ့လူသားတွေကို တွေ့ရလိမ့်မယ်။ အခု မသက်လျာဖြစ်နေတာက လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ရက်နဲ့ လူသားတစ်ယောက် ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိတာတွေကို အပြည့်အဝ မခံစားရဘူးဖြစ်နေတယ်”

ကြည့်စမ်း!... သက်လျာ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိတော့။ သူမနှင့် စကားခဏပဲ ပြောလိုက်ရသေးသည်။ သူမထံမှ သတ္တိရှိမှုတွေ၊ ရဲရင့်ပြတ်သားမှုတွေကို လှမ်းမြင်နေရလေပြီ။

“မသက်လျာရဲ့ဘဝမှာ ဘာမှပူပင်စရာမရှိဘူး။ မေတ္တာ၊ ငွေ၊ ဂုဏ်၊ အဆင့်အတန်း ဆိုတာတွေကြားထဲမှာ ညည်းငွေလောက်အောင်ကို နေထိုင်နေရတယ်။ ပန်းခင်းလမ်းကိုလျှောက်နေရတဲ့ ရွှေမင်းသမီးလေးလိုပဲ။ လက်ထပ်ရမယ့်လူကျပြန်တော့လည်း ကိုယ့်ဘဝနဲ့ ထပ်တူထပ်မျှ ပန်းခင်းလမ်းကို လျှောက်နေတဲ့ရွှေမင်းသားလေး။ အများအပြေမှာ ခမ်းနားထယ်ဝါလှပေမယ့် အချစ်မပါတာကြီးက အဲဒီခမ်းနားထယ်ဝါမှုကို အသက်ဝင်စေနိုင်ပါ့မလား”

“သူပြောတာ အရမ်းမှန်လိုက်တာ၊ တို့လည်း အဲဒီကိစ္စအတွက် တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ချင်နေတာပါ။ ပြည့်စုံ ပိုလျှံမှုတွေကြား ထဲမှာ မိုးမထိ၊ နေမထိ လေမထိ မြေမထိဘဲ နေရတာ ပျင်းစရာကောင်း ရတဲ့အထဲ ကိုယ်နဲ့လက်ထပ်ရမယ့်လူကျပြန်တော့လည်း ဘဝတူ။ ဒီ ကြားထဲ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ ရင်ခုန်မှုဆိုတာကို မသိရတော့ တကယ်ပဲ ငွေ့စရာကောင်းပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီငွေ့မှုကိုလက်ခံထားမှာလဲ။ ဒီလောက် အရာရာမှာ ပြည့်စုံနေတာ ကိုယ်လိုအပ်နေတဲ့ အချစ်တစ်ခုကိုပဲ ရှာ ဖွေရမှာပေါ့။ ကိုမိုးထက်မင်းမူဆီက မရတဲ့ ရင်ခုန်ခံစားမှုဆိုတာကို တခြားလူတစ်ယောက်ဆီမှာ သွားရှာကြည့်လိုက်ပါ”

“အို! မဖြစ်ဘူး... မဖြစ်ဘူး၊ လုံးဝမဖြစ်ပါဘူး။ တို့မှာ အဲဒီ လိုစိတ်ကူးမျိုးတော့ ရှိပါတယ်။ မလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်မျိုးကို လုပ်ကြည့်ချင် တယ်။ မခံစားဖူးသေးတဲ့ခံစားမှုမျိုးကို ခံစားကြည့်ချင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ သတ္တိလည်း မရှိပါဘူး။ ဖြစ်လည်းမဖြစ်နိုင်ပါဘူး။ ရှေ့ရေးအတွက် အား လုံးအကွက်ချပြီးသားတွေပါ။ လက်ထပ်ဖို့လည်း အားလုံးပြင်ဆင်ပြီး လို့ ဖိတ်စာပို့ဖို့ပဲ ကျန်ပါတော့တယ်”

“တကယ်လက်ထပ်ရသေးတာမှ မဟုတ်တာ မသက်လျာရဲ့။ ဒီ

ခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒါမျိုးလောက်က စာရင်းမရှိပါဘူး။ မသက်လျာရဲ့ငြီး ခွေမှုတွေကို ပျောက်သွားအောင် ကယ်တင်ဖို့ ကျွန်မ ပေါ်လာပြီ။ အားလုံးအဆင်ပြေအောင် ကူညီပေးမယ်။ မသက်လျာ မရောက်ဖူးသေး ခဲ့ လောကအသစ်ထဲကို ထွက်သွားပါ။ အဲဒီလောကထဲမှာ မသက်လျာ ချီချင်တဲ့... ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုပါတဲ့ အချစ်စစ်ကို တွေ့ကိုတွေ့ရပါလိမ့် မယ်”

မသက်လျာသည် ဘဝမှာ တစ်ခါမှမကြုံဖူးသော အဖြစ်အပျက် သွား တစ်ခါမှမကြားဖူးသော အယူအဆတွေကြောင့် သူမကို တကယ် အားကျမိတော့သည်။ သို့သော် တကယ်တမ်းကျ သူမရဲ့ခြေဖျားလေး နီးအောင်ပင် သက်လျာငယ်က သတ္တိရှိသူမဟုတ်ပါ။

“ခုလို ကယ်တင်ရင် ပေါ်လာတဲ့အတွက် တို့ သူ့ကို တကယ်ပဲ အားကျတင်ပါတယ်။ သူ့ရဲ့သတ္တိကိုလည်း အားကျပါတယ်။ သူ့ရဲ့ ရဲရင့် ခြေထီးသားကိုလည်း လေးစားပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တကယ်မဖြစ်နိုင်တော့ ခဲ့ဘဝမှီလို့ပါ။ တို့ ပြန်ပါရစေတော့... ကိုထက်နုပတ်သက်တဲ့ကိစ္စဆို သာ ဒါပဲမှလား”

“မဟုတ်ပါဘူး... ကျန်ပါသေးတယ်”

“ဟင်!...”

“မအံ့သြပါနဲ့ မသက်လျာ၊ အခုပြောတာက မသက်လျာရဲ့ဘဝ ရှေ့ရေးအတွက်ပဲ ရှိပါသေးတယ်၊ ပထမတားမြစ်မှုလို့ပဲ ပြောပါတော့။ သေချာပြန်စဉ်းစားကြည့်ပါ မသက်လျာ။ ကျွန်မ ဘယ်သူ့ကိုမှ နစ်နာ အောင်မလုပ်ပါဘူး”

“ဒါ ပထမတားမြစ်မှုဆိုတော့ နောက်ထပ်ကျန်သေးတာက ဒုတိယတားမြစ်မှုပေါ့။ အဲဒါ ဘာလဲ”

“ကိုမိုးထက်မင်းမူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ကိစ္စပေါ့”

“အခုပြောပြလို့မရဘူးလား”

“အခုကတော့ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ရပ်လိုက်ပါမယ်။ မသက်လျာ အိမ် ကာ ကြာလို့စိုးရိမ်နေမယ်။ မသက်လျာ အရမ်းသိချင်ရင် သတက်ခါ ဒီ လိုအချိန် ဒီလိုနေရာမှာပဲ ပြန်ဆိုချင်ပါတယ်။ အခုလိုပဲ ဘယ်သူမှ ပါမလာဘဲ လာမှ ကျွန်မ ပြောလို့ရမှာပါ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဘဝအတွက် အရမ်းအရေးပါနေပြီဆိုတော့ မာမိုကို မရရအောင် ခွင့်တောင်းရတော့မှာပေါ့”

“တစ်ခုတော့ရှိတယ်... ကျွန်မ မသက်လျာနဲ့တွေ့ခဲ့တဲ့ကိစ္စကို ဘယ်သူမှပြန်မပြောဖို့တော့ လိုလိမ့်မယ်။ တစ်ယောက်ယောက်ကို ခြေ ဖိရင် ပြဿနာအကြီးအကျယ်တက်ပါလိမ့်မယ်”

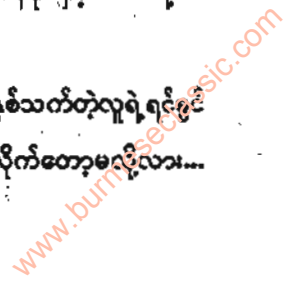
“ရပါတယ်... စိုးရိမ်စိတ်နဲ့ မိသားစုတစ်ယောက်ယောက်ကို ပြောမိရင်လည်း တို့ အပြင်လုံးဝထွက်လို့မရတော့ဘူးဆိုတာ သူလည်း နားလည်ပါလိမ့်မယ်။ ခွင့်ပြုပါဦး”

“အိုပေ... ဂကျားဖူးအများကြီးတင်ပါတယ်”

တွေ့ဆုံပွဲကို ထိုမျှနှင့်သိမ်းပြီး ပြန်လာခဲ့ရလေသည်။ သူမက ပထမတားမြစ်မှုတွေ၊ ဒုတိယတားမြစ်မှုတွေ ပေးနေပြန်တော့ ရင်ထဲ မှာ မတင်မကျဝေဒနာကြီးကို ခံစားနေရသလို သူမပုံစံလေးနှင့် သူမ ခွဲအပြောအဆိုတွေကလည်း သက်လျာကို နောက်ထပ်မတွေ့ရ မနေ နိုင်အောင် ဆွဲညှို့၊ ချည်နှောင်သလို ခံစားခဲ့ရပါသည်။

ကိုထက်နှင့် ပတ်သက်နေတာမို့လည်း စိုးရိမ်စိတ်တွေ သိချင် စိတ်တွေက အချိန်နှင့်အမျှ ပြင်းပြနေ၏။ သက်လျာအဖြစ်က မိသားစု ကိုလည်း မပြောရဲ။ ကိုထက်ကိုလည်း မတိုင်ပင်ရဲ။ ဖွင့်ပြော တိုင်ပင် သိတ်ပြန်ရင်လည်း သူမရဲ့အရိပ်အရောင်ကိုတွေ့ရဖို့နေနေသာသာ နှစ် ဆင်လုံး မိုးမီးလောင်တော့မှာမို့ မထွေးနိုင် မအာနိနိုင်နှင့် အိပ်လို့ပင် မရတော့ချေ။

★ လူကြီးတွေ သဘောတူတာနဲ့ပဲ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူရဲ့ရင်ပွင့် ထဲကို ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး ဖြုပ်နှံပစ်လိုက်တော့မလို့လား...

★ အခု မသက်လျာဖြစ်နေတာက လူသားတစ်ယောက်ဖြစ်ရတာနဲ့ လူသားတစ်ယောက် ခံစားပိုင်ခွင့်ရှိတာတွေကို အပြည့်အဝ မခံစားရဘူးဖြစ်နေတယ်...

★ အများအပြင်မှာ ခမ်းနားထယ်ဝါလှပေမယ့် အချစ်မပါတာကြီးက အဲဒီခမ်းနားထယ်ဝါမှုကို အသက်ဝင်စေနိုင်ပါ့မလား... ဒီလောက် အရာရာမှာ ပြည့်စုံနေတာ၊ ကိုယ်လိုအပ်နေတဲ့ အချစ်တစ်ခုကိုပဲ ရှာဖွေရမှာပေါ့။

★ မသက်လျာ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ လောကအသစ်ထဲကို ထွက်သွားပါ။ အဲဒီလောကထဲမှာ မသက်လျာ လိုချင်တဲ့...ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုပါ တဲ့အချစ်ခစ်ကို တွေ့ ကိုတွေ့ ရပါ လိမ့်မယ်...

ဆိုသည့် သူမပြောခဲ့သောစကားသံတွေ နားထဲမှာ မကြာခင် ကြားယောင်နေသလို သူမမျက်နှာလေးကလည်း မျက်ဝန်းထဲမှာ ထင်ခါထင်ခါပေါ်လာနေလေသည်။ သေချာပါပြီ... သက်လျာသည် ထိုအမည်မဖော်လိုသူ မိန်းကလေးကို စွဲလန်းနှစ်သက်နေမိပြီး မတွေ့ရဘဲ ဘယ်လိုမှမနေနိုင်တော့ဘူးဆိုတာ။

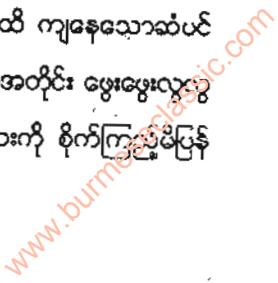
နောက်ဆုံးတော့ မာမိုကို မကြီးမငယ်နှင့်သာ မျှားပြီး အသေ

အလဲခွင့်တောင်းရတော့သည်။ မာမိုကလည်း သမီးဖြစ်သူကို မကြာခင်မှာပဲ လက်ထပ်ရတော့မှာမို့ပဲလား... တစ်ခါကနေ နှစ်ခါ မထင်မှတ်လောက်အောင် ရှော့ရှော့ရှူရှူ ခွင့်ပြုလိုက်တာမို့ သက်လျာ ဝမ်းသာပျော်မြူးသွားပြီး တစ်နေ့က တွေ့ဆုံခဲ့သည့်နေရာသို့ တက်တက်ကြွကြွ ရောက်လာခဲ့လေ၏။

သက်လျာ၏ ဝတ်စားဆင်ယင်မှုဖက်ရှင်က ပထမနေ့က ဝတ်လာခဲ့သည့်ပုံစံအတိုင်း ပန်းရောင်မှ အပြာနုရောင်သို့သာ ပြောင်းသွားသော ကိုယ်ကျပ်အင်္ကျီတောက်လျောက်အရှည်လေးပင်ဖြစ်သည်။ သူမတော့ ဂျင်းနီတွေ ရှုပ်တွေမဟုတ်တော့ဘဲ အဖြူရောင် Guess ကိုယ်ကျပ်တီရှပ်လေးကို ပန်းရောင်ချည်သား ပေါင်လည်တိုလေးနှင့် တွဲဝတ်ထားတာမို့ ကလေးဆန်ဆန် ချစ်စရာကောင်းနေပါသည်။

“အချိန်မှန်ရောက်လာတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ဆောက်လျာ။ ထိုင်ပါ”

ဟု တလေးစာစားဆီးကြိုလာတာကြောင့် သက်လျာ အပြုံးနှင့်သာ တုန်ပြန်လိုက်ပြီး ထိုင်လိုက်ပါသည်။ ပခုံးထိ ကျနေသောဆံပင်ကြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်းလေးတွေနှင့်အတူ သဘာဝအတိုင်း ဖွေးဖွေးလှလှ ဆေး လှနေသော ကလေးဆန်ဆန်မျက်နှာလေးကို စိုက်ကြည့်မိပြန်

တော့ သက်လျာ၏စိတ်ထဲမှာ ကြည်ကြည်နူးနူး တမ်းတမ်းတတနှင့် 'ညီအစ်မ ဖြစ်လိုက်ရင် အရမ်းပျော်စရာကောင်းမှာပဲ' ဟု တွေးလိုက်မိပြန်၏။

“အရမ်းလှတယ် မသက်လျာ ကျွန်ုပ်သရေရှိတယ်”

“သူရောပါ၊ သူက ကလေးဆန်ပါတယ်”

“Thank you...ပါ။ တစ်နေ့က ကျွန်ုပ်မပြောတာ ထပ်စဉ်းစား ပြီးပြီလား”

“ဘယ်နှခါပဲ စဉ်းစား စဉ်းစား၊ မဖြစ်နိုင်တဲ့ဘဝပါ။ အားနာပါတယ်”

“ကောင်းပြီလေ၊ ထားလိုက်ပါတော့။ မသက်လျာ အရမ်းသိချင်နေတဲ့ နောက်ထပ်တားမြစ်မှုတစ်ခုကိုပဲ ကျွန်ုပ်မ ပြောတော့မယ်။ ကိုမိုးထက်မင်းမူကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေတယ်ဆိုရင်ကော”

“ဘယ်လို! ကိုထက်ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိတယ်”

“ရှိတယ်”

“အံ့ဩစရာပဲ... အဲဒါကို ကိုထက် သိသလား”

“မသိပါဘူး။ အဲဒီမိန်းကလေးက တစ်ယောက်တည်း တစ်ဖက်သတ် ရူးရူးမူးမူးချစ်နေတာပါ။ ကိုမိုးထက်မင်းမူကို ပထမဆုံးမြင်လိုက်ကတည်းက သူ့နှလုံးသားက ထူးထူးခြားခြားကို လှုပ်ရှားလာတာတဲ့။ သူ့ရဲ့အချစ်က ရယူပိုင်ဆိုင်လိုတဲ့အချစ်တဲ့။ ကိုမိုးထက်မင်းမူကို ရမှ ဖြစ်မှာတဲ့”

“ဘုရားခေါ့...”

“အဲဒါဆိုရင်ကော... မသက်လျာ နောက်ဆုတ်ဖို့ အစီအစဉ် ရှိလား။ ပွဲက မလှဘူးဖြစ်နေတယ်။ မသက်လျာက ကိုမိုးထက်မင်းမူကို မချစ်ဘဲနဲ့ လက်ထပ်ရမှာ။ ဟိုမိန်းကလေးကတော့ ကိုမိုးထက်မင်းမူကို ချစ်ရဲ့သားနဲ့ လက်ထပ်ခွင့်မရှိဘူး”

“စိတ်မကောင်းစရာပဲ၊ တကယ့်ကိုစိတ်မကောင်းစရာပဲ။ စိတ်ကောင်းဖြစ်ပေမယ့် တို့ဘဝက ကိုယ်လုပ်ချင်တာကို လွတ်လွတ်လပ်လပ်လုပ်လို့မရတဲ့ဘဝဆိုတော့ သူ ဘယ်လိုပဲ တားမြစ်မှုတွေလုပ်လုပ်လုံးဝနောက်ဆုတ်မပေးနိုင်ပါဘူး။ ပြီးတော့ တို့က ကိုထက်ကို ချစ်သူတစ်ယောက်လိုသာ မချစ်နိုင်ပေမယ့် လင်ယောက်ျားအဖြစ်နဲ့တော့ အရမ်းကျေနပ်တယ်။ ဂုဏ်ယူတယ်။ တို့အပေါ် အရမ်းကောင်းတဲ့လူတစ်ယောက်ပါ”

www.burmeseclassic.com

“သေချာတယ်ပေါ့၊ စွန့်စားခန်းထုတ်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ဘူးပေါ့”

“တကယ်သေချာတာပါ။ အဲဒီလိုစွန့်စားမှုမျိုးကို အိပ်မက်ထဲမှာ တောင် မမက်ရဲပါဘူး။ ဘယ်တော့မှမပြောင်းလဲနိုင်တဲ့အခြေတစ်ခုကို ပထမနေ့ကတည်းက သူ့ကိုပေးပြီးပါပြီ။ အခုရောက်လာတာကလည်း ကိုထက်နဲ့ပတ်သက်နေတာမို့လို့ သိချင်လွန်းလို့ကို လာခဲ့တာပါ”

“...”

“ဒီကိစ္စ ကိုထက်သာသိရင် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ။ သူ တို့ကို ဘယ်လိုနည်းနဲ့မှအဆုံးရှုံးခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုထက်က အရမ်း ရိုးတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်လို ဖြူစင်တယ်၊ အချစ်မပါတာတစ်ခု တည်းနဲ့ သူ့အပေါ် စွန့်စွန့်စားစားမလုပ်ရက်ပါတူး”

“ကျေးဇူးပါပဲ မသက်လျာ ဒီလောက်နဲ့ပဲ ကျွန်မဘက်က ပွဲ သိမ်းလိုက်ပါပြီ။ အားလုံး ကံစီမံရာပဲပေါ့”

“ဒါနဲ့ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ တို့ သိချိန်တန်ပြီလား။ ပြီးတော့ ကိုထက်ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့မိန်းကလေးကော ဘယ်သူလဲဆို တာ သိခွင့်မရဘူးလား”

“မလိုအပ်တော့ဘူးလေ... မသက်လျာကို တားမြစ်မှုတွေ၊ နောက်ဆုတ်ဖို့တွေ၊ အဲဒီအတွက် အစစအရာရာ ကူညီမှာတွေ အား

လုံးလုပ်ပေးခဲ့ပြီပဲ။ မသက်လျာဘက်က ပြောင်းလဲမှုမရှိမလာတာ။ တစ် ခုပြောင်းလဲလိုက်မှ မသက်လျာ သိချင်တာကို သိခွင့်ရမှာပေါ့။ ဒီ တော့ ဒီကိစ္စ မရှိခဲ့ဘူးလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါ။”

“သူပြောတာ ဟုတ်ပါတယ်။ ကယ်တင်ရှင်ပေါ်လာပေမယ့် တို့ ကမှ သတ္တိမရှိတာ။ ဒါပေမဲ့ တို့ သူနဲ့တွေ့ရတာ ပျော်ပါတယ်။ အတွေ့ အကြုံအသစ်အဆန်းလည်း ရတယ်၊ ပြီးတော့ အရမ်းလည်း ခင်မိပါ တယ်။ စိတ်ထဲမှာ ညီအစ်မဖြစ်ရင် ကောင်းမှာပဲလို့တောင် တွေးမိတာ ပါ။ ဒါနဲ့ တစ်ဆိတ်လောက် အသက်ကလေးများ မသိရဘူးလား”

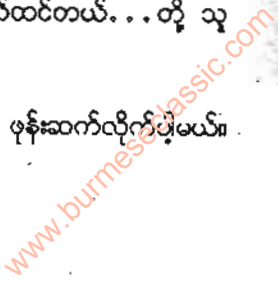
“22... ပါ”

“ဟုတ်လား၊ တို့က 24...”

“ဒါဆို မသက်လျာက အစ်မလုပ်လိုက်ပေါ့”

“သူကလည်း ညီမလုပ်ပေါ့၊ ညီအစ်မလုပ်တမ်း ကစားတာမျိုး မဟုတ်ဘူးနော်။ လောကကြီးထဲမှာ ညီမတစ်ယောက် တကယ်ရှိနေ တယ်လို့ သဘောထားမှာ။ သူ့ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိခွင့်မရရင်တောင် ဖုန်းနံပါတ်ကလေး ပေးရင်တော့ ကောင်းမယ်ထင်တယ်... တို့ သူ နဲ့စကားပြောရတာ ပျော်တယ်”

“ရပါတယ်... ကျွန်မ အာရုံရတဲ့အခါ ဖုန်းဆက်လိုက်ပါ့မယ်။

တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်၊ ကျွန်မက မသက်လျာတို့အိမ်ရှေ့လမ်းကို ခဏခဏဖြတ်နေတာဆိုတော့ လှမ်းခေါ်ရင် ခေါ်မိမှာ၊ ထွက်တွေ့မှာ လား...

"အို... ထွက်တွေ့ရုံတင်မကဘူး၊ အိမ်ထဲကိုပါ ဆွဲသွင်းပြီး မိသားစုနဲ့ကို မိတ်ဆက်ပေးမှာ။ မေမေက အရမ်းသဘောကောင်းတယ်"

"ကျေးဇူးပါပဲ မသက်လျာ၊ ကျွန်မလည်း မသက်လျာနဲ့တွေ့ရတာ ထင်ထားတာထက် ပိုပျော်စရာကောင်းပါတယ်၊ OK..Please "

သူမက ပြောပြောဆိုဆို မတ်တပ်ရပ်ပြီး လက်ကမ်းပေးလိုက်တာမို့ သက်လျာကလည်း ထိုနည်းတူစွာ လက်ကမ်းပေးပြီး နွေးနွေးထွေးထွေး ဆုပ်ကိုင်မိတ်ဆက်လိုက်ကြပါသည်။

သက်လျာ ပြန်ဖို့ပြင်တော့ သူမက လက်ပြုပြီး စားပွဲမှာပဲ ထိုင်လျက် ကျန်ရစ်ပါသည်။ အပြင်ရောက်ခါနီး တစ်ချက်လှည့်ကြည့်မိပြန်တော့ သူမ ဖုန်းပြောနေတာကို မြင်လိုက်ရတာမို့ သက်လျာ ပြုံးပြီး ကားပေါ်တက်၊ လိုက်ပါလာခဲ့လေ၏။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သက်လျာ သူမနှင့်တွေ့ဆုံရတာ ပျော်ရွှင်မှုအသစ်တွေ၊ ခံစားမှုအသစ်တွေ၊ ကြည့်နူးလန်းဆန်းမှုအသစ်တွေ တကယ်ပဲ ရရှိခဲ့ပါသည်။

ဒါကြောင့် စိတ်ထဲက ပြောလိုက်မိ၏။

"အေးလေ... သူက သူများဘဝရှေ့ရေးကို တားမြစ်ဖို့လာတဲ့ လူဆိုတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ဘယ်ပြောရဲပါ့မလဲ။ နားလည်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့... တို့ သူနဲ့ပြန်ဆုံချင်ပါသေးတယ်"

အခန်း (၃)

လမင်းနှင့်ပြေးတမ်းလိုက်တမ်း

ရဲရင့်နီသည် အိမ်ထဲမရောက်ခင် အပြင်မှလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကိုရီးယားကား လာချိန်မဟုတ်ပေမယ့် TV ကို ဝိုင်းကြည့်နေကြတာ မြင်လိုက်ရတာမို့ စိတ်ထဲ တင်းသွားလေ၏။

ဒီ TV ကိုပဲ နေကြည့်၊ ညကြည့်၊ ကျောင်းစာကျ တစ်ခေါက် လောက် ကျက်ပြီးရုံနှင့် အိပ်ပိုက်ချင်ကြတဲ့ဟာတွေ။ မေမေကလည်း ကလေးတွေကို နေရာတကာမှာ အလိုကိုလိုက်လွန်းပါသည်။

သိမယ်... 'အိမ်ထဲရောက်မှ တစ်ယောက်တစ်ချက် နားရင်း အုပ်ပစ်ဦးမယ်'... ဟု တွေးပြီး ဝင်လာခဲ့ရာ...

“ဟော... သားကြီး ပြန်လာပြီ၊ ဒီမှာကြည့်စမ်း”

ဆိုပြီး မေမေက TV ရှိရာ ညွှန်ပြမှ သူ့မျက်လုံးလေးတွေ ဝိုင်းသွားလေ၏။

“ဟာ! ဒါ... ဒါ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ TV ကြီးက ကြီးလွန်းလှချည်လား။ အိမ်လေးနဲ့တောင်မတန်ဘူး။ အိမ်က TV လေးကရော”

ဟု တအံ့တကြဲပြောရင်း ဟိုဟိုဒီဒီရှာကြည့်ပြန်တော့ TV ပါကင်ဘူးကြီးနှင့်အတူ ပစ္စည်းထုပ်တွေ နှစ်ထုပ်သုံးထုပ်ကို တွေ့ရပြန်သည်။

“ဘာတွေလဲ၊ ဒီနေ့ အိမ်မှာ လူစုံတက်စုံနဲ့ စိုစိုပြည်ပြည်ရှိလှချည်လား။ ဘာထုပ်တွေတုန်း”

“ပြောလိုက်လေ... မေမေကလည်း”

သူ့ပုံစံကို သဘောကျပြီး တစ်မိသားစုလုံး ပြုံးကြည့်နေကြရာမှ ညီမလေးက ဝင်ပြောတော့သည်။

“ဘာတွေဖြစ်ရဦးမှာလဲ သားရဲ့၊ အိမ်မှာ စိုပြည်နေပြီဆိုရင် ဘယ်သူ့လက်ချက်ရှိဦးမှာတုန်း။ ဒီ TV ကြီးရော၊ ဒီပစ္စည်းထုပ်တွေရော နေ့လယ်ကမှ အပျိုစင်လေး လာပို့သွားတာ”

“ဟား... အပျိုမတို့ကတော့ လုပ်ချလို့ပြန်ပြီကွာ။ ဒီလောက်တန်ဖိုးကြီးတာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ လက်ခံထားလိုက်တာလဲ။ ဖုန်းဝယ်

ပေးထားတာတောင် လွန်လှပြီ”

“အို!... လက်မခံလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ၊ သားလည်း ကိုယ့်သူငယ်ချင်းအကြောင်း ကိုယ်သိရဲ့သားနဲ့။ မလိုချင်ရင် လွှတ်ပစ်လိုက်ဆိုတဲ့ လက်သုံးစကားကိုပဲ သုံးနေတာ။ ကလေးတွေအတွက် အဝတ်အစားတွေ၊ မုန့်ဘူးတွေ၊ ကျောင်းသုံးပစ္စည်းတွေဆိုတာ နည်းစာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒီအထုပ်တွေပဲ။ ဒီလောက်လိုအပ်နေတာ ဘယ်သူက လွှတ်ပစ်ရက်မှာလဲ”

“ဟုတ်တယ် ကိုကြီးရဲ့၊ မမက TV အဟောင်းလေးကိုတောင် ဟိုနားက အမှိုက်ပုံကို သွားပစ်မယ်လုပ်နေလို့ မနည်းတာထားရတာ မေမေက ကိုယ်လိုပဲ မရှိတဲ့သူတစ်ယောက်ယောက်ကို ပေးလိုက်မယ်လို့ ပြောတော့လည်း မကောင်းတာကို မပေးဘူးဆိုပြီး ကားပေါ်တင်သွားတယ်။ လမ်းကျရင် လွှတ်ပစ်ခဲ့မှာတဲ့”

သူ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်ပြီး ခါးသာ ထောက်လိုက်မိတော့၏။

“မဟုတ်သေးပါဘူး မေမေရော၊ အပျိုမ ဘာတွေလျှောက်လှိုင်နေပါလိမ့်။ သူက သူဌေးဆိုတော့ ဒီငွေလောက်က အကြောင်းမဟုတ်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သူ့သိက္ခာ သူ့ထိန်းရမယ်၊ ရွယ်တူယောက်ျားလေးရှိတဲ့ အိမ်ကို ဒီလိုဝင်ထွက်ပြီး ပေးကမ်းနေတော့ သူ့ကို မတ်ဝန်းကျင်က

ဘယ်လိုမြင်မလဲ။ သူ့အတွက်ပြောတာ မေမေရဲ့၊ သားက ယောက်ျား
လေးမို့လို့ ဘယ်သူ့မှကရမစိုက်ဘဲနေလို့ရပေမယ့် ပတ်ဝန်းကျင်အမြင်က
စောင်းတော့မှာပေါ့။ မိသားစုကိုလည်း သူဌေးဆီက ခြုံစားတယ်လို့
ထင်တော့မှာပေါ့”

“အို... ဘယ်သူ့အမြင်စောင်းစောင်း၊ ဘယ်သူ့ ဘယ်လိုထင်
ထင် အပျိုစင်က ဘယ်သူ့ကရစိုက်လို့တုန်း။ သူ့လုပ်ချင်တာ လုပ်တတ်
တဲ့ကလေးကို။ သူ့ကရော မကောင်းတာ ဘာတစ်ခုလုပ်လို့တုန်း။ ဒီ
တော့ မေမေ ဘယ်လိုပြောလို့ရမှာလဲ။ ဒါနဲ့... သားနဲ့အဆက်အသွယ်
မရဘူးလား။ ဒီပစ္စည်းတွေ ဒီလာပို့မယ်ဆိုတာ သားကိုလှမ်းမပြောဘူး
လား”

“မပြောဘူး... အဆက်အသွယ်ကို ပြတ်နေတာ၊ ဖုန်းလည်း
ဘယ်လိုမှခေါ်မရဘူး။ ဘာတွေရှုပ်နေမှန်းကို မသိပါဘူး မေမေရေ။ ပြီး
ခွဲတဲ့တစ်ပတ်ကတော့ ဖုန်းပြောသေးတယ်”

“ဘာတဲ့လဲ”

“ထုံးစံအတိုင်းပေါ့၊ အဆင်ပြေလားတဲ့။ ကားမောင်းလေး ဘာ
လေး သင်ထားဦးတဲ့။ နင်က လက်စလက်နဲ့ရှိတော့ ခဏနဲ့ကျွမ်းမှာတဲ့
ဘဝမှာ လိုအပ်တယ်တဲ့... ဆရာမကြီးက”

သူက ညည်းညည်းညါညါပြောတော့ မေမေနှင့်ညီမလေးက ရယ်
သည်။

“ချစ်စရာကောင်းတဲ့မိန်းကလေးပါ သားရယ်၊ သူဌေးဆိုပေမယ့်
သူဌေးလို ဟိတ်ကြီးဟန်ကြီးမရှိပါဘူး... နဲ့နဲ့စပ်စပ်သိရှာတယ်။ အဲ
မေမေ့ကိုတော့ ပြောသွားတယ်သားရဲ့၊ ခုတလော မအားဘူးတဲ့။ အိမ်
က အလုပ်မှာလည်း ထိုင်ပေးရတယ်တဲ့။ သင်တန်းတစ်ခုလည်း ထပ်
တက်နေတယ်တဲ့”

“သူ သားမရှိတဲ့အချိန် ဘယ်နှခါလောက် ရောက်လဲ”

“နှစ်ခါခါ သုံးခါခါတော့ ရှိမယ်ထင်တယ် သားရဲ့”

“မထူးပါဘူး မေမေရယ်၊ ပြောသာ ပြောလိုက်ပါတော့”

ညီမလေး ဝင်ပြောလိုက်သည်စကားကြောင့် သူ အံ့သြပြီး မေ
မေ့ကိုစိုက်ကြည့်လိုက်မိ၏။ သူမရှိတုန်း အပျိုမ ဘာတွေ ဘယ်လို လော
ကွတ်ချော်နေပါလိမ့်။

“ဘာများထူးခြားတာရှိသေးလို့လဲ မေမေရဲ့”

“ဒီလို သားရေ... နောက်လည်းသိမယ့်အတူ ဟုတ်ပါတယ်၊
ပြောလိုက်တာပဲ ကောင်းပါတယ်။ မေမေက သား သိမိလယ်စိတ် ဝင်
သွားမှာ ကြောက်တာတွေ၊ မေမေတို့ကိုလည်း အပြစ်တင်မှာ ကြောက်

တာတွေကြောင့် သားကိုမပြောဘဲ နေခဲ့တာပါ။ ပြီးခဲ့တဲ့တစ်ပတ်က မေ
မေတို့အကြွေးတွေမှန်သမျှကို အပျိုစင်လေး စိုက်စပ်ပေးသွားပြီ”

“ဗျာ! . . .”

“မဗျာနဲ့ သားရေ၊ အကြွေးတွေကို ဆပ်ပေးတဲ့အပြင် မေမေ
တို့ဆိုင်လေးကိုလည်း ဈေးကုန်တွေ ဝယ်တင်ပေးသွားတာ အပြည့်အလှုံ
ပဲ။ မနက်ကျ သားလိုက်ကြည့်လှည့်”

“ဟာ. . . သွားပါပြီဗျာ၊ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ထိ လိုက်လုပ်ပေး
နေတာလဲ။ သား အသုံးမကျရာ ရောက်တာပေါ့။ ထမီဝတ်ထားဖို့ပဲ
ကောင်းတော့တာပေါ့ မေမေရာ”

သူ စိတ်ပျက်လက်ပျက်နှင့် ခြေပစ်လက်ပစ်ထိုင်ချလိုက်တော့
အားလုံးဆိတ်ငြိမ်သွားလေ၏။ လမင်းပျိုစင်၏ ပရဟိတက သူတို့အိမ်
ပေါ်မှာသာ စုပြုံကျရောက်နေသလား. . . စဉ်းစားမရအောင် ဖြစ်နေရ
လေသည်။

“သူ့ရဲ့အကူအညီတွေနဲ့ အသက်ရှင်နေရတာ သားတော့ လိပ်
ပြာမလုံတော့ဘူးဗျာ။ သားတို့အပေါ်မှာ တင်ရှိနေတဲ့ သူ့ရဲ့ အဲဒီစေတနာ
မေတ္တာအကြွေးတွေကို ဒီဘဝကြီးမှာ ဘယ်လိုဆပ်နိုင်တော့မှာလဲ”

“...”

“သူ့ကို ပြောလို့မရဘူးဆိုပေမယ့် အဲတိုင်းအတာတစ်ခုထက်
ကျော်လာရင်တော့ မရ၊ ရအောင် ပြောရတော့မှာပဲ မေမေရဲ့။ သားတို့
အားလုံးက ခြေကောင်းလက်ကောင်းတွေမဟုတ်ဘူးလား။ သူ ဒီလိုသာ
လုပ်ပေးနေရင် ကလေးတွေက ကိုယ့်အားကိုယ်မကိုးဘဲ သူ့ကိုပဲ အား
ကိုးနေတော့မှာပေါ့”

“အဲဒီလိုလည်း မဟုတ်ပါဘူးသားကြီးရယ်။ သူကလည်း စေတနာ
နဲ့ ကူညီသလို ကလေးတွေကလည်း သူ့ရဲ့စေတနာကို တုန့်ပြန်တဲ့အနေ
နဲ့ အရင်ကထက် ပိုကြိုးစားလာကြတာပဲမဟုတ်လား”

“ထားလိုက်ပါတော့ မေမေရာ၊ ဒါပေမဲ့ သား သိပ်မသင်္ကာလို့
မေးကြည့်လိုက်ဦးမယ်။ မှန်မှန်ပြောနေမှ မေမေ. . . အိမ်က အကြွေး
တွေကို မွန်းကျပ်ပြီး သူ့ကိုအကူအညီတောင်းလိုက်မိလို့လား။ နောက်
ထပ်ကော သားမသိအောင် ဘာတွေလုပ်ထားတာ ရှိသေးလဲ”

“အမယ်လေး. . . ဘာအကူအညီမှ မတောင်းမိပါဘူး သားရယ်၊
ကိုယ့်အိမ်အပေါ် ဒီလောက်စေတနာကောင်းပြီး ပေးကမ်းရက်ရောနေ
တဲ့ကလေးကို အကြွေးကိစ္စ ဖွင့်ပြောပါ့မလား။ နောက်ထပ်လည်း သား
မသိအောင် ဘာမှလုပ်ထားတာမရှိပါဘူး သားရယ်”

“ဟုတ်ပါတယ် ကိုကြီးရဲ့. . . မယုံရင် လှမ်းမေးကြည့်။ မမ

www.burmeseclassic.com

၂၁၂ ❀ လေးဒီဇင်

အကြောင်းကို ကိုကြီးပဲ အသိဆုံးမဟုတ်လား။ သူလုပ်သမျှတွေကို ဘယ် တုန်းက တားရခဲ့လို့လဲ။ ပြောမရတာကို ခုမှအဖြစ်သည်းပြီး ပြောမနေ နဲ့။ ထားလိုက်တော့... ရေချိုးဖို့လုပ်၊ ပြီးရင် ထမင်းစားကြမယ်။ ဩော်၊ ဒါနဲ့ မမဆီ ဖုန်းလေးဘာလေး ခေါ်ကြည့်လိုက်ဦး။”

“ဟုတ်တယ် သား။ ခေါ်ကြည့်လိုက်ဦး။ သူ့ခပြာ ဒီနေ့ တော် တော်ပင်ပန်းရှာတာ”

မေမေ့စကားအဆုံး ချက်ချင်းပဲ ခေါ်ကြည့်လိုက်တော့ မရပါ။ ရေချိုးပြီး ခေါ်ကြည့်တော့လည်း မရှိ။ ထမင်းစားပြီး ခေါ်ကြည့်တော့ လည်း ဆောရီး။ မအိပ်ခင် အိမ်ရှေ့ခဏထွက်ထိုင်ပြီး ခေါ်ကြည့်တော့ လည်း လုံးဝပါပဲ။ နောက်ဆုံး အိပ်ရာထဲဝင်မှ သူမဆီက ဖုန်းဝင်လာ တော့သည်။

“အပျိုမ”
“မောင်ရဲရင့်နီ”

“ငါ့ဆီ ဖုန်းဆက်ဖော်တော့ ရသေးသားပဲ။ တစ်ချိန်လုံးခေါ်နေ တာ ခေါ်လို့ကိုမရဘူး။ နှင်ပဲ ဆက်သွယ်ရလွယ်အောင် ဖုန်းပေးထား တာမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်... ငါ ခုတလော အလုပ်တွေရော အာရုံတွေ

ဆရာ ရှုပ်နေတာနဲ့ ဖုန်းပိတ်ထားတာပါ။ ငါ နင့်ကို ပြောစရာတွေ ရှိ တယ် ရဲရင့်နီ။ အရမ်းအရေးကြီးတယ်”

“အေး၊ ငါလည်း နင့်ကိုတွေ့ချင်နေတာပါ။ နင်ပြောချင်တာတွေ သည်း နားထောင်ချင်ပါတယ်။ ဒါနဲ့ နေပါဦး၊ နင် ငါ့အိမ်မှာ ဘာတွေ လာလုပ်ထားတာလဲ”

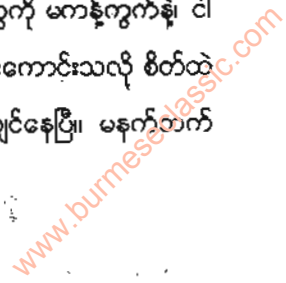
“တွေ့တဲ့အတိုင်းပဲ”

“တွေ့တဲ့အတိုင်းတင် မဟုတ်ဘူး။ အကြွေးတွေပါ အပြတ်ရှင်း သေးသွားတာဆို”

“အင်းလေ... အဲဒါ မအေးချမ်းဘူးလား”

“အေးချမ်းပေမယ့် ဒီလောက် အစစအရာရာအကုန်လိုက်လုပ် သေးနေတော့ ငါမနေတတ်ဘူးဟာ။ ရပ်တန်းက ရပ်ပါတော့ ပျိုပျိုရယ်။ ငါထောင်းပန်ပါတယ်။ နင့်ရဲ့ကျေးဇူးတွေက အရမ်းများနေပြီ။ ဘယ်လို နှ ခပ်လို့မကုန်နိုင်တော့ပါဘူး”

“တော်စမ်းပါ ရဲရင့်နီရယ်။ ဒီစကားတွေက ရိုးနေပါပြီ။ နင် ဘယ်တုန်းက ပြောလို့ရဖူးလဲ။ ငါ့ရဲ့ပုရဟိတတွေကို မကန့်ကွက်နဲ့။ ငါ က ငါ့အပေါင်းအသင်းတွေအပေါ်ကို ကောင်းရင်ကောင်းသလို စိတ်ထဲ နှိပ်ထား လုပ်ပေးသွားမှာပဲ။ အခု ငါ့အရမ်းအိပ်ချင်နေပြီ။ မနက်တက်

ငါ ချိန်းတဲ့နေရာကို နင်လာပေးနိုင်မလား'

“ဘယ်လိုအလုပ်တွေပဲ ရှိရှိ၊ နင်ချိန်းပြီဆိုရင် မရောက်ရောက် အောင်ကို လာခဲ့မှာ။ ဒါနဲ့ နင် နေရောကောင်းရဲ့လား။ ပရဟိတတွေ ချည်းပဲ အားသွန်ခွန်စိုက် လိုက်လုပ်မနေနဲ့နော်။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုလည်း ဂရုစိုက်ဦး”

“အေး... အခု ငါ့ကိုယ်ငါ ဂရုစိုက်နေပြီ။ ပရဟိတကို နားထား ပြီး အတ္တဟိတ လုပ်တော့မလို့”

“ဘယ်လို!... ပရဟိတ”

“ဟုတ်တယ်၊ အတ္တဟိတ လုပ်တော့မှာ။ နင်သိချင်ရင် မနက် စောစော ကန်ဘောင်မှာရှိတဲ့ လမင်းသားဆိုတဲ့ဆိုင်ထဲကို ဝင်လာခဲ့ ငါ ရှိနေမယ်”

“အိုခေ... အိုခေ၊ အရောက်လာခဲ့မယ်၊ ငါ လုံးဝအားပေးတယ် ပျိုပျို။ ကဲ၊ နင် အိပ်ရေးဝအောင် အိပ်လိုက်တော့၊ good night”

“အင်း... good night”

သူပြုံးပြီး ဖုန်းလေးကို ခေါင်းအုံးဘေးမှာ ချထားလိုက်လေ၏။ အင်း... တတ်လည်းတတ်နိုင်တဲ့အပျိုစင်လေး။ ပရဟိတနားပြီး အတ္တ ဟိတ လုပ်မလို့တဲ့။ သူမရဲ့ကိုယ်ကျိုးအတွက် ဘာတွေများ လုပ်မလို့

ငါလိမ့်။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမနှင့်တွေ့ကတည်းက သူတို့ဘဝ လန်းဆန်း တက်ကြွခဲ့ရသည်။ အားသစ်ခွန်သစ်တွေလည်း ပြည့်ဝခဲ့ရသည်။

သူမက သဘောထားဖြူစင်သည်။ ချစ်စရာကောင်းသည်။ သွက် သွက်လက်လက် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိသည်။ စွဲဆောင်မှုတွေလည်း နှိုသေးသည်။ သူမနှင့်အပေါင်းအသင်းဖြစ်ရတာ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ် သူစရာကောင်းလှပါသည်။ အဲဒီအတွက် ရဲရင့်နီသည် သူမဘက်မှာ အမြဲတမ်းအဆင်သင့်ရှိနေရပါသည်။

နောက်နေ့မနက် သူမချိန်းဆိုထားသည့်နေရာကို ရောက်လာခဲ့ တော့ သူမက အတွင်းမှာ တီရှပ်အဖြူလေး ခံပြီး၊ မိုးပြာရောင် ဂျင်းနီ ဝတ်ဆင်မှုကို ဝတ်ထားသည့် ဒီဇိုင်းလေးဖြင့် ထိုင်နေတာကို တွေ့လိုက် သည်။ သူ့ကိုမြင်တော့ လက်ပြပြီး အပြုံးနုနုလေးဖြင့် ကြိုဆို၏။

“ရောက်နေတာ ကြာပြီလားဟ”

“သိပ်မကြာသေးပါဘူး... ထိုင်လေ ရဲရင့်နီ၊ နင်ဘာစားမလ”

“ရတယ်... ငါက ဘာဖြစ်ဖြစ် စားပါတယ်။ နင်မှာချင်တာ

www.burmeseclassic.com

သာ မှာလိုက်။ ဒါနဲ့ ပျိုပျို၊ နင်နဲ့ငါ မတွေ့ရတာ ကြာလို့ထင်တယ်။ နင့် မျက်နှာလေး နည်းနည်းချောင်သွားသလိုထင်ရတယ်။ ဒါပေမဲ့ အပြုံး ကျတော့ ပိုပြီးနုနယ်သိမ်မွေ့သွားသလိုပဲ”

သူ ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး သူမမျက်နှာကို စေ့စေ့ကြည့်၍ ပြောလိုက် မိ၏။ သူမကတော့ မိန်းမကို ပြုံးပြုံးကလေးကြည့်ရင်း ဝိတ်တာလေးကို မှာချင်တာတွေ အရင်မှာလိုက်သေးသည်။

“အပြုံးတောင် နုနယ်သိမ်မွေ့တဲ့အပြုံးရယ်လို့ ရှိသေးတယ်လား ဟယ်။ ဒါပေမဲ့ နင် တကယ်တော်တယ် ရဲရင့်နီး၊ ငါ့မျက်နှာ ချောင်ကျ သွားတာ ဘာကြောင့်လဲ... သိလား”

“အလုပ်တွေ ပင်ပန်းလို့၊ ချက်တင်တွေ ထိုင်ရလို့”

“နီး... အတ္တကြောင့်”

“အတ္တကြောင့်!... ခြောက်၊ ဟတ်ပြီ ဟတ်ပြီ နင်က အတ္တဟိတ် လုပ်တော့မယ့်သူဆိုတော့ ကိုယ့်အတွက်တွေပဲ တွေးနေရလို့ အအိပ် အစားတွေ ပျက်ပြီး မျက်နှာချောင်ကျသွားတာဖြစ်မယ်။ ဒါဆို အပြုံး တွေ နုနယ်သိမ်မွေ့သွားတာကရော”

“အဲဒါမဖြေခင် နင့်ကိုပြန်မေးဦးမယ်၊ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုး တွေကို အတ္တလို့ခေါ်တာလဲ။ အလွယ်ဆုံးကိုဖြေနော်”

“အလွယ်ဆုံးဖြေရရင် ခုနပြောသလို ကိုယ့်အတွက် ကိုယ်ပဲ သိတတ်တာတွေကို ပြောတာပေါ့။ ငါတည်းဟူသော အတ္တလေဟာ”

“အဲဒါလည်း ဟတ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ငါသိချင်တာက ဒီထက် သွယ်ပါတယ်... နင်တို့ငါတို့အရွယ်တွေမှာ အဖြစ်များဆုံးကိစ္စပဲ”

“ဟား... နင်ကလည်း တွေ့တွေ့ချင်း ရစ်တော့တာပဲ။ စကား စေလိုက်တာ မှားတာပဲကွာ။ ငါ အဲလောက်ထိ အုံးမစားမခံနိုင်ဘူး။ အစ်ခါတစ်ရံမှာ အလွယ်ဆုံးဟာ အခက်ဆုံးဖြစ်နေတတ်တယ်။ နင်ပဲ ခြောက်တော့”

“မသိရင် မှတ်ထား... အတ္တလို့ခေါ်လို့ရတဲ့အကြောင်းတွေထဲ မှာ အချစ်ကိစ္စလည်း ပါတယ်ဟဲ့”

“ဒါဆို အချစ်နဲ့အတ္တကို နင်က အတူတူပဲလို့ပြောချင်တာလား”

“ဒါပေါ့၊ လူတစ်ယောက်ကို စွဲစွဲလန်းလန်းချစ်မိပြီဆိုရင် စိတ် ထဲမှာ သူ့ကိုပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်တွေ ကြီးစိုးလာမယ်။ သူ့ရဲ့အချစ်တွေအား သုံးကို ကိုယ့်အပေါ်ပဲ ပုံပေးစေချင်လာမယ်။ အဲဒီအချစ်ကြောင့် ငါ့ရဲ့ အပြုံးတွေ နုနယ်သိမ်မွေ့လာတာ”

“ဒါ... ဒါဆို နင်၊ ချစ်သူရနေပြီပေါ့”

“အင်း”

“ဟာ... ကြည့်စမ်း! အပျိုမရယ်၊ နင်က ချစ်သူတွေဘာတွေ တောင် ရှိနေပြီကိုး။ ဒါကြောင့် ပျောက်ချက်သားကောင်းနေတာ။ ငါ့ မှာ နင့်ကိုတွေ့ချင်ရင် ဘယ်လိုက်ဖမ်းရမှန်းမသိဘူး။ ဖုန်းဆက်တိုင်း လည်း နင့် Operator က အမျိုးမျိုးပြန်ပြောနေတာ။ အိမ်လာတွေ့ ရအောင်လည်း သူဌေးအိမ်ဆိုတော့ မလာရဲဘူး။ ခြေ... ဒါကြောင့် ကိုး၊ ဒါနဲ့ နင့်ချစ်သူက ဘယ်ကလဲ၊ ငါနဲ့မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

“မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ငါ့အဖြစ်က မိတ်ဆက်ပေး လို့မရတဲ့အနေအထားပါ”

“ဟင်! ဘယ်လိုချစ်သူတွေရှိလို့လဲ”

သူက တအံ့တုတ်သြမေးလိုက်တာကြောင့် သူမမျက်နှာမှာ အပြုံး ရိပ်တွေ ကင်းစင်သွားပါသည်။ ပြီးတော့ ချက်ချင်း မျက်ဝန်းတွေ မှိုင်း ညှို့၊ ရီဝေသွားပြီး ကန်ရေပြင်ဆီ ရွေ့သွားတော့၏။ ပြီးမှ... .

“ဇာတ်လမ်းက ဒီလိုဟာ... သူ့ကို ဒီနေရာလေးမှာ တွေ့ခဲ့တာ အခု ငါဝတ်ထားတဲ့ဝတ်စုံကလည်း သူ့နဲ့တွေ့တဲ့နေ့က ဝတ်ခဲ့တဲ့ဝတ်စုံ လေးပဲ။ အဲဒီနေ့က မိုးပွဲလေးတွေ ရွာပြီး လေပြည်လေးတွေ တသော့ သော့နဲ့ ရာသီဥတုက အရမ်းလှပနေခဲ့တယ်”

ဟု အစချီပြီး တွေ့ဆုံခဲ့ပုံနှင့် ချဉ်းကပ်ခဲ့ပုံအားလုံးကို မျက်စိ

ထဲမှာ ကွက်ကွက်ကွင်းကွင်း ဝေလောအောင် ပြောပြတော့သည်။ ရဲရင့် နီသည် နားထောင်နေရင်းမှ လူပုံနှင့်လုံးဝမလိုက်ဘဲ အချစ်ကို ခံစား ထိခိုက်လွယ်သည့် သူမရဲ့နည်းသားကို အထူးအံ့ဩမိသလို အစစအရာ ရာ ပြည့်စုံကြွယ်ဝပါလျက် အချစ်တစ်ခုကျမှ သူများမသိအောင် တိတ် တခိုးချစ်မြတ်နိုးနေရသည့် သူမရဲ့တစ်ဖက်သတ်အချစ်ကိုလည်း အထူး ပင် စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။

“ဧည့်၊ ဒီလိုကိုး... စိတ်မကောင်းစရာပဲ ပျိုပျိုရယ်။ နင့်ကို တကယ်အံ့ဩတယ်၊ လူပုံနဲ့ နည်းနည်းလေးမှမလိုက်ဘူး။ အချစ်နဲ့ ပတ်သက်ရင် ဒီလောက် စီးလစ်ဖြစ်လွယ်လိမ့်မယ်လို့ မထင်မိဘူးဟာ။ ပြီးတော့ လိုတရဘဝနဲ့ နေလာခဲ့သမျှ ဒီအချစ်ကိစ္စကျမှ ကိုယ်က ချစ် ရတဲ့သူဖြစ်ရတယ်လို့၊ နောက်ပြီး အဲဒီလူကလည်း... .”

“တော်တော့ ရဲရင့်နီ၊ ဒီနေရာမှာ နင်သတိထားရမှာက သူဟာ မြန်မာပြည်ရဲ့နာမည်အကြီးဆုံးလုပ်ငန်းထဲက သူဌေးတစ်ယောက်ဖြစ် တာရယ်၊ စေ့စပ်ပြီးသားလူတစ်ယောက်ဖြစ်တာရယ် ဆိုတာပဲ သိထား ပါ။ ဒါတောင် နင့်မို့လို့ ဖွင့်ပြောတာ။ အဲဒီအဆင့်ထက်ကျော်ပြီး ငါ့ကို မမေးပါနဲ့၊ ငါလည်း စိတ်မကောင်းဖြစ်နေတာပါ။ အစစအရာရာပြည့် စုံပါရက်နဲ့ အချစ်အတွက်နဲ့ကျမှ ကံမကောင်းခဲ့သူဖြစ်ခဲ့ရလို့ပေါ့”

သူ သက်ပြင်းသာ ချလိုက်မိတော့သည်။

“အေးမိ... ငါ နင်သိစေချင်တဲ့အဆင့်အထိပဲ သိထားပါ့မယ်။ အဆင့်ကျော်ပြီးတော့လည်း ဘယ်တော့မှ မမေးဝံ့ပါဘူး။”

“ဒါပေမဲ့ အခု ငါဘာဖြစ်နေလဲ၊ သိလား။”

“သိတယ်... နင်ခံစားနေရတာကို ငါနားလည်ပေးလိုရတယ်”

“ဆောရီး... ငါ့ရဲ့ခံစားမှုကို နားလည်ပေးရုံနဲ့မရတော့ဘူး။ အခု ငါဖြစ်နေတာက အဲဒီလိုလူတစ်ယောက်ကို ချစ်မိသွားတဲ့အချိန်မှာ အချစ် ဆိုတဲ့သွားကောင်က ငါ့ရဲ့ဗီဇအကျင့်ကို စိန်ခေါ်တော့တာပဲ။ ဒါကြောင့် နင့်ကို လှမ်းခေါ်လိုက်ရတာ ငါ့ရဲ့နှလုံးသားကိစ္စအတွက် နင့်ရဲ့ကူညီမှု တွေ အများကြီးလိုအပ်တယ်”

“...”

“ငယ်ငယ်လေးကတည်းက လိုချင်တာကို မရရအောင် ယူပြရ မှ ကျေနပ်တတ်တဲ့အကျင့်အတိုင်း ငါ သူ့ကို နည်းပေါင်းစုံနဲ့ ချဉ်းကပ် တော့မယ်။ ငါ သူ့ကို မရရအောင် ယူပြမယ်”

ကြည့်စမ်း!... လေးနက်ပြတ်သားစွာ ထွက်လာသော သူမနှလုံး သားဆီမှ သူမရဲ့ဗီဇကို စိန်ခေါ်လိုက်သည့်အသံကြောင့် သူ့ အထိတ် တလန့်ဖြစ်သွားပါသည်။

“ဟာ! ပျိုပျို... နင် အဲဒီအတွေးမဝင်နဲ့လေ။ အဲဒီလိုဆုံးဖြတ် လို့ မရဘူးလေ။ ဟိုက မကြာခင် လက်ထပ်တော့မယ့် နာမည်ကြီး သူဌေးတစ်ယောက်၊ သူ့ဂုဏ်အဆင့်အတန်းနဲ့ သူ့မိသားစုအသိုင်းအဝိုင်း နဲ့ နင် ဒီလိုလုပ်လို့ ဘယ်ရမလဲ။ နင်လိုချင်တာမှန်သမျှ ရအောင်ယူ တတ်ခဲ့ပေမယ့် ဒါ အရပ်မဟုတ်ဘူး၊ အပျိုစင်ရဲ့... လူ့ဟ”

“ကျွတ်! နားလိုက်စမ်းပါ။ စေ့စပ်ထားတာလောက်ကတော့ ဒီ ခေတ်ကြီးထဲမှာ စာရင်းမရှိပါဘူး။ သူ တကယ်လက်ထပ်ရသေးတာမှ မဟုတ်တာ၊ ငါ့ဘက်က ကြိုစားပိုင်ခွင့်ရှိတယ်”

“လမင်းပျိုစင်ရယ်... နင် တကယ်ခေါင်းမာတာပဲ။ နင်က လူ မသိသူမသိ တစ်ဖက်တည်းဖြစ်နေတဲ့ကိစ္စ၊ ဟိုက နှစ်ဦးနှစ်ဖက် တရား ဝင် စေ့စပ်ထားတဲ့ကိစ္စ၊ အားလုံး ပြဿနာတွေ စွတ်တက်ကုန်ပါမှာ”

“သိတယ်၊ အဲဒါ ငါ့ကိစ္စ၊ ဖြစ်လာမယ့်ပြဿနာတွေကို ငါ့နည်း ငါ့ဟန်နဲ့ ကြိုသလိုဖြေရှင်းသွားမယ်။ တစ်ခုတော့ ရှိတယ်နော်... အခု ငါလုပ်မှာက အိမ်ထောင်ရေးဖောက်ပြန်တဲ့ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတော့ နင်နားလည်ထား... ကဲ၊ ဘယ်လိုလဲ ရဲရင့်နီ၊ ငါ အချိန်သိပ်မပေးနိုင် ဘူး။ လုပ်စရာအလုပ်တွေ တန်းစီစောင့်နေတယ်။ ငါတောင်းတဲ့အကူ အညီကို ပေးမှာလား... မပေးဘူးလား၊ ဒါပဲပြော”

ရဲရင့်နီသည် ဘယ်လိုမှမနိုင်တော့တာမို့ ခေါင်းကိုပဲ ကုပ်နေလိုက်မိ၏။ သူမက သူ့ပုံစံကို စိတ်မရှည်။

“အိုခေ...”

“နေစမ်းပါဦး... ဒီလိုကိစ္စမျိုးမှာ ငါက ဘာကိုကူညီရမှာလဲ”

“နင်ကူညီရမယ့်အလုပ်က တိတိကျကျပြောလို့တော့ မရဘူးဟာ ဒါပေမဲ့ ခေါင်းစဉ်တစ်ခုတော့ ရှိတယ်။ ငါဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပျံ့မယ်ဆိုတဲ့ခေါင်းစဉ်။ ဘယ်လိုလဲ၊ ကူညီမယ်မှလား... ဘာပဲခိုင်းခိုင်းဆိုပေမယ့် ပင်ပန်းတဲ့အလုပ် တစ်ခုမှမပါဘူးနော်”

“ကဲ၊ ပြီးရောဟာ... ပြီးရော၊ နင့်ရဲ့အမိန့်တော်အတိုင်းပါတဲ့ခင်ဗျာ။ နင်လိုလူမျိုးကိုမှ မကူညီရင် ငါဘာဖြစ်သွားမလဲ။ နင်ညွှန်ရာညွှန်၊ စေလိုရာစေ... ကဲ၊ ကျေနပ်ပြီလား”

“အင်း... ကတိနော်”

“ကတိပါဟာ... တကယ်ကြီး ကတိပေးတာပါ”

“မရဘူး၊ လက်မှတ်ထိုး”

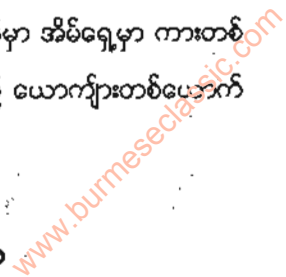
ဆိုပြီး လက်ကမ်းပေးတာကို လက်သန်းချင်း ချိတ်၍ လက်မချင်း တံဆိပ်နှိပ်ပေးလိုက်ပါသည်။ အဲဒီတော့မှ နှစ်ယောက်သား လွတ်လွတ်လပ်လပ် ရယ်မောနိုင်လေ၏။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လမင်းပျိုစင်ဆိုတာ

သူတို့ဘဝရဲ့အလင်းရောင်၊ သူတို့ဘဝရဲ့ကယ်တင်ရှင်၊ သူတို့ဘဝရဲ့လမ်းပြကြယ်၊ သူတို့ဘဝရဲ့ ကြီးမားလှစွာသော ကျေးဇူးရှင်ကြီးဖြစ်တာမို့ သူတို့မိသားစုကလည်း ဘယ်လိုအချိန် ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာဖြစ်ဖြစ် သူမရှေ့မှာ အမြဲတမ်း မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးရမည်ဆိုသောအသိက တစ်မိသားစုလုံးရဲ့ခေါင်းထဲမှာ ထာဝရကိန်းဝပ်နေခဲ့သည်မဟုတ်ပါလား။

သို့သော် ရဲရင့်နီသည် လမင်းပျိုစင်ရဲ့နှလုံးသားရေးရာကို မကူညီရင်မှာ သူ့အတွက် ဘယ်လိုမှမဖြေရှင်းလို့မရသော နှလုံးသားပြဿနာကြီးတစ်ခုက မထင်မှတ်ဘဲ မြန်မနေပေါ်ပေါက်လာခဲ့ရ၏။ ဒါမှမဟုတ် ဆုတ်ကြီးဟုပဲ ပြောရမလား... လာဖိကြီးဟုပဲ ပြောရမလား မသိပါ။

လူတွေဟာ ကံကို ကြိုမမြင်နိုင်ဘူး။ နောက်နေ့ဘာဖြစ်မလဲဆိုတာ မသိနိုင်ဘူးဆိုသည့်အတိုင်း... အလွန်အံ့ဩဖွယ်ကောင်းသည့် ပြဿနာက ထိုနေ့ညတွင်းချင်းမှာ ပေါ်ပေါက်လာခဲ့တာဖြစ်ပါသည်။

ပြဿနာအစကတော့... ထိုနေ့ညက မိုးအေးအေးနှင့် သူတို့မိသားစု စောစောစီးစီး အိပ်ရာဝင်ခဲ့တဲ့အချိန်မှာ အိမ်ရှေ့မှာ ကားတစ်စီး ရပ်သံနှင့်အတူ 'ရဲရင့်နီ၊ ရဲရင့်နီ' ဆိုသည့် ယောက်ျားတစ်ယောက်အသံကို ကြားလိုက်ရတာဖြစ်သည်။

သူလိုပင် မေမေလည်း ကြားပုံပေါ်ပြီး အသံထွက်လာ၏။

“သားကြီး... အိမ်ရှေ့က ခေါ်သံကြားလိုက်သလိုပဲ”

“ကြားတယ် မေမေ နေ... နေ, သား ထွက်ကြည့်လိုက်မယ်”

သူ ဖျတ်ခနဲထပြီး တံခါးဖွင့်ကြည့်လိုက်တော့ အိမ်ရှေ့ခြံစည်းရိုး အစုတ်ကလေးနားမှာ အသက်ကြီးကြီးလူတစ်ယောက်နှင့် မိန်းမလှလေး တစ်ယောက် ရပ်နေတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ထိုလူကြီးက ကောင်မလေးလက်ကို ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ကိုင်ထားသလို မျက်နှာကလည်း ခက်ထန်မာကြောနေ၏။

“ဟေ့ကောင်! ဘာကြည့်နေတာလဲ၊ မင်း၊ ရဲရင့်နီမဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျ”

ဟု ဖြေလိုက်မှ ထိုလူက စည်းရိုးတံခါးမရှိတာမို့ ကောင်မလေး၏လက်ကို ခပ်ကြမ်းကြမ်းဆွဲပြီး အိမ်ထဲ တိုက်ရိုက်ဝင်လာလေသည်။ ကိုယ်မသိသောလူစိမ်းတွေမို့ သူ ရုတ်တရက် ခပ်ကြောင်ကြောင်ဖြစ်နေ၏။ မေမေနှင့် ညီမလေးကလည်း ထလာသည်။

“ဘယ်သူတွေများလဲရှင်”

“ဟုတ်... ဘာကိစ္စများရှိလို့လဲခင်ဗျာ”

“ဘာကိစ္စရှိရမှာလဲ... မင်းလုပ်ထားတဲ့ကိစ္စ မင်းဘာသာရှင်။”

ရှော့ ဒီမှာ မင်းမိန်းမ”

“ဗျာ!...”

သူ ‘ဗျာ’ပဲ လုပ်လိုက်ရသေးသည်။ ထိုလူက မိန်းမလှလေးကို ထားခဲ့ပြီး ကားဆီပြေး၍ ဝေါခနဲမောင်းထွက်သွားတော့သည်။

“ဟာ! ဘာလဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ ခင်ဗျား ဘယ်သူလဲ၊ ကျွန်တော်နဲ့ ဘာဆိုင်လို့လဲဗျ။ မေမေ... ဒါ သားမိန်းမ မဟုတ်ဘူးနော်။ သား၊ မေမေမသိအောင် ဘာမှမလုပ်ဖူးဘူးနော်။ ပြဿနာပဲဗျာ... ခင်ဗျား ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေတာလဲ၊ ဘာဖြစ်လို့ ငြိမ်နေတာလဲ”

သူ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိဘဲ ထူထူပူပူနှင့် ကြောက်လန့်တကြား ငြင်းဆန်နေချိန်တွင် နောက်ထပ် လျှပ်တစ်ပြက်ရိုက်ချက်တစ်ခုက ဆက်တိုက်ပေါ်လာပြန်သည်။ အဲဒါကတော့ သူတို့ကြားသို့ ရဲနှစ်ယောက်နှင့် အတူ ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ ရောက်လာတာပဲဖြစ်လေသည်။

သွားပြီ...

“မြင်လိုက်ရတဲ့အတိုင်းပဲ... ကဲ၊ ရဲရင့်နီ၊ မင်း သူများသိဖို့ လေးကို ဒီလိုပဲ နေ့ညမရွေး အချိန်အခါမရွေး တွေ့နေဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလား။ ဒီပုံစံမျိုး ငါတို့ရပ်ကွက်ထဲမှာ လက်မခံနိုင်ဘူး။ ခုံချက်ချင်း

လက်ထပ်ယူဖို့ စီစဉ်ပါ”

“ဗျာ... မဟုတ်ဘူး ဦးလေး၊ ဦးလေးထင်သလို မဟုတ်ရပါဘူးဗျာ၊ တောင်းပန်ပါတယ်ဗျာ... ရုတ်တရက်ပေါ်လာတဲ့ပြဿနာပါ”

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ ဘာတွေ ဘယ်လိုဖြစ်ကုန်မှန်းကို မသိရတာပါ။ ဒီသမီးလေးကို မေးကြည့်ပါရစေဦး၊ လူကြီးမင်းတို့ထင်သလို မဟုတ်ရပါဘူး။ ကျွန်မသားမှာ ဒီလိုအကျင့်စရိုက်မျိုး၊ ဒီလိုစိတ်ဓာတ်မျိုး လုံးဝ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မတို့မိသားစုအကြောင်းကို ရပ်ကွက်လူကြီးတွေ အသိဆုံးပါရှင်။ ကျွန်မ တောင်းပန်ပါတယ်... ဒီလိုတော့ အတင်းအကျပ် မစီစဉ်ပါနဲ့”

“ဘာမှမပြောနဲ့... ခင်ဗျား မိဘလုပ်နေပြီး သားသမီးချင်း ကိုယ်ချင်းစာစိတ် မရှိဘူးလား။ ဒီမိန်းကလေး ဒီအိမ်ကို အဝင်အထွက်လုပ်နေတာ တစ်ရပ်ကွက်လုံး သိတယ်။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာမှတ်နေလဲ၊ လူမထင် သူမထင် မလုပ်နဲ့၊ ဒီမှာ ဟော့ကောင်... မင်း ယောက်ျား မဟုတ်ဘူးလား၊ ယောက်ျားဆိုရင် ကိုယ့်ကိုစွဲကို သတ္တိရှိရှိ တာဝန်ယူရဲမှာပေါ့”

“ဦးလေး အဲလိုမစွပ်စွဲပါနဲ့ဗျာ၊ ဒီကိစ္စက တမင်သက်သက်လုပ်ကြခံရတာ... လုံးဝ လူမှားနေတာ။ ဒီအိမ်က အဝင်အထွက်လုပ်နေ

တဲ့မိန်းကလေးက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းအစစ်၊ ကျွန်တော်မဟုတ်တဲ့ ကိစ္စကို ဘာဖြစ်လို့ တာဝန်ယူမှာလဲ”

“မင်းက လက်ဆုပ်လက်ကိုင်မိနေတာတောင် ငြင်းနေပါလား။ ဘာမှရှင်းပြမနေနဲ့၊ မနက် ရပ်ကွက်ရုံးကိုလာခဲ့။ အဲဒါ အမိနဲ့ပဲ”

“ဟာကွာ... တောက်!”

သူ အဖြစ်အပျက်ကို ခံပြင်းလွန်းတာမို့ အနားက တံခါးကို နှစ်ချက်သုံးချက် ဆောင့်ကန်ထည့်လိုက်သည်။

“ဟဲ့၊ ဟဲ့... သား မလုပ်နဲ့လေ၊ အဲဒီလိုမလုပ်ရဘူး”

“အောင်မာ၊ မင်းက လူကြီးတွေရှေ့တောင် စော်ကားမော်ကားနဲ့၊ ဒီကောင် သေတော့မယ်”

“နေ... နေကြပါဦးရှင်၊ ကျွန်မ ရှင်းပြပါ့မယ်”

အားလုံး ဝရုန်းသွင်းကားတွေဖြစ်ကုန်မှ ကျောက်ရုပ်လို ရပ်နေသည့်မိန်းကလေးက လှုပ်လှုပ်ရှားရှားဖြစ်လာတော့သည်။

“ကျွန်မ ဒီကမိသားစုနဲ့ အေးအေးဆေးဆေးဆွေးဆွေးလိုက်ပါဦးမယ်ရှင်။ မနက်ကျ ဒီကလူကြီးတွေ ဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်စေရပါမယ်။ တောင်းပန်ပါတယ်ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်မှ...

၂၂၈ ❁ လေဒီဇော်

“အေး... မင်းစကားနဲ့မင်းနေနဲ့၊ ရပ်ကွက်ရုံးကို ရောက်လာခဲ့ဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်။ ရှုပ်ရှုပ်ယုက်ယုက်တော့ လုပ်မယ်မကြံနဲ့”

ဆိုပြီး လူကြီးတွေ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။

“တောက်! နေစမ်းပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာလဲ၊ ကျုပ်တို့မိသားစု လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာ ခင်ဗျားအသိဆုံးနော်။ ဒီလောက်စွပ်စွဲနေတာကို ခင်ဗျားမို့လို့ ငြိမ်နေတယ်၊ ဝင်ပြောမယ့်ပြောတော့လည်း ဝန်ခံလိုက်တဲ့ ပုံစံ။ လှည်းကျိုးတော့ လာပြီး အထမ်းမခိုင်းနဲ့နော်။ ခင်ဗျားနဲ့ကျုပ် စာရင်းမရှိဘူး... ပြန်... သွား... ငြောင်းတော့”

“ကျွန်မ... ကျွန်မ ပြောပါရစေဦးရှင်”

“ဘာမှမပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားအသံ မပြောနဲ့၊ ခင်ဗျားမျက်နှာတောင် မကြည့်ချင်ဘူး။ သွား... ကျုပ် ဆွဲမထုတ်မိခင် ခုထွက်သွား။ သွား... သွားဗျာ”

သူ ဒေါသတွေ အကြီးအကျယ်ထွက်ပြီး ဟိန်းဟောက် မောင်းထုတ်လိုက်တော့ သူမက လန့်ဖျပ်ပြီး ကိုယ်လေးပင် တွန့်သွားသည်။

“သားရယ်... သူပြောတာလေးလည်း နားထောင်ပေးဦးမှပေါ့။ ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်ဒေါသကြီးနေရတာလဲ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် တည်း အချိန်မတော် အော်ဟစ်မောင်းထုတ်လိုကော သင့်တော်ရဲ့လား။

နမူနာ ကိုယ်ချင်းစာမှပေါ့။ သားကို မိကောင်းဖခင်က မွေးထုတ်ထားတာနော်”

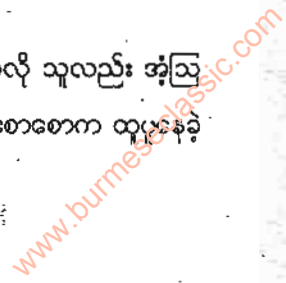
ဟု မေမေဝင်ပြောမှ သူ တောက်တစ်ချက် ခတ်ပြီး ထိုင်ချလိုက်တာတွေသည်။ ညီမလေးကလည်း သူ့ဘေးနားမှာ လာထိုင်သည်။ မေမေကလည်း သူမလက်ကလေးကိုဆွဲ၍ ထိုင်စေပါသည်။

“ကဲ၊ ထိုင်ပါဦး သမီးရယ်၊ ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင် ပြောပြပါဦး။ ဆက်ဖျားတွေလည်း အေးစက်လို့၊ လှတပတသမီးပျိုကလေးရဲ့အဖြစ် ဆိုမိဘတွေသာ သိရင်တော့ ရင်ကျိုးကုန်ပါတော့မယ်။ အန်တီတို့ကို အကြောက်လည်းမကြောက်နဲ့၊ ရှက်လည်းမရှက်နဲ့၊ အားလည်း မနာနဲ့နော်။ အန်တီတို့က သမီးရဲ့အခက်အခဲကို တတ်နိုင်သလောက် ကူညီပေးမယ့်သူတွေဆိုတာတော့ ယုံပါကွယ်”

“ဟုတ်... ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် အန်တီ၊ ဒီလိုလက်ခံပေးတာလည်း ဝမ်းသာပါတယ်။ တကယ်တော့ သမီးလည်း ဒီအိမ်က လို့ပဲ လုပ်ကြံခံရတာပါ”

“ဟင်!...”

သူမစကားကြောင့် အားလုံးအံ့ဩသွားသလို သူလည်း အံ့ဩခွင့် သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ စောစောက ထူပွားနုခဲ

တာမို့ ဘာကိုမှသတိမထားမိသမျှ အခုချိန် သေချာကြည့်မိခါမှ သူမဟာ ရက်ရက်စက်စက် ချောမောလှပတဲ့မိန်းကလေးမှန်း သိလိုက်ရလေသည်။

ကြည့်စမ်း... သူမရဲ့အလှဟာ သူ့ရင်ကို တဒိန်းဒိန်း တလှုပ်လှုပ်နဲ့ တုန်ခါသက်ဝင်စေပါလား။ ဖြူဖွေးသန့်စင်ပြီး မတို့ရက် မထိရက်အောင် နုနုရွှေ့ကလေး လှသလို တစ်ကိုယ်လုံးမှာလည်း ရတနာတွေ ဖြူးဖြူးလက်လက်နှင့် အရှိန်အဝါတစ်မျိုး လွှမ်းခြုံနေသည့်သူမအား ဘယ်လိုလူမျိုးကများ မဆင်မခြင်လုပ်ရက်လိုက်ပါသလဲ။

“ဘုရား... ဘုရား... ဘယ်လိုများ လုပ်ကြံခံခဲ့ရတာလဲ သမီးရယ်”

“လွန်ခဲ့တဲ့ငါးရက်လောက်က သမီး၊ ခြံထဲမှာ ပန်းခူးနေတုန်း ခြံရှေ့ကို ကားတစ်စီး ရောက်လာပါတယ်။ သမီးအဘွားတစ်ယောက်က ပစ္စည်းတစ်ခု ပေးလိုက်တယ်ပြောတာနဲ့ သမီး ထွက်ယူလိုက်တော့ အဲဒီလူက သမီးကို ကားထဲဆွဲတင်ပြီး မောင်းပြေးခဲ့တာပါ”

“ကြည့်စမ်း!...”

“ပြီးတော့ အိမ်ခန်းသေးသေးလေးထဲမှာ ငါးရက်တိတိ ချုပ်ထားခဲ့တယ်။ ဒါပေမဲ့ ဖမ်းတဲ့လူက အစားအသောက် အဝတ်အထည်အား

လုံး ဖုဖုလုံလုံထားပေးပါတယ်။ လူကိုလည်း အန္တရာယ်ပြုဖို့နေနေသာသာ ဘာမှတောင် မမေးပါဘူး။ အဲဒီလိုနေရင်းနဲ့ ဒီကိုရောက်လာတာပါ။ ခုနလာပို့တဲ့လူက သမီးကို ဖမ်းပြေးတဲ့လူပါပဲ”

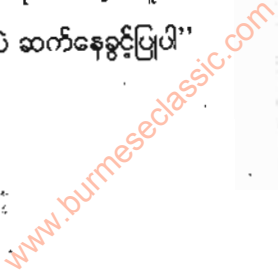
“တော်သေးတာပေါ့ သမီးရယ်၊ ဒါနဲ့များ ဘာဖြစ်လို့ဖမ်းပါလိမ့်” ထူးထူးဆန်းဆန်းပင်။ ပြစ်မှုတစ်စုံတစ်ရာလည်း မကျူးလွန်း၊ လူကိုလည်း မနှိပ်စက်၊ ကိုယ်ပေါ်က ရတနာတွေကိုလည်း ထိပုံမရတော့ သူမကိုဖမ်းဆီးသည့်လူက တကယ့်ကို အံ့ဖွယ်တစ်ပါးဖြစ်ပြီ။

“အဲဒီငါးရက်လုံးလုံး သမီး ကြောက်လန့်ပြီး ငိုနေခဲ့ရပါတယ်။ အိမ်ကိုလည်း မပြန်ချင်တော့ပါဘူး။ ပြန်လည်းမပြန်ရဲတော့ပါဘူး။ ဘာကြောင့် ဖမ်းမှန်းမသိပေမယ့် သမီးအဖြစ်က အသိုင်းအဝိုင်းကို ဘယ်လိုမှ မျက်နှာ မပြရဲတော့ပါဘူး”

“အို!... အန်တီတို့ လိုက်အပ်ပြီး ရှင်းပြပေးမှာပေါ့”

“မဖြစ်နိုင်တော့ပါဘူး အန်တီရယ်၊ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ သမီးက စေ့စပ်ပြီးသားပါ။ သူက လုပ်ငန်းကြီးစီးစီးနေတဲ့ သူဌေးတစ်ယောက်ပါ။ သူ့အသိုင်းအဝိုင်းက ဘယ်လိုမှလက်ခံမှာမဟုတ်တော့ပါဘူး။ သမီးသူ့ကို တကယ်လည်းမချစ်ဘူးဆိုတော့ ဒီမှာပဲ ဆက်နေခွင့်ပြုပါ”

“ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ သမီးရယ်”

ရဲရင့်နိုင်သည် သူမစကားကို နားထောင်ရင်း အံ့ဩမှုတွေနှင့်အတူ
လမ်းဖျိစင်ကို ဖျတ်ခနဲမြင်ယောင်လေသည်။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ
တထိတ်ထိတ်နှင့် မသင်္ကာဖြစ်လာ၏။ စေ့စပ်ပြီးသား... သူဌေးတစ်
ယောက်...

“ဒါနဲ့ ကျွန်တော် မေးပါရစေဦး။ ခင်ဗျား အဖမ်းမခံရခင်ရက်
မှာ ခင်ဗျားဘဝ ဘာတွေထူးထူးခြားခြားဖြစ်ခဲ့လဲ”

“အဖမ်းမခံရခင်ရက်က ကျွန်မထက် နှစ်နှစ်လောက် ငယ်တဲ့
မိန်းကလေးတစ်ယောက်က အပြင်ကို ညှာပြီးခေါ်ထုတ်ဖူးတယ်။ ကျွန်မ
ရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို သိချင်လို့ပေးတာ။ အဲဒါကိုတော့ နည်းနည်းမသင်္ကာ
ဖြစ်မိတယ်။ ဒါပေမဲ့ သူ့ပုံစံက ဒီလိုလုပ်မယ့်ပုံစံမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ အဆင့်
အတန်းရှိပါတယ်”

“ခုခေတ်က အဆင့်အတန်းရှိတဲ့လူမှ... ဒီလိုလုပ်ခွင့်ရှိတာ။
ခင်ဗျားမို့လို့ ယုံယုံကြည်ကြည်။ ဒါနဲ့ နေစမ်းပါဦး၊ သူက ခင်ဗျားကို
ဘာတွေမေးလဲ... ဘာတွေပြောလဲ”

“သူက ကျွန်မရဲ့အိမ်ထောင်ရေးကို တားမြစ်တာပါ။ နှစ်ရက်
ဆက်တိုက် တားမြစ်တာ။ ပထမရက်က လူကြီးတွေ သဘောတူတာနဲ့
ပဲ မချစ်မနှစ်သက်တဲ့လူရဲ့ရင်ခွင်ထဲကို ကိုယ့်ဘဝတစ်ခုလုံး မြှုပ်နှံပစ်

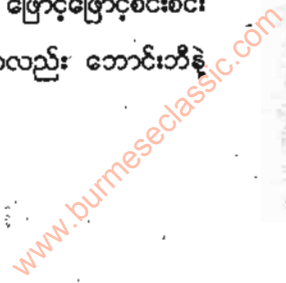
ထိုက်တော့မလိုလားတဲ့။ ကျွန်မ မရောက်ဖူးသေးတဲ့ လောကအသစ်ထဲ
ကို ထွက်သွားလိုက်ပါတဲ့။ အဲဒီလောကထဲမှာ ကျွန်မလိုချင်တဲ့ ရင်ခုန်
ဆူညံမှုမျိုးတွေအချစ်စစ်ကို တွေ့ကိုတွေ့ရလိမ့်မယ်လို့ပြောတယ်။ ကျွန်မ
သုံးဝယ်ဖြစ်နိုင်ပါဘူးလို့ ငြင်းပယ်ခဲ့ပါတယ်”

“အင်း”

“ဒုတိယရက် တားမြစ်တာကတော့ ကျွန်မနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့လူ
နဲ့ တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်ရှိတယ်ဆိုရင်ကော
နောက်ဆုတ်ပေးမှာလားတဲ့... ပွဲက မလှဘူးဖြစ်နေတယ်တဲ့။ အဲဒါကို
သည်း ကျွန်မ ငြင်းပယ်ခဲ့ပါတယ်။ သူနဲ့တွေ့ပြီးလို့ နောက်နှစ်ရက်မှာ
ဒီလိုဖြစ်ရတာပါ”

“သူ့ပုံစံကို ခင်ဗျား ပြောပြနိုင်မလား”

“သူ့ပုံစံက သွက်သွက်လေးလက် ထက်ထက်မြက်မြက်ရှိပုံပေါ်
တယ်။ ကိုယ်လုံးသွယ်သွယ်လေးနဲ့ အလန်းလေး။ သိပ်လည်း မချော
ဘူး... သိပ်လည်း မပြင်ဘူး။ ဒါပေမဲ့ သဘာဝအလှကတော့ စွဲဆောင်
မှုရှိတယ်။ ဆံပင်က အလယ်ခွဲကြောင်းအတိုင်း ဖြောင့်ဖြောင့်စင်းစင်း
လေး ပခုံးပေါ် ကျနေတယ်။ အဝတ်အစားကလည်း ဘောင်းဘီနဲ့
အင်္ကျီတိုဝတ်လေပါတယ်”

သေချာပြီ။ တွေ့ကြုံသေးတာပေါ့ အပျိုမရယ်...
 “ခင်ဗျားနဲ့စေ့စပ်ထားတဲ့လူက ဘာလုပ်ငန်း ဦးစီးတာလဲ”
 “RUBY Hotel ဟိုတယ်ပိုင်ရှင်ပါ”
 သူ ပြုံးခနဲထပြုံး အိမ်ရှေ့ကို ပြေးထွက်လာခဲ့တော့သည်။
 “ဟဲ့၊ သား... ဘာဖြစ်တာလဲ၊ ဘယ်သွားမလို့လဲ”
 “ကိုကြီး... ကိုကြီး၊ ဘယ်ကိုသွားမှာလဲ၊ ညဉ့်နက်နေပြီ”

သူပုံစံကို စိုးရိမ်ထိတ်လန့်ပြီး အော်ဟစ်ကျန်ခဲ့သူတွေကို ဂရုမစိုက်တော့။ တစ်လမ်းကျော်က Taxi ပြေးဆွဲနေသော သူငယ်ချင်းကို အကူအညီတောင်းပြီး လမ်းပျိုစင်အိမ်သို့ ချီတက်ခဲ့တော့သည်။ ကားကို လမ်းထိပ်မှာ ရပ်ခိုင်းကာ သူမအိမ်ရှေ့သို့ ပြေးလာပြီး ဖုန်းခေါ်လိုက်လေ၏။

“ဟေ့!... အပျိုမ၊ နင် ချချက်ချင်းထွက်ခဲ့။ နင့်အိမ်ရှေ့ကို ချီရင်နီ ရောက်နေပြီ။ ထွက်မလာရင် လူကြီးတွေကြားအောင် အော်ပြောမှာနော်၊ အော်မရရင် အိမ်ကို ခဲနဲ့ပေါက်မယ်”

ဟု စိတ်ရှိတိုင်းပြောကာ ဖုန်းကို အိတ်ထဲပြန်ထည့်လိုက်ပြီး ခါးထောက်ရပ်နေလိုက်သည်။

ခဏနေတော့ လမ်းပျိုစင်က ညအိပ်ဝတ်စုံလေးနှင့် ခပ်ထွက်

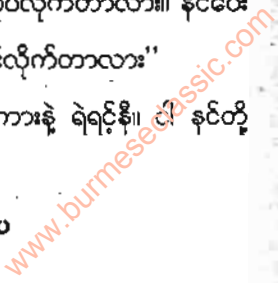
သွက်ပြေးလာ၏။ ပြီးတော့ တစ်ကိုယ်စာအပေါက်ကလေးမှ ထွက်လာသည်။

“နင် ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ၊ နင့်အကြံ ဒါအကုန်ပဲလား။ နင့်လုပ်ရပ်တွေကို ငါမသိဘူးမှတ်နေလား။ အခု ငါတို့မိသားစု အရှက်လုံးလုံးကျွဲပြီ။ မနက်ကျ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရတော့မှာလဲ။ ငါ့အပေါင်းအသင်းတွေကို ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရတော့မှာလဲ”

“တိုးတိုးပြောပါ ရဲရင့်နီရယ်၊ ငါက နင် ဒီလောက်ထိအော်ရမယ့်လူမဟုတ်ပါဘူး။ အချစ်ကြောင့် ငါလုပ်ချင်တာတွေ လုပ်လိုက်မိပြီ။ နောက်ထပ်အကြံဉာဏ်တွေလည်း ရှိသေးတယ်။ ငါ့လုပ်ရပ်ကို နင်သိလိမ့်မယ်လို့လည်း ထင်ပြီးသားပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီတိုင်းလေးပဲ နေပေးပါ။ ငါ တောင်းဆိုပါတယ်”

“ဟာ... နင် ငါတို့ကို ဘာမှတ်နေလဲ။ နင်လုပ်တဲ့အတိုင်း ငြိမ်ခံနေရအောင် အရပ်တွေမဟုတ်ဘူးဟာ။ ပိုက်ဆံရှိရင် ဘာမဆိုလုပ်လို့ရတယ်ဆိုတဲ့ပုံစံမျိုးနဲ့ ငါတို့ကို အသုံးချလိုက်တာမို့လား။ ပတ်ဝန်းကျင် ချွေတံတွေခွက်မှာ ပက်လက်မျောအောင် လုပ်လိုက်တာလား။ နင်ပေးတာယူ၊ နင်ကျွေးတာ စားနေလို့ အနိုင်ကျင့်လိုက်တာလား”

“အဲလိုတော့ ငါ့စေတနာကို မစော်ကားနဲ့ ရဲရင့်နီ။ ငါ့ နင်တို့

အပေါ် ကူညီဆောင်မမှုတွေ လုပ်ခဲ့တာဟာ ခုမှမဟုတ်ဘူး... ဘာမှ မဆိုင်ဘူး။ သူ့အလိုလို လာတိုက်ဆိုင်တာကတော့ ငါလည်း ဘာမှ မတတ်နိုင်ဘူး။ ငါပြောပြီးပြီလေ၊ အချစ်ကြောင့် လုပ်ချင်တာတွေ လုပ် လိုက်မိပြီလို့ ငါ့မျက်စိထဲမှာ အချစ်တစ်ခုတည်းသာ မြင်နေတဲ့အတွက် ကျန်တာတွေ ဘာမှမမြင်တော့ဘူး”

“အေး... နင်က အချစ်ကြောင့် ကျန်တာတွေကို မမြင်တော့ ပေမယ့် နင်နဲ့ပတ်သက်တဲ့လူတွေအားလုံးကတော့ ဒုက္ခရောက်ကုန်ပြီ။ ဟိုမိန်းကလေးလည်း သူ့အိမ်မပြန်ရဲတော့ဘူး။ သူ့အိမ်မှာလည်း မိုးမီး လောင်နေပြီ။ ဟိုသူဌေးလည်း ခံစားနေရပြီ။ နိုင်ငံတကာနဲ့ဆက်သွယ် ပြီး လုပ်နေတဲ့သူဌေးတစ်ယောက် ဘယ်လောက်အရှက်ကွဲလိုက်မလဲ။ နင်ပြောတော့ နင့်ရဲ့လက်ကိုင်ဆောင်ပုဒ်က ကိုယ့်အတွက်နဲ့ ဘယ်သူမှ မနစ်နာစေရဘူးဆို။ ခုတော့ အားလုံး အပြိုပြိုအလဲလဲတွေ ဖြစ်ကုန်ပြီ အပျိုမရဲ့”

“ဟုတ်တယ်၊ ငါ့အတွက်နဲ့ ဘယ်သူမှမနစ်နာစေရဘူး ရဲရင့်နီ။ မနစ်နာရအောင် ငါလုပ်ပေးမှာပါ။ အကောင်းတွေဖြစ်လာဖို့အတွက် ရှေ့မှာ အဆိုးခံပေးရတယ်။ မုန်တိုင်းဖြစ်နေတုန်းတော့ ဟိုပြေးကပ်၊ ဒီပြေးကပ်နဲ့ အရမ်းကြောက်စရာကောင်းတာပေါ့ဟာ။ မုန်တိုင်းရပ်စဲ

သွားရင်တော့ ရာသီဥတုက ကြည်လင်ပြီး အရာရာမှာ လှပနေတတ် ပါတယ်”

“နင် စကားတတ်တိုင်း လျှောက်ပြောမနေနဲ့။ ခုဟာက တိုင်း သိပြည်သိ ဖြစ်သွားမယ့်ကိစ္စ၊ ကိုယ့်လုပ်ရပ် ကိုယ်ဟုတ်လှပြီ ထင်မနေ နဲ့၊ နင့်ကိုယ်နင် လည်လှပြီ ထင်မနေနဲ့။ နင်လုပ်တဲ့အရှက်က နင့်ကို ပြန်ပတ်လာမှာ မကြောက်ဘူးလား”

“ကြောက်စိတ်ရှိရင် ငါ ဒီလုပ်ရပ်တွေကို လုပ်မတဲ့လား”

“နင် ရက်စက်တယ်ဟာ၊ နင့်မှာ ဒီလို ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေ၊ ဒီလိုအတွေးအခေါ်တွေ၊ ဒီလိုအတ္တတွေ ရှိနေလိမ့်မယ်လို့ မထင်ခဲ့ဘူး။ ပြီးတော့ လိမ်ညာတတ်လိမ့်မယ်လို့လည်း မထင်ခဲ့ဘူး။ ခုဟာက လိမ် ညာတာတင် မကတော့ဘူး... ဓားပြဆန်သွားပြီ”

“အေး... အဲဒါ အချစ်က သင်ပေးလိုက်တာပဲ ရဲရင့်နီ။ အစ ကတော့ အဲဒီစိတ်ထားတွေ ငါ့မှာမရှိခဲ့ဘူး။ ခုတော့ အချစ်က သင်ပေး လိုက်လို့ မတတ်တဲ့အရာတွေအားလုံး တတ်မြောက်စေခဲ့ပြီ။ နောက်ပြီး အဲဒီအချစ်ကြောင့်ပဲ အသိတရားတစ်ခု ထပ်ရလာတယ်။ ဘာလဲဆို တော့... အချစ်ဟာ နှလုံးသားကို ပိုပြီး နူးညံ့လှပစေသလို အချစ်ဟာ မကောင်းဆိုးဝါး အကျင့်ဆိုးတွေကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်စေခဲ့တယ်ဆိုတာပဲ”

“...”

“ငါ အဲဒီမိန်းကလေးကို အခွင့်အရေးပေးခဲ့ပါတယ်။ ငါ့ရဲ့အကျင့် အတိုင်း ချောလို့ ချောက်လို့မရတာနဲ့ ခုလိုအကြမ်းဖက်ခဲ့ရတာပါ။ ငါ တောင်းပန်ပါတယ် ရဲရင့်နီ၊ ငါ့ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ခွင့်လွှတ်ဖို့တော့ မပြော လိုပါဘူး... ဒါပေမဲ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ နင် တစ်ယောက်ယောက်ကို နှစ် နှစ်ကာကာချစ်မိပြီဆိုရင်တော့ ငါ့နှလုံးသားနဲ့ ငါ့လုပ်ရပ်ကို နားလည် နိုင်ပါလိမ့်မယ်။ ခုတော့ ဒီတိုင်းလေးပဲ နေပေးပါ”

“နီး...”

“ငါ မေတ္တာရပ်ခံနေတာပါ။ ငါ့ရင်ဘတ်တွေ အရမ်းနာနေလို့ ပါ။ နင်နဲ့ငါ မနက်က လက်မှတ်ထိုးပွဲ လုပ်ပြီးခဲ့ပြီလေ။ ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပုံမယ်ဆိုတဲ့စာချုပ်ထဲမှာ”

“မရတော့ဘူး အပျိုမ အဲဒီစာချုပ်ကို ဖြုပြီးမှ ထွက်လာခဲ့တာ။ ဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပုံမယ်ဆိုတဲ့စာချုပ်ကို သူတစ်ပါးအကျိုးယုတ်စေမယ့် လုပ်ရပ် မပါဘူးမှတ်လို့ ချုပ်ခဲ့မိတာ။ ခုတော့ ဆေးရုံးပဲ... အချိန်မီ သေးတယ်။ ညတွင်းချင်း နင့်လုပ်ရပ်ကို ဖြေရှင်းပေး။ ဟိုမိန်းကလေး ကိုလည်း သူ့မိဘအိမ် ခုချက်ချင်းပြန်ပို့မယ်”

“နေ... နေပါဦး ရဲရင့်နီရယ်။ ငါ တကယ်တောင်းပန်နေတာ

ပါ။ နင် ငါဖြစ်နေတာကို နည်းနည်းတောင် ကိုယ်ချင်းမစာနိုင်ဘူးလား။ နည်းနည်းလေးတောင် မကူညီနိုင်ဘူးလား။ သေချာစဉ်းစားပါဦး။ နင် ဒီလိုလုပ်တော့မယ်ဆိုရင် ငါ သေသွားနိုင်ပါတယ်”

ကြည့်စမ်း!

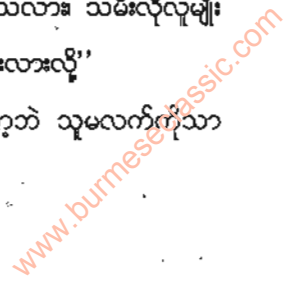
သူ အံ့သြသွားပါသည်။

မထင်မှတ်လောက်အောင် သူ့လက်မောင်းကိုကိုင်ပြီး တောင်း ပန်လာသည်အသံက တုန်ခါနေတာမို့ သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်နေ လိုက်မိသည်။ မျက်နှာမှာ အပျိုစင်လေးရဲ့ဟန်ပန်တွေ ပျောက်ကွယ်ပြီး ခံစားမှုတို့ ကြီးစိုးနေသလို မျက်ဝန်းထဲမှာလည်း မျက်ရည်ကြည်လေး တွေ လှဲလာသည်ဟု ထင်ရလေ၏။

သူ စကားမပြောနိုင်တော့။

“ကောင်းပြီလေ... နင် မကူညီနိုင်ဘူးပေါ့။ ရတယ်၊ ငါ လိုက် ခဲ့ပုံမယ်။ ဒါပေမဲ့ ပြဿနာ မဖြေရှင်းခင်မှာ နင့်အမေကို ငါမေးမယ်။ အန်တီ... သမီးခံစားနေရတာကို ကြည့်ရက်သလား။ သမီးလိုလူမျိုး တို့ နည်းနည်းလေးတောင် မကူညီနိုင်တော့ဘူးလားလို့”

သွားပြီ။ သူ ဘာဖြစ်သွားမှန်းမသိတော့ဘဲ သူမလက်ကိုင်သာ ချီလို့ကပ်မိတော့သည်။

“တောက်! . . . နင်. . . နင်”

မချိတင်ကဲဖြစ်ပြီး ဘယ်လက်ဝါးထဲကို ညှာလက်သီးနှင့် ဆက် တိုက်ထိုးလိုက်မိ၏။

“ငါတို့မိသားစုအပေါ်မှာ တင်ရှိနေတဲ့ နင့်ရဲ့ကျေးဇူးတွေကို ဒီ နည်းနဲ့ ဆပ်ခိုင်းလိုက်တာလား အပျိုမ”

“ဟင့်အင်း. . . မဟုတ်ဘူး ရဲရင့်နီ. . . အဲလိုမဟုတ်ဘူး”

“တော်ပြီ. . . နင့်ပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်တော့”

သူ ဒါပဲပြောနိုင်ပြီး ထွက်ခွာလာခဲ့တော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ လည်း ဘယ်လိုမှရုန်းမထွက်နိုင်သောနှောင်ကြိုးထဲမှာ ရဲရင့်နီ ကျွဲ ခဲ့ရလေ၏။

မနက်ရောက်တော့ ရပ်ကွက်ရုံးမှာ ဟန်ဆောင်လက်မှတ်ထိုးပြီး သောအခါ သူမဆီမှ ဖုန်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ရဲရင့်နီ၊ သူ့ကို ငါ့အကြောင်း လုံးဝမသိ ပါစေနဲ့။ မနက်ဖြန်သတင်းစာထဲမှာ ပါလာလိမ့်မယ်။ နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်းလို့ ငါထည့်လိုက်ပြီ”

သူ သက်ပြင်းချလိုက်မိပါသည်။ သူမ၏ ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်မှာ ပုံ အကွက်စေ့အောင် လုပ်နိုင်ပုံတွေက လက်ဖျားပင် ခါရလောက်

တတ်လည်းတတ်နိုင်ရန်ကော အပျိုမရယ်။ နင် လူလည်ကျ သွန်းပါတယ်။

တကယ့်ကို လူလည်ကျနိုင်လွန်းတဲ့. . .

ပျိုပျို လူလည် ချစ်ဓားပြလေးပါပဲ. . .

အခန်း (၈)

စိတ်ဒဏ်ရာကို မြန်လျော်ပေး

ပထမတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နောက်ပဲ ပါသွားသလိုလို၊
မြန်မေးပဲ အဆွဲခံရသလိုလို ထင်ယောင်ထင်မှားဖြစ်ခဲ့တာမို့ နှစ်ဖက်
ထုံး သောက ဗျာပါရတွေ ဖိဆီးပြီး စည်းစည်းလုံးလုံး တက်တက်ကြွ
ကြွ ရှာဖွေခဲ့ကြသေးသည်။ မြန်မြန်တွေ့စေလို၍ အင်တိုက်အားလိုက်
ဆွဲလေ၊ စိတ်ဒုက္ခရောက်လေ၊ လူသိရှင်ကြား ဖြစ်မှာစိုး၍ ကြိတ်ရှာ
ဆဲလေ မတွေ့လေ။

နောက်ဆုံးတော့... 'နှစ်ဦးသဘောတူ လက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း'၊
အနှစ်စောက် မောင်ရဲရင့်နီနှင့် ကျွန်မ သက်လျာငယ်... စသဖြင့် ပါလာ

သော သတင်းစာကိုဖတ်လိုက်ရမှ နှစ်ဖက်စလုံး စိတ်ကစဉ်ကလျားတွေ ဖြစ်ပြီး ရင်ကွဲနာ ကျခဲ့ရတော့သည်။ ဖုံးဖိထားသမျှ ဟိုးလေးတကျော် ကျော်ဖြစ်ကာ ဟိုကမေး၊ ဒီကမေး၊ ဟိုမဂ္ဂဇင်းထဲ ပါလာ၊ ဒီဂျာနယ်ထဲ ပါလာနှင့် တိုင်းသိပြည်သိဖြစ်ပြီး အရှက်တွေ ကမ်းကုန်ခဲ့ရလေ၏။

“တောက်!”

မင်းမူသည် အဖြစ်အပျက်ကို ခင်နာလွန်းပြီး တောက်ခတ်၍ အနားကန်ကို ဝန်းခနဲဆောင့်ကန်ပစ်လိုက်သည်။

“ဘာဖြစ်တာလဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်တာလဲကွာ။ ငါ့ကျမှ ဘာ ဖြစ်လို့ ဒီလိုအဆိုးဆုံးတွေကို လက်ခံရတာလဲ”

ဟု အော်ပြီး နံရံကို နဖူးနှင့်ဆောင့်လိုက်တော့ နန္ဒက သူ့ကို ဖမ်းဆွဲလာခဲ့သည်။

“စိတ်ထိန်းပါ သူငယ်ချင်းရာ၊ စိတ်ထိန်းပါကွာ... အဖြစ်အပျက် က တစ်ပတ်တောင် ကျော်သွားပြီပဲ။ စိတ်ကို ချုပ်တည်းမထားပါနဲ့တော့ လက်လျှော့လိုက်ပါတော့၊ ငါတောင်းပန်ပါတယ်”

“ငါ ဘယ်လိုထိန်းလို့ရတော့မှာလဲ နန္ဒရဲ့၊ ငါ သူ့ကို ဘယ်လောက် ချစ်ခဲ့တယ်ဆိုတာ မင်းအသိ။ သူ့အပေါ် ငါ့မှာ မျှော်လင့်ချက်တွေ ထားခဲ့ရတာ၊ အနာဂတ်အတွက် စိတ်ကူးတွေယဉ်ပြီး ရူးခဲ့ရတာ။ တစ်

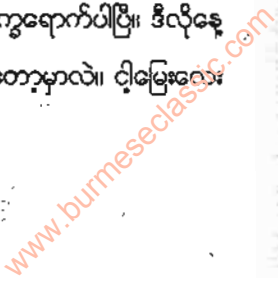
နေ့နေ တုန်ပြန်လာမှာပဲဆိုပြီး ပျော်နေခဲ့တာ။ ဒီလိုလူကို ဒီနည်းနဲ့တုန် ပြန်လိုက်တာလား။ အစကတည်းက သူ့မှာ ဒီအစီအစဉ်တွေရှိရင် ငါ့ ကို ဘာဖြစ်လို့ မျှော်လင့်ချက်ရောင်ခြည်တွေ ပေးခဲ့တာလဲ”

သူ၏ မချီတင်ကဲ အော်ဟစ်သံက ဧည့်ခန်းတစ်ခုလုံးကို ဖုံးလွှမ်း သွားပါသည်။ နန္ဒလက်ထဲမှရုန်းပြီး ဆိုဖာပေါ်ပစ်ထိုင်၍ ခေါင်းငိုက်စိုက် ချထားလိုက်မိ၏။ မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ရဲနေသလို မျက်ရည်တွေပါ ရစ် ဝိုင်းကျလာသည်။

သူ့အသံကြားတော့ ဘွားဘွားကပါ အခန်းထဲမှ ထွက်လာ၏။ ပြီးတော့ လူယုံတော် ဦးစံမြင့်နှင့် ဒေါ်ထွေးတင်ပါ အနားမှာ ဝိုင်းလာ ကြသည်။ ထိုပုံစံမျိုးက သက်လျာပျောက်သွားချိန်မှစပြီး နေ့တိုင်း ည တိုင်းဖြစ်ခဲ့ရတာပင်။

ဟိုတယ်လ်လည်း မသွားရဲ၊ အပြင်လည်း မထွက်ရဲ၊ ပါတနာ တွေနှင့်လည်း မတွေ့ရဲ၊ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်၏ ရင်ကွဲနာကျမှုက ဆေးလုမော့ပါးပင်တည်း။

“အမယ်လေး... ငါ့မြေးလေးတော့ ဒုက္ခရောက်ပါပြီ။ ဒီလိုနေ တိုင်း ခံစားနေရတာကို ငါ ဘယ်လိုကြည့်ရက်တော့မှာလဲ။ ငါ့မြေးလေး ကို သနားလွန်းလို့ ငါသေရပါတော့မယ်”

ဟုပြောရင်း မင်းမူ၏ဘေးမှာ လာထိုင်ပြန်သည်။

“ကြည့်စမ်းပါဦး... ငါတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို ဘယ်လို အညှိုးတွေနဲ့ ဒီလိုခံစားစေတာလဲ။ နှစ်ဦးသဘောတူလက်ထပ်ပြီးစီးခြင်း ဆိုတဲ့စာကို ဖတ်ပြီးကတည်းက ငါ့ရင်ဝမှာ မသေဘဲ တမြေမြေခံစား စေတဲ့ ဓားတစ်ချောင်း နှစ်ဝင်နေသလိုပဲ။ ခုတော့ သင်းတို့က အဝင် အထွက်တောင် မလုပ်တော့ပါလား။ သတင်းလေးဘာလေးတောင် မေး ဖော်မရတော့ပါလား။ ဟဲ့... ထွေးတင်၊ အဲဒီအိမ်ကို အကျိုးအကြောင်း မေးကြည့်စမ်း”

“ဟုတ်ကဲ့ မမကြီး”

“ဘာဖြစ်လို့ မေးနေတော့မှာလဲ ဘွားဘွားရယ်၊ ပြီးသွားပြီပဲ။ ကိုယ်က အနေသာကြီးပါ။ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ်လိုက်ပါတော့”

သူက ငြိမ်နေပေမယ့် နန္ဒက ဝင်ဖျောင်းဖျသေး၏။ ဦးစံမြင့်က လည်း ဖျောင်းဖျရတာတွေ မောနေပြီလို့ပဲလား မသိပါ။ ဘာတစ်ခွန်းမှ ဝင်မပြောဘဲ ရေတစ်ခွက် ယူလာပြီးတော့သာ ဘွားဘွားရှေ့မှာ ချ ပေးပါသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ကိုယ်က အနေသာကြီး။ ခေါင်းထဲက ထုတ်ပစ် ရမှာ။ ဒါပေမဲ့ သင်းတို့ကို စကားတစ်ခွန်းနှစ်ခွန်းမှ ပြန်မပြောရင်

ကျေနှပ်နိုင်ဘူး”

ခဏနေတော့ ဒေါ်ထွေးတင် အနားရောက်လာသည်။

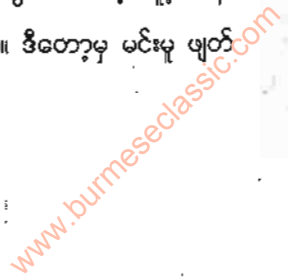
“ဘာတဲ့လဲ”

“သက်လျာရဲ့အဖေကတော့ ရှက်လွန်းလို့ ပြင်ဦးလွင်ကို ထွက် သွားပါပြီတဲ့။ အမေလုပ်သူကလည်း အိပ်ရာပေါ်ကတောင် မထနိုင်လို့ ဆေးသွင်းထားရပါတယ်တဲ့။ အိမ်ဖော်နဲ့ တွေ့တာပါ... ကျွန်မက ဖုန်း ပြောနိုင်မလားလို့ မေးခိုင်းကြည့်တော့ လူကြီးကို ဖုန်းနဲ့ပြောရတာ ရိုင်း ပြရာ ကျပါတယ်တဲ့။ ကိုယ်တိုင်လာပြီး တောင်းပန်ပါ့မယ်လို့ ပြောပါ တယ်တဲ့”

“အို... မလိုချင်ဘူး သင်းတို့ ငါ့ကိုလိမ်တာပဲဖြစ်ရမယ်။ နောင် လည်း ပတ်သက်စရာအကြောင်းမရှိဘူး၊ ဒီနေ့ အပြတ်ပဲ။ စံမြင့်၊ ကား ပြင်... နန္ဒနဲ့ ထွေးတင်က ငါ့မြေးလေးကို ဂရုစိုက်ထား”

“ဘာဖြစ်လို့ သွားရမှာလဲ။ ဘွားဘွား၊ သွားရမယ့်အဆင့်မဟုတ် ဘူးလေ”

နန္ဒ ဘယ်လောက်ပဲ တားတား၊ ဘွားဘွားကတော့ သူ့အခန်း ထဲ သွားရောက်ပြင်ဆင်ပြီး ထွက်သွားလေပြီ။ ဒီတော့မှ မင်းမူ ဖျတ် ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။

“ငါလိုက်သွားမယ် နန္ဒ”

“မင်းလိုက်စရာအကြောင်းကို မရှိဘူး”

“ငါ ဘွားဘွားကိုစိတ်မချဘူး။ ဘွားဘွားပြောသလို ဒီနေ့အပြတ်

ပါ”

“ဒါဆို ငါလည်း လိုက်မယ်ကွာ”

အဲဒီလိုနှင့် ထွက်လာခဲ့ကြတော့သည်။

သက်လျာတို့အိမ်ကိုရောက်တော့ လိမ္မော်ညာတာမဟုတ်၊ တကယ်ပင် (မနှိုင်းကောင်း) နာရေးတစ်ခုအလား တစ်အိမ်သားလုံး၏မျက်နှာတွေက သေးငယ်၍ မျက်ရည်တစ်ခွက်ဖြစ်နေတာကို ရင်ဆိုင်လိုက်ရပါသည်။ ခြံစောင့်မှအစ အိမ်ဖော်အဆုံး။

“ထိုင်ပါဦး ဘွားဘွား မျက်နှာဘယ်လိုပြရမှန်းတောင် မသိပါဘူး ဘွားဘွားရယ်”

“အေး... ညည်းမျက်နှာကို မပြနဲ့၊ ညည်းတို့သူဌေးကိုသာ ခေါ်ပေး...”

ဘွားဘွား၏တစ်ချက်လွှတ်အမိန့်ကြောင့် သိပ်မကြာခင်မှာပင် အိမ်ဖော်က သက်လျာ၏ခင်ကို တွဲခေါ်လာခဲ့ရပါသည်။ အမှန်ပင် သားသမီးသောက ဖိဆီးပုံက တစ်ပတ်အတွင်း သိသိသာသာပိန်ကျ

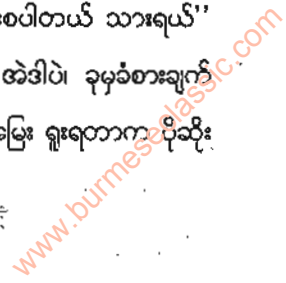
သွားသလို မျက်နှာပြောင်နှင့် ခြေလှမ်းတွေကိုပင် အားယူ သယ်လာရုံပေါ်၏။

“အားနာစရာကောင်းလိုက်တာ မမကြီးရယ်၊ ကျွန်မက လာတွေ့ရမှာပါ။ ကျွန်မကသာ လာပြီး ငါ့ရဝပြုရမှာပါ။ သမီးစိတ်နဲ့ အိပ်ရာပေါ်ကနေ တကယ်ပဲ မထနိုင်ခဲ့လို့ပါ။ ကျွန်မ ဘာဆိုတာမှလည်း မပြောခဲ့တော့ပါဘူး။ ဒီမျက်နှာပြရတာတောင် အရမ်းပဲရှက်လှပါတယ် မမကြီးရယ်”

ဆိုပြီး သူတို့မြေးအဘွား ရှေ့တည့်တည့်မှာ ဝင်ထိုင်ပါသည်။ မင်းမူသည် လာတုန်းကတော့ ခံပြင်းချက်ဖြင့် အော်ဟစ်ပေါက်ကွဲပစ်ဖို့ စိတ်ကူးခဲ့ပေမယ့် မာမိ ခံစားကြေကွဲနေပုံကို လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်ကြီး မြင်လိုက်ရပြန်တော့ ဘာမှပြောချင်စိတ်မရှိတော့ဘဲ လက်သီးကိုသာ ခပ်တင်းတင်းဆုပ်ထားလိုက်မိလေသည်။

“သားကိုလည်း မာမိ တောင်ပန်ပါတယ်၊ သားခံစားရတာထက် ဓာမှီခံစားချက်က ပိုဆိုးရွားလှပါတယ် သားရယ်၊ မာမိ ဘယ်လိုမှမသိခဲ့ရတဲ့ကိစ္စပါ။ ဖြစ်ရပ်က အားလုံးကို အရှူးဖြစ်စေပါတယ် သားရယ်”

“အေး... အုံ့ပုန်းထ၊ မြေကြွ ဆိုတာ အဲဒါပဲ၊ ခုမှခံစားချက်ချင်း လာပြိုင်မနေနဲ့၊ ညည်းတို့ရှူးတာထက် ငါ့မြေး ရှူးရတာက ပိုဆိုး

တယ်။ အခု ငါ့မြေး အရှက်လုံးလုံးကွဲပြီ လုပ်ငန်းရှင်တွေကို မျက်နှာ
ဘယ်လိုပြမလဲ... ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရမလဲ။ အညွန့်
တလူလူတက်နေတဲ့ကလေး၊ ပိုးမွှေးသလို မွေးလာရတဲ့ကလေး၊ မိဘ
မရှိတော့လို့ သားလေးလို ပြုစုပျိုးထောင်လာခဲ့ရတဲ့ကလေး၊ ဒီလိုကလေး
ကို ညည်းတို့မို့လို့ ရက်စက်ရက်တယ်”

“ပြောပါ မမကြီးရယ်၊ ဒီအချိန်မှာ မမကြီး ပြောသမျှ ခံရမှာ
ပါ”

“အစကတည်းက ကိုယ့်သမီးကို သေချာမေးခဲ့ပါလား၊ သမီးရဲ့
အံ့ပုန်းကိစ္စကို မလေ့လာဘဲ သူများ ကမ်းလှမ်းတာကို လက်ခံခဲ့တာ
အံ့ပါရဲ့။ ငါတို့မှာတော့ ပညာတတ် အချောလေး၊ အဖူးအညွန့်လေး၊
အပြစ်အနာအဆာမရှိတဲ့ကလေး၊ အထက်တန်းစားမျိုးရိုးဆိုပြီး ချစ်
လိုက်ရတာ၊ အရေးပေးလိုက်ရတာ။ ခုတော့ ငါ့မြေးအပြင် တခြားတစ်
ယောက်ရှိနေရက်နဲ့ ငါ့မြေးအနားမှာ သာယာနေလိုက်တာ ဘယ်လောက်
ခံပြင်းစရာကောင်းလဲ”

“ကျွန်မကိုပြောချင်သလောက် ပြောနိုင်ပါတယ် မမကြီး။ ကျွန်မ
သမီးလေးကိုတော့ အဲဒီလိုမပြောပါနဲ့။ ကျွန်မသမီးလေးက မမကြီး
သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့အရည်အချင်းမျိုးနဲ့ ပြည့်ဝခဲ့တဲ့သူပါ။ ခုဟာက လုပ်ငန်း

ခံရတာလို့ပဲ ကျွန်မတို့ယူဆပါတယ်။ ပျောက်သွားပုံ ထူးဆန်းတဲ့အပြင်
လက်ထပ်တဲ့သတင်း ပါလာတာကပါ ဘယ်လိုမှယုံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။
ကျွန်မသမီးလေးကို ကျွန်မ အပြည့်အဝယုံကြည်လို့ပါ မမကြီးရယ်”

ဟုပြောလာတော့ အဖြစ်အပျက်ကို နဂိုကတည်းကမှ လက်မခံ
ချင်သူပီပီ မင်းမူစိတ်ထဲမှာ မသက်သာလိုဖြစ်လာမိပါသည်။ သက်လျာ
အပြစ်ကင်းပုံနှင့် သက်လျာ၏စိတ်ထားကို သူသာ အသိဆုံးဖြစ်၏။
သူမ နေလာခဲ့ပုံက လှပသည့်လှောင်အိမ်ကလေးထဲမှ စကားတတ်ပြီး
ချစ်စရာကောင်းသည့် ကြက်တူရွှေလေးလိုဖြစ်ပါသည်။

“ခုဆိုရင် သမီးလေးစိတ်နဲ့ ဒက်ဒီကြီးလည်း ပြင်ဦးလွင်ကို ထွက်
သွားပါပြီ။ ကျွန်မလည်း မြင်တဲ့အတိုင်းပါပဲ... သားတွေလည်း အရက်
သမားဖြစ်တဲ့သူက ဖြစ်ကုန်ကြပါပြီ မမကြီးရယ်။ တစ်လနှစ်လအတွင်း
မှမတွေ့ရင် အကုန်လုံး နိုင်ငံခြား ထွက်ပြေးကြတော့မှာပါ။ သမီးကို
သာ ပြန်ရမယ်ဆိုရင် ရှိသမျှစည်းစိမ်တွေ အကုန်ပုံပေးရပေးရပါ။ ခု
လည်း သက်ဆိုင်ရာတွေနဲ့ ဆက်လှုပ်ရှားနေပါတယ်။ သနားစရာကောင်း
တဲ့သမီးလေး၊ ဘယ်ရောက်လို့ရောက်မှန်းမသိ၊ အစားကောင်းကောင်း
မှ စားရပါမလားမလား... ကျွန်မ တွေးပြီး နေ့ရော ညရော အိပ်မရ
ပါဘူး မမကြီးရယ်”

www.burmeseclassic.com

ပြောပြောဆိုဆို ငိုပြန်သည်။

“တော်စမ်းပါအေ၊ တော်ပါတော့... ငါကြားချင်တော့ပါဘူး။

ခုမှဒီလိုတွေပြောတော့လည်း ဘာထူးမှာလဲ၊ အပြစ်မရှိဘဲ ခံလိုက်ရတဲ့ ငါ့မြေးလေးရဲ့စိတ်ဒဏ်ရာကိုပဲ ပြန်လျော်ပေးဖို့ ကြိုးစားပါ။ ငါပြောချင်တာ ဒါပဲ... ဒီတစ်သက် ညည်းတို့နဲ့ ငါတို့ရဲ့ရေစက်က ဒီထိပဲ ပါလာတယ်ထင်ရဲ့။ သွားမယ်... လာ၊ မြေးလေး”

ဆိုပြီး ဘွားဘွားက ဖြိုးဖြိုးဖျပ်ဖျပ် ထသွားလေရာ သူတို့ပါတစ်ပါတည်း ပြန်လာခဲ့ရတော့၏။ သူသည် တစ်လမ်းလုံး မာမိုစကားတွေကိုသာ ကြားယောင်နေသလို သက်လျာ၏ပုံစံလေးတွေကိုလည်း မြင်ယောင်ပြီး သံသယစိတ်တွေ ပွားလာခဲ့မိ၏။

သာယာလှပနေခဲ့သော သူနှင့်သက်လျာ၏ဘဝထဲကို ရုတ်တရက် ဂျပန်ဆူနာမီလို ဝင်ရောက်လာခဲ့သည့်ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြောင့် အရာရာအားလုံး အသစ်ကပြန်စလို့မရအောင် အကြီးအကျယ်ဆုံးရှုံးပြိုလဲခဲ့ရသော်လည်း ထိုဂျပန်ဆူနာမီလို ဖြစ်ရပ်ဆိုးကြီးကိုတော့ သူ တကယ်ပဲ သိလိုလှပါသည်။

(ကျွန်မသမီးလေးက မမကြီး သတ်မှတ်ခဲ့တဲ့ အရည်အချင်းနဲ့နဲ့ ပြည့်ဝခဲ့တဲ့သူပါ။ ဗဟာက လုပ်ကြံခံရတာလို့ပဲ ကျွန်မတို့ထူး

ဝါတယ်။ ပျောက်သွားပုံ ထူးဆန်းတဲ့အပြင် လက်ထပ်တဲ့သတင်းပါလာတာကပါ ဘယ်လိုမှယုံနိုင်စရာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်မသမီးလေးကို ကျွန်မ အပြည့်အဝယုံကြည်လို့ပါ မမကြီးရယ်) ... တဲ့။ တကယ့်ကို စဉ်းစားစရာပင်။

ဘွားဘွားက အိမ်ထဲဝင်တော့...

“အမယ်လေး...” ငါ ဘယ်လိုပြောခဲ့ရ ပြောခဲ့ရ ဘယ်လိုမှ မကျေနပ်နိုင်ပါလား။ ခံရချက်က ပြင်းလှပါတီတော့၊ လက်ထပ်ခါနီးမှ ဒီလိုဖြစ်ရတယ်လို့ အံ့ပုန်းမ၊ ပျော့ပျော့လေးနဲ့ နံတွဲကြောင်ချေးဆိုတာ ဒီဟာမလေးကိုပြောတာ။ ငါ့အပေါင်းအသင်းတွေကို ငါ ဘယ်လို ခင်ဆိုင်ရပါတော့မလဲ၊ ဘယ်လိုပြောရပါတော့မလဲ၊ ငါတောင် ဒီလောက် ခြစ်နေရင် ငါ့မြေးလေးရဲ့ရင်ထဲကို ဝင်ကြည့်ချင်ပါရဲ့။ အာရိုး... အာရိုး... ငါ့မြေးလေးရဲ့ခံစားချက်တွေကို ငါ ဘယ်လိုပြန်လျော်ရပါမလဲ”

ဟု အော်ဟစ်ညည်းညူပြီး ဆိုဖာပေါ် ပစ်ထိုင်လေသည်။ နန္ဒ... သူလည်း ခေါင်းငိုက်ဆိုက်ချလျက် ဘွားဘွားရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။ ဦးစံမြင့်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း အနားပြန်ရောက်လာသည်။ အဲဒီထွေးတင်ကလည်း ထုံးစံအတိုင်း ဘွားဘွား အပြင်မှပြန်လာလှိုင်း... သာတိနေကျ သံပုရာရည်ကို ယူလာပေးသည်။

သူသည် စဉ်းစားနေရာမှ...

“ဘွားဘွား၊ သားကို ဟိုတယ်လ်က မန်နေဂျာကိုခေါ်ပေးပါ”

ဟုပြောလိုက်တာကြောင့် ဘွားဘွားက လက်ထဲမှ သံပုရာရည် မန်ခွက်ကို ချသည်။

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ မြေးလေး”

“ခဏအတွင်းရောက်အောင်သာ ခေါ်ပေးပါ ဘွားဘွား”

“ဪ၊ အင်း... ခေါ်ပေးမယ်၊ ခေါ်ပေးမယ်၊ ငါ့မြေးလေး စိတ်ချမ်းသာရင် ပြီးရော”

ဆိုပြီး ပြတ်သားခက်ထန်နေသော သူ့မျက်နှာကိုကြည့်ရင်း စားပွဲပေါ်မှဖုန်းနှင့် ခေါ်ပေးပါသည်။ အားလုံးတိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်စွာဖြင့် သူ့မျက်နှာကိုသာ အကဲခတ်ပြီး စောင့်နေကြတော့သည်။ သိပ်မကြာခင်မှာပဲ မန်နေဂျာက တက်တက်ကြွကြွရောက်လာ၏။

“မင်္ဂလာပါ သူဌေး... ရောက်ပါပြီ မန်နေဂျင်း”

“ထိုင်ပါ... နန္ဒ၊ ဒါ ဟိုတယ်လ်က မန်နေဂျာ ကိုဖော်မင်းဦး ကိုဖော်မင်းဦး၊ ဒါက ကျွန်တော့်ရဲ့သူငယ်ချင်း နန္ဒလို့ခေါ်တယ်”

“တွေ့ရတာ ဝမ်းသာပါတယ်ဗျာ”

“ဟုတ်... ဝမ်းသာပါတယ်ခင်ဗျာ”

သူ၏မိတ်ဆက်ပေးမှုကြောင့် တစ်ယောက်နှင့်တစ်ယောက် လက်ဆွဲနှုတ်ဆက်ကြတာကို ဘွားဘွားက စိုက်ကြည့်နေသည်။ ပြီးတော့ စားပွဲပေါ်ရှိ နာကျင်လှသော်လည်း မပစ်ရက်သော သတင်းစာကို မန်နေဂျာ ရှေ့သို့ ချပေးလိုက်၏။

“ခေါ်ရတဲ့အကြောင်းကတော့ ကိုဖော်မင်းဦးလည်း သိပြီးပြီမို့လို့ အထွေအထူးပြောစရာမရှိတော့ဘူး ထင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကိစ္စပါ။ ဒီသတင်းစာမှာပါတဲ့ ရဲရင့်နီနဲ့ သက်လျာငယ်တို့ကို စုံစမ်းဖို့ကိစ္စပါ”

“ဟုတ်”

“သား...”

ဘွားဘွားက ဖျတ်ခနဲ ဝင်တားသည်။

“ဘွားဘွား ခဏနေပေးပါ။ သားပဲ ပြောပါရစေ။ နန္ဒ၊ ဒီကိစ္စကို ငါလုံးဝလက်ခံလို့မရဘူး... လုံးဝမသက်သာဘူး။ မာမိပြောလိုက်တဲ့ လုပ်ကြံခံရတာဆိုတာကို ငါယုံတယ်။ ဒီတော့ မင်းကလည်း လူငယ်ကြီးမှာ နဲ့နဲ့စပ်စပ်ရှိတယ်။ ကိုဖော်မင်းဦးကလည်း ရှေ့မိနောက်မိ ဗဟုသုတကြွယ်တယ်။ ဒါကြောင့် မင်းနဲ့ကိုဖော်မင်းဦး၊ ပေါင်းပြီး ဒီကိစ္စကို ဆောင်ရွက်ဖို့ ဖော်ထုတ်ပေးပါ။ အမြန်ဆုံးနည်းနဲ့ ဖော်ထုတ်ပေးပါ။ လို

အပ်ရင် ဟိုတယ်လ်က ဝန်ထမ်းအချို့ကို ယူသုံးနိုင်တယ်”

“အိုခေ... ရတယ်၊ ငါ အစွမ်းကုန်လှုပ်ရှားမယ်”

“စိတ်ချပါ မန်နေဂျင်း၊ တာဝန်ကျေစေရပါမယ်”

“အိုခေ... ပြန်လို့ရပါပြီ”

“ခွင့်ပြုပါ မန်နေဂျင်း၊ သွားခွင့်ပြုပါ သူဌေး၊ ပြန်လိုက်ပါဦးမယ် ကိုနန္ဒ”

မန်နေဂျာက အားလုံးကို ဦးညွှတ်နှုတ်ဆက်ပြီး ထွက်သွားမှ ဘွားဘွားက တရားရှုးစားရဲ့လုပ်တော့သည်။

“ကြည့်စမ်း... ကြည့်စမ်း၊ မင်း ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ မိုးထက်မင်းမူ၊ ဘွားအေရဲ့ခွင့်ပြုချက်မရဘဲနဲ့ ဘယ်တုန်းက လုပ်ဖူးလို့လဲ။ ဒီမိန်းကလေးနဲ့ပတ်သက်ပြီး အချိန်ကုန် လှပန်းခံဖို့ မလိုဘူး ငါ့ဖြေ။ ဘာသံမှကို မကြားချင်တော့ဘူး။ ဒီနေ့ အပြတ်ဖြတ်ခဲ့ပြီလေ”

သူ ဖြုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

“သားဘက်က လိုတယ် ဘွားဘွား၊ အသံတစ်ခုခု ကြားချင်သေးတယ်။ ဒီအဖြစ်ကို သားဘယ်လိုမှမယုံနိုင်ဘူး။ သက်လျာအကြောင်းကို သားပဲအသိဆုံး။ သူ ဘာကြောင့် ဒီလိုဖြစ်ရတယ်ဆိုတာ တိတိကျကျမသိရမချင်း သား ဘယ်လိုမှဖြေသာမှာမဟုတ်ဘူး”

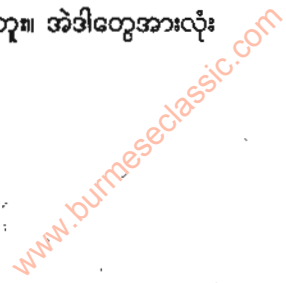
“မိုက်လိုက်တာ သားလေးရယ်... ဒီလောက် တိုင်းသိပြည်သိ သတင်းစာထဲမှာ တိတိကျကျကြီး ပါလာတာတောင် ဘာကို ထပ်သိချင်သေးတာလဲ။ ဒါ ကိုယ်လုပ်ရမယ့်ကိစ္စမဟုတ်ဘူး။ သူတို့ဘာသာ သူတို့ လုပ်ရမယ့်ကိစ္စ။ သားရဲ့အရက်တရားတွေ၊ သားရဲ့ခံစားချက်တွေကို တောင် သူတို့က ပြန်လျော်ပေးရဦးမှာ... နားလည်လား”

“သားရဲ့ခံစားချက်တွေကို သူတို့က လျော်ပေးရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဘွားဘွားက လျော်ပေးရမှာ”

“ဟင်!... ဘယ်လိုပြောလိုက်တယ် သား၊ သား ဘယ်တုန်းက ဘွားဘွားကို ဒီလိုပြန်ပြောဖူးလို့လဲ”

“အခုပြန်ပြောတော့မှာပါ။ ဘွားဘွားကြောင့် သက်လျာကို တွေ့ခဲ့ရတာ၊ ဘွားဘွားကြောင့် ဒီလိုခံစားတတ်လာတာ၊ ဘွားဘွားကြောင့် ဒီလိုတွေဖြစ်ကုန်တာ၊ သား ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ရတော့မှာလဲ။ လုပ်ငန်းရှင်တွေကိုရော ဘယ်လိုမျက်နှာပြုရတော့မှာလဲ။ ဘာမှလှုပ်ရှားလို့မရအောင် ပြုလဲခဲ့ရတာ ဘွားဘွားကြောင့်... သူ့ဓာတ်ပုံတို့သာ ယူမလာခဲ့ရင် ဒီလိုတွေဖြစ်မှာမဟုတ်ဘူး။ အဲဒါတွေအားလုံး သားကိုပြန်လျော်ပေးပါ”

သွားပြီ...။

သူ ဘယ်လိုမှထိန်းမရတော့။ အံ့သြဖွယ်ကောင်းအောင် အလိုက် သင့်ထွက်လာသော စကားလုံးကြမ်းကြမ်းတွေကြောင့် ဘွားဘွားက ခပ် ကြောင်ကြောင်ဖြစ်သွားပြီး ရင်ဘတ်ကိုဖိ၍ ဘုရား တ၊တော့သည်။

“ဘုရား... ဘုရား၊ ငါ့မြေးလေးမှ ဟုတ်ရဲ့လား။ ငါ့မြေးလေး ဘာဖြစ်သွားပြီလဲ။ ဘွားဘွားကြောင့်တဲ့လား... ဟုတ်ပါပြီ မြေးရယ်၊ ဘွားဘွားကြောင့်ပါ။ ဘွားဘွားက မြေးလေးအတွက် ကောင်းစေချင် လို့ လုပ်ခဲ့တာတွေချည်းပါပဲ။ ငါ့မြေးအပေါ်မှာ မကောင်းတာ ဘာတစ် ခုမှ မဖြစ်စေခဲ့ရပါဘူး မြေးလေးရယ်”

“အခုဖြစ်စေခဲ့ပြီပဲ ဘွားဘွားရဲ့၊ ဘွားဘွား ဘာပဲလုပ်လုပ် ဘွား ဘွားလုပ်သမျှ သား ခံလာခဲ့တာ။ ဒါကြောင့် သားလည်း ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သားဖြစ်သမျှအားလုံး ဘွားဘွားကြောင့်ပဲ”

ဟုပြောပြီး ချာခနဲ အိမ်ပေါ်ထပ်သို့ ပြေးတက်ခဲ့တော့သည်။

“ဟေ့ကောင်၊ မင်းမူ”

“သားလေး... သားလေး”

“လူလေး”

“ကြည့်စမ်း! ကြည့်စမ်း! ထွေးတင်၊ ငါ့မြေးလေး ငါ့ကို ပြောရက် လိုက်တာ။ ငါ့ကြောင့်တဲ့၊ ငါလုပ်သမျှ ခံခဲ့ရတာတဲ့။ အေးပါ... မြေး

လေးရယ်... အေးပါ၊ သားခံစားရသမျှတွေ သားဖြစ်ခဲ့သမျှတွေအား လုံး ဘွားဘွား ပြန်လျော်ပေးပါမယ် မြေးလေးရယ်။ ဘုရား... ဘုရား”

“ဟင်!... မမကြီး ဘာဖြစ်သွားတာလဲ၊ မမကြီး... မမကြီး”

“ဘွားဘွား... ဘွားဘွား”

ကျန်ခဲ့သူအပေါင်း၏အသံတွေက နားထဲ ဗလုံးဗထွေးဝင်လာ သည်။ ဘာကိုမှလည်း မမြင်တော့။ ဘာကိုမှလည်း မသိချင်တော့။ အလူးအလဲခံစားနေရသည့်ဝေဒနာတွေက ရင်နှင့်မဆန့်တော့ပြီနို့ အခန်း ထဲဝင်လာခဲ့ပြီး တံခါးကို ဝုန်းဆန့်ဆောင့်ပိတ်၍ Lock ချလိုက်မိလေ သည်။ ပြီးတော့ Yanni ဇွေကို နားကွဲမတတ်ဖွင့်ပြီး အိပ်ရာထဲ မှောက် နေလိုက်တော့၏။

မနက်ကျမှ နန္ဒက တံခါးကို တအုံးအုံး တပြုန်းပြုန်း ထုရိုက် ခေါ်နေတာကြောင့် သူ မဖြစ်မနေထွက်လာခဲ့ရလေသည်။

“မင်းမူ”

“နန္ဒ၊ မင်း အစောကြီးရောက်နေသလား”

“အစောကြီးရောက်နေတာ မဟုတ်ဘူးကွ၊ ညကတည်းက စောင့်အိပ်ပေးနေတာ။ မင်း မနေ့ကလုပ်လိုက်ပုံကြောင့် ဘွားဘွား ဘာဖြစ်သွားတယ်ထင်လဲ”

“ဟင်! ဘွားဘွား... ဘွားဘွား ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“မင်းပြောဆိုသွားတာတွေကို စိတ်မကောင်းဖြစ်ပြီး မူးလဲသွားတာ၊ ဆရာဝန် အိမ်ပင့်ရတယ်ကွ”

“ဟာ! ဒီလောက်ထိတောင် ဖြစ်တာလား... ငါ မသိဘူးကွ။ ငါ့နားထဲမှာ ဆူဆူညံညံတွေ ကြားလိုက်ပေမယ့် ဒီလိုဖြစ်လိမ့်မယ်မထင်ဘူး။ ငါ့စိတ်တွေ ဘယ်လိုဖြစ်သွားမှန်းကို မသိခဲ့တာပါ နန္ဒရာ။ ဆောရီးကွာ... အခု ဘွားဘွား ဘယ်လိုနေလဲ၊ ဘွားဘွား တစ်ခုခုဖြစ်လို့ မရဘူး”

သူ ပြောပြောဆိုဆို စိုးရိမ်စိတ်ဖြင့် အောက်ထပ်သို့ ဆင်းလာခဲ့တော့ နန္ဒကာလည်း...

“ညတွင်းချင်း ပြန်ကောင်းပါတယ်၊ ငါတို့လည်း အနားမှာစောင့်ကြည့်ပေးနေတာပါ။ ခုတော့ စိတ်မကောင်းဖြစ်နေသေးတာပေါ့ကွာ”

ဟုပြောပြီး နောက်ကနေ လိုက်ပါလာသည်။ ဘွားဘွားအခန်းထဲရောက်တော့ အိပ်ပျော်နေတာလား မှေးနေတာလား မသိသော ဘွား

ဘွားဘွားနားမှာ ကပ်ထိုင်လိုက်၏။ နောက်ဆုံးတော့လည်း သူနှင့် ဘွားဘွားသာ ပုံလဲခဲ့ရတာဖြစ်ပါသည်။ ဆိုးရွားလှသောအဖြစ်အပျက်နှင့် မြေး၏သောကတို့ကြောင့် ဘွားဘွားလည်း ဘယ်လောက်ခံစားနေရပြီလဲမသိပါ။ ညှိုးလျော် နွမ်းလျနေသောမျက်နှာက အဖြေပေးနေပါသည်။

သူ့မှားသွားပြီး၊ လူသားအားလုံး ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုမဖြစ်ဘဲ ကံစီမံရာအတိုင်း ဖြစ်စေခဲ့တာမို့ ဘွားဘွားကို ပြန်ပြောမိတာတွေအတွက် နောင်တ ရလာသည်။ ဘွားဘွားက မှေးနေတာပဲလားမသိပါ။ သူ လက်ကလေးကို ခပ်ဖွဖွကိုင်ပြီး...

“ဘွားဘွား”

ဟုခေါ်လိုက်တော့ မျက်လုံးချက်ချင်းဖွင့်ကြည့်သည်။

“ဘွားဘွား”

“မြေးလေး”

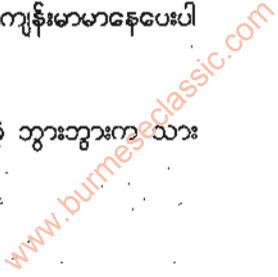
“ဘွားဘွား နေကောင်းတယ်နော်၊ ဘာမှမဖြစ်ဘူးနော်”

“ကောင်းပါတယ် မြေးလေးရယ်”

“ဘွားဘွား တစ်ခုခုဖြစ်လို့မရဘူး။ ကျန်းကျန်းမာမာနေပေးပါ

ဘွားဘွားရယ်”

“ကျန်းကျန်းမာမာနေချင်ပါတယ်၊ ဒါပေမဲ့ ဘွားဘွားက သား

ကောင်းမှကောင်းမှာ သားမကောင်းရင် မကောင်းနိုင်ဘူး”

“အခုကောင်းသွားပါပြီ ဘွားဘွားရယ်၊ သား ဆင်ခြင်ပါမယ်။ မနေ့ကအဖြစ်အပျက်အတွက် သားကိုခွင့်လွှတ်ပေးပါ။ ဘယ်လိုမှမခံစားနိုင်လွန်းလို့ ဖြစ်ခဲ့ရတာပါ။ မရည်ရွယ်ဘဲ အလိုလိုထွက်သွားတဲ့ စကားတွေပါ။ သား အရမ်းများသွားပါတယ်... ခွင့်လွှတ်ပါနော် ဘွားဘွား”

ဟု ပြောပြီး ထိုင်ကန်တော့လိုက်တော့မှ ဘွားဘွားက ထထိုင်ပါသည်။

“သာဓုပါ မြေးလေးရယ်၊ သာဓု... သာဓု၊ ငါ့မြေးကို ဘွားဘွားက ခွင့်လွှတ်စရာမလိုအောင်ဘဲ အပြစ်မမြင်ခဲ့တဲ့သူပါ။ မြေးပါးစင်က မထွက်ပူးတဲ့စကားတွေ ထွက်လာတာနဲ့လို့ ဘွားဘွား မကြားရက်ဘဲ Shock ရသွားတာပါ မြေးလေးရယ်။ တကယ်တော့ လူတွေအားလုံးဟာ ကံစီမံရာကို နာခံရတယ်ဆိုပေးမယ့် ငါ့မြေးလေးက ဘွားဘွားစီမံတာကိုပဲ နာခံခဲ့ရတာဆိုတော့ ဒီလိုပြောထိုက်ပါတယ်။ ဒီလိုပြောလိုက်မှလည်း သားရင်ထဲမှာ ပေါ့သွားမယ်ဆိုတာ ဘွားဘွား နားလည်တာပေါ့ မြေးလေးရယ်... ကဲ၊ ထ”

ဘွားဘွားက အပြောနှင့်အတူ လက်ကမ်းပေးတာမို့ သူ

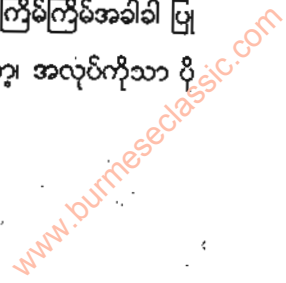
ဘွားနားမှာ ကပ်ထိုင်လက်သည်။ ပြီးတော့ ဘွားဘွားက သူ့ကိုဆွဲယူပွေ့ဖက်ပြီး ကျောသပ်၍ နှစ်သိမ့်ပေးပါသည်။

“အားတင်းထားပါ မြေးလေး၊ ဖြစ်ပြီးသမျှကို မေ့နိုင်သမျှ မေ့ထားပြီး မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ပျော်ပျော်နေကြရအောင်”

တဲ့။ သူလည်း ခေါင်းညိတ်ပြီး ဘွားဘွားကို ခပ်တင်းတင်းပြန်ဖက်ထားလိုက်ပါသည်။

နောက်တစ်နေ့မှာ စင်ကာပူမှ ဘွားဘွားရဲ့သားကြီး ကြွရောက်လာလေသည်။ ထိုသားကြီးကတော့ ရန်ကုန်နှင့် စင်ကာပူကို အိမ်ဦးနှင့်ကြမ်းပြင်လိုသဘောထားနေသလို ခေါင်းထဲမှာလည်း အလုပ်တွေကိုသာ တန်းစီထည့်ထားတတ်သူမို့ သူတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်၏အဖြစ်ကိုတော့ ပျင်းတောင်ပျင်းသေးတယ်ဆိုသည့်အစားထဲကပင်။

“ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ ဒါမျိုးအဖြစ်အပျက်က အဆန်းမဟုတ်တော့ဘူး။ တကယ့်အသေးအမွှားလေး။ လမ်းလျှောက်ရင်း တွေ့ခဲ့တဲ့ ခဲလုံး၊ ဆေးဆာစ်လုံးကို ကန်ပစ်ခဲ့တယ်လို့ပဲ သဘောထားလိုက်။ Marriage ဆိုတာ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အတွက် အကြိမ်ကြိမ်အခါခါ ပြုလုပ်လိုရတယ်။ ခေါင်းထဲက ဖယ်ထုတ်လိုက်တော့ အလုပ်ကိုသာ ပိုပြီး အာရုံစိုက်”

တဲ့။ မှန်ပါသည်။

“တစ်ပတ်ပဲ ရှိသေးတယ်ဆိုတော့လည်း သားခံစားနေရတာကို လေးလေး နားလည်ပေးလို့ရပါတယ်။ သောက်စား မူးရှူးပြီး စိတ်လေ မသွားတာကိုပဲ ကျေးဇူးတင်သေးတယ်။ စိတ်ကို အအားမပေးဘဲ အလုပ် တွေကိုသာ ဦးဆောင်ပြီး တိုးချဲ့လုပ်ကိုင်သွားမယ်ဆိုရင် သားခံစား ချက်က တစ်လလောက်နဲ့ ပျောက်ထွက်သွားလိမ့်မယ်။ အချိန်က ကု ပေးလိမ့်မယ်ဆိုတာ ဒါကိုပြောတာ။ အဓိကက မင်း အပေါင်းအသင်း များဖို့၊ စာများများဖတ်ဖို့၊ ခရီးထွက်ပေးဖို့တွေ လိုတယ်နော်”

ဒါလည်း မှန်ပါသည်။

“မေမေ့ကိုလည်း ကျွန်တော် မကြာခဏပြောဖူးတယ်။ မေမေ့ မြေးက ကလေးမဟုတ်တော့ဘူး။ ဒီခေတ်ကြီးမှာ 25 နှစ်ဆိုတာ လူ ကြီးဖြစ်သွားပြီလို့။ သူ့မှာ ကိုယ်ပိုင် Idea တွေရှိတယ်။ ပညာတတ် တစ်ယောက်လည်းဖြစ်ပြီ။ အလုပ်ကိုလည်း ဦးဆောင်နိုင်နေပြီ။ ဒါကို မေမေက ကလေးတစ်ယောက်လို အလိုလိုက် ကရုဏ်ပြုံး နေရာတိုင်း ကို လွှမ်းမိုးစိမ့်နေတော့ ဒီလိုမဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်ကုန်တာပေါ့”

အဲဒါလည်း မှန်ပါသည်။

“ခုခေတ်လူငယ်တွေက များသောအားဖြင့် လွတ်ပေးထားရတယ်”

မေမေ။ သူတို့ကို ကိုယ်ဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်အောင် အခိန်ပေး ချုပ်ကိုင် ထားလို့ မရဘူး။ သူတို့ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်အောင်ပဲ သူတို့လုပ်တတ်တဲ့ လုပ်ရင်ကလေးတွေကို Guideline လုပ်ပေးရမှာ။ လူငယ်လေးတွေကို လျှော့မတွက်နဲ့နော် မေမေ”

ဒါလည်း အမှန်ပင်။ သို့သော်...

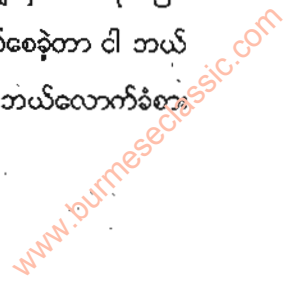
“လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ မင်းကပါ ငါ့ကို အပြစ်ပြောနေတာ လား။ ဒါတွေအားလုံး ငါ့ကြောင့်ဖြစ်ရတာလို့ ဆိုလိုတာလား”

ဟု သွားသွားက အော်လိုက်တာမို့...

“ဟာ၊ အဲလိုပြောရတာ မဟုတ်ပါဘူး မေမေရော။ အဖြစ်အပျက် ပေါ်မူတည်ပြီး ကျိုးကြောင်းဆက်နွယ်တာလေးတွေကို သဘောတရား လောက် ပြောပြတာပါ”

ဆိုပြီး လေးလေးက သူနှင့်သွားသွားကြားကို ဝင်ထိုင်လေ၏။

“ငါကတော့ အားလုံးကောင်းသွားဖို့အတွက် အကောင်းဆုံးတွေ ချီးမွမ်းပြီး စိစဉ်ခဲ့တာပဲ... ဘယ်သူက ဒီလိုဖြစ်ချင်မှာလဲ၊ ကိုယ်ဖြစ် ချင်သလိုမဖြစ်ဘဲ ကံတရားက သူဖြစ်ချင်သလိုဖြစ်စေခဲ့တာ ငါ ဘယ် လောက်ရင်နာခဲ့ရသလဲ၊ ငါ့မြေးလေးအတွက် ငါ ဘယ်လောက်ခံစား ခဲ့ရသလဲ။ အဲဒါ မင်းသိရဲ့လား”

“သိတာပေါ့ မေမေရာ၊ သိလွန်းလို့ ဒီမြေးအဘွားနှစ်ယောက်ရဲ့ Stress တွေကို ဖြေဖျောက်ပေးမလို့ လာခေါ်တာပဲ။ ဒီအမေနဲ့ ဒီတူလေး တစ်ပြိုင်နက်ခံစားနေရတာ ကျွန်တော် ဒီအတိုင်းထားရက်ဖို့ မလား။ ဒီတော့ နှစ်ယောက်လုံး Refreshing ဖြစ်ဖို့ ကျွန်တော်နဲ့ လိုက်ခဲ့ကြနော်။ သားရော လိုက်မယ်မဟုတ်လား”

ဟု လေးလေးက မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်တစ်ချက် ထွေးဖက်ပြီး ပြောပါသည်။

“အို! ဘာဖြစ်လို့ လိုက်ရမှာလဲ။ ဒီရက်ကြီးမှာ သွားတော့ ရှက်လို့ ထွက်ပြေးသွားကြတယ် ထင်မှာပေါ့”

“အခုရက်ကတော့ ဟုတ်ပါတယ် လေးလေး။ သားလည်း သွားဘားလိုပဲ”

“မေမေက အဲဒါကြောင့် ခက်တာပေါ့။ ပတ်ဝန်းကျင်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဂရုစိုက်နေမှာလဲ။ အချိန်တန်တော့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် အတူတူပဲ။ ကျွန်တော့်အဖြစ်က ဟိုလည်းခေါ်မရ၊ ဒီမှာကျတော့လည်း စိတ်မချနဲ့။ ဟိုသာ အပြီးလိုက်ခဲ့မယ်ဆိုရင် ကိစ္စပြတ်ပြီ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်လလောက်တော့ လိုက်နေပါ မေမေရယ်။ ဒီတိုင်း စိတ်မချနိုင်ဘူး”

“ဟဲ့၊ ငါက မြန်မာပြည်သား... မြန်မာပြည်မှာမွေးတာ။ မြန်-

ပြည်မှာပဲ ခေါင်းချမယ်။ မင်းတို့စကားကဲ့သို့ တစ်ပတ်ထက် ပိုမနေနိုင်ဘူး”

“ဒုက္ခပါပဲဗျာ... ကျွန်တော်က ကျန်းမာရေးအတွက်ပြောတာ မေမေရဲ့”

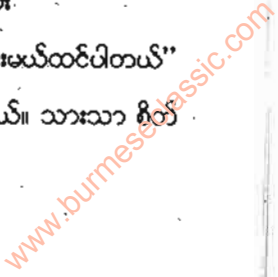
“ငါ့ကျန်းမာရေးက ငါ့မြေးအပေါ်မှာပဲ မှုတည်တယ်။ ငါ့မြေးကောင်းရင် ငါ ကောင်းပြီးသား”

“ကဲ၊ ဒါဆိုလည်း မေမေ့သဘောဗျာ၊ မေမေ့သဘော။ ဒါပေမဲ့ ခုရက်ကတော့ ဒီလိုနေလို့မဖြစ်ဘူး... Relax ဖြစ်အောင် လုပ်ရမယ်။ ကျွန်တော် စဉ်းစားထားတာတစ်ခုရှိတယ်။ စကားပူမလိုက်ချင်ဘူးဆိုရင် beach တွေကို ခဏသွားနားချင်နား ပြီးတော့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို care လုပ်ပေးနိုင်မယ့်သူ... အလုပ်အတွက်ရော၊ အိမ်တွင်းရေးအတွက်ရောပေါ့။ Secretary ဖြစ်ဖြစ်၊ bodyguard ဖြစ်ဖြစ်၊ ခေါ်”

“အေး... အဲဒါတော့ မေမေလည်း စဉ်းစားနေတော့ သဘောထူတယ်။ အဓိကက care လုပ်ပေးဖို့ဆိုတော့ bodyguard ထက် Secretary ဆို ပိုကောင်းမယ်။ အချိန်ပြည့်လုပ်ပေးနိုင်ရမယ့် ever secretary ပေါ့။ ငါ့မြေးလေးရော သဘောတူလား”

“စိတ်ဝင်စားပါတယ် သွားသွား။ အာရုံပြောင်းမယ်ထင်ပါတယ်”

“အိုခေ၊ လေးလေးဖြစ်အောင် စီစဉ်ပေးခဲ့မယ်။ သားသာ စိတ်

သစ်လူသစ်နဲ့ နေနိုင်ဖို့ ကြိုးစား။ အင်တာဗျူးအစီအစဉ်ကတော့ မြေး အဘွားနှစ်ယောက်လုံးနဲ့ နေရမှာဆိုတော့ ကိုယ်တိုင် စိတ်ကြိုက်မေး ပြီး ရွေးရမယ်နော် မေမေ”

“ဒါပေါ့... ဒါပေါ့”

ထိုအစီအစဉ်ဖြင့် လေးလေးက သူ စက်ာပူ မပြန်ခင်မှာ အလုပ် အတွက်ရော အိမ်အတွက်ပါ အားထားရမယ့် အချိန်ပြည့်အတွင်းရေး များခေါ်ဖို့ ကြော်ငြာတွေ ထည့်ဘော့သည်။

ရက်အကန့်အသတ်လုပ်ထားတာမို့ သတ်မှတ်ရက်အတွင်း လာ လျှောက်သူဦးရေ ၁၀၀ ခန့်ရှိခဲ့လေရာ သတ်မှတ်ရက်ပြည့်သွားချိန်မှာ ပဲ ကြော်ငြာပါအစီအစဉ်အရ ရွေးချယ်ပွဲကို ဟိုတယ်လ်မှာပဲ လုပ်ဖို့ စီစဉ်ခဲ့၏။

သို့သော် လျှောက်ထားသူ အလွန်များပြားခဲ့တာကြောင့် အင် တာဗျူးအစီအစဉ်မလုပ်တော့ဘဲ ဘွဲ့နှစ်ခု၊ နှစ်ခုအထက်နှင့်၊ ဘွဲ့တစ်ခု ဖြစ်ပါက (Diploma) သင်တန်းဆင်းလက်မှတ်များစွာ ရရှိထားသူတို့ ကိုသာ ရွေးချယ်ခဲ့ပြီး ကျန်တာတွေကို ပယ်ချခဲ့ရလေ၏။

တင်ကျန်ခဲ့တာက လူအယောက် 30 ဖြစ်ပါသည်။ ထို 30 တို့ ဟိုတယ်လ်မန်နေဂျာက တစ်ဆင့်ပြီးတစ်ဆင့် ဆန်ကာတင်ပြီး ရွေး

ခဲ့ရာ နောက်ဆုံးဆယ်ယောက်သာ ကျန်ခဲ့၏။ ထိုဆယ်ယောက်ကျမှ စိတ်တိုင်းကျတစ်ယောက်ကို ရရှိအတွက် သူတို့မြေးအဘွားက အင်တာ ဗျူးလုပ်ရတာ ဖြစ်လေသည်။

“ပင်ပန်းနေပြီလား၊ ဘွားဘွား၊ စိတ်တိုင်းကျရွေးရတာဆိုတော့ ဘွားဘွား၊ စိတ်ရောလူရော နှစ်ထားတာ သားသိတယ်”

“ပင်ပန်းပေမယ့် ပျော်စရာတော့ ကောင်းသား မြေးရ၊ ဒီတစ် ခါတော့ ငါ့သားကြီးကို ကျေးဇူးတင်ကြောင်း လှမ်းပြောရမယ်။ ဒါနဲ့ ကလေးတွေက ဘာဖြစ်လို့ ဒီလောက်တော်နေကြတာလဲ။ မေးတာတွေ ကို ကွက်တိဖြေနိုင်ကြတယ်။ ပညာရော၊ ရုပ်ရည်ရော၊ အပြစ်ကင်းနေ တော့ ရွေးဖို့ခက်နေပြီ”

“ဟုတ်တယ် ဘွားဘွား၊ ပွဲက ကြပ်နေပြီ။ နောက်ထစ်ကျန်တဲ့ သုံးယောက်ထဲက ထူးထူးခြားခြားလေးပါလာဖို့ မျှော်လင့်ရမှာပဲ”

“ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်”

အဲဒီလိုနှင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက် ရွေးလာခဲ့ရာ နောက် ဆုံးတစ်ယောက်မှာပဲ ထူးခြားတာကို တွေ့ခဲ့ရပါသည်။ အဲဒါကတော့ ဆခြားမဟုတ်၊ သူတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ရှေ့သို့ တည့်တည့်မတ် မတ်ကြီး ဝင်ရောက်ထိုင်လာသူကို ကြည့်လိုက်ရာ တစ်ချိန်တုန်းက နှစ်

www.burmeseclassic.com

ခါပြန် ဆုံခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးဖြစ်နေခြင်းကြောင့်တည်း။

“ဟင်! မင်း... မင်း”

“ဪ... ရှင်... ရှင်... မင်္ဂလာပါရှင်”

နှစ်ယောက်သား အံ့သြစွာ စိုက်ကြည့်မိစဉ်... . .

“မြေးလေး၊ မြေးနို့သိနေခဲ့တာလား”

ဟု ဘွားဘွားက မေးလိုက်တာနို့... .

“ဟို၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ ဘွားဘွား။ အသိတွေတော့ မဟုတ်ဘူး။ အပြင်မှာ အမှတ်တမဲ့ နှစ်ခါတိုက်ခဲ့ဖူးတာဆိုတော့ မှတ်မိသွားတာပါ”

“ဟုတ်... သူပြောသလိုပါ”

“ဪ... အမှတ်တမဲ့ နှစ်ခါတိုက်ဆိုင်ခဲ့ဖူးတာဆိုတော့ ထူးဆန်းသားပဲ။ ခုလည်း နောက်တစ်ကြိမ် ထပ်ပြီးတွေ့ပြန်ပြီဆိုတော့ ပိုထူးဆန်းသွားတာပေါ့။ ဘဝမှာ ဒီလိုတိုက်ဆိုင်မှုမျိုးတွေလည်း ရှိတတ်ပါတယ်”

“ဟုတ်”

ဘွားဘွားစကားအဆုံး သုံးယောက်သား ကိုယ့်အာရုံနှင့်ကိုယ်ငြိမ်သက်သွားပြီး ရွေးချယ်မှုကို စတင်ပါသည်။ သူမ၏ C.V Form ကို သေချာကြည့်မှ ဓာတ်ပုံရှင် ‘လမင်းပျိုစင်’ နှင့်သူမကို တစ်ယောက်

တည်းမှန်း သိသာထင်ရှားစေတော့၏။ စောစောက ဓာတ်ပုံကိုကြည့်မိဘုန်းကတော့ သူ တကယ်ပဲ မမှတ်မိခဲ့ပါ။ နာမည်လေးကတော့ ခပ်လန်းလန်းလေးပင်။

သူတို့အဓိကထားကြည့်ရမည်မှာ လူပုံစံနှင့် ပညာအရည်အချင်းသာဖြစ်တာမို့ သူ့မျက်လုံးက ပညာအရည်အချင်းဆီ ရောက်သွား၏။ ဘွဲ့နှစ်ဘွဲ့သုံးဘွဲ့ရထားသူများထဲမှ သူမက တစ်ဘွဲ့သာ ရထားသော်လည်း Diploma လက်မှတ်တွေကတော့ အများကြီးရထားသူဖြစ်၏။ လူပုံစံကတော့ မြင်ဖူးပြီးသားဖြစ်သလို သိပ်အချောအလှကြီးမဟုတ်သော်လည်း ခေတ်နှင့်တစ်ပြေးတည်း ညီနေသည့် ဒီဇိုင်းလေးနဲ့ အထွေအထူးပြောစရာမလိုချေ။

သူသည် အဓိကကျသည့် အချက်အလက်တွေကိုကြည့်ပြီး C.V Form ကို ဘွားဘွားအား ပေးလိုက်၏။ ဘွားဘွားကလည်း သူ့လိုပင် သေချာကြည့်ပါသည်။

သူမကတော့ မျက်လွှာချထားပြီး သူကတော့ သူမကိုမသိမသာ နှိုးငင်း ကန်ဘောင်မှာ တိုက်မိခဲ့ပုံနှင့် စိန်ဂေဟာထဲမှာ တွေ့ခဲ့တုန်းက ခုခံလေးကို မြင်ယောင် ကြားယောင်နေမိသည်။

(* ရှင်နဲ့မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့် ရချင်ပါသေးတယ်...)

❀ တစ်ဆိတ်လောက် Visiting card လေးပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဝုန်းနံပါတ်လေးပဲဖြစ်ဖြစ်ပေါ့၊ တစ်နေ့နေ့မှာ ဂုဏ်ပြု ချင်သေးလို့ပါ...)

ကြည့်စမ်း...

လောကကြီးက ဘယ်လောက်အံ့သြဖို့ကောင်းသလဲ။ ခုတော့ သူ့ကို မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့်တောင်းခဲ့သောကောင်မလေးက သူ့ရှေ့ကိုရောက် နေခဲ့ပါလား။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူမကိုပြန်တွေ့ရတာ သူ့ရင်ထဲကို တစ်မျိုးတော့ ဖြစ်စေသည်။ ထိုတစ်မျိုးကို ခေါင်းစဉ်မဖော်ပြတတ်။ ပြီးတော့ သူမရဲ့ ဒီဒိုင်းလေးကလည်း မြင်ရသူကို စွဲဆောင်မှုတစ်မျိုးဖြစ်စေသည်ဟု သူ ထင်မိပါသည်။

“နာမည်က လမင်းပျိုစင်၊ အသက်က 22... ဘွဲ့တစ်ခုသာ ယူထားပေးမယ့် Diploma တွေကတော့ အများကြီးရထားတာပဲ။ မိခင် က ဒေါ်စန္ဒီ၊ ဖခင်ကတော့ မရှိတော့ဘူးနော်။ တစ်ဦးတည်းသောသမီး သွေးက O သွေး။ အရပ်... အကြိုက်ဆုံးအရောင်... အကြိုက် ဆုံးအစားအစာ... ဝါသနာ... အင်း...”

စသဖြင့် ဘွားဘွားက ထုံးစံအတိုင်း C.V Form ကိုကြည့်ခင်

အစ်ယောက်တည်း ရွတ်ချင်တာ ရွတ်ပြီးမှ သူမကို စတင်မျှားပါသည်။

“နာမည်က လှလှလေးပဲ၊ လမင်းပျိုစင်... သမီး ဒီအလုပ်ကို ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ လာလျှောက်တာလဲ”

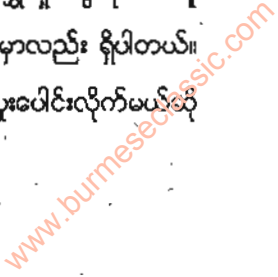
“အလုပ်ရဖို့ထက် ဝါသနာကို ဦးစားပေးပြီး လာလျှောက်တာ ပဲ”

“မိဘသဘောတူမှု ရှိရဲ့လား... ဘယ်လိုသိပြီး လာလျှောက် တာလဲ”

“မိဘသဘောတူပါတယ်၊ သမီးက တစ်နေ့ကို ဂျာနယ်ငါးစောင် နဲ့ သတင်းစာနှစ်စောင် ဖတ်ပါတယ်ရှင်။ အဲဒီထဲမှာတွေ့ပြီး အရမ်း စိတ်ဝင်စားတာနဲ့ လာလျှောက်ခဲ့တာပါ”

“အချိန်ပြည့်အတွင်းရေးမှူးဆိုတော့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေ အများကြီးဆုံးရှုံးသွားနိုင်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် သမီး ဒီအလုပ်ကို ဘယ်လောက်ထိလုပ်ပေးနိုင်မလဲ”

“ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ကိုယ့်ရဲ့ပျော်ရွှင်မှုတွေဆိုတာ လူ နည်း ရှိရမှာပါ။ သမီးမှာ ရှိသလို လုပ်ငန်းရှင်ဆီမှာလည်း ရှိပါတယ်။ ဒါကြောင့် အလုပ်ရှင်နဲ့အလုပ်သမား အကျိုးတူပူးပေါင်းလိုက်မယ်ဆို ခင် အဲဒီကိစ္စက ပြေလည်သွားပါလိမ့်မယ်”

“...”

“ဘယ်လောက်ထိ လုပ်ပေးနိုင်မလဲဆိုတာကတော့ အတိအကျ မပြောနိုင်ပါဘူး။ စိတ်နဲ့လည်း ဆိုင်ပါတယ်။ လုပ်ငန်းရှင်အပေါ်မှာလည်း မှုတည်ပါတယ်။ ဒါကြောင့် တစ်လ၊နှစ်လလည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်မယ်။ ယနေ့မှစ နှစ်တစ်ရာတိုင်လည်း ဖြစ်ချင်ဖြစ်ပါမယ်”

ကြည့်စမ်း... သူမ စကားပြောတတ်နိုင်လွန်းသည်။ ယနေ့မှစ နှစ်တစ်ရာတိုင်တဲ့... လူလည်မလေးပဲ။

မင်းမူသည် နားထောင်နေရင်းမှ ရှေ့ကလူတွေ ဖြေသွားပုံနှင့် မတူတာမို့ သူမကို လျှော့တွက်လို့မရဘူးဆိုတာ နားလည်လိုက်သည်။ ပြီးတော့ သူမပြောတာလေးတွေကို နားထောင်ရတာ ငြီးငွေ့မှုတွေကို အလိုလိုလျော့ကျသွားစေသည်။ စိတ်ဝင်စားမှုတွေကိုလည်း ဖြစ်စေ၏။ ဘွားဘွားလည်း သူ့လိုပဲ ဖြစ်ပါလိမ့်မည်။ မေးမြန်းနေပုံက စောစောကလိုအသံမျိုးမဟုတ်တော့။

“သမီးက ဘာသာစကားလည်း သုံးမျိုးတတ်ထားတာ တွေ့ရတယ်။ ဒီပလိုမာတွေလည်း လေးခု ရထားတာတွေ့ရတယ်ဆိုတော့ အလက်ရှိ ဘာလုပ်နေသလဲ”

“လက်ရှိကလည်း ဆွစ်ဇာလန်က လာဖွင့်တဲ့ center တ

vocational training မှာ တက်နေပါတယ်။ ဟိုတယ်လ်လုပ်ငန်းနဲ့ ဆိုင်ပါတယ်။ အခုလကုန် ပြီးမှာပါ။ ပထမကတော့ Hotel Management ကို စက်ာပူမှာ သွားတက်ဖို့ပါ။ ဒါပေမဲ့ ဒီသင်တန်းကိုတက် ဆားလိုက်ရင် စက်ာပူသင်တန်းအတွက် ပိုအဆင်ပြေသွားမယ်လို့ ထင်လို့ပါ”

“ဘဝမှာ ဘာအဖြစ်ချင်ဆုံးလဲ၊ ဖြေကြည့်ပါ”

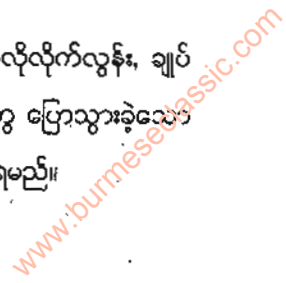
“လုပ်အားခ ရတဲ့လူထက် လုပ်အားခ ပေးတဲ့လူပဲဖြစ်ချင်ပါတယ်။ ရွေးချယ်ခံရတဲ့လူထက် ရွေးချယ်ပေးတဲ့လူပဲ ဖြစ်ချင်တယ်”

“ဒါဆို သမီးဖြစ်ချင်တာနဲ့ သမီး ဝါသနာပါလို့ လာလျှောက်တဲ့ အလုပ်နဲ့ ကိုက်ညီမှုရှိပါရဲ့လား”

“ကိုယ်ဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်ဖို့အတွက် ဖြစ်သင့်တဲ့လမ်းကို အရင် ဆွက်ရမယ်လို့ တွက်ပါတယ်”

“ဒီခေတ်ကြီးထဲမှာ လူကြီးနဲ့လူငယ်ရဲ့ဆက်ဆံမှု အုပ်ထိန်းမှု ဆို ဘယ်လိုရှိသင့်သလဲ”

ဘွားဘွားကတော့ ထည့်ပြီ။ သို့အပေါ် အလိုလိုက်လွန်း၊ ချုပ်နှောင်လွန်းလို့ မဖြစ်သင့်တာ ဖြစ်ခဲ့ရကြောင်းတွေ ပြောသွားခဲ့သော်လည်း လေးကို မကျေနပ်ဖြစ်ပြီး မေးကြည့်တာဖြစ်ရမည်။

၂၇၆ ❁ လေးဒီဇင်

“လူကြီးနဲ့လူငယ်ကို ဒီခေတ်မှာ မျိုးဆက်ဟောင်းနဲ့ မျိုးဆက်သစ်လို့ သုံးပါတယ်။ မျိုးဆက်ဟောင်းတွေက မျိုးဆက်သစ်တွေကို ကိုယ်ဖြစ်ချင်တဲ့ပုံစံမျိုးဖြစ်အောင်၊ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဘဝရောက်အောင် အရာရာမှာ လွှမ်းမိုးချုပ်ကိုင်ထားမယ်ဆိုရင် မျိုးဆက်သစ်တွေမှာ ကိုယ်ပိုင်အယူအဆတွေ၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုတွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီး မျိုးဆက်ဟောင်းတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုတွေနဲ့ ဘဝကိုရှင်သန်နေရသလို ဖြစ်နေပါလိမ့်မယ်”

“...”

“အဲဒီအခါမှာ မဖြစ်သင့်တာတွေ ဖြစ်လာလိမ့်မယ်။ ဒါကြောင့် လူငယ်တွေကို ဆက်ဆံတဲ့အခါမှာ လူကြီးတွေရဲ့လွှမ်းမိုးမှုတွေ မပါဝင်အောင် အတိုင်းအတာနဲ့ လွှတ်ပေးထားရပါမယ်။ သူဖြစ်ချင်တာ ဖြစ်အောင် လုပ်နေတဲ့လုပ်ရပ်ကလေးတွေကိုလည်း ဘေးကနေကြည့်ပြီး ထိန်းမတ်ပေးရမယ်လို့ထင်ပါတယ်”

သူမ ဘယ်လိုပဲပြောပြော အဓိကအကြောင်းအရာကတော့ လေးလေးပြောသွားတာနှင့် တစ်ထပ်တည်းဖြစ်ပါသည်။ သူသည် ဘွားဘွားနောက်ထပ်မေးခွန်းမမေးခင် ရှေ့မှ Laptop ကို ဖြိုးခနဲဖျတ်ခနဲသုံးလိုက်၏။ ‘ဘွားဘွား သတိ! နည်းနည်းဘောင်ကျော်နေပါတယ်’

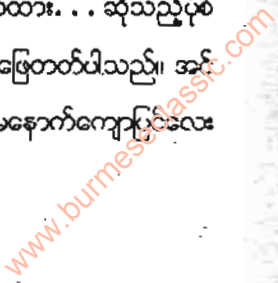
သည် စာတမ်း ပေါ်လာတော့ ဘွားဘွားကို ထိုးပြလိုက်ပါသည်။
ဘွားဘွားကလည်း နှစ်ပါသည်။

“အိုကေ၊ ဒီနေရာမှာ သမီးကို တစ်ခုပြောချင်တယ်။ အရင်ကတော့ ဘွားဘွားက M.D ပေါ့။ ခုတော့ ဒီမြေးလေး မိုးထက်မင်းမုကို လွှဲထားလိုက်ပြီ။ ဘွားဘွားတို့နှစ်ယောက်က ပြီးခဲ့တဲ့လတုန်းက လူခွေးပြဿနာအကြီးအကျယ်တစ်ခုကို ရင်ဆိုင်ခဲ့ရတာရှိတယ်။ သမီးလည်း ကြားပါလိမ့်မယ်။ အဲဒီအတွက် လူရွေးရတာပါ”

“...”

“ဒီတော့ ပြောချင်တာက မေးခွန်းတွေဟာ လုပ်ငန်းနဲ့ပတ်သက်တဲ့မေးခွန်းတွေ နည်းလိမ့်မယ်။ လူမှုရေး၊ ဆက်ဆံရေး၊ ဘဝအကြောင်းနဲ့ စိတ်ခံစားမှုနဲ့ပတ်သက်တဲ့မေးခွန်းတွေပဲ များနေလိမ့်မယ်။ သမီးကြားစားပြီး ဖြေကြည့်ပါ”

ဟုပြောပြီး ဘွားဘွားက သူမမေးချင်တာတွေကို နှိုက်နှိုက်ရွတ်ရွတ်မေးတော့သည်။ သူမကလည်း အံ့သြဖို့ကောင်းပါသည်။ မေးချင်တဲ့တက်က မေး စမ်းချင်တဲ့ဘက်က စမ်း၊ လာထား... ဆိုသည့်ပုံစံနဲ့ပင် ဘွားဘွားမေးသမျှ နှိုက်နှိုက်ရွတ်ရွတ်ပြန်ဖြေတတ်ပါသည်။ အင်တာဗျူးပြီးဆုံးသွားချိန်မှာတော့ ဘွားဘွားက သူမနောက်ကျောပြင်လေး

ကို စိုက်ကြည့်ပြီး ပြုံးကျနခဲ့လေ၏။

“နောက်ဆုံးပိတ် အိတ်နဲ့လွယ် ဆိုသလိုပဲ မြေးချေ၊ နောက်ဆုံး တစ်ယောက်ကျမှ ထူးခြားတာတွေ တွေ့လိုက်ရတယ်လို့ ထင်တာပဲ။ ဘွားဘွားကတော့ ဒီကလေးမကို ရွေးချင်တယ်။ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ပုံစံ ထက်တောင် ကျော်နေသေးတယ်။ ပြီးတော့ အဆင့်အတန်းတစ်ခုထဲ က ဖြစ်လိမ့်မယ်။ ဝါသနာပါလို့သာ လာခဲ့တာ။ ဒါနဲ့ မြေးကရော ဘယ် လိုသဘောရသလဲ”

“သားလည်း ထူးခြားတယ်လို့ထင်ပါတယ်၊ ဘွားဘွားပဲ ဆုံး ဖြတ်ပါ”

“သားပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ”

“ဘွားဘွားပဲ ဆုံးဖြတ်ပါ”

“မရဘူးနော်. . . ငါ့မြေးသဘော”

“ဘွားဘွားသဘော”

“ငါ့မြေးသဘောပါဆို”

“ဘွားဘွားသဘောပါဆို”

“ကိုင်း. . . မနက်ကျ ချက်ချင်းပဲ အကြောင်းကြားလိုက်တော့

မယ်”

“ဟား ဟား ဟား. . .”

ခုမှပဲ မြေးအဘွားနှစ်ယောက် ပျော်ရွှင်ရယ်မောနိုင်တော့သည်။ နောက်ဆုံးတော့ အမှတ်တွေ အများဆုံးရရှိသွားသော လမင်းပျိုစင် ကိုပဲ ရွေးချယ်ဖြစ်ခဲ့ပါသည်။

မနက်ကျတော့ ဘွားဘွားက ဖုန်းကို ပြုံးပြုံးဝလေး နှိပ်၏။ သူ တာ ဘေးမှာထိုင်ပြီး ‘စပီကာ ဖွင့်ထားနော်’ ဟုပြောလိုက်သည်။ မကြာ ဆင် သူမ၏ချိုချိုသွက်သွက်အသံလေး ထွက်လာပါသည်။

“ဟလို၊ အမိနို့ရှိပါရှင်. . . လမင်းပျိုစင်ပါ”

“မောနင်း လမင်းပျိုစင်၊ ရှုဘီဟိုတယ်လ်က ဘွားဘွားပါ”

“ဟုတ်၊ မင်္ဂလာပါ ဘွားဘွားသူဌေး၊ ကောင်းသောနံနက်ခင်း ဖြ”

“အေးကွယ်၊ ကောင်းသောနံနက်ခင်းမှာ ကောင်းသောသတင်း ဆေး ပို့လိုက်ပါတယ်။ သမီးကိုရွေးလိုက်ပါပြီ။ လကုန်ရင် အလုပ်ဝင် လှည့်ပါ”

“ဟာ! တကယ်. . . တကယ်ပြောတာ ဘွားဘွားသူဌေး၊ ဝမ်း သာလိုက်တာ. . . ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ်” တဲ့။ သူမ၏ဝမ်းသာအားရ ရှုန်းရွှန်းစားစား လှိုက်လှိုက်လှလှ

www.burmeseclassic.com

၂၈၀ ❀ လေးဒီဇင်ဘာ

ပြောလိုက်သောအသံက ပေါ့ပါး လန်းဆန်း တက်ကြွမှုတွေ ပါနေတာ
ကြောင့် ကြားရသူပင် သူမနှင့်ထပ်တူထပ်မျှ ခံစားခဲ့ရလေသည်။

အခန်း (၉)

မင်းက ငါ့ရဲ့ကမ္ဘာ ကြီး...မင်းက ငါ့ရဲ့အိပ်မက်သခင်

ပျို မထင်ခဲ့မိပါဘူး...
တစ်မိုးအောက်မှာ သူ့နဲ့နေရဖို့...
သူ့မျက်နှာလေးကို မော်ဖူးခွင့်ရဖို့...
သူ့အပြုံးလေးကို ခံစားခွင့်ရဖို့...
သူ့အတွက် အရာရာဖြည့်စည်းပေးဖို့...
သူ့ရဲ့လက်ရုံးကလေး တစ်ဖက်ဖြစ်ဖို့...
သူ့ရဲ့တိုးတိုးဖော်ကလေး ဖြစ်ဖို့...
သူ့ရဲ့အနားမှာ အရိပ်ကလေးလို ရှိနေဖို့...

ဆိုတာ...

ဒီလောက်ထိ မြန်မြန်ဆန်ဆန်ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့။

ခုတော့ ကြည့်ပါဦး... လောကကြီးက ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ် ခဲ့ပါသလဲ။ ပျိုက ပျို တိတ်တခိုး ကျိတ်ပိုးခဲရတဲ့ ပျိုချစ်သူလေးရဲ့ဘေး မှာ အချိန်ပြည့်အတွင်းရေးမှူးမလေးတဲ့။

ပျိုသည် သူ့ကို မြင်မြင်ချင်း စွဲလန်းမိကတည်းက သူ့အနား ရောက်ဖို့ အမျိုးမျိုးချဉ်းကပ်ခဲ့ပါသည်။ ခြေလှမ်းတွေ တစ်လှမ်းပြီးတစ် လှမ်း တိုးကပ်ခဲ့ပါသည်။ တိုက်ကွက်တွေ အမျိုးမျိုးဆင်ခဲ့တာလည်း အထိုက်အလျောက်အောင်မြင်ခဲ့ပါသည်။

နောက်ဆုံး သူ့ရင်ခွင်ရိပ်ကို ခိုလှုံဖို့ ခြေတစ်လှမ်းသာ လိုတော့ တာဖြစ်၏။ ထိုခြေတစ်လှမ်းအတွက်လည်း ဉာဏ်နီ ဉာဏ်နက်တွေကို အမျိုးမျိုးထုတ်ပြီးပါပြီ။ အသိုင်းအဝိုင်းမှတစ်ဆင့်... ဒေါ်ခင်နွဲ့မူနှင့် ပတ်သက်ပြီးတော့မှတစ်ဆင့်... ပြီးတော့ အိမ်ရှေ့တည့်တည်းသွားပြီး အကြောင်းမရှိအကြောင်းရှာပြီးတော့မှတစ်ဆင့်... ပေါ့။

သို့သော် ဖြစ်ချင်တော့ ပျိုဖတ်နေကျ သတင်းစာနှင့်ကျာနယ်တွေ ထဲမှာ RUBY HOTEL ၏အလုပ်ခေါ်စာကိုတွေ့ခဲ့ရာမှ ကံကြမ္မာက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ပျိုကို သူ့ရင်ခွင်ရိပ်သို့ ပို့ဆောင်ပေးလိုက်တာဖြစ် ပါသည်။

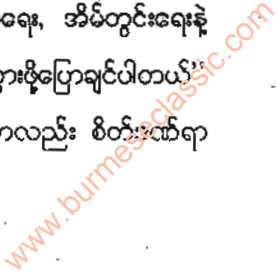
ခုတော့ ပျိုက ရူဘီစံအိမ်တော်ကြီးရဲ့ မရှိမဖြစ် အရေးပါ အရာ ရောက်သူလေး ဖြစ်ခဲ့ရပြီ။ သူ့ဌေးမြေးအတွားနှစ်ယောက်ကလည်း ပျို ရဲ့ support လုပ်မှု၊ Guideline ကောင်းမှု၊ care လုပ်ပေးမှုတို့ ကြောင့် stress တွေ လျော့ပါးလာခဲ့ပြီး စိတ်သစ်လူသစ် အားအင် သစ်တွေဖြင့် ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် တက်တက်ကြွကြွရှိနေပါတော့သည်။ ပျို က ထိုအိမ်ရောက်ရောက်ချင်း စိတ်ကူးထားသောအစီအစဉ်သုံးရပ်ကို တင်ပြပြီးမှ ရင်းနှီးမှုကို အရယူခဲ့တာဖြစ်၏။

“သမီး ရောက်ရောက်ချင်းပဲ စဉ်းစားလာခဲ့တဲ့အစီအစဉ်သုံးခု ကို တင်ပြချင်ပါတယ်”

“အင်း... ပြောကြည့်လေ”

“နံပါတ်(၁)က သမီးနဲ့ ဘွားဘွားတို့ရဲ့တွေ့ဆုံမှု၊ အကျိုးတူပူး ပေါင်းဆောင်ရွက်မှုအထိန်းအမှတ်အဖြစ် စိတ်သစ်လူသစ်နဲ့ ခရီးရက် ချည် ထွက်စေချင်ပါတယ်။ နံပါတ်(၂)က အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တာတွေ ကို လေ့လာပြီး သမီးဘက်က တတ်နိုင်တဲ့အရည်အချင်းနဲ့ အားလုံး ပံ့ပိုးကူညီသွားပါမယ်။ နံပါတ်(၃)ကတော့ လူမှုရေး၊ အိမ်တွင်းရေးနဲ့ စိတ်ခံစားမှုတွေကို အလိုက်သင့်သလို နေထိုင်သွားဖို့ပြောချင်ပါတယ်”

“ကောင်းပါတယ် သမီး။ ဘွားဘွားတို့ကလည်း စိတ်ပိုမိုစေရမယ်”

တွေ့ရထားခဲ့တော့ အရင်ဆုံး တစ်လလောက် ကောင်းကောင်းနားမယ်လို့ စိတ်ကူးထားတာနဲ့ အတော်ပါပဲ။ သမီး ကောင်းသလိုစိစဉ်ပါ”

“သမီးကလည်း အားလုံးကို တာဝန်မယူရခင် ရင်းနှီးမှုကို အရင်ဆုံး လိုချင်လို့ပါ။ ရင်းနှီးမှုရှိမှလည်း အလုပ်လုပ်တဲ့နေရာမှာ ပြောရဲ ဆိုရဲ ရှိပြီး အဆင်ပြေမယ်ထင်ပါတယ်။ ပထမဆုံးနံပါတ်(၁)က စမှာပါ။ ခရီးထွက်ပေးတာဟာ ရင်းနှီးမှုကိုမြန်ဆန်စေသလို တစ်ယောက်နဲ့တစ်ယောက်လည်း ချစ်ချစ်ခင်ခင် နွေးနွေးထွေးထွေးရှိစေပါတယ်။ နောက်မှ နံပါတ်(၂)နဲ့ နံပါတ်(၃)ကို အချိုးကျကျလုပ်ဆောင်သွားပါမယ်”

“အိုခေ... အိုခေ, သမီးပြောတာမှန်တယ်။ ပထမဦးဆုံး ရင်းနှီးနှီးမှုရှိဖို့လိုတယ်။ ဘွားဘွားမြေကိုလည်း သိပ်မစိမ်းပါနဲ့။ သူက အနေအေးတယ်၊ သူ့ဌေးလေးလို့လည်း ခေါ်မနေနဲ့ လွတ်လွတ်လပ်လပ်သာခေါ်... ဟုတ်ပြီလား”

- ထိုအစီအစဉ်(၁)မှစပြီး ပျိုလုပ်ခဲ့သည့်ရင်းနှီးမှုများကတော့...
- (၁) မြန်မာပြည်၏တန်ခိုးကြီးဘုရားများကို ဘုရားဖူးထွက်ခြင်း။
- (၂) ကမ်းခြေများမှာ အပန်းဖြေ နားခြင်း။
- (၃) ထိုင်းနိုင်ငံနှင့် ဗုဒ္ဓဂါယာသို့ ဘုရားဖူးထွက်ခြင်း။
- (၄) ဖူးခက်မှာ ဝါးရက်ခန့် အပန်းဖြေခြင်း။

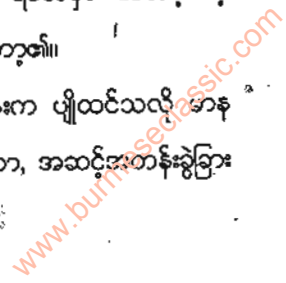
(၅) ပြင်ဦးလွင်မှာ ရက်ရှည်အနားယူခြင်းတို့ဖြစ်သည်။

ခရီးတစ်ခုထွက်ပြီးလေ၊ ပိုရင်းနှီးလာလေ၊ နောက်ခရီးတစ်ခုထွက်ပြီးလေ၊ ပိုပိုရင်းနှီးလာလေနှင့် နောက်ဆုံးခရီးအားလုံးထွက်ပြီး သွားချိန်မှာတော့ ပျိုလိုချင်သည့် ရင်းနှီးမှုထက်ပိုသော ချစ်ခင် နွေးထွေးမှုတွေကို အပြည့်အဝရရှိခဲ့ပါသည်။

ပျိုကြောင့် လူကြီးတစ်ဦး ကျန်းကျန်းမာမာနှင့် ပျော်ရွှင်နေတာကို မြင်ရတော့ အကျိုးဆောင်ပေးရကျိုး နပ်ပြီ။ ဂုဏ်ယူ ဝမ်းမြောက်ချင်ပါသည်။ ပျိုကြောင့် ပျိုချစ်သူလေးရဲ့မျက်နှာ လန်းနေတာတွေ့ရလျှင် ကြည်နူးရပါသည်။ ပျိုကြောင့် ပျိုချစ်သူလေးရဲ့မျက်နှာ ပြုံးပြ ရယ်ရွှင်နေလျှင်တော့ ရင်ထဲမှာ လှိုက်ဖို နွေးထွေးပြီး ဝိတိဗြာနေခဲ့ရ၏။

အချိန်တိုင်း သူ့မျက်နှာကို မော်ဖူးပြီး သူလိုအပ်သမျှကို ဖြည့်ဆည်းပေးရချိန်၊ ပျိုအတွက် အရာရာကို မေ့မော့စေပါသည်။ သူ့နောက်မှာ အရိပ်ကလေးလို အချိန်ပြည့်လိုက်ပါနေရတာကလည်း မိုးကာရဲ့ တစ်နေကုန်ထိုင်ပြီး တစ်မိမိမိကြည့်... လို ရင်ထဲမှာ တသိမ့်သိမ့် တညိုမိမိလှုပ်ရှားလျက် သာယာယစ်ဖူးနေတော့၏။

တကယ်တော့ သူသည် စတွေ့ခဲ့တုန်းက ပျိုထင်သလို မာနကြီးသော၊ ကြွားဝါသော၊ ဘဝင်ခေါင်ခိုက်သော၊ အဆင့်အတန်းခွဲခြား

တတ်သော လူစားမျိုးမဟုတ်ချေ။ bodyguard လို အတူတူနေပါ များလာတော့မှ ငယ်စဉ်ကတည်းက အနေအေးပြီး လိမ္မာယဉ်ကျေးခဲ့ သော ဖြူစင်ရိုးသားမှုအပြည့်ရှိသည့် လူငယ်တစ်ယောက်ဖြစ်မှန်း သိ ရလေသည်။

အဲဒီလိုသိလိုက်ရသောအခါ တစ်ချိန်က မသက်လျာ ပြောခဲ့ဖူး သောစကားကို ပြန်ကြားယောင်ပြီး စိတ်မကောင်းဖြစ်ရလေသည်။

'ဒီကိစ္စ ကိုထက်သာသိရင် အရမ်းစိတ်မကောင်းဖြစ်မှာ...သူ တို့ကို တယ်လိုနည်းနဲ့မှ အဆုံးရှုံးခံမှာမဟုတ်ဘူး။ ကိုထက် က အရမ်းရှိုးတယ်၊ ကလေးတစ်ယောက်လိုဖြူစင်တယ်...အချစ် မပါတာတစ်ခုတည်းနဲ့ သူ့အပေါ် ဇွန်ဇွန်စားစား မလုပ်ရက်ဝါ ဘူး'

တဲ့။ စိတ်မကောင်းပါဘူး ကိုမိုးထက်မင်းမူ။ စိတ်မကောင်းပေ မယ့် ကျွန်မအချစ်က ကောင်းနေတော့ ရှင့်ကို ဘယ်သူ့လက်ထဲကိုမှ မထည့်နိုင်အောင် အတ္တကြီးခဲ့ရတာပါ။ ရှင့်ကို ဘယ်သူ ကျွန်မလောက် ချစ်နိုင်မှာမို့လဲ။

ပျိုတောင် တစ်ခါတစ်ရံ သူ့အတွက် စိတ်မကောင်းဖြစ်တတ် သေးလျှင် စိတ်ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ်ရခဲ့သူ၊ သူကတော့ ဒီအချိန်မှာ

တစ်ချက်တစ်ချက်ထပြီး နာချင်၊ နာနေပါဦးမည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ ပြင်ဦးလွင်က ပြန်လာတုန်းက... လမ်း ခရီးမှာ ပျိုက သီချင်းတစ်ပုဒ် ထဖွင့်လိုက်ချိန်တောင် အမှတ်တမဲ့ သူ့ စိတ်ဒဏ်ရာ ပေါ်လာတာကို တွေ့လိုက်ရတာဖြစ်သည်။ တကယ်တော့ ပျိုသည် သူ့အရိပ်ကို ခိုလှုံချိန်ကတည်းက သီချင်းဆိုလျှင် ပျိုခံစား ချက်နှင့် တိုက်ဆိုင်သည့်သီချင်းမျိုးကိုသာရွေးပြီး နားထောင်တတ်ခဲ့ပါ သည်။

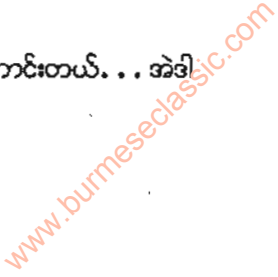
ပြီးတော့ ပျိုက စက်ဆရာလည်း လုပ်သေးသည်။ ဘယ်သွား သွား ပျိုက ဒရိုင်ဘာဘေးမှာ ထိုင်ရသလို သူတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက် က နောက်မှာပဲ ထိုင်တာမို့ သီချင်းတွေကို အလိုက်သင့်ဖွင့်ပေးရပါ၏။ ဘွားဘွားနှင့်လိုက်ပါရလျှင် လူကြီးကြိုက်ဖြစ်သည့် ဥပမာ- ချိုပြုံး၊ စိုး နွှာထွန်း၊ အိအိချွန် စသဖြင့် ဖွင့်ပေးရသည်။ သူနှင့်လိုက်ပါရလျှင် တော့ ခေတ်ပေါ်သီချင်းများစွာနှင့် ဘုံသီချင်းများကိုသာ ဖွင့်ပေးရပါ သည်။ သို့သော် မြေးအဘွားနှစ်ယောက်လုံးနှင့် လိုက်ပါရလျှင်တော့ ဩဿနာတက်ရတော့၏။

ထိုနေ့ကတော့ ပျို သိသိကြီးနှင့် တမင်ထဖွင့်လိုက်တာဖြစ်သည်။ သူ့ဘွားအကြိုက်ဆိုပေမယ့် ပျိုရင်ကိုတော့ တကယ်ထိ၏။

(ရှေးရှေးဘဝက x x x ရေစက်ဟောင်းကြောင့်တယ်
 မောင့်ကိုသာအလိုလို x x x ပျို့စိတ်မှာ မေတ္တာပိုတယ်
 ချစ်လက်စ မကုန်တယ် x x x
 x x x x မြင်မြင်ချင်းပင် ဘာကြောင့်များ ချစ်ချင်တယ်
 x x x x ဘဝဟောင်းက ပျို့ဆုတောင်းကြောင့်ထင်တယ်
 ယုံကြည်ပါနော် မောင့်ကိုသာ x x x အစဉ်တကယ်စင်တယ်
 ကြင်နာသနားစိတ်တွေ ဝမ်းထဲကြိတ်ကား x x x
 မနေနိုင်ပေါင်မောင်ရယ် ချစ်လက်စ မေတ္တာသွယ် x x x
 x x x x မြင်မြင်ချင်းပဲ ချစ်မိတယ် x မြင်မြင်ချင်းပဲ ကြိုက်
 မိတယ်
 x x x x မေတနာ မောင့်အပေါ်ထားလို့ ပျို့မေ မေတ္တာနှို
 လှတယ်)
 ထိုသီချင်းကြောင့် ပျို့က အဆွေပိုနေချိန်တွင် သူက...
 “အဲဒီသီချင်းကို ပိတ်လိုက်ပါ”
 “ဟုတ်”
 “နေ့နေ့... မပိတ်နဲ့ သမီး ဘွားဘွား ကြိုက်တယ်”
 “မကြိုက်ဘူး”

“ဘွားဘွားကြိုက်တယ်၊ အဲဒါ ဘွားဘွားအကြိုက် စိုးစန္ဒာထွန်း
 ဆိုနေတာ”
 “သားမှမကြိုက်တာ၊ လမင်းမျိုးစင်, country song တွေပဲ
 ခွင့်ပါ”
 “အို၊ ဘွားဘွားမှ ဘိုသီချင်းတွေကိုမကြိုက်တာ၊ မပိတ်နဲ့”
 “သားလည်း မြန်မာသီချင်းတွေမှမကြိုက်တာ၊ တစ်ခါလာလည်း
 ဒီအချစ်... မြင်မြင်ချင်းချစ်ရတာတွေနဲ့။ ဘာအချစ်တွေလဲ... အဲဒီ
 အချစ်သီချင်းတွေကို ကြားကိုမကြားချင်တော့ဘူး”
 “ကဲ၊ ဒါဆိုလည်း ဘွားဘွားတို့အကြိုက် မဖွင့်နဲ့တော့ သမီးရေ
 သမီးအကြိုက်သာ ဖွင့်တော့”
 ထိုအချိန်မှာ ပျို့ လုပ်ချင်တာ လုပ်ချလိုက်လေရာ...
 “ကဲ၊ နောက်ကနေ ညီညီညာညာလိုက်ဆို... အနန္ဒငါးပါးကို
 နှိုင်းပါဏ်ဘုရား... အနန္ဒငါးပါးကို ရှိခိုးပါဏ်ဘုရား”
 ဆိုသည့် ကြာနီကန်ဆရာတော်၏အသံကြီး ထွက်လာတာကြောင့်
 ဘွားက...
 “ဟား ဟား ဟား... ကောင်းတယ်၊ ကောင်းတယ်... အဲဒါ
 ကောင်းဆုံးပဲ”

ဆိုပြီး လက်ခုပ်လက်ဝါးတီး၍ ရယ်ပါတော့သည်။ အဲဒီတော့မှ သူ့မျက်နှာလေး ပြုံးလေ၏။ ဘွားဘွားကလည်း တစ်ခါတစ်ရံ ကလေး ဆန်ပြီး လူငယ်တွေနှင့် ရန်သတ်ချင်သေးသည်။ အင်မတန်ချစ်စရာ ကောင်းသည့်မြေးအဘွားပါတည်။ ဒီလိုမြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို ပျို က စိတ်ဒဏ်ရာ အကြီးအကျယ်ပေးခဲ့မိပြီပဲ။

အဲဒီစိတ်ဒဏ်ရာတွေကို သမီး ပြန်လျော်နေပါပြီ ဘွားဘွားရယ် ကိုနှိုးထက်မင်းမူ... ရှင့်ရဲ့စိတ်ဒဏ်ရာတွေကို ကျွန်မ ကုနိုင်သလောက် ကုပေးပါ့မယ်။ ယနေ့မှစ၍ နှစ်တစ်ရာတိုင် မကုနိုင်တောင် ရှင့်ရဲ့အနား မှာ အရိပ်ကလေးတစ်ခု ဖြစ်နေသရွေ့ပေါ့။

နံပါတ်(၂)အစီအစဉ်ကတော့ ခရီးစဉ်တွေ ပြီးဆုံးသွားလို့ သ Refreshing ဖြစ်လာချိန်မှာ ဘွားဘွားမပါတဲ ပျိုတို့နှစ်ယောက်တည်း အလုပ်ကို အာရုံစိုက်ရတာဖြစ်သည်။

ထိုအလုပ်တွေက...

(၁) ဟိုတယ်လုပ်ငန်းကို နာခံပြီး မှတ်တမ်းတွေ ပြုစုခြင်း

(၂) သူ့အရေးက ကိုယ့်အရေးဖြစ်သွားပြီမို့ သူ့ရုံးခန်းထဲမှာ သင်ကြားသမျှတွေကို နာခံပြီး မှတ်တမ်းတွေကို ပြုစုထား ခြင်း။

(၃) ပျိုရဲ့ရာထူးကိုက အချိန်ပြည့်အတွင်းရေးမှူးမလေးဖြစ်ရာ သူ့နောက်မှ မခွဲထာဝစဉ်လိုက်ပါရပြီး အရာရာဖြည့်ဆည်း ပေးခြင်း။

ဥပမာ - နိုင်ငံခြားခရီးစဉ် ပြည်တွင်းခရီးစဉ်တွေအားလုံး သူ့ အနားမှာ ပျို လိုက်ရသည်။ သူ meeting ထိုင်လျှင်လည်း ပျို ထိုင် ပေးရသည်။ သူ ရုံးခန်းထဲမှာပဲ နေနေ၊ အိမ်မှာပဲ နေနေ၊ သူ့အနားမှာ ပျိုက အရိပ်ကလေးလို နေပေးရတာ များပါသည်။ နောက်ဆုံး သွား လာနေထိုင်စားသောက်ရမည့်နေရာတိုင်းအတွက် သူ့နေရာနှင့်သူ ဝတ် စားဆင်ယင်မှု ဖက်ရှင်ကျဖို့ကအစ ပျိုကသာလျှင် ပျိုစိတ်ကြိုက် သူ့ ဒီဇိုင်းနာကို အကြံပြုရပါသည်။

ဇနီးမယားတစ်ယောက်ပင် သူ့အနားမှာ အဲဒီလိုအချိန်ပြည့်နေ ခြင်းဟုတ်။ ကြာလာတော့ သူနှင့်အပျိုစင် ရင်းနှီးမှုနှောင်ကြီးက ပို နိုင်မြဲလာကာ အလုပ်နှင့်ပတ်သက်တာမှမဟုတ်တော့ဘဲ ကိုယ်ရေးကိုယ် တာကိစ္စလေးတွေပင် တိုင်ပင်တတ်လာပါသည်။

တစ်နေ့မှာတော့ သူက ကားထဲမှာ ဖွင့်ပြောလာခဲ့သည်။ ပျို အတွက် လွတ်လပ်မှုတစ်ခုရှိတာက သူနှင့်နှစ်ယောက်တည်း သွားလာ သည့်အချိန်မျိုးမှာ များသောအားဖြင့် ပျိုက ဒရိုင်ဘာသိပ်မသုံးပါ။

ပျိုကသာလျှင် ဒီရိုင်ဘာလုပ်ပါသည်။ သို့သော် သူက နောက်က၊ ပျိုက ရှေ့က။

“မင်းနဲ့အချိန်ပြည့်အတူတူရှိနေပေမယ့် ပြောတဲ့စကားတွေက အလုပ်နဲ့ပတ်သက်တာတွေပဲ များတယ်နော်။ တစ်ခါတလေ ကိုယ်ပြောချင်တာလေးတွေက ခုလို ကားပေါ်မှာတို့ ဘုရားရှိခိုးချိန်တို့ ရေချိုးချိန်တို့ကျမှ ကြံကြံဖန်ဖန်ပေါ်လာတတ်တယ်”

“လူတိုင်း အဲဒီလိုဖြစ်တတ်ပါတယ်”

“မင်းနဲ့စတွေ့ခဲ့တဲ့နေ့က ကိုယ့်ပုံတစ်မျိုးဖြစ်နေလိမ့်မယ်ထင်တယ်။ စိန်ဂေဟာထဲမှာ ထပ်တွေ့တုန်းကလည်း မင်းရဲ့တောင်းဆိုမှုကို ငြင်းပယ်ခဲ့တာ ကိုယ့်ကိုတစ်မျိုးမထင်ဘူးလား”

“အဲဒီတစ်မျိုးဆိုတာကို ကျွန်မ တကယ်ပဲထင်ခဲ့ပါတယ်”

“အင်း... ဘယ်လိုပြောရမလဲ၊ ကိုယ်က အေးဆေးနေတတ်တာရယ်၊ သိုသိုသိပ်သိပ်နေတတ်တဲ့အကျင့်ရယ်ကြောင့် ဖြစ်မယ်ထင်တယ်။ ပြီးတော့ အဲဒီအချိန်တုန်းက ရင်ထဲမှာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရှိနေခဲ့တော့...”

“ကျွန်မ သိသွားပါပြီ ကိုမိုးထက်မင်းမူ... အဲဒီတစ်မျိုးဆိုတာကို ကျွန်မ တကယ်ပဲ နားလည်ခဲ့ပါပြီ။ တကယ်တော့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခဲ့

တောင်းခံတယ်ဆိုတာက ရှင့်ကိုမြင်မြင်ချင်း၊ ခင်မင်ရင်းနှီးလိုတဲ့စိတ်ပေါ်လာခဲ့လို့ပါ။ အဲဒါထက် ပိုတာက ကန်ဘောင်ကဆိုင်လေးထဲမှာ ပစ်တိုက်မိတာကို တောင်းပန်ချင်လို့ပါ”

“ဪ၊ ဒါပေမဲ့ မထင်မှတ်ဘဲဖြစ်တဲ့ Accident လေး၊ နှစ်ဦးနှစ်ဖက်လုံး အပြစ်မရှိတာမို့လို့ စိတ်ထဲမှာ ထည့်မထားခဲ့ဘူး”

“ကျွန်မကတော့ ကျွန်မရဲ့နဖော်နမဲ့နိုင်မှုကြောင့်လို့ထင်ပါတယ်။ ဘာကယ်ဆို ကျွန်မက စားပွဲကမထခင် နောက်ကို ခဏတော့ ကြည့်ခဲ့ချာ”

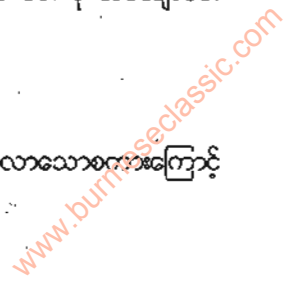
“အိုခေ... ထားပါတော့၊ ထားပါတော့၊ အဲဒါကို တောင်းပန်ချင်လို့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့် ရချင်ခဲ့တာပေါ့။ ခုတော့ တောင်းပန်စရာလည်း မလိုဘဲနဲ့ မိတ်ဆွေဖြစ်ခွင့် ရလာခဲ့ပြီလေ။ ပြန်တွေ့ခဲ့ပုံက တကယ်ကို ခံယူစရာပဲ။ မင်းကံကောင်းပါတယ် လမင်းပျိုစင်”

“အမြဲတမ်း ကံကောင်းချင်ပါတယ်”

“ကံကောင်းမှာပါ။ အခုလည်း ကိုယ်က မင်းကို အလျော်ပေးလို့ပဲ”

“ရှင်”

ဗျိုသည် သူ့ထံမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းထွက်လာသောစကားကြောင့်

ကားကိုပင် သတိပိုထား၍ မောင်းခဲ့ရပါသည်။

“အံ့ဩသွားတာလား။ ကိုယ် တကယ် မင်းကိုအလျှော်ပေးမှာ ပါ။ မင်းစိတ်ထဲမှာ စိန်ဂေဟာထဲမှာ တွေ့တုန်းကလို ပြန်ခံစားကြည့် လိုက်ပါ။ အဲဒီနေ့က မင်းလိုချင်တဲ့ပုံစံအတိုင်း ကိုယ်ပြန်လုပ်ပေးပါ့မယ်။ ကိုယ်တို့ ကော်ဖီအတူတူသောက်ရအောင်”

“တကယ်! . . .”

ပျို ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကားပင် ထိုးရပ်လိုက်ချင်ပြီး၊ ရင်ခုန်သံ တွေ ဒီလောက်မြောင်းဆန်သွားတာ ကားကို ဘယ်လိုဆက်မောင်းနိုင် တော့မှာလဲ။ ပျိုကသာ အဲဒီလိုအပျော်လွန်းပြီး အသံတွေပါ ပြောင်းလဲ လှုပ်ခတ်သွားပေမယ့် ရွှေမင်းသားလေးကတော့ အေးဆေးပင်။

‘တကယ်ပြောတာပါ’ ဟုပင် ပြန်မပြော။ ပြန်ပြောလျှင် ဘိုးတော် ဂျက်မြသောင်း၏သီချင်းနှင့် တူနေမှာ ကြောက်လို့လား။

“မင်းလိုချင်တဲ့ပုံစံအတိုင်း ဆိုပေမယ့် နေရာတော့ တူမှာမဟုတ် ဘူးနော်။ အချိန်သိပ်မရတဲ့အတွက် ရှေ့နားက တော်ဝင်စင်တာကိုပဲ ဝင်လိုက်ပါ။ အဲဒီမှာ ကော်ဖီအတူတူသောက်မယ်. . . မင်းအတွက် လက် ဆောင်ဝယ်ပေးမယ်”

ဘုရားရေ! . . .

သူဟာ တကယ်ပဲ ပျိုကို အလျှော်ပြန်ပေးခဲ့ပါသည်။ အဲဒီလို ကော်ဖီအတူတူသောက်ချိန်နှင့် အရပ်ကြီးတစ်ရပ် လက်ဆောင်ဝယ်ပေး ချိန်မှာ ပျိုက သူ့ရဲ့ secretary မလေး မဟုတ်တော့ဘဲ ချစ်သူမလေး သို့လို ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဂုဏ်တက်ခဲ့မိလေ၏။

ပျိုသေမယ်ဆိုရင် သေလို့ရပါပြီ. . .

ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ မောင်ရယ်. . . ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲ၊ ပျိုရင်ထဲက အချစ်တွေကို မောင်မြင်နိုင်အောင် ဘယ်လိုလုပ် ရပါ့မလဲ. . .

ထိုနေ့ကစပြီး ပျိုသည် သူ့ကိုတိတ်တခိုးမြတ်နိုးရင်း ဘယ်သူမှ ဆီအောင် ‘မောင်’ လို့ တိုးတိုးလေးခေါ်တတ်ခဲ့ပါသည်။

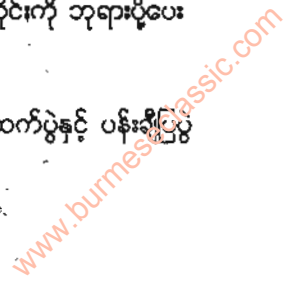
နံပါတ်(၃)အစီအစဉ်ကတော့ နံပါတ်(၂)အစီအစဉ်နှင့်အချိုးကျ အောင် နေထိုင်ရမှာမို့ သိပ်ပြီးထွေထွေထူးထူးလုပ်စရာမလိုပါချေ။

သို့သော်. . .

(၁) ပျိုနှင့်မြေးအဘွားနှစ်ယောက် အတူတူရှေ့ပင်ထွက်ခြင်း။

(၂) ထိုမြေးအဘွားနှစ်ယောက်၏မွေးနေ့တိုင်းကို ဘုရားပို့ပေး ခြင်း။

(၃) ကုန်ပစ္စည်းမိတ်ဆက်ပွဲ၊ စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲနှင့် ပန်းချီပြပွဲ

တွေကို မကြာခဏသွားခြင်း။

(၄) အာရုံလန်းစေရန်အတွက် breakfast နှင့် dinner ကို အပြင်ဆိုင်ကောင်းကောင်းတွေမှာပဲ လိုက်ကျွေးခြင်း။

(၅) စိတ်အားလူအားရှိတဲ့နေ့တွေမှာ သူလည်ချင်တဲ့နေရာလေး တွေကို လည်စေသလို လမ်းဘေး snack bar လေးတွေ မှာလည်း တစ်ခါတစ်ရံထိုင်စေခြင်း။

စတာတွေကို ပျိုက မပျက်မကွက်လုပ်ပေးခဲ့ပါသည်။

တစ်ရက်တွင် စာအုပ်မိတ်ဆက်ပွဲတစ်ခုမှ ပြန်အလာ...

“ကန်ဘောင်မှာ ဗူးသီးကြော် သွားစားရအောင် မင်းနဲ့စေ့ ခဲ့တဲ့ဆိုင်လေးကို သွားမယ်။ အဲဒီနေရာလေး ဖြူးကောင်းတယ်လို့ထင် တယ်”

ဟု သူကပြောလာတာကြောင့် ပျိုရင်ထဲ နွေးခနဲ သိမ့်ခနဲနှင့် လှုပ်လှုပ်ခါသွားလေရာ ‘ဟုတ်’တစ်လုံးကို မနည်းကြိုစားပြောလိုက် ပါသည်။ အဲဒီနေ့ကလေးကိုရော ပြန်လျော်မပေးချင်ဘူးလား ဆို ရယ်...

ပျိုသည် ကား park ထိုးပြီး တက်တက်ကြွကြွနှင့် ပျိုရင်ထဲ သည့်နေရာလေးကို ရွေးပေးလိုက်ပါသည်။

“ဒီနေရာလေးက မင်းထိုင်ခဲ့တဲ့နေရာလေး ထင်တယ်။ ဒါဆိုရင် လည်း မထူးပါဘူးကွာ၊ အဲဒီနေ့လေးကိုပါ အလျော်ပေးတယ်လို့ သဘော ထားလိုက်ပါတော့”

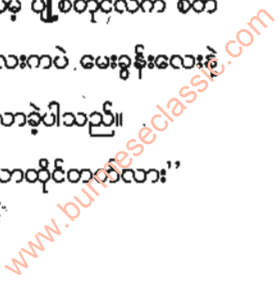
ဘုရားဇေ... သူ့ သူဟာ တကယ်ပဲ ပျိုစိတ်ကူးနဲ့ တိုက်ဆိုင် ခဲ့ပြန်ပြီလား။ သူ့ရှေ့မှာ ပျို ဘယ်လိုရင်တည်ရတော့မလဲ။ ကြာလာ လျှင် ပျိုနုလုံးသားတွေ ထိုးအောင့်လာတော့မည်။ ကြာလာလျှင် ပျို ခူးသွားနိုင်တော့မည်။

ဟင့်အင်း... မဟုတ်ဘူး... မောင် အလျော်ပေးရမှာက မောင် ခွဲရင်ခွင်လေးကိုပါ။ ပျို အမြန်ဆုံးထိန်းပြီး...

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်”

ဟုပြောရင်း မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်လိုက်ရပါသည်။ ကြည့်စမ်း! သူ့ကိုစတွေ့ပြီး စွဲလန်းခဲ့ရသည့်နေရာလေးမှာ သူနဲ့အတူ တကယ် နိုင်နေရပါပြီ။ နောက်ပိုင်းလည်း သူ့ကိုသတိရတိုင်း ခဏခဏလာ နိုင်တာတကာကိုတော့ သူ မသိနိုင်တော့။ ဒါပေမဲ့ ပျိုစတိုင်လ်က စိတ် ထိစရာကောင်းလို့ပဲလား?... ပျိုမျက်နှာလေးကပဲ မေးခွန်းလေးနဲ့ သူ့အားလို့လား?...သူက စိတ်လိုလက်ရ မေးလာခဲ့ပါသည်။

“မင်း ဒီလိုနေရာတွေမှာ မကြာခဏ လာထိုင်တတ်လား”

“ထိုင်တတ်ပါတယ်”

“ကိုယ်ကတော့ အကျင့်မရှိခဲ့ဘူး... ကျောင်းတုန်းကတောင် တစ်ခါတလေမှ ရောက်ခဲ့တာ။ မင်းနဲ့တွေ့တုန်းကတော့ သူငယ်ချင်းတစ်ယောက်နဲ့တွေ့ဖို့ မဖြစ်မနေလာခဲ့တာလေ။ အဲဒီသူငယ်ချင်းကလည်း စကားပုံက ပြန်လာခါစဆိုတော့ သူ အာရုံလန်းမယ့်နေရာလေးကို ရွေးခဲ့တာ ဆိုပါတော့”

“အလုပ်တွေ ရုံးခန်းတွေ စက်ပစ္စည်းတွေနဲ့ အမြဲထိတွေ့နေရ တဲ့လူတွေဟာ ဒီလိုနေရာမျိုးကို တစ်ပတ်တစ်ခါတော့ လာသင့်တယ် ထင်ပါတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်... ဒါနဲ့ ကိုယ် မင်းကိုတစ်ခုမေးချင်တယ်။ ကိုယ့် ကိစ္စကိုတော့ မင်းသိပြီးသားဖြစ်တဲ့အတွက် မပြောတော့ပါဘူး။ အသေးစိတ်လည်း ထပ်မမေးပါနဲ့တော့။ ကိုယ်ပြန်မပြောချင်လောက်အောင် အဲဒီကိစ္စနဲ့ပတ်သက်ပြီး ရှက်ခဲ့ရပါတယ်”

“ကျွန်မ နားလည်ပါတယ်”

‘မင်း Marriage လုပ်ဖို့ အစီအစဉ်ရှိလား။ ဟို၊ ဘယ်လို... ရမလဲကွာ... ရင်းရင်းနှီးနှီးမေးရရင် Sweet heart ဝေ့’

ပျို ပြုံးလိုက်မိသည်။

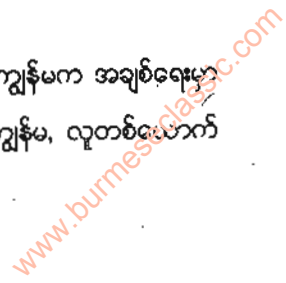
“ဒီလိုမေးလို့ ဘယ်လိုမှမထင်နဲ့နော်။ ကိုယ်တို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်အကြောင်းကို မင်းက ဘာမဆို အစအဆုံး သိထားပြီးပြီဆို ဆော့ ကိုယ်ကလည်း ကိုယ့်ရဲ့ Secretary မလေးအကြောင်းကို တစ်ခါတလေ သိချင်စိတ်ဖြစ်မိလို့ပါ”

“အင်း... ကျွန်မလည်း ဘယ်လိုဖြေရပါ့မလဲ။ ကျွန်မချစ်သူ ကျွန်မကိုမသိတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့ဆိုတာ ဘယ်လိုဖြစ်နိုင်မှာလဲ”

“အထူးအဆန်းပဲ၊ မင်းစကားက ဘာအဓိပ္ပာယ်လဲ။ မင်းချစ်သူက မင်းကိုမသိဘူး”

သူက တအံ့တဩမေးပြီး CARTIER မျက်မှန်အနီလေးကို နှုတ်၍ ရင်ဘတ်မှာ ထိုးလိုက်သေး၏။ အဲဒီနေ့က သူဝတ်ထားသည့် အနီလေးက Tommy စပို့ရှပ်အဖြူ၊ Zara ဘောင်းဘီရှည်အဖြူ၊ Tommy ခါးပတ်နှင့် Aido ခါးပတ်တို့ကို ဆင်မြန်းထားတာကြောင့် ခြင်္သေ့ သစ်လွင်နေပြီး မော်ဒယ်လ်တစ်ယောက်လို ကြွကြွရွရွရှိနေပါ သည်။ ချစ်သူကို ရှေ့ထားပြီး ချစ်တဲ့အကြောင်း ပြောရမှာမို့ပဲလား ဟန်ပျံ့ အရာရာဟာ လှပလို့နေခဲ့၏။

“ဟုတ်ပါတယ်... ရှင်းရှင်းပြောရရင် ကျွန်မက အချစ်ရေးမှာ အတောင်းဆုံးထင်တယ် ကိုမိုးထက်မင်းမူ၊ ကျွန်မ၊ လူတစ်ယောက်

ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတာပါ”

“အဲဒါ... ”

“ရှေးရှေးမှူးပါပဲ... သူ့ကိုစတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက ကျွန်မနဲ့လုံး သားက ထူးထူးခြားခြားကို လှုပ်ရှားလာတာ။ တစ်ဖက်သတ်အချစ်ဆို ပေမယ့် တချို့တစ်ဖက်သတ်အချစ်တွေကို တစ်ယောက်တည်း ကျိတ် ချစ်ပြီး ကျေနပ်နေတာမျိုးမဟုတ်ပါဘူး။ ရယူပိုင်ဆိုင်လိုစိတ်နဲ့ ချစ်ခဲ့ တာပါ။ ဘယ်လောက်ထိချစ်သလဲဆိုရင် သူ့ကို သူ့များမချစ်စေရဘူး။ သူ့များမပိုင်ဆိုင်စေရဘူး၊ သူ့များနောက် ပါသွားမှာကို လုံးဝ လက်မခံ နိုင်ဘူး... ကျွန်မပဲ အပိုင်ယူချင်တာပါ”

“မင်းအချစ်က တော်တော်ပြင်းတာပဲ၊ အခု သူကရော”

“သူ ဒီအတိုင်းလေးပဲ ရှိနေပါတယ်၊ ကျွန်မလည်း ဒီအတိုင်း လေးပဲ ချစ်နေပါတယ်”

“ဒီလောက်ထိချစ်နေတာ ကြိုးစားကြည့်ပါလား၊ ဥပမာ ငယ်ချင်းတွေကတစ်ဆင့်... ဒါမှမဟုတ် ဘယ်လိုပြောရမလဲကွာ... ခေတ်မှာ နည်းပရိယာယ်တွေ အမျိုးမျိုးသုံးနေကြတာ သူသိသွားရင် တစ်မျိုးဖြစ်ချင်ဖြစ်သွားမှာပေါ့”

“ကြိုးစားနေပါတယ်၊ ကျွန်မ သူ့အနားရောက်အောင် အနား

ကုန်ကြိုးစားနေပါတယ်။ တကယ်လို့ရောက်သွားခဲ့ရင်တောင် ရလဒ်က နှစ်မျိုးရှိတာဆိုတော့ ကျွန်မ ပင်ပန်းပါတယ်”

“ဒါနဲ့ မင်းရဲ့ Off က Sunday ဆိုတော့ သူ့အတွက် ဘယ် လို့အချိန်ပေးလဲ။ ဟုတ်တယ်... မင်း ပင်ပန်းလိမ့်မယ်”

“ဒီလိုပဲပေါ့၊ ရတဲ့အချိန်လေးမှာပဲ လှုပ်ရှားရပါတယ်”

“အင်း၊ ကိုယ်ချင်းစာပါတယ် လမင်းမျိုးစင်၊ ဒီလိုကိစ္စက ကိုယ် အရင်ဖြစ်ခဲ့တာပဲ။ ကြိုးစားရင်းနဲ့ပဲ ရလဒ်ကို ခံစားနိုင်ဖို့ ကြိုတင်ပြင် ဆင်ထားတော့ပေါ့။ အောင်မြင်ပါစေလို့ ကိုယ်ဆုတောင်းပေးပါ့မယ်။ ဆစ်ဘုတော့ ရှိတယ်... စိတ်ကို အရမ်း Pressure မပေးမိစေနဲ့။ သူ့လင်တိုင်း ဖြစ်မလာတတ်တာက များတယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့် ကျွန်မ တစ်မျိုးစဉ်းစားထားတယ်။ ကျွန်မ သူ့ကိုမပိုင်ဆိုင်ရင် နေပါစေ၊ သူသာ သူ့များလက်ထဲ ပါမသွား မှင် ပြီးရောပါ။ ဒီတိုင်းလေးပဲ ချစ်နေပါ့မယ်”

“ဟာ... အဲဒါမှ ပြဿနာ မင်းရဲ့ချစ်သူက လူပျိုကြီးလုပ်နိုင် မလို့လား”

“သိဘူးလေ”

“ဟား ဟား ဟား...”

အဲဒီတော့မှ နှစ်ယောက်သား ရယ်နိုင်လေ၏။ ပြုံးရုံသာ ပြုံး တတ်တဲ့မောင်က ဒီလိုလွတ်လွတ်လပ်လပ်ရယ်လိုက်တော့ ပိုပြီးတော့ တောင် ချစ်စရာကောင်းသေး။

“မင်း စွန်လွတ်တတ်လား”

“လွတ်တတ်ပါတယ်၊ အရမ်းကြီးတော့ မကျွမ်းဘူး။ ရှင်ဇော်”

“အဲဒါ ကိုယ့်ရဲ့ခရေဗီပဲ... ငယ်ငယ်ကတည်းက ဘွားဘွားအ အပြင်ပေးမထွက်ခဲ့တာတွေများတော့ ခြံထဲမှာ စွန်ပဲ လွတ်နေခဲ့တာ ပြီးရင် ကိုယ်တို့ ဟိုဘက်ကန်ဘောင်မှာ စွန်သွားလွတ်ရအောင်၊ ဘယ် လိုလဲ”

“အင်း... လွတ်လေ၊ ကျွန်မ စိစဉ်လိုက်မယ်”

“ရတယ်၊ ကိုယ့်သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ရှိတယ်၊ ဒီကောင်လည်း စွန်ဘုရင်ပဲ။ သူ့ကိုမှာလိုက်မယ်”

သူက ပြောပြောဆိုဆို ဖုန်းထုတ်ပြီး စိစဉ်ခဲ့၏။

“အင်း၊ နန္ဒ မင်းဘယ်ရောက်နေလဲ၊ ငါ့ဆီ စွန်နဲ့ရစ်ဘီး ပိုင်း နိုင်မလား”

“...”

“ငါ အခု အင်းလျားမှာကွ၊ မင်းနဲ့ထိုင်ခဲ့တဲ့ဆိုင်မှာ။ ဇော်”

က အိုကောနေတယ်။ စွန်လွတ်ရင် ဖီးလ်ပဲ”

“...”

“အိုခေ... အိုခေ၊ လှည်းတန်းဆို အဆင်ပြေတာပေါ့။ Thank you.... နန္ဒ၊ ကြိုးစားထား”

သူ ဖုန်းပြောပြီး နှစ်ယောက်သား ပူးသီးကြော် စားကြသည်။

“နန္ဒက မအားဘူး။ လှည်းတန်းက သူ့ညီကို လွတ်ပေးမယ် ပြောတယ်”

ပျိုတို့ ပူးသီးကြော်စားပြီးချိန်မှာပဲ လူငယ်တစ်ယောက်က စွန် နှင့်ရစ်ဘီး လာပို့ပေးတာမို့ နှစ်ယောက်သား လွတ်လပ် ပေါ့ပါးစွာဖြင့် ဘစ်ယောက်တစ်လှည့်စီ တစ်နာရီခန့်ကြာအောင် စွန်လွတ်ခဲ့ကြပါ၏။ ချော်ရွှင်ကြည့်နေမှုတွေက နှိုင်းဆယွယ်ရာမရှိတော့။ ခံစားမှုတွေကလည်း ဆယ်ကျော်သက်လေးလို သွေးဆူ တက်ကြွနေခဲ့လေသည်။

ကားပေါ်ရောက်တော့ ချစ်သူကို ရှေ့မှာထားပြီး ချစ်တဲ့အကြောင်း တွေ ရင်ဖွင့်လိုက်ရမှုနှင့် ချစ်သူ စွန်လွတ်နေတာကိုကြည့်ပြီး ခံစားခဲ့ သည့်ပျော်ရွှင်မှုတို့ကြောင့် သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ခပ်ကျယ်ကျယ်ဖွင့်ပင် ချက်ပြုတ်သည်။

ရင်ခုန်လှုပ်ရှားမှုကို ဦးစားပေးလိုက်သည့်ပျိုလှုပ်ရှားမှုက မဆင်

မခြင်ဖြစ်သွားလေရာ သူက သီချင်းတစ်ပိုဒ်အပြီးမှာ လှမ်းပြောလာ
ပါသည်။

“ဘာသီချင်းလဲ”

“ဪ... ဟို... ဆော့ရီးပါရှင်၊ ဘာဖွင့်ပေးရမလဲ ကိုမိုးထက်
မင်းမူ”

ဆိုပြီး ဖျတ်ခနဲပိတ်လိုက်ရ၏။

“ကိုယ်က ဘာသီချင်းလဲလို့ပဲ မေးတာ”

ဘုရားရေး... ဟို ပြာယာခတ်ရေးလပြီ။

“ဖြူဖြူကျော်သိန်းရဲ့ ရူးလည်းရူးပါစေ ဆိုတဲ့သီချင်းပါ။ ဇော
ခူဆဲ ရေးတာပါ”

“ပြန်ဖွင့်လိုက်ပါ၊ နားထောင်လို့ကောင်းတယ်”

အိုး... ရင်ထဲမှာ ဘယ်လိုကြီးလဲ။

သေတော့မှာပဲ... ဒီပုံစံဆို ကျွန်မ ဒရိုင်ဘာ ပြန်သုံးရတာ

မယ် မောင်ရေး၊ ဟို ဖျတ်ခနဲပြန်ဖွင့်လိုက်ရပါသည်။

(မိတ်ကပ်မလီမီးတဲ့မျက်နှာလည်း x x x ပန်းသွေးလေးများ

ချယ်နဲ x x x

မင်းနဲ့တွေ့ရမယ့်နေ့ဆို x x x နင်လေ ဘာများကြိုက်တာနဲ့

အမြဲတမ်းပဲ လေ့လာနဲ့ x x x ထူးထူးခြားခြားဖြစ်စေချင်လို့

ကြိုးစားလိုက်မိပါပြီ x x x အကုန်လုံးမင်းကြောင့်ပဲ အချစ်

ကြောင့် ရူးနေဆဲ

x x x အဲဒါ မင်းကိုသိပ်ချစ်လွန်းလို့ပဲ x x x မယုံသေး

ဘူးလားဟေ့

x x x ရူးသွပ်ခြင်းတွေ ငါ့ကိုရစ်ပတ်နေဆဲ x x x တကယ်

ကိုဆိုလွန်းတယ်

x x x အချစ်ရဲ့ မျက်နှာတွေ နေရာတိုင်း ငါ့ကိုပြုစားနေတယ်

x x x တကယ်ကိုရူးနိုင်တယ်ဟေ့

ပန်းချစ်တတ်တဲ့ချစ်သူလား x x x ကြမ်းတမ်းတတ်တဲ့ချစ်

သူလား

တစ်ခုတော့ ပြောလိုက်နော် x x x အရာရာအဆင်သင့်ဖြစ်

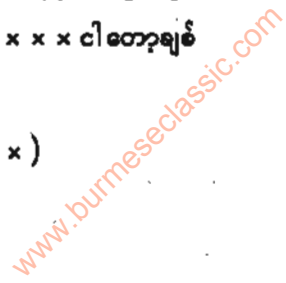
အောင်လည်း

ကြိုးစားပြီးတော့ လေ့လာလို့ x x x မင်းနဲ့နီးကပ်ခွင့်ကိုပဲ

မပြောလည်း သဘောပေါက်ပါတော့ x x x ငါတော့ချစ်

မှာပဲ

x x x မုန်းတော့ မသွားပါနဲ့ x x x)

ထိုသီချင်းလေးက ပျို့ရင်ကို ထိခဲ့တာ ကြာပါပြီ။ သူက ပျို့ရဲ့ အရည်အချင်းကိုလည်း စမ်းသပ်သေးသည်။ တစ်နေ့မှာ...

“မင်းကို မဂ္ဂဇင်း အင်တာဗျူးတစ်ခုအတွက် တာဝန်ပေးချင် တယ်။ အရင်တုန်းကတော့ အဲဒီကိစ္စကို GM ပဲလုပ်တာ။ အင်တာဗျူး ဆိုပေမယ့် အဲဒီအင်တာဗျူးက တာဝန်ကြီးတယ်။ မြန်မာ၊ ဘန်ကောက် နဲ့ စင်ကာပူသုံးနိုင်ငံလုံးရဲ့ မဂ္ဂဇင်းတစ်ခုထဲမှာ ထည့်မှာ။ ဖြေဆိုမယ့်သူ အပေါ်မှာ မူတည်တယ်”

“ဟုတ်... ကျွန်မ ကြိုးစားပါ့မယ်”

“အဲဒီအင်တာဗျူးအစီအစဉ်ကို... ကိုယ်တို့မြေးအဘွားရယ် စင်ကာပူက ကိုယ့်ဦးလေးရယ် သဘောကျတူညီတယ်ဆိုရင် MRTV နဲ့ MRTY 4 မှာ တွေ့ဆုံခန်းတစ်ခုလုပ်ပြီး ထည့်ဦးမှာ။ အဲဒီအတွက် လည်း မင်းကြိုတင်ပြင်ဆင်ထားပါ။ အင်္ဂလိပ်မြန်မာနှစ်ဘာသာနဲ့ပေါ့”

“ဟုတ်”

“ပြင်ဆင်ချိန် လွယ်ကူအောင် မဖြစ်မနေပါလားရမယ့် အခက် အလက်လေးတွေကို ကိုယ်ပြောပြမယ်။ မင်းတစ်ခါတည်းမှတ်ပါ။ ကိုယ် ပြောမယ့်ခေါင်းစဉ်တွေထဲကို ဝင်အောင် မင်းက ပြည့်ပြည့်စုံစုံဖြည့် ပြောနိုင်ဖို့ပဲ။ အသေးစိတ်ကိုတော့ GM နဲ့ညှိရမယ်”

ဟု ပြောလာတာကြောင့် သူ့လက်တန်းပြောတာတွေကို ပျိုက လည်း ပျို့ရှေ့က Laptop ထဲမှာ တစ်ထိုင်တည်းမှတ်ရပါသည်။

“ကိုယ်တို့ဟိုတယ်လ်က ကမ္ဘာ့အဆင့်သတ်မှတ်ချက် 3 stars နဲ့ ကိုက်ညီတာဆိုတော့ 3 stars နဲ့ကိုက်ညီအောင် ဘာတွေပြင်ဆင် ထားသလဲဆိုတာပေါ့။ ဥပမာ ဟိုတယ်မှာ ပါဝင်ဖွဲ့စည်းထားတဲ့အခန်း အရေအတွက် - Room Charges တွေရဲ့နှုန်းထား၊ ဟိုတယ်တစ်ခု ဆုံးရဲ့သတ်မှတ်ချက်နဲ့ ကိုက်ညီအောင် Spa နဲ့ Fitness Center တွေ ဖွင့်ထားတဲ့အစီအစဉ်၊ ဧည့်သည်တွေအတွက် အစားအစာစီစဉ် သေးပုံ၊ ပြီးတော့ ဝန်ထမ်းအင်အားနဲ့ ဝန်ဆောင်မှုအစီအစဉ်”

“...”

“နောက်... လုံခြုံရေးအတွက် ဟိုတယ်က စီစဉ်ပေးထားပုံနဲ့ Transportation service တွေ စီစဉ်ထားပုံ၊ ပြီးတော့ Promo- tion အစီအစဉ်တွေရယ်... Apartment အစီအစဉ်တွေရယ်ပေါ့။ အဲဒါက မပါမဖြစ် ပါရမှာက ဟိုတယ်ရဲ့ဆောင်ပုဒ်အတိုင်း လာရောက် ဧည့်သည်မယ့် ဧည့်သည်အားလုံးကို Warm & Friendly Guest Experience တွေ ဒီရှုတ်မှာ ရရှိစေရမယ်ဆိုတာပဲ”

“...”

“မင်း ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်မယ်လို့ ကိုယ်ယုံကြည်ပါတယ်”
ပျို အားလုံးမှတ်ပြီးသွားတဲ့အချိန်မှာ သူ့ဆီမှ မထင်မှတ်ဘဲ ထွက်လာသော နီဂုံးချုပ်စကားလေးက ပျို Talent ကိုစိန်ခေါ်လိုက် သလိုဖြစ်သွားပါသည်။

နောက်ဆုံးတော့ ပျိုသည် မြေးအဘွားနှစ်ယောက်၏စိတ်ဒဏ် ရာကို အပြည့်အဝကုပေးလိုသည့်ဆန္ဒနှင့်အတူ၊ ချစ်သူအောင်မြင်ပါ စေ၊ ချစ်သူ ပျော်ရွှင်ပါစေ၊ ချစ်သူ့မျက်နှာ အမြဲတမ်းပြုံးနိုင်ပါစေဆို သည့် စိတ်ဆန္ဒတွေနှင့်... အချစ်ခွန်အားတွေထည့်ပြီး ကြိုးစားခဲ့ရ ထိုအင်တာဗျူးအစီအစဉ်ကို သူပြောသလို ကောင်းကောင်းလုပ်နိုင်ခဲ့ ပါသည်။

ထိုအစီအစဉ်ကိုကြည့်ပြီး ဘွားဘွား၏ လက်ခုပ်သံတွေက မခန်း သောသောညံ့ခဲ့သည်။ သူ့ရဲ့လက်ခုပ်သံကတော့ ပုံမှန်ဖြစ် သေ နှုတ်ခမ်းကိုတင်းတင်းစေ့၍ ပြုံးပြီး လက်မထောင်ပြလိုက်တဲ့ မာန်အပြည့်ပါခဲ့လေ၏။

အဲဒီနေ့က ပျိုရဲ့ကြိုးစားမှုအတွက် ဟိုတယ်မှာ ဒင်နာနှင့်အတူ ပြုပေးသလို သုံးယောက်သား ပျော်ပျော်ပါးပါး ကာရာအိုကေးဆိုင်း အချိန်မှာ ဘွားဘွားက ပျိုကို ဖော်တင်ချီးကျူးလာခဲ့ပါသည်။

“သမီးဟာ ဘွားဘွားတို့ရဲ့အားဆေးလေးတစ်ခွက်ပါပဲ သမီးရယ်၊ ဘွားဘွားအများကြီးတင်ပါတယ်။ သမီးရောက်လာကတည်းက ဘွားဘွား တို့ရဲ့စိတ်ခံစားမှုတွေ တစ်မျိုးပြောင်းလဲခဲ့ရတယ်။ ပျော်ရွှင်မှုတွေ အတွေ့ အကြုံအသစ်အဆန်းတွေလည်း ရခဲ့တယ်။ လူမှုရေး၊ ကျန်းမာရေး၊ ဇနီးရေး အားလုံးအဆင်ပြေခဲ့ရတယ်။ ဒါနဲ့ သမီးကိုမေးရဦးမယ်”

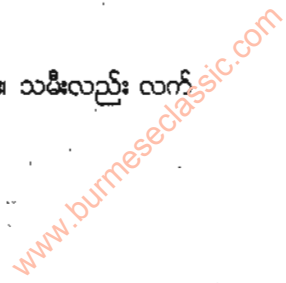
“ဟုတ်၊ မေးပါ ဘွားဘွား”

“သမီးက အရွယ်လေးကလည်း တင့်တယ်၊ ယဉာလေးကလည်း ထင်၊ အဆင့်အတန်းလေးကလည်း ရှိဆိုတော့ အိမ်ထောင်ပြုဖို့အစီ အစဉ်တွေဘာတွေတော့ မရှိဘဲမနေဘူးထင်တယ်”

“မရှိပါဘူး ဘွားဘွား။ အဲဒီကိစ္စမဖြစ်နိုင်ပါဘူး”

“ဪ၊ အခုမရှိပေမယ့် နောက်ရှိချင်ရှိလာမှာပေါ့၊ ဒီလိုမေး တစ်မျိုးမထင်ခဲ့နော် သမီး။ ဘွားဘွားက သမီးကို ကိုယ့်မြေးလို ဘာထားမိတာဆိုတော့ တကယ်လို့ ရှိလာခဲ့ရင် အဲဒီကိစ္စကို ဘွား ဘွား အာဝန်ယူပေးမယ်၊ စီစဉ်စရာရှိတာတွေ စီစဉ်ပေးမယ်။ လက်တွဲ နိုင်တဲ့သဘောပေါ့ သမီးရယ်”

“ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ဘွားဘွား။ သမီးလည်း လက် တွဲဖို့ အစီအစဉ်မရှိသေးပါဘူး”

“နေပါဦး... ဘွားဘွား မေ့နေလိုက်တာ၊ ကိုယ့်အလုပ်တွေ ကိုယ့်ခံစားမှုတွေနဲ့ပဲ အချိန်တွေကုန်လို့ ကုန်မှန်းမသိဖြစ်နေပြီ သမီးရေ ခုချိန်ထိ သမီးရဲ့မိသားစုနဲ့ ဘွားဘွားတို့ကို မိတ်ဆက်မပေးသေးဘူး လားလို့။ သမီးရဲ့မေမေကော ဘာစီးပွားရေးလုပ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်၊ မိတ်ဆက်ပေးချင်ပါတယ် ဘွားဘွား။ တွေ့ပေးဖို့အင် အစဉ်လည်း ရှိပါတယ်။ ဘွားဘွားဖွင့်ပြောလာမယ့်နေ့ကို စောင့်နေခဲ့ တာပါ။ သမီးစီစဉ်လိုက်ပါမယ်။ အဲဒီနေ့ကျရင် အားလုံးသိစေချင်ပါမယ်”

“ဒါဆို မနက်ဖြန်ညနေပဲ စီစဉ်လိုက်တော့”

အဲဒီနေရာလေးမှာပဲ ပျို မေမေ့ကို ချက်ချင်းအကြောင်းကြားခဲ့ ပါသည်။ ထိုအစီအစဉ်ဖြစ်မြောက်သွားချိန်မှာတော့ ဘွားဘွားက ခင် သတ်ရှုမောဖြစ်ပြီး ဘုရား တ၊တော့၏။ သူကတော့ ထုံးစံအတိုင်း ပြုံး ပြုံးပင်။

“အမယ်လေး... ဘုရားရေ လက်စသပ်တော့ SUNDA MART ဝိုင်ရှင်လေးဖြစ်နေတာပဲ။ စောစောက ပြောပါတော့လား။ ဘွား ဘွားတို့ အံ့ဩသွားအောင် တမင်လုပ်လိုက်တာမို့လား။ ကြည့်လို့ မိ ဦး... ဘွားဘွားတို့အလုပ်ကို လာလျှောက်ရတယ်လို့”

စသဖြင့် အပြန်ခရီးမှာ တဖွဖွပြောလျက် မြူးတူးနေခဲ့တာပဲ။

ဖြစ်လည်း ထိုညက တော်တော်နှင့်အိပ်မရခဲ့။ ကိုယ့်အိမ်ထဲမှာ ချစ်သူ နှင့် အတူတူတွဲပြီး မိသားစု စုံစုံညီညီ ဒင်နာစားခဲ့ရသည့် ကြည်နူးမှု တို့ကြောင့် သူပေးခဲ့သည့်အရပ်ကြီးကိုသာဖက်ပြီး အတွေးနယ်ချဲ့နေခဲ့ သည်။

အိပ်ပျော်ခါနီးကျတော့ ပျိုဆီ ဖုန်းမဝင်စဖူး ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖင်လာခဲ့၏။ တအံ့တဩဖြစ်ပြီး ခပ်မြန်မြန်ယူကြည့်လိုက်ရာ ရဲရင့်နီ ဖြစ်နေလေသည်။

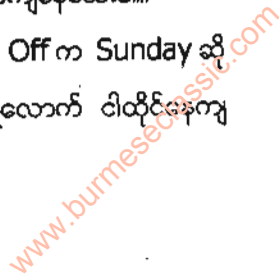
ကြည့်စမ်း... ဘွားဘွားပြောသလို ကိုယ့်အလုပ်တွေ၊ ကိုယ့်ခံ စားမှုတွေနဲ့ပဲ အချိန်တွေ ကုန်မှန်းမသိ ကုန်နေခဲ့ပါလား။

“ဟယ်! ရဲရင့်နီ၊ နင် ငါ့ဆီဖုန်းဆက်ဖော် ရသေးသားပဲ”

“အဲဒါတွေပြောမနေနဲ့။ ဒီတစ်ရက်နှစ်ရက်အတွင်း နင်နဲ့တွေ့ ခုတ်တယ်။ ဘယ်မှာတွေ့မလဲ... ငါ့ဘယ်နေရာကို လာခဲ့ရမလဲ။ ဒါပဲ ဆို”

ပျို ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပျိုလုပ်ရပ်တွေကို ရဲရင့်က အခုချိန်အထိ မသိတော့သေးပုံမပေါ်။ စကားသံက ဘုဘောက်ကျနေသေး၏။

“ငါလည်း တွေ့ချင်နေတာပါဟဲ့၊ ငါ့ရဲ့ Off က Sunday ဆို သဘက်ခါ... အဲဒီနေ့မနက် ရှစ်နာရီလောက် ငါထိုင်နေကျ

ကန်ဘောင်က ဆိုင်ကလေးမှာ တွေ့မယ်။ ဒါနဲ့ ကိစ္စက အရမ်းအရေးကြီးလား”

“အရေးကြီးဘဲနဲ့ ငါက လှမ်းချိန်းရမလား။ နင် ကျန်တာတွေ ဘာမှထပ်မမေးနဲ့။ နင့်ဘက်က သေချာတယ်ဆိုရင် ပြီးရော။ ဒါပဲ”

“ဟဲ့၊ နေပါဦး ရဲရင့်ရယ်၊ တွေ့တုန်း စကားလေး ခဏတော့ ပြောပါရစေဦး။ ငါ့ကို ခုထိစိတ်ဆိုးတုန်းပဲလား။ ငါတောင်းပန်ပါတယ်။ လုံးဝမအားလို့ နင်နဲ့မတွေ့ဖြစ်တာပါ။ အရင်ရက်တွေက ဖုန်းခေါ်တော့ လည်း နင်က ဖုန်းပိတ်ထားတာကို”

“တော်စမ်းပါဟာ... နင့်အလုပ်က ဘာခွဲလို့ ဒီလောက်မအားရတာလဲ”

“ငါ့အလုပ်က ချစ်အကျိုးတော်ဆောင်လေ”

“သေလိုက်ပါလား”

“သေလို့ရပါတယ်”

“အေး... သေ၊ သေ၊ နင့်ရဲ့လုပ်ရပ်တွေကို ငါကျေနပ်လို့ လက်ခံနေတယ်တော့ မထင်လိုက်နဲ့”

“မှားတာရှိရင် တောင်းပန်ပါတယ်”

ပျိုက ရုတ်တရက် စချင်စိတ်ပေါက်လာပြီး အောင်လသံခွင့်

ဆိုပြလိုက်ရာ ရဲရင့်နီက ‘တောက်’ခတ်ပြီး ဖုန်းပိတ်သွားတာနဲ့ ပျိုလည်း ဖုန်းပိတ်ပြီး တခစ်ခစ်ရယ်ရင်း အရပ်ကြီးကို ဖက်နမ်းလိုက်တော့ သည်း

ဆန်းဒေးမနက် နှစ်ယောက်သားတွေကြတော့ ရဲရင့်နီက ပျိုကို ကြည့်ကြည့်ပြီး စားပွဲပေါ် ဘူးလေးတစ်ဘူး တင်ပေးသည်။

“ဘာလဲ”

“ဖွင့်ကြည့်”

“မကြည့်ခင် ငါ ညကမမေးလိုက်ရတာလေး မေးပါရစေ ရဲရင့်နီ၊ သောက်လျာ နေကောင်းလားဟင်”

“ကောင်းတယ် ကောင်းတယ်... ရောက်ခါစကတော့ မနေတတ် ဆိုင်ဘတ်နဲ့ တစ်ခိုဖြစ်ပြီး ဖျားလို့ ငါတို့ ဝိုင်းပြုစုလိုက်ရသေးတယ်”

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ်၊ ငါ့လုပ်ရပ်တွေကို ပြဿနာမဖြစ်အောင် ထားတာရယ်၊ မသက်လျာကို ပြုစုစောင့်ရှောက်ပေးထားတာ အတွက်ပေါ့။ ဒီတိုင်း ကူညီလက်စနဲ့ ကူညီပေးပါ ရဲရင့်ရယ်။”

ဟုပြောပြီး ဘူးလေးကိုဖွင့်ကြည့်လိုက်ရာ မသက်လျာ၏စိန်ထည် ဖြစ်နေလေသည်။

“ဟင်! . . . ဒါ . . . ဒါ မသက်လျာရဲ့ပစ္စည်းတွေပဲ။ ဘာလုပ်မလို့လဲဟင်”

“ရောင်းရင် ရောင်း၊ မရောင်းရင် ပေါင်ပေးပါတဲ့။ ငါတို့က ဒါတွေနားလည်တာမဟုတ်ဘူး။ ဘာတွေမှန်းလဲ မသိဘူး။ ငါတို့လိုလူမျိုးတွေ သွားလုပ်လည်း တန်ရာတန်ကြေးရမှာမဟုတ်ဘူး။ ဒါကြောင့် နင်ကနားလည်လို့ ပြကြည့်တာ။ နင့်အမေဆီမှာ ရောင်းပေး”

“နေပါဦး . . . ဒီလောက်တန်ဖိုးမဖြတ်နိုင်တာတွေကို ဘာဖြစ်လို့ ရောင်းမှာလဲ။ နှမမြောစရာ အရမ်းကောင်းပါတယ် ရဲရင့်နီရယ်။ ဘာလဲ အဆင်မပြေဘူးလား။ ငါလည်း သူ့အတွက်ပို့ပေးနေတာပဲ။ မလောက်ရင် ထပ်ပို့ပေးမယ်ဟာ။ ဒါတွေတော့ မရောင်းနဲ့၊ ပြန်ယူသွား”

“မဟုတ်ဘူး . . . နင်ပြောသလိုမဟုတ်ဘူး။ နင်လည်း ဘာထပ်ပို့ပေးမနေနဲ့ဟာ။ အိမ်မှာ အဆင်ပြေပါတယ်”

“ဒါဆို ဘာလုပ်ဖို့ ရောင်းမှာလဲ”

“အခု သူက အိမ်မှာ ကလေးတွေနဲ့ပျော်နေပြီ။ သတ္တိတွေလည်း ရှိလာပြီတဲ့။ အိမ်နေရင်း အလုပ်ဖြစ်မယ့်စီးပွားရေးမျိုး လုပ်ကြည့်ဖို့ တယ်ဆိုပြီး ရောင်းခိုင်းလိုက်တာ။ တားမရဘူး”

“ဘုရားရေး . . . နင် တကယ်ပြောတာလား။ ငါ . . . ငါ

နားတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်။ မသက်လျာ သတ္တိတွေ ရှိသွားပြီပေါ့။ ငါဝမ်းသာလိုက်တာ ရဲရင့်ရယ်။ အရမ်းဝမ်းသာတာပဲ”

ပျိုသည် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ဘာဆက်ပြောရမှန်းပင်မသိတော့။ ချီလုပ်ခဲ့မိသည့်အဆိုးတွေထဲမှ အကောင်းလေးတစ်ချက် လက်ခနဲပေါ်လာပြီမို့ ဝမ်းသာတာထက် ကြည်နူးစိတ်ဖြစ်ရတာက ပိုပါသည်။ ပျိုကသာ အဲလောက်ဖြစ်သွားပေမယ့် ကိုရွှေရဲရင့်နီကတော့ ခပ်တည်တည်ပင်။

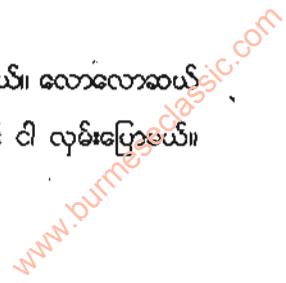
“သူက ဘာလုပ်မယ်ပြောလဲ”

“မသိဘူး . . . သူလုပ်ချင်တာ လုပ်ပေးရမှာပဲ”

“သူနဲ့လိုက်မယ့်အလုပ်ကို ငါအကြံပေးလိုက်မယ် ရဲရင့်နီ။ စာအုပ်ဆိုင်ရယ်၊ အခွေဆိုင်ရယ်၊ စတိုးဆိုင်လေးရယ် တွဲဖွင့်ကြည့်ပါလို့ ပြောပေးပါ။ သူ တကယ်လုပ်နိုင်သွားပြီဆိုမှ ဒီထက်မြင့်တာကို လှမ်းသွား။ ဒါနဲ့ သူက ဘယ်လောက်လိုချင်တယ်ပြောလဲ”

“ရောင်းလို့ရသရွေ့တဲ့။ ရောင်းမရသေးလို့ ပေါင်မယ်ဆိုလည်း နှစ်ဆယ်လောက် ယူထားချင်တယ်တဲ့”

“အိုခေ . . . ရတယ် ငါ မေမေနဲ့ညှိလိုက်မယ်။ လောလောဆယ် ဆယ်ကို နင်ယူသွား အရောင်းအဝယ်ဖြစ်ရင် ငါ လှမ်းပြောမယ်။”

အခု အိမ်လိုက်ခဲ့၊ ပိုက်ဆံ သွားယူမယ်”

“နင်ပိုင်ရင် ပြီးတာပဲ၊ အဆင်ပြေဖို့ပဲ အရေးကြီးတယ်”

ထိုအစီအစဉ်ဖြင့် ပျိုတို့အိမ်ကို ငွေသွားယူပြီး ရဲရင့်နီကို သူ့လမ်းထိပ်ထိ ပြန်ပို့ပေးလိုက်ပါသည်။ ရဲရင့်နီက ပျို ပြဿနာလုပ်ပြီးကတည်းက စကားကောင်းကောင်းပြောချင်တာမဟုတ်။ ပြောလည်း ပိသာလေးနှင့် နံဘေးစစ်သလို၊ ဖုန်းခေါ်ပြန်တော့လည်း ဝိတ်ထားတာများသည်။ အခုလည်း ကားပေါ်မှာ စကားဟက်ဟက်ပက်ပက်ပြောလိုရယ်မရှိ။

ပျိုကသာ ပြောနေရသလို ပျိုမေးမှသာ ဖြေပြီး စိတ်က အဝေးလွင့်နေသလိုဖြစ်နေသည်။ အင်း... သူ တစ်ခုခုများ ခံစားနေရပြီလား။ ပျိုသည် ထိုအတွေးဝင်လာကာ ကားပေါ်က မဆင်းခင် ရဲရင့်နီရဲ့မျက်နှာလေးကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ပျိုရဲ့အကျင့်အတိုင်း ပြုံးစိစိလေး ပြောလိုက်ပါသည်။

“ရဲရင့်နီ”

“ဘာလဲ”

“နင် တစ်ခါက ငါ့ကိုပြောခဲ့တာ မှတ်မိသေးလား။ အဲဒါမျိုး ငါနင့်ကိုပြန်ပြောချင်တယ်”

“...”

“နင့်မျက်နှာလေး နည်းနည်းချောင်သွားသလိုထင်ရတယ်”

ဟုပြောလိုက်သောအခါ ရဲရင့်နီ လက်ခနဲပြုံးသွားပြီး ကားပေါ်မှ ပြုန်းခနဲဆင်းလေ၏။

“ဒါပေမဲ့ အပြုံးကျတော့ ပိုပြီးနုနယ်သိမ်မွေ့သွားသလိုပဲ”

ပျို ပြောဖြစ်အောင် ထပ်ပြောလိုက်တော့ သူ့ရယ်ပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားလေတော့သည်။

“ဟဲ့၊ နေမိဦး ရဲရင့်ရဲ့၊ လူပျိုကြီးကလည်း ရှက်နေပြန်ပြီ၊ ငါ

ပြောစရာကျန်သေးလို့ပါ”

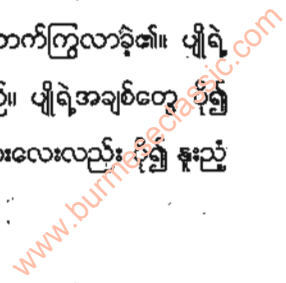
ဟု အော်လိုက်ပြန်တော့ ပြန်လှည့်ကြည့်သည်။

“ပြောဟာ... မြန်မြန်ပြော”

“ငါထင်တယ်၊ နင်တို့နှစ်ယောက် အိမ်ကလီဖြစ်တော့မယ်လို့”

ပျို ဒါပဲပြောပြီး ဝေါခနဲမောင်းထွက်ခဲ့တော့သည်။ back မှန်မှ သွင်ကြည့်လိုက်တော့ ရဲရင့်နီ ခါးထောက်လျက် ရယ်ပြီး ကျန်ခဲ့လေသည်။

ထိုနေ့ကစပြီး ပျိုရဲ့ခြေလှမ်းတွေ ပို၍တက်ကြွလာခဲ့၏။ ပျိုရဲ့ စိတ်ဓာတ်ခွန်အားတွေ ပို၍ပြည့်ဖြိုးလာခဲ့သည်။ ပျိုရဲ့အချစ်တွေ ပို၍ စိတ်လွင်လန်းဆန်းလာခဲ့သည်။ ပျိုရဲ့နှလုံးသားလေးလည်း ပို၍ နူးညံ့

လှပလာခဲ့ပါသည်။

ပျိုကြောင့် ပျော်သူက ပျော်၊ ပြုံးသူက ပြုံး၊ ရယ်သူက ရယ်၊ သတ္တိရှိသူက ရှိဖြင့် အဆိုးထဲမှ အကောင်းလေးတွေ ပေးလာခဲ့ပြီနဲ့ လောကကြီးက အရာရာမှာ လှပလို့နေခဲ့လေ၏။

သို့သော် အဲဒီလို အရာရာလှပလာတဲ့အချိန်၊ ကိုယ့်ကိုယ်ကို ယုံကြည်မှုတွေ အပြည့်အဝရှိနေချိန်၊ ပြီးတော့ ရုဘိတ်အိမ်တော်ကြီး၏ 'မရှိမဖြစ် ပျို' ဖြစ်လာချိန်မှာတော့... ပျိုလုပ်ခဲ့မိသည့်ပြဿနာ၏ နောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးက မထင်မှတ်သည့် ထောင့်တစ်ထောင့်ကနေ ဗြန်းခနဲပေါ်ပေါက်လာတော့သည်။

တကယ်တော့ ထိုနောက်ဆက်တွဲဆိုးကျိုးက တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ ပေါ်ပေါက်လာမယ်ဆိုတာ ပျို သိထားပြီးဖြစ်သည်။ ခေါ်ပေါက်လာခဲ့ရင်လည်း ဘယ်လိုရင်ဆိုင်ဖြေရှင်းမလဲဆိုတာ ကြိုတွေးထားပြီးဖြစ်သည်။

ဒါပေမဲ့ လက်တွေ့ရင်ဆိုင်လိုက်ရချိန်မှာတော့ ပျို ဘယ်လောက်

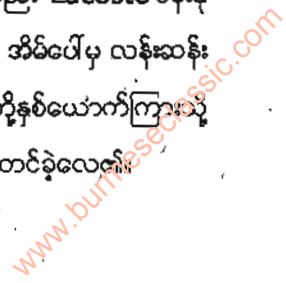
နုလန်မထူနိုင်အောင် နှလုံးသားတွေ အပိုင်းပိုင်းအစစ ကြေမှု ကြေကျ ခဲ့ရသလိုသာတည်း။

ဖြစ်ပွားပုံကတော့ breakfast စားအပြီးမှာ သူက အစီအစဉ် တစ်ခု ပြောကြားခဲ့သည်။

“ဒီနေ့ ဟိုတယ်သွားဖို့မရှိတူးဆိုတော့ ကိုးနာရီခွဲလောက်ကျရင် စာပေလောကသွားပြီး စာအုပ်ရွေးမယ်။ အပြန် Traders က ဂျပန် ဆိုင်လေးမှာ ဂျပန်စာ၊စားမယ်”

တဲ့။ ထိုအစီအစဉ်ဖြင့် ပျိုသည် ကိုးနာရီခွဲလောက်မှာ အပြင်ထွက် ခို့ အဆင်သင့်ဖြစ်ပြီး ဧည့်ခန်းထဲမှာ စောင့်ကြိုနေလိုက်ပါသည်။ ပျိုက ဒီအိမ်ရောက်ကတည်းက ဒင်နာချိန်မှလွဲရင် ဒူးအတိစကပ်နှင့်အတူ ဝမ်းဆက်အဖြစ် ကုတ်အင်္ကျီဒီဇိုင်းဆန်းဆန်းလေးတွေကိုသာ ဝတ်တတ် ခဲ့တာမို့ ဒီနေ့တော့ ဂျင်းပန်နီအပြာနှင့် တီရှပ်အဖြူလေးကိုသာ စိတ် တိုင်းကျဝတ်လိုက်မိ၏။

ကိုးနာရီထိုးပြီးသွားချိန်မှာတော့ သူကလည်း Lacoste ပန်းနု ရောင် ပိုလိုရှပ်လက်တိုကို ဂျင်းပန်နီနှင့်တွဲဝတ်ပြီး အိမ်ပေါ်မှ လန်းဆန်း ဆွဲပါးစွာ ဆင်းလာပါသည်။ ထိုအချိန်မှာ ပျိုတို့နှစ်ယောက်ကြားသို့ သူငယ်ချင်းနန္ဒ ဝင်ရောက်လာမှ ပြဿနာက စတင်ခဲ့လေ၏။

“ဟာ! . . . နန္ဒ၊ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖုန်းမဆက်ဘဲ ဘယ်လိုပေါ်လာတာလဲ”

“တမင်မဆက်တာကွ၊ ပစ္စည်းလည်း ပေးစရာရှိလို့၊ အရေးကြီးတဲ့ကိစ္စလည်း ပြောစရာရှိလို့”

“ဒါဆိုထိုင်ဦးကွာ . . . ငါတို့ ခုပဲ အပြင်ထွက်တော့မလို့”

“ရတယ်၊ မထိုင်တော့ဘူး၊ မင်းစုံစမ်းခိုင်းထားတဲ့ကိစ္စ အိုကောပြီ မင်းမူ”

“ဟင်! . . . အိုကောပြီ၊ မင်းတကယ်ပြောတာလား နန္ဒ၊ ဒါဆို”

“နေဦး၊ မင်းမူ၊ ငါမေးတာ အရင်ဖြေ၊ သက်လျာရဲ့အဖြစ်ကို တိတိကျကျသိရရင် မင်းဘာလုပ်မလဲ”

“ပျိုရင်ထဲ ဒိန်းခနဲဆောင့်ခုန်သွားပြီး နန္ဒကိုမော့ကြည့်လိုက်သည်”

“သူ့ရဲ့အံ့ပုန်းကိစ္စဆိုရင် ခေါက်ထားလိုက်တော့မယ်။ လုပ်ကြံခံရတာဆိုရင် ငါ Fight . . . မယ်။ ငါခံစားရသလို ပြန်ခံစားရအောင် လုပ်ပြမယ်”

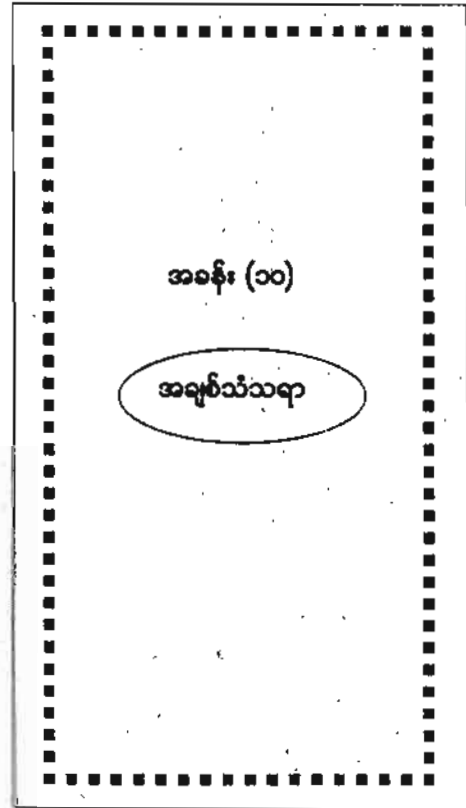
“ပျိုခေါင်းကြီး အဆမတန်ကြီးသွားသလို ကြက်သီးတွေ တဖြနဲဖြနဲထသွားလေ၏။”

“အိုခေ . . . လုပ်ကြံခံရတာ မင်းမူ”

“ဘာ! . . .”

ပျိုမျက်လုံးတွေ ပြာဝေသွားပြီး လဲမကျအောင် မနည်းထိန်းလိုက်ရပါသည်။

“အိုခေ... လုပ်ကြံခံရတာ မင်းမူ”

“ဘာ...”

ကြားလိုက်ရသောစကားကြောင့် သူ့အသံကြီး ဟိန်းထွက်သွား
သည်။ ထိုအသံက အံ့သြမှုထက် ဖြစ်ရပ်ကို နာကြည်းမှု၊ ခံပြင်းမှု
ကြောင့် မေါသတွေ့အပြည့်ပါပြီး ကျယ်သွားတာဖြစ်၏။

“ဟုတ်တယ်... မင်းတို့နှစ်ယောက်လုံး လုပ်ကြံခံလိုက်ရတာ၊

မကောင်းဘူး မင်းမူ၊ ထူးလည်းထူးဆန်းတယ်”

“ဖြန်ဖြန်ပြောစမ်းပါကွာ... ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်ကကောင်လဲ”

ဘာကြောင့် ငါတို့နှစ်ယောက်ကိုလုပ်ကြံရတာလဲ။ ငါ ခုချက်ချင်းရှင်းမ
မှ ကျေနပ်နိုင်မယ်... တောက်!”

“အေး... ခုချက်ချင်းပဲ ရှင်းရမှာပါ မင်းမူ၊ မင်းက နာမည်နဲ့
လိုက်အောင် မိုးပေါ်မှာပဲ မင်းမူနေတော့ ဘာသိမှာလဲ။ အောက်ခြေ
မှာ ဘာတွေဖြစ်နေလဲဆိုတာ သေချာလေ့လာ မင်းရဲ့သတ္တိကို အပြည့်
အဝဖော်ထုတ်။ ပြီးရင် ကောင်းကောင်းဖြေရှင်းနိုင်အောင် ကြိုးစား
ရော့...”

ဆိုပြီး နန္ဒက သူပါလာသော Laptop ကို ထိုးပေးသည်။ ပြီး
တော့ လက်ကိုမလွှတ်သေးဘဲ...

“ဒီထဲမှာ ငါ သေချာရိုက်၊ သေချာ အက်ဒစ်လုပ်၊ ပြီးမှ ထည့်
ထားတာ နာမည်နဲ့နေရာတွေကိုလည်း အကုန် အဖက်လုပ်ပြီး ထည့်
ထားတယ်။ ဒီထဲမှာပါတဲ့မိန်းကလေးက အဓိကလုပ်ကြံသူတရားအစီ
ပဲ။ သူနဲ့အတူတူစကားပြောနေတာက ရဲရင့်နီ။ အားလုံးအဆင်သင့်
မင်းမူ... မင်း နည်းနည်းကစားကြည့်လိုက်ရဲ့ပဲ”

ဟု ပြောပြီးမှ လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။ ပြီးတော့ အပြင်
ရောက်ခါနီးမှာ နောက်ပြန်လှည့်ပြီး ပြောဖြစ်အောင်ပြောခဲ့သေး၏

“ဒီကိစ္စ ငါ ချက်ကင်လိုက်ရတာ အရမ်းလွယ်တယ် မင်းမူ”

အဲဒီမိန်းကလေးကို မသင်္ကာဖြစ်နေလို့ပဲ။ နောက်မှ အသေးစိတ်ရှင်း
ပြမယ်”

သူသည် တောက်တစ်ချက်ကို နောက်တစ်ကြိမ် ပြင်းထန်စွာခတ်
ပြီး Laptop ကို စားပွဲပေါ်သို့တင်၍ ဖွင့်လိုက်တော့သည်။ ‘လုပ်ကြံခံ
ရတာ’ ဟု နန္ဒပြောလိုက်ကတည်းက အနားမှာ ဘာမှမရှိတော့အောင်၊
ဘာမှမသိတော့အောင် ဒေါသတွေဖုံးလွှမ်းပြီး ထူပူနေသောသူသည်
Laptop ထဲ ပထမဆုံးပေါ်လာသောပုံကို တွေ့လိုက်ရသောအခါ...

“ဟင်!... ဒါ... ဒါ”

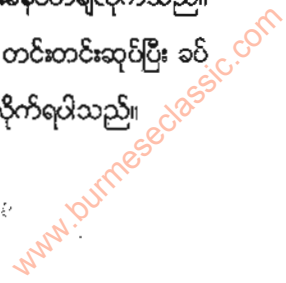
သူ့ခေါင်းပေါ် ဆင်နင်းတာထက်ဆိုးသော၊ မိုးကြိုးပစ်လိုက်တာ
ထက်ဆိုးသော နာကျင်တုန်ခါမှုကြီး ကျရောက်လာခဲ့ရလေသည်။

ကြည့်စမ်း...

လမင်းပျိုစင်...

နောက်ထပ်ပေါ်လာတာက သူမသိသော... ရဲရင့်နီ...

သွားပြီ...။ သူသည် လက်တွေ့ ရင်တွေ တုန်လာပြီး ဘယ်
လိုမှဆက်မကြည့်နိုင်တော့ဘဲ Laptop ကို မြန်မနပ်တိတ်ချလိုက်သည်။
သူမကိုလှည့်ကြည့်လိုက်တော့ လက်နှစ်ဖက်ကို တင်းတင်းဆုပ်ပြီး ခပ်
တောင့်တောင့်ရပ်လျက် ခေါင်းငုံ့ထားတာ တွေ့လိုက်ရပါသည်။

ဟား... ဘာတွေလဲ... ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ... ကံဇာတ် ဆရာက ငါ့ကျမှ ဘာဖြစ်လို့ ဘယ်သူနဲ့မှမတူတဲ့ ခံစားမှုတွေ၊ အံ့ဩမှု တွေ၊ ဖြစ်ရပ်ဆိုးတွေကို ပေးနေရတာလဲ။

“လမင်းပျိုစင်... ကြည့်စမ်း၊ မင်း... မင်း ဒါဝန်ခံနေတဲ့ပုံစံ လား။ ငါ့မထင်ဘူး... လုံးဝမထင်မိဘူးကွာ။ မင်းက ငါ့ရဲ့အကျိုးတော် ဆောင်မဟုတ်ဘဲ ငါ့နောက်ကျောကို ဓားနဲ့ထိုးနေတဲ့ကောင်ပဲ။ မင်း ဘာရည်ရွယ်ချက်နဲ့ ငါတို့နှစ်ယောက်ကို လုပ်ကြံလိုက်တာလဲ။ ဘယ် လိုအကြောင်းမျိုးနဲ့ ငါ့ချစ်သူကို ဖော်ကားလိုက်တာလဲ”

သူသည် ရင်ထဲမှ နာကျင်ပိတ်ဆို့နေသော အစိုင်အခဲကြီးကို စိတ်တိုင်းကျဖောက်ခွဲပစ်လိုက်တော့သည်။ ထိုပေါက်ကွဲမှုမှစလို့ နောက် ထပ်အစိုင်အခဲလက်ကျန်တွေက တစ်စစီ တစ်စစီ ပဲ့ကြွေလွင့်စင်ခဲ့လေ တော့၏။

“ငါ မင်းကိုယ့်ကြည့်ခဲ့တယ်၊ အားထားခဲ့တယ်၊ ဂုဏ်ယူခဲ့တယ် အထင်လည်း ကြီးခဲ့တယ်၊ ခုတော့ ဘာတွေဖြစ်ကုန်ပြီလဲ၊ အဲဒါတွေ အားလုံး မင်းရဲ့မာယာတွေ လုပ်ကြံမှုတွေနဲ့ သိမ်းပိုက်ထားခဲ့တာလား။ အခုရော ငါတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို ဘာလုပ်ကြံဖို့ ထပ်ရောက် လာတာလဲ။ သတ်ဖို့ရောက်လာတာလား... ဟေ”

သူ အော်ဟစ်လိုက်ပေမယ့် သူမကတော့ တုပ်တုပ်မှမလှုပ်ဘဲ ခပ်တောင့်တောင့်ရပ်လျက် ခေါင်းငုံ့မြဲ ငဲ့ထားပါသည်။ ထိုပုံစံကပင် သူ့ကိုအခံရခက်စေပြီး အမှုန့်ကျအောင် ချေချင်စိတ်ပေါက်လာတော့ သည်။

“ပြောလေ၊ လမင်းပျိုစင်၊ မင်းဘာလုပ်ကြံဖို့ အကြံဉာဏ်တွေ ထုတ်နေတာလဲ။ ငါတို့နှစ်ယောက်ရဲ့အနာဂတ်ကို ဘာဖြစ်လို့ ဖျက်ဆီး ပစ်လိုက်ရတာလဲ။ အပြစ်မရှိတဲ့ငါ့ချစ်သူလေးကို ဘာဖြစ်လို့ သူများ လက်ထဲ ထိုးထည့်လိုက်ရတာလဲ။ မင်းဟာ တော်တော်ကိုရက်စက်တဲ့ မိန်းမ... ကြောက်စရာကောင်းတဲ့မိန်းမ... ပြောလေ... ပြောစမ်း”

“...”

“ပြောကွာ... ပြော... ပြော... ကဲ”

သူသည် ပြောရင်းနှင့် ရင်ဘတ်ထဲက အနာဟောင်းက ပြန်လည် နာကျင်ကိုက်ခဲလာတာမို့ စောစောက စားပွဲပေါ်တင်ထားသော စာအုပ် အရွယ်လယ်သာ ဝေါလက်ကလေးနှင့် သူမကိုပစ်ပေါက်လိုက်မိတော့ သည်။ သူမခေါင်းဆီ တည့်တည့်ဝင်ရောက်သွားပေမယ့် ခေါင်းငုံ့ထား တာကြောင့် ဖျက်နှာကိုမထိ။ သို့သော် ငယ်ထိပ်ကိုမှန်ပြီး သူမ၏ဆံပင် တွေ ဖွာလန်ကျသွားလေ၏။

www.burmeseclassic.com

အဲဒီတော့မှ သူမက အောက်သို့ ဒူးထောက်ချလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... မတောင်းပန်နဲ့နော်၊ မင်းရဲ့လုပ်ရပ်က သေတဲ့အထိ အဲလိုထိုင်ပေးနေမယ်ဆိုရင်တောင် မကျေဘူး... နားလည်လား။ သူ များကို စိတ်ဒဏ်ရာပေးပြီးမှ တောင်းပန်တဲ့အလုပ်မျိုးကို ငါရွံ့တယ်”

“စိတ်ချပါ၊ ကျွန်မ မတောင်းပန်ပါဘူး ကိုမိုးထက်မင်းနဲ့။ ကျွန်မ လုပ်ရပ်က တောင်းပန်ရမယ့်လုပ်ရပ်မဟုတ်ပါဘူး။ ရင်ဖွင့်ပြရမယ့်လုပ် ရပ်ပါ။ ဒါကြောင့် ကျွန်မ ရင်ဖွင့်ပြတာပါ။ ဒီလုပ်ရပ်ကို ဘာကြောင့် လုပ်ခဲ့ရလဲဆိုရင် ကျွန်မမှာ ဖြစ်စရာနှစ်လုံးတည်းရှိပါတယ်”

သူသည် သူမကို ခါးထောက်၍ စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ သူမ က စကားပြောလျှင် ဘယ်တော့မှတိုက်ရိုက်မပြော။ စကားလုံးအသစ် အဆန်းတွေနှင့် သွယ်ဝိုက်ပြီးမှ ထူးထူးဆန်းဆန်းပြောလေ့ရှိသည်။

“ရှင့်ကို၊ ချစ်၊ လို့၊ ပါ”

“ဘာ...”

‘ချစ်လို့’ ဆိုသည့်စကားက နားဝင်ချီလှပေမယ့် သူ့အတွက်က တော့ နားထဲ သံရည်ပူ လောင်းထည့်သလို ခံလိုက်ရပါသည်။

“မင်းက ငါ့ကိုချစ်လို့... ဟား... ဟား... ဟား... ထော် ထော်ရယ်စရာကောင်းတာပဲ။ မင်းရဲ့အပြစ်တွေကို ကာကွယ်ဖို့ မင်း

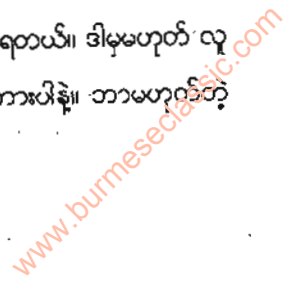
အပြစ်တွေကို ပေါ့လျော့စေဖို့ ချစ်လို့ဆိုတဲ့စကားလုံးနဲ့ လုပ်ကြံအစား ထိုးလိုက်တာလား။ လုပ်ကြံတဲ့လူက ချစ်လို့ဆိုတဲ့စကားကို လွယ်လွယ် ပြောထွက်ပေမယ့် ခံလိုက်ရတဲ့လူက သေရာပါတယ်။ အဲဒါ မင်းနား လည်လား...”

“...”

“မင်းကြောင့် ငါတို့နှစ်ယက်လုံး ဒုက္ခတွေ့ရောက်ခဲ့ရတယ်။ အထင် အမြင်တွေ လွဲခဲ့ရတယ်။ မင်းကြောင့် ငါ့ချစ်သူလေးကို ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ်။ မင်းကြောင့် အရှက်တွေ့ကွဲခဲ့ရတယ်။ မင်းကြောင့် နှစ်အိမ်လုံး မိုးမီး လောင်ခံခဲ့ရတယ်။ မင်းကြောင့်ကွာ... အားလုံး မင်းကြောင့် ကမ္ဘာ ပျက်မတတ်ခံစားခဲ့ရတာတွေကို မင်းရဲ့ဘာမဟုတ်တဲ့အချစ်နဲ့ ဆေး မလို့လား”

မထင်ခဲ့ပါ။ သူ့ရင်ထဲမှ အစိုင်အခဲလက်ကျန်တွေက အဲလောက် ထိ Rapping ဖြစ်လာလိမ့်မယ်လို့။ သူမမျက်နှာကို လက်ညှိုးနှင့် လှမ်း ရွယ်ပြီး နင့်နှင့်သီးသီးပြောပြီးချိန်မှာတော့ သူမက ဖျတ်ခနဲထရပ်လေ သည်။

“ရှင် ကျွန်မကိုသတ်ရင် သတ်လိုက်လို့ရတယ်။ ဒါမှမဟုတ် လူ ကိုပဲ စော်ကားပါ... ကျွန်မအချစ်ကို မစော်ကားပါနဲ့။ ဘာမဟုတ်တဲ့

အချစ်ဆိုရင် ဒီလောက်ထိ ပြဿနာရှည်လာစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး။ ကျွန်မအချစ်က ဟုတ်နေတဲ့အတွက် ဒီလောက်ထိ စွန့်စားခန်းထုတ်ခဲ့ရတာပါ။”

“မင်းပါးစပ်ကို ပိတ်လိုက်”

“မကြာခင်မှာ ပိတ်ပေးပါ့မယ်၊ အခုတော့ . . . တစ်ဝတ်လောက် ကျေးဇူးပြုပြီး ခဏနားထောင်ပေးပါ ကိုမိုးထက်မင်းမူ။ ရှင်တောင် မသက်လျာကို လူမမြင်ဖူးခင် ဓာတ်ပုံမြင်ရုံနဲ့ တန်းတန်းစွဲချစ်ခဲ့တာ မှလား။ ကျွန်မ ရှင့်အပေါ်ချစ်ခဲ့တဲ့အချစ်က အဲဒီထက် နှိုင်းဆလို့မရအောင် အများကြီးဆိုပါတယ်။ ရှင်ချစ်တတ်ရင် ကိုယ်ချင်းစာကြည့်ပေးပါ”

“...”

“ရှင်နဲ့ကျွန်မ စွန့်လွှတ်တဲ့နေ့က ရှင့်ကိုပြောခဲ့ဖူးပါတယ်။ ရှင် မေးလို့လည်း ပြောခဲ့တာပါ။ ကျွန်မ လူတစ်ယောက်ကို တစ်ဖက်သတ် ချစ်နေပါတယ်လို့။ သူ့ကိုစတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက ကျွန်မနဲ့လုံးသားက ထူးထူးခြားခြားလှုပ်ရှားခဲ့တာပါလို့။ အဲဒီနေ့ကတည်းက သူ့ကို အမျိုးမျိုးချဉ်းကပ်ခဲ့တာပါ။ သူ့နားရောက်ဖို့ အမျိုးမျိုးကြိုးစားခဲ့တာပါ။ အဲဒီလူက တခြားလူမဟုတ်ဘူး . . . ကိုမိုးထက်မင်းမူ၊ ရှင်ပါပဲ”

သူသည် သူမမျက်နှာကို စိုက်ကြည့်လိုက်မိသည်။ ဒေါသအစိုး အငွေ့တွေမရှိပေမယ့် ရဲရင့်ပြတ်သားမှုတွေကတော့ မာန်အပြည့်ရှိနေ၏။

“ကျွန်မက အစွဲအလန်းကြီးတယ် ကိုမိုးထက်မင်းမူ၊ လိုချင်တာကို တိတိကျကျသိပြီဆိုရင် မရရအောင် ယူတတ်တယ်။ အဲဒီလိုပဲ ကျွန်မရဲ့အချစ်တွေကလည်း ရှင့်အပေါ်မှာ တိတိကျကျသေချာနေခဲ့ပြီဆိုတော့ ရှင့်ကို တစ်ဦးတစ်ယောက် ပိုင်ခိုင်သွားမှာ လုံးဝမလိုလား ခဲ့တာပါ။ အဲဒီလို ရူးရူးမူးမူးချစ်ခဲ့လို့ ခုလိုမိုက်မိုက်မဲမဲစွန့်စားခန်း ထုတ်ခဲ့ရတာပါ”

“အဲဒါ မင်းဘာသာမင်း တစ်ဖက်သတ်ဖြစ်နေတာပဲ။ မင်းတစ်ယောက်တည်း ရူးနေတာပဲ။ ဒီလောက်တောင် ယုတ်ညံ့တဲ့အပြုအမူကြီးကို လုပ်ခဲ့တော့ မင်းပါးစပ်က ဒီစကားတွေ ထွက်လာတာ အဆန်းလား . . . မင်းရဲ့အရူးစကားတွေကို ဘယ်သူက ယုံမှာလဲ။ မင်းဟာ လူလိမ်လူညာ”

“ဟုတ်တယ် . . . အချစ်က လိမ်ညာတတ်အောင် သင်ပေးလိုက်တာ”

“မင်းက ကလိမ်ကကျစ်မ”

“ဟုတ်တယ်... ကလိမ်ကကျစ်လှုပ်တတ်အောင်လည်း အချစ်က သင်ပေးတယ်”

“မင်းက မိန်းမယုတ်”

“အချစ်က ယုတ်မာတတ်အောင်လည်း သင်ပေးတယ်”

“မင်းက အရှက်မရှိတဲ့မိန်းမ”

“ချစ်လွန်းတော့လည်း ကြိုက်မရှက် ငိုက်မရှက်တဲ့”

“မင်းက အောက်တန်းစားမ”

“ဟုတ်တယ်... အချစ်ပဲမြင်နေတော့ အောက်တန်းစား အထက်တန်းစားတွေကို မမြင်နိုင်တော့ဘူး”

“သွား... ထွက်သွား၊ မင်းပါးစပ်ကိုပိတ်၊ မင်းအသံကိုလည်း မကြားချင်ဘူး၊ မင်းပျက်နာကိုလည်း မမြင်ချင်ဘူး၊ မင်းဟာ ငါတို့အားလုံးကို အရှက်တကွ အကျိုးနည်းဖြစ်အောင် လုပ်ရုံမက၊ ငါတို့ မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ရဲ့မေတ္တာတွေ ယုံကြည်မှုတွေကိုပါ အလွဲသုံးစားလုပ်သွားတဲ့မိန်းမ... သွား... ငါ့ရှေ့က ထွက်သွား”

သူသည် ပြောရင်းဆိုရင်း ဒေါသတွေကို ဘယ်လိုမှ မထိန်းနိုင်တော့ဘဲ စားပွဲပေါ်မှ နန္ဒပေးခဲ့သော အိတ်ဆောင် Laptop လေးနှင့် သူမကို ပစ်ပေါက်လိုက်လေသည်။ ထိုအချိန်မှာ ဘွားဘွားက သူ့နောက်

မှာ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရောက်နေမှန်းမသိခဲ့ပါ။

“မြေးလေး...”

ဟု ညင်ညင်သာသာခေါ်ပြီး သူ့လက်ကို အမိအရဖမ်းဆွဲခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သက်ကြီးရွယ်အိုရဲ့လက်က သေးငယ်၍ မခိုင်မြဲတာကြောင့် သူ့လက်ကိုသာဆွဲမိပြီး Laptop ကတော့ သူမနဖူးတည့်တည့်ဆီ ပစ်ဝင်သွားခဲ့ပါလေသည်။ သူမ လုံးဝမရှောင်ပါ။

“ဘုရားဇေ... ”

ဘွားဘွားက တအံ့တဩနှင့် ဘုရားအတ၊ သူကလည်း သတိထက်လွတ်နှင့် အငိုက်မိချိန်မှာ သူမနဖူးမှ သွေးတွေ စီးကျလာခဲ့ပါသည်။ အားလုံးဆိတ်ငြိမ်သွားတော့၏။ ဒီတစ်ခါ မြေးထိရင် ဆတ်ဆတ်ဆီမခံသော မြေးအတွက် ရှေ့ကနေ အသက်ပေးစုံသောဘွားဘွားကလည်း သူတို့နှစ်ဦးကြား ဘာမှဝင်မပြောတော့ဘဲ ဆိတ်ဆိတ်နေခွင့်ကို ကျင့်သုံးခဲ့ပါသည်။

သူမက သူ့ရဲ့ရန်ကို ရှောင်ဖို့မပြောနှင့်၊ နဖူးမှကျလာသည့်သွေးအတွက်ပင် လက်နှင့်တစ်ချက်မှမတိုပါ။ ခဏနေမှ သူမရဲ့နှုတ်ခမ်းလေး ပြင်ယောင်သမ်းလာပြီး စကားသံထွက်လာခဲ့ပါသည်။

“ကျေးဇူးတင်ပါတယ် ကိုမိုးထက်မင်းမူ၊ ဒီလိုလုပ်လိုက်ရလို့

ရှင်စိတ်ထဲ ပေါ့သွားတယ်ဆိုရင် ကျွန်မ ကျေနပ်ပါတယ်။ ကျွန်မ ထွက်
သွားပါ့မယ်... ဒါပေမဲ့ တစ်ခုတော့ ပြောခဲ့ပါရစေ”

“...”

“ကျွန်မဟာ ရှင်စွပ်စွဲသမုတ်ခဲ့တဲ့ မိန်းကလေးမျိုးမဟုတ်ပါဘူး
ဒီလိုမလုပ်သင့်မလုပ်ထိုက်တဲ့ မတွေ့သင့်မတွေ့ထိုက်တဲ့အတွေ့အခေါ်
အကြံအစည်တွေလည်း ကျွန်မတဝမှာ မရှိခဲ့ပါဘူး။ ရှင်ကို စတွေ့ခဲ့ပြီး
ကျွန်မနှလုံးသားလေး လှုပ်ရှားလာချိန်၊ အချစ်ဆိုတာကို သိလာချိန်က
မှ ဒီလိုမတတ်ဖူးတဲ့အတတ်တွေ တတ်မြောက်လာခဲ့တာပါ။ အဲဒါအခု
က သင်ဖူးလိုက်တာပဲလို့ ကျွန်မ ယူဆပါတယ်”

“...”

“ပြီးတော့ အဲဒီလိုချစ်တတ်လာချိန်မှာပဲ အချစ်နဲ့ပတ်သက်ပြီး
အသိတရားတစ်ခု ထပ်ရလာတယ်။ အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ အချစ်
နှလုံးသားကို ပိုပြီးနူးညံ့လှပလာစေသလို အချစ်ဟာ မကောင်းဆိုး
အကျင့်ဆိုးတွေကိုလည်း ဖြစ်ပေါ်လာစေတယ်ဆိုတာပါပဲ”

ဟုပြောပြီး ချာခနဲလှည့်ထွက်သွားတော့သည်။
တစ်အိမ်လုံး ခြောက်ကပ် တိတ်ဆိတ်သွားလေ၏။
ဘွားဘွားလည်း ဆိုဖာပေါ် အရပ်ကြိုးပြတ် ပစ်ကျသွား

သူလည်း ‘တောက်’တစ်ချက်ကို ပြင်းပြင်းထန်ထန်ခတ်ပြီး အိမ်
ပေါ်ထပ်သို့ ကမူးရှူးထိုးတက်လာခဲ့သည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ ဘာလုပ်ရမှန်းမသိတာမို့ အာခေါင်ခြစ်
ပြီးတော့သာ အော်လိုက်မိလေ၏။

“အား...”

နဖူးမှ စီးကျလာသည့်သွေးတွေက
 နှလုံးသားမှ စီးကျလာသည့်သွေးတွေကို မမီ...
 အပြင်ဒဏ်ရာက အတွင်းဒဏ်ရာလောက် မဆို...
 ခေါင်းသာကွဲအောင် အရိုက်ခံလိုက်ရင်ပါသည်။
 အတွင်းကြေ ကြေနေတာက သေရာပါနိုင်၏။

ပျိုဘဝမှာ 'နေ'လည်း ကွယ်၊ 'လ'လည်း ပျောက်ပြီး ကြယ်
 တောင်တွေပါ တဖြုတ်ဖြုတ်ကြွေကျခဲ့ရလေသည်။ ပျိုသည် ခြံအပြင်
 ဆက်ရောက်ချင်းမှာပဲ ဘယ်အချိန် လမ်းပျောက်သွားမယ်မှန်းမသိ
 ညှို့ဝှက်ထဲကို ရောက်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

၃၄၀. လေးဒီဇင်ဘာ

နောက်ဆုံးတော့ ပျို အရမ်းပျော်နေချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ်၊ အခါအခါ စိတ်ညစ်နေချိန်မှာပဲဖြစ်ဖြစ် မရောက်ရောက်အောင် သွားတတ်ခဲ့ နေရာလေးကို ပြေးမြင်မိသည်။ ထိုနေရာလေးကတော့ ရဲရင့်နီတို့ လေးပင်ဖြစ်ပါသည်။

ထိုစိတ်ကူးဖြင့် ရဲရင့်နီတို့အိမ်သို့ ပျို ရောက်သွားရာ အိမ်မှာ အခွေဆိုင်၊ စာအုပ်ဆိုင်နှင့်အတူ စတိုးဆိုင်လေးပါ ပြည့်စုံစုံတွဲဖွင့်ထားတာကို မြင်လိုက်တာကို ပျို ခြေစုံရင်ပြီး ကြည်ကြည်နှင့် စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိပါသည်။

အဲဒါထက်ပိုပြီး ကြည်နူးစရာကောင်းသည့်မြင်ကွင်းလေးက ရဲရင့်နီနှင့် မသက်လျာတို့နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်မျက်နှာ ယောက်ကြည့်ကာ မျက်နှာမှာ အပြုံး၊ မျက်ဝန်းထဲမှာ အကြင်နာဖြင့် စကားပြောနေကြပုံဖြစ်ပါသည်။

ပျို ရပ်ကြည့်နေတာကို ရဲရင့်နီက အရင်မြင်သွားပုံပဲ ပျိုဆီ ဖျတ်ခနဲခပ်သုတ်သုတ်လှမ်းလာတော့၏။

“ဟာ! အပျိုမ၊ ဟင်... နဖူးမှာ သွေးတွေနဲ့ နင်ဘာတာလဲ။ ဘယ်လိုဖြစ်ပြီး ရောက်လာတာလဲ”

“...”

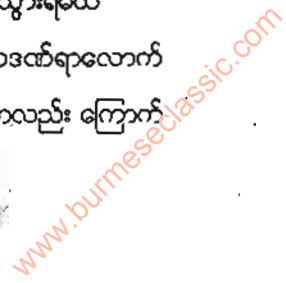
“ပြောစမ်းပါဟာ... ဘာဖြစ်လာတာလဲ၊ ငါဘာလုပ်ပေးရမလဲ၊ နင်ကိုလာလို့ရလို့လား... ပြဿနာတွေ အကြီးအကျယ်တက်သွားတာပဲဟေ့၊ ဟိုမှာ မသက်လျာ”

ပျိုရှေ့မှာ ရဲရင့်နီ ပြာပြာသလဲဖြစ်သွားပုံကြောင့် ပျို စကားမပြန် ပြောနိုင်ဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးပြလိုက်မိသည်။ ပြီးတော့ နဖူးမှသွေးတွေကို လက်ဖြင့် သင်ချလိုက်မိ၏။ သွေးတွေက စောစောကလို မထွက်တော့ပေမယ့် မြင်ကွင်းပင်တော့ စီးကျချင်သေးသည်။

“ရဲရင့်နီ... နင်အရင်တုန်းက ပြောခဲ့တဲ့စကားကို ငါ ခုချိန်မှာ မှတ်မိတောင်ကောင်းနားလည်သွားပြီ။ မျက်လုံးချင်းစကားပြောတာနဲ့ ရင်ထဲသို့ စကားပြောတာဟာ ဘယ်လိုနေလဲဆိုတာလေ။ ငါ နင်တို့ အိမ်ထဲမှာ ကြည်နူးလိုက်တာ။ ပြီးတော့ ရင်ထဲမှာ အရမ်းကျေနပ်နေတယ်။ ငါဘယ်လောက်ပဲ ဆိုးဆိုး... နောက်ဆုံး ငါ့အတွက်နဲ့ တစ်ခုလုံး မနှစ်နာစေရဘူးဆိုတာ ယုံပြီလား”

“အေးပါ... အဲဒါအသာထားစမ်းပါ။ နင်ဖြစ်လာတာကိုပဲ ပြောဖို့အတိုင်းနေလို့မဖြစ်ဘူး အပျိုမ... ဆေးခန်းသွားရမယ်”

“ရတယ် ရဲရင့်၊ နဖူးကဒဏ်ရာက ရင်ထဲကဒဏ်ရာလောက်ပဲ... နင် ဘာမှမစိုးရိမ်ခဲ့တော့ ပြဿနာဖြစ်မှာလည်း ကြောက်

မနေနဲ့တော့။ ငါ အားလုံးကို ရင်ဆိုင်လို့ရသွားပြီ ရဲရင့်နီ။ ငါ့လုပ်ရပ်တွေ မူးပေါ်သလို ပေါ်သွားခဲ့ပြီ”

“ဟင်!... ဒါဆို နင် သူဌေးနဲ့ပြဿနာတက်ခဲ့ပြီပေါ့။ သူဌေးနင့်ကိုရိုက်လွှတ်လိုက်တာလား... ပြောစမ်း”

ရဲရင့်နီက ဂရုဏာဒေါသဖြင့် ကမူးရှူးထိုးဖြစ်ကာ ဆိုင်လေးထဲသို့ တစ်သျှူးတွေကို ပြေးယူပေးပြန်သည်။ ပျိုတို့နားသို့ မသက်လျာ ရောက်လာလေ၏။

“ဟင်!... သူ... သူ”

လက်ညှိုးလေး ထိုးလျက် တအံ့တဩနှင့် စိုက်ကြည့်နေလေ၏

“မသက်လျာ အဆင်ပြေရဲ့လား”

“အဆင်ပြေပါတယ်၊ ဟို၊ ဒါနဲ့ သူက ကိုရဲနဲ့ သိနေခဲ့တာလားနဖူးက ဒဏ်ရာကရော ဘာဖြစ်လာတာလဲ။ ဒီတိုင်း ရင်မနေပါနဲ့၊ အိမ်ထဲကိုခေါ်ပါ ကိုရဲရဲ့။ သူ အထဲကိုဝင်ပါ။ တို့လည်း သူ့ကိုအရမ်းနှေးချင်နေခဲ့တာပါ”

“ရပါတယ် မသက်လျာ၊ ကျွန်မနဲ့ ရဲရင့်နီက သူငယ်ချင်းတွေပါ”

“ဟင်!”

“ဟုတ်ပါတယ် မသက်လျာ၊ သူက ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းပါ။ ကျွန်တော် ပြောပြောနေတဲ့ ကျေးဇူးရှင်သူဌေးမလေးဆိုတာ သူပဲ”

“ဟယ်! တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်ပဲ အံ့ဩစရာကောင်းလိုက်တာ။ ဒါနဲ့များ တစ်ခါမှမဆိုဖြစ်ကြဘူး။ ကိုရဲကလည်း နေနိုင်လိုက်တာ။ သူက ချီချီနီမှာ သက်လျာရဲ့ကျေးဇူးရှင်လည်း ဖြစ်နေပြီ ကိုရဲရဲ့”

ပြောပြောဆိုဆိုနှင့် အိမ်လေးထဲကို ရောက်လာခဲ့ကြပါသည်။

“အခုဆိုဖြစ်ပြီပဲ မသက်လျာ အကျိုးအကြောင်းအားလုံး ရှင်းပြတော့မှာပါ။ ငါပြောလိုက်ရမလား... အပျိုမ”

“ဟင့်အင်း၊ ငါ့ကိစ္စ ငါပဲ ရှင်းမှာပါ”

မသက်လျာက ပျိုတို့နှစ်ယောက်ကိုကြည့်ပြီး အံ့ဩနေ၏။ သူမကတော့ လှမြဲလှလျက်ပင်။ ဒါပေမဲ့ သူမအလှက အရင်ကလိုမျိုးတော့ ခဏတော့။ သတ္တိတွေ၊ အချစ်တွေ၊ ဘဝရဲ့အနှစ်သာရတွေ ပါနေပြီနဲ့ ဝင့်ထည်မော်ကြားနေသည့်အလှမျိုးပင် ဖြစ်တော့သည်။

“မသက်လျာ၊ ဒီအချိန်မှာ ကျွန်မ ဘာပြောပြော နားထောင်ဖူးမှာလား”

“နားထောင်ပေးမှာပေါ့”

“ကျွန်မစကားထဲမှာ စိတ်ဆိုးစရာတွေ စိတ်နာစရာတွေ ပါလား”

ခဲရင်ရော”

“ဆင်ခြင်ပါမယ်၊ ဘယ်လိုပြောရမလဲ... တို့ အရင်လိုမဟုတ်တော့ဘူး။ သူပြောသလို လောကအသစ်ထဲမှာ သဘာဝကျတဲ့လူတွေ ရဲ့အကြောင်းကို သိခဲ့ရပြီလေ။ ပြီးတော့ အပြောင်းအလဲတွေကိုလည်း ကြိုကြိုက်ခဲ့ရပြီဆိုတော့ ဘယ်လိုအကြောင်းမျိုးပဲ ပေါ်လာလား... တို့ သိပ်တုန်လှုပ်မှာ မဟုတ်တော့ဘူး”

“ဝမ်သာလိုက်တာ မသက်လျာ၊ ကျေးဇူးလည်း အများကြီးတင်ပါတယ်။ မသက်လျာ တော်တော်ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီနော်”

“အဲဒါ သူ့ကြောင့်ပေါ့”

“အဲလောက်ထိလည်း မချီးမွမ်းပါနဲ့ မသက်လျာ။ ခံယူဖို့ မထိုက်တန်သေးပါဘူး။ ဒါဆို ကျွန်မပြောချင်တာပြောလို့ ရသွားပါပြီ။ မသက်လော အရင်တုန်းက သိချင်ခဲ့တာတစ်ခုကို သိချိန်တန်းပါပြီ”

“ဘာများလဲဟင်”

“သူ့ဘယ်လူလဲဆိုတာ တို့သိချိန်တန်ပြီမှလား... ကိုထက်ကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်နေတဲ့မိန်းကလေးကရော ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိခွင့်မရဘူးလားလို့ ကျွန်မကိုမေးခဲ့တာလေ”

“အင်း၊ ဟုတ်တယ်၊ အဲဒါ တို့အရမ်းသိချင်ခဲ့တာ”

“အဲဒါ ဘယ်သူမှမဟုတ်ပါဘူး မသက်လျာ၊ ကျွန်မပါပဲ”

“ဟင်!”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်မက ရဲရင့်နီရဲ့သူငယ်ချင်း၊ လမင်းပျိုစင်ဒါ။ ကိုမိုးထက်မင်းမူကို တစ်ဖက်သတ်ချစ်ခဲ့တဲ့သူကလည်း လမင်းပျိုစင်ပါပဲ။ ပြီးတော့ မသက်လျာနဲ့ ကိုမိုးထက်မင်းမူရဲ့အနာဂတ်ကိုရော၊ ခဲရင့်ရဲကြဲကြွေကိုပါ ပြောင်းလဲလုပ်ကြံခဲ့တဲ့သူကလည်း လမင်းပျိုစင်ပါပဲ”

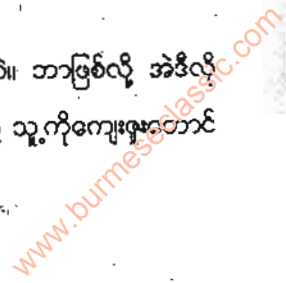
ဟုပြောလိုက်တော့ မသက်လျာက စကားမပြန်တော့ဘဲ တွေးတွေးဆဆနှင့် ငြိမ်ကျသွားတာနဲ့ ပျိုလည်း ဖြစ်ကြောင်းကုန်စင်ကို အစအဆုံး ရှင်းပြလိုက်တော့သည်။

ပျိုပြဿနာထုပ်ကို ဖြည့်ပြပြီးပြန်တော့လည်း အံ့သြမှုလည်း မြဲတုန်လှုပ်မှုလည်း မပြဘဲ ပြုံးရုံသာ ပြုံးနေလေသည်။

“ဘယ်လိုလဲ မသက်လျာ၊ ဒီလိုကြားလိုက်တော့ ကျွန်မကို စိတ်နာဘူးလား... ကိုမိုးထက်မင်းမူ လုပ်လွှတ်လိုက်သလို တစ်ခုခု ချီင်ပေါက် ရိုက်နက်မပစ်ချင်ဘူးလား”

“ဟင့်အင်း၊ ဘာဖြစ်လို့ စိတ်နာရှာလဲ။ ဘာဖြစ်လို့ အဲဒီလို

လုပ်ရှာလဲ။ အဲဒီလိုတွေ မလုပ်မယ့်အပြင် တို့ သူ့ကိုကျေးဇူးတင်တာ

တင်သေးတယ်၊ သိလား-လမင်းပျိုစင်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ အချစ်အတွက် စွန့်စားခန်းကို ထုတ်ပြခဲ့လို့၊ သတ္တိတွေကို သွေးပြခဲ့လို့”

“...”

“ပြီးတော့ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်စစ်နဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ဖူးစားရှင်ဟာ ဘယ်မှာ ရှိနေသလဲဆိုတာ ဖော်ထုတ်ပေးခဲ့လို့။ ပြီးတော့ ဂုဏ်နေအဆင့်အတန်းတွေရဲ့ လွှမ်းမိုးမှုကြောင့် ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာမှန်းမသိအောင်ဖြစ်ခဲ့တဲ့သူကို အရာရာသိသွားအောင် ဖန်ဆင်းပေးခဲ့လို့။ ဒီတော့ အားလုံးကိုလည်း သိသွားပြီဆိုတော့... တို့ ကိုထက်နဲ့သွားတွေ့လိုက်တော့မယ်လမင်းပျိုစင်”

“အဲဒါဆို ကျွန်တော်လည်း လိုက်မယ် မသက်လျာ။ မသက်လျာတစ်ယောက်တည်းသွားဖို့ စိတ်မချသလို၊ ကျွန်တော့်သူငယ်ချင်းရဲ့ရှေ့မှာလည်း ကျွန်တော် မားမားမတ်မတ်ရပ်တည်ပေးရမယ်”

မသက်လျာက အားတက်လာတော့ ရဲရင့်နီကပါ ထကြွလာခဲ့သည်။ သူတို့ကိုကြည့်ပြီး ဖျံ့ ပီတိဖြာရပါသည်။

“ဒီအချိန်မှာ သွားဖို့မသွားဖို့ ငါမပြောလိုပါဘူး ရဲရင့်နီ။ ဒါပေမဲ့ ငါ့ကိစ္စက ပြီးဆုံးသွားပါပြီ။ ဟိုမှာ ရင်ဖွင့်ခဲ့ပြီးလို့ ဒီမှာ လာပြီးဝန်ခံတာပါ။ ငါလုပ်မိတဲ့အရှုပ်၊ ငါ့ပြန်ပတ်လာတာတွေကို ငါကောင်းကောင်း

ဖြေရှင်းနိုင်ခဲ့ပါတယ်။ ပြီးတော့ မသက်လျာကို ကျွန်မ တစ်ခုပြောချင်ပါသေးတယ်... မသက်လျာရဲ့စိန်ထည်ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံခဲ့တာ ကျွန်မပါ။ ပြန်လာဖို့ပေးပါမယ်။ အဲဒီသိန်းနှစ်ဆယ်ကိုတော့ မသက်လျာတို့အတွက် လက်ခွဲလို့ပဲ သဘောထားလိုက်ပါတော့။ ခွင့်ပြုပါဦး”

ပျိုသည် ပြောပြောဆိုဆိုပင် ထလာခဲ့သည်။ ရဲရင့်နီက...

“နင် ဒီတိုင်းသွားလို့ ဘယ်ဖြစ်မလဲ။ ငါလိုက်ဖို့မယ်”

“မပို့နဲ့... ဒီအချိန်မှာ ငါတစ်ယောက်တည်းပဲ နေချင်တယ်။

ဝန်ခံချင်လို့သာ ထွက်လာခဲ့တာ”

ဖွတ်ငြင်းပြီး ထွက်လာခဲ့တာမို့ ရဲရင့်လည်း မလှုပ်မယှက်ကျန်ခဲ့လေ၏။

ပျို အိမ်ရောက်လာတော့ အိမ်ရဲ့ဝေယျာဝစ္စသမား ဦးကျော်လှတ ပျိုကိုမြင်ပေမယ့် ပျိုဘာခိုင်းခိုင်း လုပ်ပေးသည့် လူယုံတော်ကြီးဖြစ်တာမို့ ပျိုက ဂရုမစိုက်။ မေမေကလည်း သူ့အလုပ်မှာ။ ကြီးကြီးနှင့် မိယုတို့ကလည်း စားဖိုဆောင်ထဲပဲ ရောက်နေသလားမသိတာမို့ ပျို ပြဿနာက အဝင်အထွက်ချောင်လည်ခဲ့ရလေသည်။

အခန်းထဲရောက်တော့ မှန်ရှေ့မှာ ကျောက်ရုပ်လိုထိုင်ပြီး နဖူးအော်ရာကိုကြည့်၍ ပြုံးလိုက်မိသည်။ ပျို ဘာဆက်လုပ်ရမန်းမသိနိုင်

အောင် ပျို့ဘဝ မှောင်အတိကျသွားခဲ့ပြီပဲ။

ဟိုးငယ်ငယ်ကလေးတည်းက ပျို့ဟာ လိုချင်တာတစ်ခုကို တိတိကျကျသိရပြီဆိုရင် ဘယ်လိုပစ္စည်းမျိုးပဲဖြစ်ဖြစ် မရရအောင် အမျိုးမျိုးကိုကျပြီး ယူပြုတတ်တဲ့ကလေးတစ်ယောက်တဲ့။

အဲဒီလိုယူပြုတတ်တဲ့နေရာမှာလည်း ဇွဲကောင်းကောင်းနှင့် မအိပ်မနေ မစားမသောက်ဘဲ ငိုယိုပြုတတ်တာမျိုး ဟန်ဆောင်ကောင်းပြီး စကားကြွယ်တာမျိုး၊ မင်းသမီးတွေလို သရုပ်ဆောင်ကောင်းတာမျိုး စသည့်နည်းပရိယာယ်တွေကိုလည်း အရွယ်နှင့်မလိုက်အောင် သုံးတတ်သေးသည်တဲ့။

ဥပမာ- သူငယ်ချင်းတွေကြားမှာပဲဖြစ်ဖြစ် မိသားစုထဲမှာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ခုခုကိုလုပ်ချင်လာလျှင် (အခွင့်အရေးတစ်ခုခုကို တောင်းဆိုချင်လျှင်) ပထမ ချောတောင်းသည်။ မရလျှင် ဒုတိယ ခြောက်တောင်းသည်။ မရလျှင် တတိယနည်းပရိယာယ်တစ်ခုခုကိုသုံး၍ တောင်းသည်။ ထိုသုံးမျိုးလုံး သုံးလို့မှမရလျှင်တော့ ပွဲကြမ်း၍ တောင်းတတ်လေသည်တဲ့။

အခုလည်း ပျို့သည် ပျို့လိုချင်တာကို ရရှိအတွက် အဲဒီနည်းလမ်းတွေကို တစ်ချိုးတစ်ခု သုံးခဲ့ပါသည်။

ဒါပေမဲ့ ပျို့လိုချင်တာက သူငယ်ချင်းဆီက မဟုတ်၊ မိဘဆီက မဟုတ်၊ အရှင်မဟုတ်၊ မုန့်မဟုတ်။

ချစ်တတ်တဲ့နုလုံးသားနဲ့တည်ဆောက်ထားတဲ့...

သက်ရှိလူသားဖြစ်နေပြီပဲ...

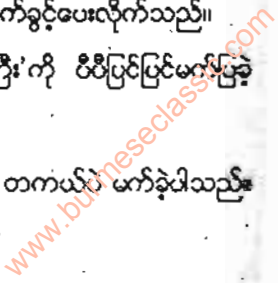
ပျို့ ဘာမှလှုပ်ရှားလို့မရအောင် အရာရာကို သိနားလည်ခဲ့ရပြီး ကြောက်လန့်တုန်လှုပ်ဖွယ်ကောင်းသော အိပ်မက်ဆိုးကြီးကို ပျို့ မက်ခဲ့မိပြီ။ ထိုအိပ်မက်ဆိုးကြီးက ပျို့ကို ဘယ်အတိုင်းအတာထိ ခြောက်လှန့်နေမည်မသိတော့ပါ။

ပျို့သည် ထိုင်ရာမှ မလှုပ်မယှက်ထလာခဲ့ပြီး ပျို့ ခံစားရတိုင်း လှုပ်လေ့လှုပ်ထရှိသည့်အပြုအမူတစ်ခုကို လုပ်လိုက်၏။ အဲဒါကတော့ တခြားမဟုတ်၊ ဖြူဖြူကျော်သိန်းသီချင်းခွေကို အခန်းထဲမှာ မရပ်မနား ကျယ်ကျယ်လောင်လောင်ဖွင့်ထားပြီး အိပ်ရာထဲမှာ မှောက်လျက် နေညာတွေကို ကုန်မှန်းမသိ ကုန်ဆုံးစေတာဖြစ်လေ၏။

စောခူဆဲက 'အိပ်မက်ဆိုးကြီး' ကို မက်ခွင့်ပေးလိုက်သည်။

ဖြူဖြူကျော်သိန်းကလည်း 'အိပ်မက်ဆိုးကြီး' ကို ဝိပီပြင်ပြင်မက်ပြခဲ့သည်။

ပျို့ကတော့ ထို'အိပ်မက်ဆိုးကြီး' ကို တကယ်ပဲ မက်ခဲ့ပါသည်။

(ဘာကြောင့်လဲ x x x မေးခွန်းများပဲ ရှိနေတယ်
 တောင့်တဆဲ x x x ကိုယ်ချွန်လင်ခဲရတဲ့သူ ပျောက်ဆုံးတော့
 ခွဲမက်စရာအနမ်းလေး x x x အလိုလိုပျောက်ကွယ်သွားပြီ
 ငါ့ရဲ့မျက်ရည်များ x x x ကျနေတုန်းပဲ x x x
 x x x အိပ်မက်ဆိုးကြီးလို ရင်မှာခွဲကျန်နေပြီ x x x
 x x x ညစဉ်မြောက်လှန့်လို့ ပြင်းရှလွန်းတဲ့ချစ်မီး x x x
 x x x နေ့များစွာ မျက်ရည်စက်များနဲ့ ပတ်သက်နေတုန်းပဲ
 ဟန်နီ x x x
 မယုံနိုင်ဘူး x x x အဲလောက် မင်းမှမရက်စက်တတ်ဘဲ
 မဖြစ်နိုင်ဘူး x x x တစ်ချိန်လုံး မင်းနဲ့ငါအတူရှိခဲ့
 အမှန်းရဲ့နတ်ဆိုးများ x x x ဝင်လာ နောက်ယှက်သွားပြီ
 ငါ့ရဲ့အချစ်တွေက x x x ရှိနေတုန်းပဲ

ဒီတစ်ခါပြဿနာက...

သူကလည်း အဘွားကို အော်လို့မရ...

အဘွားကလည်း ဘယ်သူ့ကိုမှ အော်လို့မရတော့သည့်...

နှစ်ယောက်လုံး စိတ်တူသဘောတူ ရှာဖွေမိခဲ့သည့် ပြဿနာမို့ မြေး
 အဘွားနှစ်ယောက် စကား လုံးဝမပြောနိုင်ကြတော့ဘဲ နေ့ညတွေကို
 ငါတို့ဆိတ်စွာ ဖြတ်သန်းခဲ့ရတော့၏။

သို့သော် မြေးအနားမှာ အဘွားက အရိပ်ကလေးလို ရှိနေတတ်

သလို အဘွားအနားမှာ မြေးကလည်း အရိပ်ကလေးလို ရှိနေတတ်

တာကတော့ လျော့မသွားနဲ့၊ ကံကြမ္မာက သူတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်ကို မရိုးနိုင်သည့်ဖြစ်ရပ်အမျိုးမျိုးကို ချပေးခဲ့ရုံမက၊ စကားမပြောနိုင်တော့လောက်အောင် အံ့မခန်းဖြစ်ရသည့်ဖြစ်ရပ်ကိုလည်း ချပေးခဲ့သေးတာပဲ။

အခုလည်း အဘွားက ခြံထဲမှာ လက်ကလေး နောက်ပစ်၍ လမ်းလျှောက်နေသည်။ သူကတော့ ထိုင်ခုံပေါ်မှာ ကျောက်ရုပ်လို ထိုင်နေသည်။ စကားတစ်လုံးမှ မပြောကြပေမယ့် စိတ်ချင်း စကားပြောနေတာကိုတော့ သူတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက်သာ သိလေ၏။ အချိန်ဘယ်လောက်ကြာအောင် ငြိမ်သက်နေကြသလဲ မသိပါ။ ခြံရှေ့ ကားတစ်စီး ရပ်သံကြားလိုက်မှ သူ့ရော အဘွားပါ သတိဝင်လာလေသည်။

ခဏနေတော့ ခြံစောင့်က ခြံတံခါးဆီ သွားမေးသည်။ ပြီးတော့ သူတို့ဆီ ခပ်သွက်သွက်လှမ်းလာသည်။

“သက်လျာငယ်က တွေ့ခွင့်ပြုပါတဲ့”

ကြားလိုက်ရသည့်အသံကြောင့် မင်းမူရင်ထဲ ဒီန်းခနဲတုန်သွားသလို ဘွားဘွားနှင့်လည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်မိရက်သား ဖြစ်သွားသည်။ ဒီနေ့ သူတို့မြေးအဘွားနှစ်ယောက် စကားပြောရတော့မည်။ ဘွားဘွားက သူ့ကို ခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညှိတ်ပြတာမို့ သူကလည်း ခြံစောင့်

Automatic ‘ဖွင့်ပေးလိုက်ပါ’ ဟုပြောလိုက်မိလေ၏။

ခြံတံခါး ဖွင့်ပေးတာကို လှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ဝင်လာသူမှာ သက်လျာငယ်တစ်ယောက်တည်းမဟုတ်ဘဲ ရဲရင့်နီပါ ပါလာလေသည်။ သို့သော်၊ သက်လျာငယ်ကတော့ အရင်တုန်းကလို လူကြောက်တတ်သော ကြောင်တောင်တောင်ကလေး မဟုတ်တော့ပါ။ သွက်လက်တက်ကြွမှုတွေ အပြည့်ရှိနေပါသည်။

ပြီးတော့ အလှမပျက်သော်လည်း အရင်တုန်းကလို အရုပ်လေးလို လှတာမျိုးမဟုတ်တော့ဘဲ သဘာဝအလှတွေ ဖြည့်စွက်ထားသည့် မြန်မာဆန်ဆန် တည်တည်ကြည်ကြည်လေးလှသော အလှပိုင်ရှင်လေးပဲ ဖြစ်နေပါတော့သည်။

သူ့ရှေ့သို့ နှစ်ယောက်သာ၊ ရိုရိုသေသေ လာရပ်တော့ ဘွားဘွားက သူ့ဘေးမှာ လာထိုင်ပြီး အသိအမှတ်ပြုပါသည်။ ခြံထဲက ပန်းဥယျာဉ်ထဲမှာလည်း စားပွဲပိုင်းက အမြဲထားတာမို့ ရှေ့ကခုံတွေမှာ သူတို့နှစ်ယောက်ကိုထိုင်ဖို့ သူ ညွှန်လိုက်မိပါ၏။

“ထိုင်ပါ”

“မင်္ဂလာပါ ဘွားဘွား... မင်္ဂလာပါ ကိုထက်၊ စကား ခဏပြောခွင့်ပြုပါ”

ဟုပြောပြီး ထိုင်ကြ၏။

“ဇော်လမ်းအစအဆုံး တိတိကျကျပေါ်ခဲ့ပြီလို့ ကိုထက်ဇရာ ဘွားဘွားပါ သက်လျာကို ခွင့်လွှတ်နိုင်ပြီလို့ထင်ပါတယ်”

“...”

“လမ်းပျိုစင်ရဲ့လုပ်ရပ်ကတော့ ခွင့်လွှတ်နိုင်စရာအကြောင်း မရှိပေမယ့် တစ်နေ့နေမှာတော့ ကိုထက် နားလည်လာပါလိမ့်မယ်။ သူ့ ကိုခွင့်လွှတ်ပေးဖို့တော့ လာပြီတောင်းဆိုတာမဟုတ်ပါဘူး။ ဘာကြောင့် လဲဆိုတော့ သက်လျာလည်း လုပ်ကြံခံခဲ့ရတဲ့သူပါ။ ဒါပေမဲ့ သူ့ရဲ့သတ္တိ ကြောင့် သက်လျာဟာ ရောက်တဲ့ဘဝမှာ ပျော်မွေ့နေပါပြီ။ ဘာမဆို ရင်ဆိုင်ရဲတဲ့သတ္တိတွေ ရှိနေပါပြီဆိုတာ လာပြောပြတာပါ”

“...”

“လမ်းပျိုစင်က ကိုထက်ကို တကယ်ပဲ နှစ်နှစ်ကာကာချစ်ခဲ့ တာပါ... အချစ်ကြီးလွန်းလို့ သူ့ချစ်သူ သူတစ်ပါးနောက် ပါသွားမှာ ကြောက်ပြီး ဒီလိုမလုပ်သင့်တဲ့ဖြစ်ရပ်ကို စွန့်စွန့်စားစားလုပ်ခဲ့တာပဲ ကိုထက်။ သူ့ရဲ့လုပ်ရပ်ကြောင့် သူ့ဆီက သတ္တိတွေ သက်လျာဆီ ကိုစက်လာခဲ့တယ်။ အတွေ့အကြုံအသစ်အဆန်းတွေ ရခဲ့တယ်။ ဗဟုသုတ တွေ ရခဲ့တယ်။ သူ့ကြောင့်ပဲ သက်လျာရဲ့ခံစားမှုအစစ်အမှန်တွေ

ထဲက ထွက်ကျလာခဲ့ပါတယ်”

စကားတွေ အရမ်းပြောတတ်လာခဲ့သော သက်လျာကို သူ စိုက်ကြည့်နေလိုက်မိသည်။ ဘွားဘွားကလည်း နားထောင်ပေးရုံသက် သက်ပဲ လုပ်တော့မည်ထင်ပါသည်။

“အဲဒါဘာလဲဆိုတော့ ကိုထက်ဆီက မရခဲ့တဲ့ ရင်ခုန်လှုပ်ရှား နှုတ်တက်ကို ကိုရဲ့နဲ့ကျမှ ရခဲ့တာပဲ။ ကိုထက်အပေါ်ကို ကိုထက်လိုချင် တဲ့အချစ်မျိုးကို မပေးနိုင်ခဲ့ပေမယ့် ကိုရဲ့ကိုကျတော့ အဲဒီလိုအချစ်မျိုး ပေးနိုင်ခဲ့တယ်။ အရင်တုန်းကတော့ ဂုဏ်ပကာသနအဆောင်အယောင် တွေ မိဘအာဏာတွေ လွှမ်းမိုးခံထားရတော့ ကိုယ်ပိုင်အယူအဆတွေ ကိုယ်ရဲ့လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပျောက်ဆုံးကုန်ပြီး ကိုယ့်ကိုယ်ကို ဘာမှန်း မသိခဲ့ဘူး... ဘာလိုချင်မှန်း မသိခဲ့ဘူး”

“...”

“ခုတော့ အဲဒါတွေ သက်လျာ အားလုံးနားလည်ခဲ့ပြီ။ သက် လျာ နားလည်သလို ကိုထက်ကို နားလည်စေချင်လို့ သက်လျာ သတ္တိ ကြောင့် သူ့ချစ်သူလို ကိုထက်လည်း သတ္တိရှိရှိနဲ့ ကိုယ် ဘာကိုလိုချင် တဲ့ဆိုတာကို ရွေးတတ်အောင်လို့ လာပြောရတာပါ”

“...”

“ဒီတော့ ကိုထက် စဉ်းစားပါ။ လှတာမြင်တိုင်း အချစ်လား၊ လှပတာသန့် အဆောင်အယောင်တွေ ပြည့်လျှံနေတာကို အချစ်လို ခေါ်လား။ ကိုယ့်ရဲ့အချစ်စစ်က ဘယ်မှာရှိနေတာလဲ။ အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲ... ကိုထက် သေသေချာချာဖော်ထုတ်ပါ။ သတ္တိရှိပါစေ... ခု လိုနားထောင်ပေးတဲ့အတွက် ကျေးဇူးအများကြီးတင်ပါတယ် ကိုထက်၊ သွားခွင့်ပြုပါ”

“ကိုမိုးထက်မင်းမူ သွားခွင့်ပြုပါဦးခင်ဗျာ”

“အိုခေ... အားလုံးအဆင်ပြေပါစေလို့ ကျွန်တော် ဆုတောင်း ပေးပါမယ်။ သက်လျာ၊ မင်းပျော်ရွှင်ပါစေ”

သူ့စကားအဆုံး သူမတို့ ထွက်ခွာသွားကြတော့သည်။ အဲဒီ တော့မှ ဘွားဘွားက စကားစလေ၏။

“အင်း... ဘဝသံသရာကြီးက အံ့ဩစရာတွေ ပြည့်နက်နေ ပါလား။ အသက်ကြီးလာလေ၊ တရားပိုကျလာလေ၊ အားလုံးကို တရား သဘောနဲ့ကြည့်မှ ဖြစ်ပျက်သံသရာကြီးကို လက်ခံရဲလာတာ။ လူတွေ အားလုံး နောက်ဆုံး၊ ဖြစ် ပျက် နဲ့ပဲ အဆုံးသတ်ရတာချည်းပါပဲ။ ဒီ တော့ ဘွားဘွားလည်း ဘာမှမပြောလိုတော့ပါဘူး။ ငါ့မြေးမှာလည်း ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ကိုယ့်အယူအဆတွေရှိရက်နဲ့ ဘွားဘွားရဲ့

လွှမ်းမိုးမှုတွေကြောင့် လွတ်လွတ်လပ်လပ် မရှင်သန်ခဲ့ရဘူး”

“...”

“သက်လျာလေး ပြောတာ အရမ်းမှန်တယ်။ ဘွားဘွား တကယ် ပဲ တရားကျခဲ့ပပြီ မြေးလေးရယ်။ ဒီတော့ ဒီနေ့ ဒီရက်ကစပြီး မြေး လေးကို ကိုယ်ပိုင်အယူအဆတွေ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်ပေးဖို့ ရှင်သန် ဖို့ ခွင့်ပြုလိုက်ပါပြီ။ ငါ့မြေးလေး ဘဝကို သတ္တိရှိရှိ လျှောက်လှမ်းနိုင် ပါစေ”

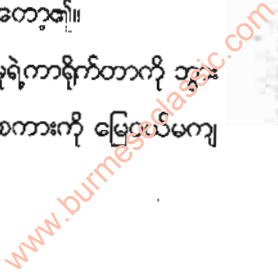
ဟုပြောပြီး ဘွားဘွား အိမ်ထဲဝင်သွားတော့သည်။ တစ်ချိန်တုန်း က သက်လျာ သူ့ကိုပြောဖူးသည်။

“ချစ်ခြင်းမေတ္တာတွေထဲက ကိုထက် လိုချင်တဲ့အချစ်ဆိုတာကို ဆွဲထုတ်ကြည့်လို့မရသေးဘူး”

တဲ့။ လင်းပျိုစင်ဆိုတဲ့မိန်းကလေးကလည်း သူ့ကိုပြောဖူးသည်။

“သူ့ကိုစတွေ့တဲ့နေ့ကတည်းက ကျွန်မနဲ့လုံးသားက ထူးထူးခြား ခြားလှုပ်ရှားခဲ့တာပါ”တဲ့။ အံ့ဩစရာကောင်းသည့်မိန်းကလေးနှစ်ဦး ကြောင့် သူ သက်ပြင်းရှည်ကြီးကိုသာ ချလိုက်တော့၏။

ဟိုး... ငယ်ငယ်လေးကတည်းက မင်းမူရဲ့ကာရိုက်တာကို ဘွား ဘွား ပြောခဲ့ဖူးသည်။ မင်းမူဟာ လူကြီးမိဘရဲ့စကားကို မြေငယ်မကျ

နားထောင် လိုက်နာတတ်တဲ့ မြေးလိမ္မာကလေးတစ်ယောက်တဲ့။

အဲဒီလိုလိမ္မာတတ်တဲ့နေရာမှာလည်း လူကြီးတွေအပေါ် ကိုယ့်
ရဲ့ဆန္ဒကို တောင်းဆိုတာမျိုး၊ ဆိုးနွဲ့ ဂျိုကျတာမျိုး၊ အရုပ်ကလေးတစ်
ရုပ်၊ မုန့်လေးတစ်ခုကောင် ကိုယ့်သဘောနှင့်ကိုယ် ပူဆာတာမျိုးမလုပ်
ခဲ့ဘဲ လူကြီးတွေ ဆင်ခြန်းခဲ့သမျှ လူကြီးတွေ ကျွေးမွေးသမျှနှင့်သာ
ငြိမ်သက် ကျေနပ်နေတတ်ခဲ့သည်တဲ့။

အခုချိန်ထိလည်း ငြိမ်သက် ကျေနပ်နေတတ်ခဲ့ပါသည်။
ခုတော့ ကိုယ်ပိုင်လွတ်လပ်ခွင့်တွေ ပေးလိုက်ပြီတဲ့...
ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခါခါနာကျင်ခဲ့ရသည့် ရင်ဘတ်ကို ဂရုမစိုက်
တော့။ ဘွားဘွားအကြိုက်နှင့် သူ့အကြိုက် တစ်ထပ်တည်းကျအောင်
ပဲ ဘဝမှာ ကြိုးစားနေထိုင်သွားပါတော့မည်။

အခန်း (၁၁)

မမျှော်လင့်ခဲ့ပါ...

(နှစ်လနှင့် ကြာသော်)

မုန်တိုင်းပြီးဆုံးသွားပြီပဲ . . .

အရာရာအားလုံး ငြိမ်ကျသွားတော့၏။

ရာသီဥတုလည်း ကြည်လင်လှပခဲ့ပါသည်။

ကမ္ဘာ့ပြိုအလဲလဲနှင့် ပျက်ဆီး ယိုယွင်းခဲ့တာတွေအားလုံးလည်း သူ့နေ့ရက်ထဲမှာ ပြန်ရောက်၍ အသားကျသွားတော့သည်။ သို့သော် မုန်တိုင်းဒဏ်ခံခဲ့ရသည့်လူတွေကတော့ သေသူကသေ၊ ပျောက်သူက ပျောက်၊ ကျိုးသူက ကျိုး၊ စိတ်ဒဏ်ရာရသူက ရေနှင့် ကုသမှုတွေ တော်တော်ကြာအောင် ခံယူခဲ့ရပါသည်။ ထိုဆေးကုသမှု ခံယူသူတွေ ထဲမှာတော့ လမင်းပျိုစင်က ထိပ်ဆုံးက ပါဝင်ခဲ့ပါသည်။

ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နှစ်လခန့် ဆေးကျပြီးလို့ နလန်ထလာ ချိန်မှာ နောက်ထပ် ဆေးကျသမှုခံယူဖို့ စကားပူကို ထွက်ခွာရပါတော့ မည်။

တခြားတော့မဟုတ်။ ဘဝရှေ့ရေးအတွက် ဣန္ဒြေသိက္ခာရှိရှိလေး ဖြစ်စေချင်တာရယ်၊ မေမေ့အလုပ်ကို ဦးစားပေးချင်တာရယ်ကြောင့် စကားပူမှာ ဒီဇိုင်နာသင်တန်းတစ်ခုကို သွားတက်ဖို့ပဲဖြစ်လေသည်။

ကြီးကြီးနှင့်မေမေ့ကို ထိုင်ကန်တော့လိုက်တော့ ရင်ထဲမှာ ဆို့ ဆို့နှင့်နှင့် ခံစားလိုက်ရသည်။

“ငါ့သမီးလေး ပျော်ရွှင်ပါစေ... အောင်မြင်ပါစေ”

“ငါ့တူမလေး ကျန်းမာရေးကောင်းပြီး ကိုယ်လိုချင်တဲ့ဘဝတစ် ခုကို ထူထောင်နိုင်ပါစေကွယ်”

“သမီးကို လိုက်မပို့ကြနဲ့နော်၊ သေသေချာချာပြောပြီးသားနော် နောက်ကနေလည်း လိုက်မလာနဲ့။ သမီး၊ ဦးကျော်လှနဲ့ပဲ သွားမယ်၊ မေမေတို့လိုက်ပို့ရင် သမီး ငိုလိမ့်မယ်”

“အံ့မယ်... မပိုဘူးတဲ့ကလေးကများ”

“ဟုတ်ပဲ”

“အပျိုကြီးဖြစ်ချင်လာလို့လား မသိဘူး မေမေရယ်။ မျက်ရည်

လွယ်လာတယ်”

“အောင်မာ! အပျိုကြီးဖြစ်ရင် ငိုချင်လာတာမဟုတ်ဘူး၊ ရယ် ချင်လာတာ။ မဟုတ်မှလွဲရော... အဒေါ်နဲ့မအေ မသိအောင် ကွယ်ရာ မှာ ချစ်ဇာတ်လမ်းများ ရိုက်ထားလို့လား”

“အာ၊ မဟုတ်တာ မေမေကလည်း။ သွားခါနီး ငိုချင်လာအောင် ထပ်မပြောနဲ့နော်၊ သမီးက မေမေတို့နဲ့ခွဲရမှာကြောက်လို့ ငိုချင်တာ”

“ဟုတ်ပါပြီ... ဟုတ်ပါပြီ၊ ခွဲခွာရမယ့်အကြောင်းတွေ ထပ် မပြောနဲ့တော့။ သင်တန်းကဖြင့် ဘယ်လောက်မှကြာတာမှမဟုတ်တာ။ ကဲ၊ ဦးကျော်လှရော... သမီး ကားပေါ်တက်မယ်”

ဟု မေမေက ထွက်ဖို့ပြင်တော့တာကြောင့် မေမေ့ကို ခပ်တင်း တင်းဖက်ပြီး ပါးပြင်ကိုနမ်းလိုက်သည်။ ပြီးတော့ ကြီးကြီးကိုလည်း ဖက် ပြီး ပါးပြင်ကိုနမ်းလိုက်သည်။

“ကျန်းမာရေး ဂရုစိုက်နော် ကြီးကြီး၊ မေမေလည်း အလုပ်ထဲ စိတ်နှစ်ပြီး ကျန်းမာရေးကို မေ့မထားနဲ့။ သမီး E-mail လည်း ပို့မှာ Chatting လည်း ထိုင်မှာ။ ဒါပဲနော်... တာ့တာ”

“တာ့တာ”

“ဘိုင့်ဘိုင့်”

www.burmeseclassic.com

အဲဒီလိုနှင့် ပျိုသည် မေမေနှင့်ကြီးကြီးရင်ခွင်ရိပ်မှ ကားပေါ်
ရောက်လာသည်။ ကားပေါ်မှတစ်ဆင့် လေဆိပ်ထဲ ရောက်လာသည်။
လေဆိပ်ထဲမှတစ်ဆင့် လေယာဉ်ပေါ် ရောက်လာတော့သည်။

ပျို နေရာယူလိုက်တော့ ပျိုလို မျက်မှန်တပ်ထားသည့်လူတစ်
ယောက်ကလည်း ပျိုနှင့်ကပ်လျက်မှာ နေရာယူပါသည်။

ပျိုက မျက်မှန်ချွတ်၍ ခါးပတ် ပတ်မည်ကြိုလိုက်တော့ ထိုလူ
က ပျိုကိုပတ်ပေးဖို့ လက်လှမ်းလားလေ၏။

“ရလား... ပေး... ကိုယ်ပတ်ပေးမယ်”

ဟင်! ... ကြားဖူးနားဝရှိသောအသံကြောင့် ပျိုတစ်ကိုယ်လုံး
ဓာတ်လိုက်သလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။

ကြည့်စမ်း... သူ... သူ... စောစောက ပျို သတိမထားမိခဲ့
ပါလား...

“ရှင်... ရှင်... ကိုမိုးထက်မင်းမူ”

သူက မျက်မှန်ချွတ်၍ ပြုံးပြပါသည်။

“ရ... ရပါတယ်... ရှင်နဲ့ကျွန်မ လွှာတိုက်ဆိုင်ပြန်ပြီနော်”

“ဒီလိုပဲ တစ်သက်လုံး တိုက်ဆိုင်တော့မှာ”

“ဘယ်လို”

ပျို အံ့သြပြီး မျက်လုံးလေး ဝိုင်းသွားသည်။ သူက ပြုံးပြုံးပင်
စာရွက်လေးတစ်ရွက်ကို ထုတ်ပြ၏။

သမီး

အပျိုစင်လေး...

ပြန်လာရင် သမီးရဲ့ ချစ်သူနဲ့လက်ထပ်ရမယ်

လူကြီးချင်း နေ့စပ်ပြီးသွားပြီ

သမီး၊ ပျော်သွားပြီမို့လား... ငိုချင်သေးလား

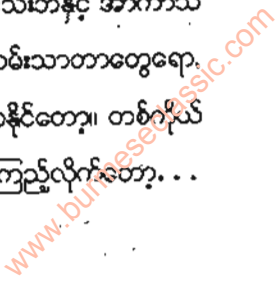
ပညာကောင်းကောင်းသင်ခဲ့နော်

သမီးရဲ့ ချစ်သူက

သမီးကို စောင့်ရှောက်လိမ့်မယ်

(မေမေ) စနို့

ကြည့်စမ်း... ပျိုခန္ဓာ လေယာဉ်ထွက်သေးတဲ့နှင့် အာကာသ
ထဲ လွင့်သွားသလို ခံစားလိုက်ရပါသည်။ ပျို ဝမ်းသာတာတွေရော၊
အံ့သြတာတွေရော စုပြုံစားပြီး စကားပင် မပြောနိုင်တော့။ တစ်ကိုယ်
လုံး တုန်ရီ လှိုက်မောနေတော့သည်။ သူ့ကိုမော့ကြည့်လိုက်တော့...

“မပျော်ဘူးလား”

ဆိုပြီး ရယ်ပြပါသည်။ ဒီတစ်ခါ သူ့ရဲ့အထာကလည်း အရင်လို ဆရာစား မကျတော့။ သတ္တိရှိရှိနှင့် ရဲတင်းသွက်လက်လာပါသည်။

ဘယ်လောက်ထိ ရဲတင်းသွက်လက်သလဲဆိုရင် ပျိုကို ဘာမှ မပြောဘဲ သူ့ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်း၍ တင်းတင်းကျပ်ကျပ်ဖက်ထားတော့ ၏။

“အို!... လွတ်ပါ”

“မလွတ်ဘူး... မင်းပြောသလိုပဲ အချစ်ကိုပဲမြင်တော့ ကျန် တာတွေ မမြင်တော့ဘူး”

ပျို ငြိမ်နေလိုက်ရပါသည်။

“မင်းဟာ သူ့မိလေးပဲ၊ ဟင့်အင်း... မဟုတ်သေးဘူး၊ ဘာပြ မလေး... ဟုတ်တယ်... ကိုယ့်ရင်ထဲက နှလုံးသားကို အတင်းမာပြ တိုက် ယူဆောင်သွားတဲ့ ပျိုပျိုလူလည်ချစ်ဇာတ်ပြလေး”

ပျိုရဲ့မျက်လုံးလေးတွေ မှေးကျသွားပါတော့သည်။

ပျိုရဲ့ခန္ဓာသည် လေယာဉ်ပေါ်မှတစ်ဆင့် ချစ်သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ စိုးစိုးမြုပ်ခဲ့ရလေပြီ။

ပျို မပျော်လင့်ခဲ့ပါဘူး...

သူ့ရဲ့အချစ်တွေကို... .

ဒီလိုရရှိလာခဲ့လိမ့်မယ်... လို့... .

ခုတော့ ကြည့်ပါဦး... . လောကကြီးက ဘယ်လောက်ဆန်းကြယ် ခဲ့ပါသလဲ။ မိုးနုတ်မင်းကြီးက ပျိုထံကို ချစ်သူမိုးနုတ်သားလေးတစ် ယောက် တကယ်ပဲ စေလွှတ်ပေးခဲ့ပြီပဲ... .။

(ပျိုပျိုလူလည် ချစ်ဇာတ်ပြလေး)

7th, July, 2011.

11:00 (A.M)

THURSDAY

လက်တစ်စုံဖြင့်... .

တစ်စုံတစ်ရာ... .

 A handwritten signature in black ink is written over a red diagonal watermark that reads 'www.burmeseclassic.com'. The signature appears to be 'Linn' or similar.

စာရေးဆရာများကို စင်တင်ပေးလိုပါသည်

- * အနိဋ္ဌ်ဆုံး အခြေခံပညာအထက်တန်း အောင်မြင်ရပါမည်။
- * အသက် (၂၃) နှစ်အထက် ဖြစ်ရန်လိုပါသည်။
- * ဝတ္ထုဗတ်ဝါသနာပါပြီး စာရေးရန် စိတ်ထက်သန်သူဖြစ်ရပါမည်။
- * ဗလာစာအုပ်ဖြင့် စာမျက်နှာ ၂၀၀ မှ ၂၄၀ အတွင်း ရေးရပါမည်။
- * ရွေးချယ်ခံရပါက စာမူခ စတင်ပေးပါမည်။

ရွှေပဒေသာစာပေ
 အမှတ် - ၃၃ (A)၊ ကျီတော်လမ်း၊
 မင်္ဂလာတောင်ညွန့်မြို့နယ်၊ ရန်ကင်းမြို့။
 ဖုန်း - ၀၁ - ၃၈၄၉၂၇